วิทยาศาสตร์ ทางใจ

ฉบับส่องโลก

(เรียนด้วยตนเอง)

•เปิดเผย• วิธีใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ ในการทำงาน ในการปกครองประเทศ สะกดจิต ช่วยความจำ ดูทางใน แปลงธาตุ รักษาโรคต่างๆ ฯ

•รับสอน• ทุกชาติ ทุกศาสนา และทุกเพศ ให้ใช้อำนาจจิตได้

••โดย พ.อ. ชม สุคันธรัต วิทยาศาสตร์บัณฑิต ทบ.
แพทย์แผนโบราณ ชั้น ๑

วิทยาศาสตร์ทางใจ

ฉบับส่องโลก

โดย

พันเอก ชม สุคันธรัต

วิทยาศาสตร์บัณฑิต ทบ.

แพทย์แผนโบราณชั้น ๑

บ้าน 13/3 ถนนประชานฤมิตร ใกล้สามแยกเตาปูน

บางซื่อ พระนคร โทร. 5850210

ปกอ่อนราคา 35 บาท

ปกแข็งราคา 40 บาท

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๑๔

ความรู้ทั่วไปของผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจ

สอบได้ – ครูพิเศษ ป.

– นักธรรมตรี และเคยบวชมาแล้ว

– มัธยมปีที่ ๘

– รร. เทคนิคทหารบก

– รร. ชั้นผู้บังคับกองร้อย

– รร. ชั้นผู้บังคับกองพัน

– รร. ยานยนต์ (ประเภทล้อและสายพาน)

ที่สหรัฐอเมริกา (พ.ศ. ๒๕๐๑)

– รร. ชั้นผู้บังคับกองพัน ที่สหรัฐอเมริกา

(พ.ศ. ๒๕๐๐)

– หลักสูตรต่อต้านผู้ก่อการร้าย ที่สหรัฐอเมริกา

(พ.ศ. ๒๕๐๘)

– รร. เสนาธิการทหารบก (พ.ศ. ๒๕๑๐)

– วิทยาลัยการทัพบก (พ.ศ. ๒๕๑๒)

– เภสัชกรรมและเวชกรรมแผนโบราณ

(พ.ศ. ๒๕๐๖–๒๕๐๗)

พระครูธรรมธร (พระอาจารย์มหานา) ผู้รักษาโรคตัวจี๊ด ให้หายได้
อย่างน่าอัศจรรย์ คือรักษาประมาณ ๓ วันหาย และไม่กลับเป็นอีก
ตามที่กล่าวในบทแพทย์ ๓ แผน ยังมีอีกหลายอาจารย์ที่รักษาโรคซึ่ง
แพทย์ฝรั่งรักษาไม่หาย ให้หายได้อย่างน่าประหลาด

ธรรมช่วยให้เป็นคนดีและเจริญก้าวหน้า

สัจจะ – **ความจริงจัง** ๕ *ประการ*

๑. จริงต่อหน้าที่ *รู้หน้าที่ให้ครบและเคร่งครัดต่อหน้าที่ (ดูหน้าที่บิดามารดา–บุตร–ครู–ศิษย์–สามี–ภรรยา–มิตร–ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือลูกจ้าง–นักบวช)*

๒. จริงต่อการงาน *ทำให้ดี เต็มที่ ไม่คั่งค้าง*

๓. จริงต่อวาจา *ทำจริงจังตามที่พูดตามที่สัญญาตามที่ตั้งใจ*

๔. จริงต่อบุคคล *รู้คุณและตอบแทนคุณ จงรักภักดีต่อผู้ใหญ่ เมตตากรุณา ซื่อสัตย์ต่อบุคคลทุกคน*

๕. จริงต่อความดี *ตั้งใจทำความดี สนับสนุนคนดี*

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ ผู้แต่งมีเจตนาที่จะแสดงผลงานอันดีเด่นของตนและผู้อื่นทั่วโลก ในการค้นคว้าวิจัยเรื่องจิตหรือวิญญาณ ตลอดจนวิธีนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ตามความประสงค์ เช่นวิธีฝึกจิต วิธีใช้อำนาจจิต หรือพลังจิตให้เกิดประโยชน์ในการรักษาโรคต่าง ๆ รวมทั้งโรคที่รักษาแบบฝรั่งไม่หาย การใช้อำนาจจิตในทางโหราศาสตร์ การสะกดจิต การทำให้ความจำดี การใช้พลังจิตช่วยให้ทำกิจการต่าง ๆ ได้ผลดี หรือใช้ทำอะไรได้แปลก ๆ ซึ่งคนทั่วไปทำไม่ได้ ใช้จิตมองเห็นอะไรได้โดยไม่ต้องใช้ตา แม้ของอยู่ไกลหรืออยู่ในที่กำบังก็เห็นได้ การใช้อำนาจจิตในการพัฒนางานส่วนตัวและส่วนรวม ตลอดจนการใช้อำนาจจิตในการควบคุมคนปกครองคน และปกครองประเทศชาติ มีบางบทซึ่งคล้าย

กับวิทยาศาสตร์ทางใจเล่ม ๑ ถึง ๔ ซึ่งพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๘ ถึง ๒๕๐๐ แต่ได้แก้ไขข้อความที่บกพร่องไปหลายแห่งและเพิ่มเติมความรู้ใหม่ๆ ทั้งของต่างประเทศและที่ค้นพบด้วยตนเอง

คุณค่าที่สำคัญยิ่งก็คือ ผู้แต่งเปิดเผยเคล็ดลับและวิธีที่จะเรียนให้ทำได้เร็วด้วยตนเอง รับตอบคำถาม และบรรยายพิสูจน์ทดลอง ตลอดจนรับสอนด้วย ได้เปิดสอนและให้ซักถามอยู่เสมอตามนัดหมาย สอนให้ใช้อำนาจจิตได้เองภายใน ๒ ชั่วโมงต่อหนึ่งวิชา บางวิชาก็สอนให้ทำได้ในระยะเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงสำหรับการใช้อำนาจจิตขั้นต้น ทั้งนี้ได้ทดลองสอนให้ทำได้จริงมาเป็นจำนวนมากแล้ว เรียนได้สำเร็จทุกชาติทุกภาษา และทุกเพศทุกศาสนา เรียนแล้วไปทำที่ใดก็ได้ ไม่ใช่ทำได้แต่ต่อหน้าผู้สอน

ผู้แต่งได้รวบรวมหลักฐานการค้นคว้า เกี่ยวกับจิตหรือวิญญาณ รวมทั้งวิธีใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ของ

ประเทศต่าง ๆ ตลอดจนผลการค้นคว้าเบ็นเวลา ๒๖ บีของผู้แต่งมาสรุปรวมเพื่อให้ได้ความรู้รวมยอด นำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ นอกจากจะนำไปใช้ประโยชน์ในทางโลกดังกล่าวมาแล้ว ยังสรุปรวมเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางธรรมให้รู้วิธีฝึกสมาธิวิบัสสนาที่ถูกต้อง รู้วิธีทำจิตใจให้มีความสุขความสบาย รู้วิธีชำระหรือขจัดความยุ่งยากทุกข์โศกและกิเลสอันเบ็นเครื่องเศร้าหมองออกไป จากตนเบ็นขั้นเบ็นตอนจนถึงนิพพาน

พ.อ. ....

(พันเอก ชม สุคันธรัต)

[เพื่อการศึกษา]

ห้างหุ้นส่วนจำกัด การพิมพ์ไชยวัฒน์ 31/15 ถนนกรุงเทพฯ—นนทบุรี
สามแยกเตาปูน บางซื่อ ดุสิต พระนคร
นายจิรวัฒน์ ไชยชนะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514

การสะกดให้หมดความรู้สึกบริเวณที่จะถอนฟัน หมอทำฟันกำลังใฝ่ฝันที่จะนำมาใช้แทนฉีดยาชา เพื่อแก้ปัญหาสำหรับคนไข้ที่แพ้ยาชาหรือกลัวฉีดยา เช่นรายที่เป็นเด็ก (ดูการสะกดสั่ง)

ถิ่นที่ไม่ควรอยู่

ประเทศหรือสถานที่ไม่ควรอยู่ แม้แต่วันเดียว

๑. ถิ่นที่ไม่มีคนมีทรัพย์ (มีแต่คนยากจน)

๒. ไม่มีนักปราชญ์ หรือผู้มีปัญญา

๓. ไม่มีพระราชา (หรือผู้ปกครองที่ดี)

๔. ไม่มีน้ำให้กิน ไม่มีแม่น้ำลำคลอง

๕. ไม่มีแพทย์

หรืออีกนัยหนึ่งในถิ่นที่

๑. ไม่มีการเคารพนับถือกัน

๒. ไม่มีความเปรมปรีดิ์ (ขาดความผาสุกสดชื่น)

๓. ไม่มีพวกพ้อง

๔. ไม่มีผู้รู้วิชา (มีวิชาดี)

นอกจากนี้ควรพิจารณาเรื่อง ดิน น้ำ และอากาศสิ่งรบกวนต่าง ๆ อีกด้วย

สารบัญ

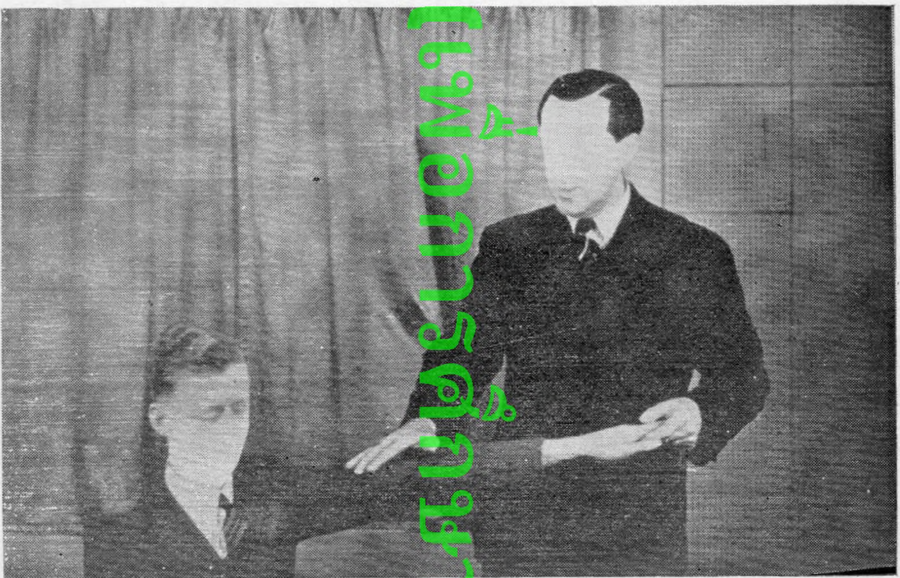
หน้า

หน้า

หน้า

หน้า

หน้า

ท่าจับแขนประกอบการพูดจูงใจ ให้แขนแข็งเกร็งเหยียดอยู่ได้นาน ๆ เปิ่นขั้นการสะกดสั่ง
(ดูเรื่องการสะกดสั่ง)

ลักษณะความประมาท

๑. ไม่กระทำโดยเคารพ
๒. ไม่ทำเรื่อย ๆ ไป
๓. ทำ ๆ หยุด ๆ
๔. อ่อนแอท้อถอย
๕. ทอดฉันทะ
๖. ทอดธุระ
๗. ไม่คิด
๘. ไม่คุ้น
๙. ไม่ทำจริง ๆ จัง ๆ
๑๐. ไม่ตั้งใจทำ
๑๑. ไม่หมั่นประกอบ

รวมเรียกว่า "ประมาท" (ความเลินเล่อ)

(จาก ปรมัตถโชติกา หน้า ๒๕๘)

เว้นจากความประมาทเสียก็เป็นความไม่ประมาท ซึ่งช่วยให้เกิดความสำเร็จและเจริญก้าวหน้า

"ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย"

บทที่ ๑

วิธีใช้อำนาจจิต และเปิดทวาร

คนทุกคนต่างมีอำนาจจิตอยู่แล้ว แต่ส่วนมากยังไม่ทราบวิธีใช้อำนาจจิตให้เป็นประโยชน์ ในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีใช้อำนาจจิตให้เป็นประโยชน์ทั้งในทางโลกและทางธรรม โดยจะกล่าวถึงหลักการและวิธีการอย่างง่าย ๆ เพื่อให้ผู้ไม่เคยใช้อำนาจจิตเลย ใช้อำนาจจิตเป็น ตลอดจนให้รู้หลักสำคัญที่จะต้องยึดถือในการใช้อำนาจจิต และการเรียนในเรื่องใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ เช่นใช้อำนาจจิตในทางโหราศาสตร์ ทางรักษาโรค ทางคงกระพันชาตรี ทางสะเดาะ ทางทำจิตให้เป็นสุข

หรือใช้ในการชำระจิตให้บริสุทธิ์ และทางการงานอื่น ๆ

หลักการในการใช้อำนาจจิต

ก. รู้วิธีรวมอำนาจจิต

ข. รู้วิธีส่งอำนาจจิตไปทำประโยชน์ต่าง ๆ

ค. รู้วิธีตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งออกไปนั้นเพียงพอแล้วหรือยัง

ข้าพเจ้าผู้แต่งสอนศิษย์โดยครบถ้วนตามหลักทั้ง ๓ นี้ เรียนแล้วไปทำเอง ทดลองเองได้ตลอดชีวิตไม่มีเคล็ดลางยุ่งยากเหมือนไสยศาสตร์โบราณ

ก. วิธีรวมอำนาจจิต

วิธีรวมอำนาจจิตนั้นเป็นการทำให้กำลังจิต หรืออำนาจจิตมารวมกลุ่มเพื่อให้มีกำลังหรือ อำนาจมาก ขึ้นกว่าธรรมดา ซึ่งมีวิธีปฏิบัติกันได้ต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ดีคงใช้หลักใหญ่เหมือนกันหมด เท่าที่ข้าพเจ้าเคยสอน

ศิษย์มามาก และพิจารณาวิธีการของประเทศเราและต่างประเทศแล้ว ก็สรุปความได้ว่า วิธีที่ได้ผลนั้นอาศัยหลักใหญ่ ๓ ประการ คือ อธิษฐานจิต การปิดทวาร และ การเพ่งภาวนา

๑. อธิษฐานจิต หรือการอธิษฐาน

อธิษฐานจิต คือการตั้งใจจะให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ โดยอาศัยตั้งใจหรือตั้งเจตนาอย่างเดียวบ้าง โดยอาศัยตั้งเจตนาประกอบกับใช้คำพูดออกมาพอได้ยินหรือว่าในใจบ้าง

ตัวอย่างเช่น จะทำตัวให้เหนียวคงป้องกันอันตรายจากอาวุธมีคมได้ ก็นึกในใจหรือตั้งเจตนาว่าจะให้เหนียวคงแล้วว่าในใจดังนี้ "ข้าพเจ้าขออาราธนา คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ ขอให้มาช่วยคุ้มครองข้าพเจ้าด้วยเถิด" หรือจะว่าอีกอย่างหนึ่งว่า "ข้าพเจ้าขออาราธนา คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดา

มารดา คุณครูบาอาจารย์ ขอให้มาช่วยดลบันดาลให้บทคาถาที่เศกยันนี้ จงคุ้มครองข้าพเจ้าด้วยเถิด" ถ้าจะให้คุ้มครองผู้อื่นก็กล่าวว่า ขอให้คุ้มครองนายแดง (นายคำ ฯ ล ฯ) ด้วยเถิด คือเอ่ยชื่อคนที่จะทำให้

การอธิษฐานนี้ไม่จำเป็นต้องเอาตามแบบนี้ อย่าทำจิตให้มากังวลที่จะต้องให้คำพูดเหมือนกันทุกคำ คำพูดจะต่างไปบ้างก็ไม่เป็นไร ถ้ามัวกังวลหวาดระแวงว่าผิดก็จะทำให้จิตซัดส่ายไป กำลังจิตจะตกไม่เข้มแข็งเท่าที่จะเป็นไปได้

การอธิษฐานเป็นอำนาจ ช่วยให้เกิด ความสำเร็จได้อย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าจะสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็โดยตั้งอธิษฐานอย่างแรงกล้าในวันตรัสรู้ว่าจะนั่งสมาธิอยู่จนกว่าจะตรัสรู้ไม่ยอมลุกเป็นอันขาด แม้เลือดในกายจะแห้งเหือดไป แม้จะสิ้นชีวิตก็ไม่ยอมลุกจาก

ที่จะยอมลุกจากที่ก็ต่อเมื่อได้ตรัสรู้แล้วเท่านั้น ในการสร้างสมบารมีของตนให้ดี ให้มีอำนาจเป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งหลายได้นั้น ก็จำเป็นต้องมีคุณสมบัติ ๑๐ ประการ หรือเรียกได้ว่าลักษณะของผู้นำ ๑๐ ประการ หรือเรียกตามศัพท์ที่ว่า บารมี ๑๐ แม้แต่พระพุทธองค์ก็ต้องบำเพ็ญบารมี ๑๐ โดยครบถ้วนจึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า บารมี ๑๐ นั้นมี ทาน ศีล สัจจะ เมตตา อธิษฐาน บารมี เป็นต้น จะเห็นได้ว่า การอธิษฐานก็เป็นเครื่องช่วยให้สำเร็จในกิจการต่าง ๆ ได้

เพื่อให้การอธิษฐานบังเกิดผล ดีจะ ต้องมี หลัก เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว เปรียบเหมือนคนดำน้ำให้ลึกและให้นาน ต้องมีหลักปักเป็นที่จับสาวขึ้นลง แม้จะมีอุปสรรคคือน้ำพัดบ้างก็ไม่เป็นไร ข้อสำคัญต้องปักหลักให้แน่นและจับให้มั่นก็แล้วกัน การอธิษฐานจิตต้องมีหลักที่มั่นคงและจับให้มั่นเหมือนกัน

หลักที่เป็นเครื่องช่วยนั้นในลัทธิอื่น ประเทศอื่นก็มีหลักยึดไปต่าง ๆ กัน เช่น อาศัยเชื่อถือพระเจ้า พระพรหม ภูตผี เจ้าพ่อ เพื่อเป็นหลักดังนี้เป็นต้น ต่างก็มีอุบายในการปลุกความเชื่อถือ เพื่อเป็นรากฐานของจิตได้ แต่ข้าพเจ้าขอปิดไว้ก่อน จะขอกล่าวเฉพาะหลักที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะกับคนส่วนมาก และพอจะเชื่อถือได้ทุกสมัย คือให้ยึดถือ คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ ซึ่งเรียกว่า คุณพระทั้ง ๕ หรือพระ ๕ องค์ หรือเรียกว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ ก็ได้ ในการที่จะยึดถือให้มั่นนั้นต้องมี การเคารพ รวมความว่าเราใช้ ความดีเป็นรากฐานของจิต กล่าวคือ ไม่ต้องห่วงใย ไม่ต้องกังวลว่าเราได้ทำความชั่วไว้มาก คงจะเข้าไม่ถึงคุณพระ ที่จริงขึ้นชื่อว่าความดีนั้นจะทำเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น สมกับทางพระว่า อกาลิโก (ไม่ประกอบด้วยกาล หรือไม่เลือกเวลา)

การเคารพในคุณพระทั้ง ๕ นั้น หมายถึงตั้งใจที่จะเชื่อฟังคำสอนและปฏิบัติตาม เท่าที่ตนจะทำได้ และน้อมใจลงนับถือสักการะบูชา ที่ว่าคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์นั้น หมายถึงคุณความดีของท่าน และหมายถึงตัวท่านด้วย ที่ว่าเคารพนั้นก็ใช้เวลาระลึกถึงคุณนึกเคารพ ซึ่งใช้เวลาประเดี๋ยวเดียว ไม่ต้องนั่งนึกเสียนาน ๓ มูลฐานที่เราจะเคารพต่อคุณทั้ง ๕ นั้นคือ

เราจะเกิดมาได้ก็ด้วยบิดามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดและยอมลำบากในการเลี้ยงดูมาจนเติบโต ถ้าบิดามารดาไม่ได้ให้กำเนิดเราก็ไม่ได้เกิดมา ครั้นเกิดมาแล้วบิดามารดาก็ต้องมีความลำบากยุ่งยากในการเลี้ยงดูเป็นเวลานานปี เราลองเอาเด็กเกิดใหม่มาเลี้ยงดู จึงจะรู้ว่ามีภาระยุ่งยากเพียงใด การที่บิดามารดาทนเลี้ยงดูด้วยความยากลำบาก

มีความห่วงใย เจ็บไข้ก็ขวนขวายพยาบาลอดหลับอดนอนเพราะความรักความเมตตา การที่พร่ำสอนให้พูด สอนให้เดิน สอนให้เป็นคนดี ก็เพราะเหตุว่าบิดามารดามีศีลธรรมประจำใจ ถ้าขาดศีลธรรมก็คงไม่ยอมทนลำบากห่วงใย คงจะปลีกตัวเอาความสุขความสบายทอดทิ้งให้ตายเสียกลางคัน เพราะการปล่อยให้ตายตอนยังเป็นเด็กเล็กนั้น มีวิธีแนบเนียนไม่ให้ใครรู้ได้หลายวิธี

จึงเห็นได้ว่า บิดามารดามีคุณอย่างสูง เพราะเป็นทั้งผู้ให้กำเนิดชีวิต เป็นครูบาอาจารย์คนแรก และเป็นผู้มีศีลธรรมประจำใจ มีความรักความเมตตาต่อบุตร

การที่บิดามารดาอุตส่าห์ทนลำบาก ในการเลี้ยงเราไม่ทิ้งให้ตายเสีย ก็เพราะบิดามารดามี พระธรรมประจำใจ พระธรรมช่วยย้อมใจบิดามารดาให้มีความรักความเมตตา และพระธรรมเป็นสิ่งที่บิดามารดาเคารพบูชา พระธรรมเป็นเครื่องย้อมใจปรุงแต่งใจให้นึกคิด และทำ

สิ่งที่ดีหักห้ามไม่ให้ทำสิ่งที่ชั่ว ฉะนั้นพระธรรมจึงเป็นที่ควรเคารพบูชา ส่วนพระพุทธเจ้าผู้ค้นพบพระธรรมเข้าใจลึกซึ้ง และช่วยเผยแพร่พระธรรมให้แจ่มแจ้งชัดเจนยังประโยชน์สุขให้แก่คนหมู่มาก พระสงฆ์ก็ดำเนินรอยตามพระพุทธองค์ และเป็นกำลังที่จะปลูกฝังพระธรรมให้แก่ปวงมนุษย์อันเป็นไปเพื่อความสุขส่วนใหญ่ จูงใจออกจากความหลงผิดเชื่อผิดมาสู่ความจริง ฉะนั้น พระพุทธ

พระธรรม พระสงฆ์ จึงถือว่าควรเคารพบูชาและจัดไว้ลำดับสูงกว่าบิดามารดา

ครูบาอาจารย์ไม่ใช่เป็นผู้ให้ชีวิตเรา แต่เป็นผู้ช่วยรักษาและป้องกันชีวิตให้กล่าวคือ ครูบาอาจารย์ที่ให้ความรู้ทั่ว ๆ ไป ย่อมช่วยให้เราเฉลียวฉลาด มีวิชาเลี้ยงชีวิตให้คงอยู่ได้ด้วยดี ส่วนอาจารย์ที่สอนวิชาพิเศษทางจิตก็ช่วยป้องกันรักษาชีวิตในคราวจำเป็น และคับขันได้จึงควรแก่การเคารพนับถือเช่นกัน

เมื่อเราพิจารณาเห็นว่า ชีวิตของคนเราเป็นสิ่งที่มีค่าสูงสุด ถ้าเราไม่ได้เกิดมาไหนเลยจะรู้จะเห็น หรือคิดไปได้ต่าง ๆ นานา ดังนั้น เมื่อคุณพระทั้ง ๕ เกี่ยวโยงโดยตรงในการให้กำเนิด ให้ชีวิตและช่วยรักษาป้องกันชีวิต ช่วยให้ความสงบสุข ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เช่นนี้ก็สมควรแล้วที่เราจะเคารพบูชา และยึดถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำใจ เพื่อเป็นกำลังอย่างหนึ่งช่วยสนับสนุนให้ใช้อำนาจจิตได้ดีขึ้น

ด้วยการนับถือคุณพระทั้ง ๕ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ นี้ประจำใจ ก็เท่ากับเราได้หลักในการยึดเหนี่ยวใจ และช่วยส่งเสริมให้การอธิษฐานของเราได้ผลดี

เมื่อได้อธิษฐานดังกล่าวแล้วข้างต้น ก็ให้ทำจิตน้อมเคารพต่อพระบรมครูแห่งวิชาการ ทั้ง หลาย ในโลก คือ พระพุทธเจ้า และกล่าว "นะโม ตัสสะ

ภควโต อระหโต สัมมา สัมพุท ธัสสะ" ว่า ๓ จบ แล้วจึงเริ่มบีดทวาร และส่งอำนาจจิตต่อไป

๒. การบีดทวาร

คนทั่ว ๆ ไปมีอำนาจจิตอยู่แล้ว แต่อำนาจจิตที่มีอยู่แยกกระจายไปหลายทางในเวลาเดียวกัน จึงทำให้กำลังหรืออำนาจน้อย เปรียบเหมือนน้ำจำนวนมากซึ่งไหลลงมาจากที่สูงถ้าให้แยกไหลมาตามลำธาร หลาย ๆ สายพร้อมกันกำลังน้ำก็อ่อน แต่ถ้าบีดลำธารสายอื่นให้หมด แล้วปล่อยให้ไหลไปทางเดียว ก็มีกำลังมาก จิตใจของคนเราแตกแยกออก หลายกระแสพร้อม ๆ กันอยู่เสมอ ตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือ เรามีความเดือดร้อนต้องการจะไปยืมเงินที่บ้านเพื่อนของเรา ๕๐๐ บาท พอไปถึงบ้านเพื่อนก็ขึ้นไปนั่งที่ห้องรับแขก เพื่อนก็มาคุยด้วย

พอออกปากยืมเงิน ๕๐๐ บาท เพื่อนไม่มีให้ก็รีบลากลับ เมื่อกลับถึงบ้านของตนมีคนถามว่า ห้องรับแขกที่บ้านเพื่อนนั้นพื้นไม้หรือพื้นซิเมนต์ เราก็จะตอบได้ถูกต้อง และถ้าเขาถามต่อไปว่า ห้องรับแขกนั้นเก้าอี้เหล็กหรือเก้าอี้ไม้ เราก็คงจะนึกออกและตอบได้ ถ้าถูกถามต่อไปว่าตอนไปนั่งห้องรับแขกนั้นมีเสียงวิทยุดังอยู่หรือเปล่า เราก็คงนึกได้อีกว่ามีหรือไม่มี ถ้าถูกถามต่อไปอีกว่า ตอนนั่งห้องรับแขกนั้นได้กลิ่นอะไรบ้างหรือเปล่า เราก็คงจะนึกตอบได้ว่ามีกลิ่นอะไรหรือไม่ นี่ก็จะเห็นได้ว่าชั่วขณะเดียวที่นั่งอยู่ห้องรับแขกนั้น ความจริงมีความตั้งใจอยู่อย่างเดียวว่าจะยืมเงินเพื่อน ไม่ได้ตั้งใจจะดูพื้น จะฟังเสียงวิทยุ ไม่ตั้งใจจะดมกลิ่น แต่ก็ยังมีการรับรู้ไปต่าง ๆ นานาได้ เพราะเหตุที่จิตคอยรับรู้เรื่องต่าง ๆ หลาย ๆ ทาง พร้อมกันนี่เองจึงทำให้จิตกระจายกำลัง

ออกไปและมีอำนาจน้อย จิตชั้นนอกรับรู้โดยมีความตั้งใจ เรียกว่าจิตสำนึก จิตชั้นในที่รับรู้โดยไม่ตั้งใจเรียกว่า จิตใต้สำนึก

จิตจะแตกแยก ไปรับรู้ หรือ ฟุ้งซ่าน ไป หลาย อย่าง เพียงใดก็ตาม จิตจะมีทางออกไปเพียง ๖ ทางเท่านั้น ซึ่งเรียกว่าทวาร ๖ (หรือเรียกว่า อายะตนะภายใน ๖) ถ้าปิดทางออกของจิตทั้ง ๖ ทาง คือปิดทวาร ๖ นี้เสีย จิตก็จะอยู่นิ่งจะสงบหรือเรียกว่าเป็นสมาธิ และมีกำลัง มีอำนาจมากขึ้นตามขั้นของสมาธิ

วิธีปิดทวารทั้ง ๖ เพื่อรวมอำนาจจิต ในขั้นต้น ให้ทำดังนี้

ปิดทวารตา หมายถึงไม่ให้จิตฟุ้งออกไป หรือ รับรู้นึกคิดเกี่ยวแก่ตาเป็นเหตุ วิธีปิดทวารตา ให้หลับตาทั้งสองข้างแต่พอเหมาะ คือไม่ให้ตามองเห็นอะไร และไม่หลับชนิดหยีตาหรือตั้งใจบีบกล้ามเนื้อที่ตา เพราะการหยีตา การตั้งใจบีบตาลงนั้นเป็นการรับรู้หรือนึกคิด

กังวลทางด้านตาทำให้จิต ซัดส่ายมาทางตา วิธีที่ถูกต้องหลับพอสบาย ๆ และไม่ให้มองเห็นอะไรด้วย

ปิดทวารหูและทวารจมูก หมายถึงปิดไม่ให้จิตฟุ้งออกไปหรือรับรู้นึกคิด เกี่ยวแก่ทางด้านหูและจมูกเป็นเหตุ กล่าวคือ เมื่อจมูกได้กลิ่นเหม็นบ้างหอมบ้างก็ย่อมรู้สึกไม่ชอบใจบ้าง ชอบใจบ้าง อากาศโปร่งก็รู้สึกจมูกโปร่งโล่งสบาย อากาศทึบก็รู้สึกหายใจอึดอัด การที่จิตไปรับรู้ต่าง ๆ นี้เป็นการฟุ้งซ่าน และแตกแยกจิตไปเพราะจมูกเป็นเหตุ แต่จมูกของเราจะรับสัมผัสรู้ว่าเหม็นหอม โปร่ง หนัก ทึบ เหล่านี้ก็ย่อมรู้จากอากาศที่อยู่นอกกายแล่นเข้า ไปทางจ มูก เปรียบ เหมือนเราเดินผ่านส้วมที่เหม็น เราจะรู้สึกเหม็นเพราะอากาศพากลิ่นเหม็นมาแล้วเข้าไปทางจมูกขณะที่เราหายใจเข้า ถ้าเราไม่อยากเหม็นเวลาเดินผ่านส้วมนั้นไปก็ต้องอุดจมูก เพื่อตัดไม่ให้ลมภายนอกเข้าจมูกได้ หรือถ้าเราไม่เอามืออุดจมูก เราจะเค้นอัดลมหายใจไว้, ไม่หายใจเข้าไม่หาย

ใจออก เมื่อผ่านส้วมที่เหม็นไป ก็จะไม่รู้สึกเหม็น เพราะอากาศที่พากลิ่นมาเข้าไปในจมูกไม่ได้ เหตุที่เข้าไม่ได้เพราะเราหยุดหายใจไม่ได้สูดลมเข้าไป ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งลมทั่วร่างกายของเราถูกอัดไว้แน่น จึงมีกำลังต้าน หรือกระแทกลมและกลิ่นภายนอกที่จะแทรกซึมเข้าไปทางจมูกด้วย

ฉะนั้นการบีดทวารจมูกให้ทำโดย หายใจเข้าให้ลึกพอควร แล้วอัดลมไว้ไม่หายใจเข้าไม่หายใจออก การหายใจเข้าให้สูดลมเข้าพอสบาย ๆ อย่าให้ร่างกายหรือส่วนนอกและไหล่กระเพื่อมไหวมาก คืออย่าสูดเข้าโดยหักโหมจนแรงเกินไป

การบีดทวารหู หูจะได้ยินเสียงก็โดยอาศัยอากาศภายนอกนำเสียงเข้ามาทางหู ถ้าไม่มีอากาศพาเข้ามาเสียงก็เข้าหูไม่ได้ คือเราไม่ได้ยินเสียง ตัวอย่างเช่นทดลองเอากระดิ่งไฟฟ้าครอบไว้ด้วยครอบแก้ว เมื่อเบีด

ไฟฟ้าให้เดินเข้าไป ค้นเคาะกระดิ่งก็สั่นเคาะให้เราได้ยินเสียงดัง แต่ครั้นสูบอากาศออกจากครอบแก้วให้หมด แล้วเปิดไฟให้เดินไปยังกระดิ่งไฟฟ้า ค้นเคาะก็จะเคาะกระดิ่งตามเคยแต่เราไม่ได้ยินเสียงดัง ความจริงนั้นมีเสียงเกิดขึ้นแต่ไม่มีอากาศพาเสียงมาเข้าหูเรา เราจึงไม่ได้ยินเสียง

ฉะนั้นการปิดทวารหูก็กระทำเช่น เดียวกับ ปิดทวารจมูก คือหายใจเข้าให้ลึกพอควรแล้วอัดลมไว้ จะทดลองได้เวลาเขาจุดพลุหรือยิงปืนใหญ่ ถ้าเราเข้าไปยืนใกล้ไม่ต้องอุดหู เพียงแต่หายใจเข้าแล้วอัดลมไว้ก่อนที่จะมีเสียงระเบิดเล็กน้อย เราจะได้ยินเสียงเบาลงมาก เพราะมีอากาศที่อัดไว้ในร่างกายคอยต้าน ไม่ให้อากาศ ภาย นอกนำเสียงเข้าหู เสียงต่าง ๆ ที่แล่นเข้าหูย่อมจะทำให้จิตใจกระทบกระเทือนไปด้วย คือ ทำให้เกิดรับรู้หรือรู้สึกว่าเพราะไม่เพราะ ชอบใจ ไม่พอใจ ตกใจ กลัว รู้สึกดังมากดังน้อย เหล่านี้เป็นต้น ฉะนั้นจึงต้องปิดทวารหูเพื่อกันไม่ให้จิตแตกแยกไปทางทวารหู

การสะกดสั่งไม่ให้รู้สึกเจ็บบริเวณมือ แล้วเอาเข็มสะอาดแทงทะลุผ่านผิวหนังไป ผู้ถูกสะกดไม่รู้สึกเจ็บ ไม่มีการสะดุ้ง

- อย่าใช้ก่อนหา
- อย่าว่าก่อนเห็น

□□□

พยายามหาทรัพย์ให้ได้ก่อนจึงแบ่งใช้พอควร
อย่ารีบว่าด่าหรือกล่าวร้าย อย่ารีบลงความเห็น
ว่าผิดถูกก่อนที่จะพิจารณาพิสูจน์ให้เห็นจริง

รวมความว่า การหายใจเข้าให้ลึกและอัดลมไว้ ไม่หายใจเข้าออก เป็นการปิดทวารหูและทวารจมูกด้วย เมื่อจวนจะสุดอัดใจจึงจะมีการระบายลมออก และส่งอำนาจจิตออกไปด้วยตามวิธีส่งอำนาจจิต ซึ่งจะกล่าวต่อไป

ปิดทวารลิ้น เวลาลิ้นเคลื่อนไหว เช่น เวลาพูดหรือออกเสียง ลิ้นจะกระดิกไปกระทบพื้นบ้าง กระทบกระพุ้งแก้มบ้าง กระทบเหงือกบ้าง กระทบน้ำลายบ้าง กระทบกับอาหารที่ติดอยู่ตามซอกพื้นบ้าง ย่อมทำให้รู้สึกรสขึ้นบ้าง ทำให้รู้สึกว่าอ่อน แข็ง นิ่ม เปียก เป็นการแตกแยกจิตไปรับรู้ ฉะนั้น การปิดทวารลิ้นจึงทำได้ โดยปล่อยลิ้นอยู่นิ่งๆ ตามสบายไม่พับไม่งอ ไม่กระดิก เวลาภาวนาอะไรก็อย่าอ้าปากอย่าให้ดัง ให้ภาวนาในใจ

ปิดทวารกาย ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเคลื่อนไหว เช่นกระดิกนิ้ว ก้มหน้าลง เหล่านี้ก็จะต้องมีจิตแยกไปสั่งงาน และมีจิตแยกไปคอยรับรู้ ถ้าเราจะ

ก้าวขาไปข้างหน้าก็ต้องมีจิตสั่งให้ก้าว หรือตั้งใจก้าวไป ขณะก้าวไป ก็รู้ตัวว่าค่อย ๆ ก้าวไปแล้ว ฉะนั้น ถ้าจะไม่ให้จิตแตกแยกไปสั่งงาน ไปรับรู้ทางด้านกายก็ต้องให้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอยู่ในท่านิ่ง มีศิษย์หลายคนที่ไปเรียนวิชาใช้อำนาจจิตกับข้าพเจ้า เวลาให้ทดลองส่งอำนาจจิตออกมีการเคลื่อนไหวส่วนหน้าหรือกระดิกนิ้วไปมาเล็กน้อยก็ส่งจิตออกไปไม่สำเร็จ ต้องบอกให้แก้ไขใหม่จึงทำได้ผลทุกรายไป

อีกประการหนึ่ง การเริ่มฝึกส่งอำนาจจิตนั้นให้ใช้ท่านั่งเป็นดีที่สุด ที่นั่งของเราที่มีปุ่มป่ำหรือนั่งทับก้อนดินก้อนกรวดก็จะเกิดความรู้สึก หรือรับรู้ว่าเป็นปุ่มป่ำเจ็บก้นเกิดไม่ชอบใจขึ้น ถ้านั่งบนเบาะสะปริงดี ๆ ก็จะทำให้จิตแตกแยกไปรับรู้ว่าหยุ่น ๆ นุ่มดี เกิดชอบใจขึ้น ดังนั้นที่นั่งจึงควรเป็นที่ซึ่งนั่ง แล้วไม่ เกิดการ แตกแยกทางจิตให้จิตเป็นกลาง ๆ จะเห็นได้จากวินัยพระก็ห้ามนอนบนที่นอนหนาหรือสูงใหญ่ เพราะทำให้จิตซัดส่ายรับรู้และ

เกิดความยินดีชอบใจขึ้น ดังนั้นเวลาจะใช้อำนาจจิตต้อง ใช้ที่นั่งเรียบ ๆ ไม่นิ่มเกินไป ไม่แข็งเป็นปุ่มเป็นป่ำ ถ้าจะ ใช้ผ้าห่มปูนั่งก็พับเพียง ๓ หรือ ๔ ชั้นก็พอ

รวมความว่า การปิดทวารกายนั้นทำโดยนั่ง **ในที่เรียบ ๆ ไม่แข็งนักไม่อ่อนนัก และให้ทุกส่วน ของร่างกายอยู่ในท่านิ่ง นั่งสบาย ๆ อย่าเกร็งตัว อย่าเกร็งส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย**

การปิดทวารใจ ใจมักจะชอบคิดไปในเรื่องต่างๆ นึกไปถึงบ้านเรือนบ้าง คนบ้าง สิ่งอื่นบ้าง เป็นการแตก แยกจิตไปรับรู้ จึงต้องหาอุบายปิดทวารใจเสีย ที่จริง การปิดทวารทั้ง ๕ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ ทวารตา หู จมูก ลิ้น และกายนั้นก็เป็นการปิดทวารใจนั่นเอง แต่ปิดไปตามทางออก ๕ ทาง ซึ่งทำให้จิตฟุ้งสร้านออก ไปได้น้อยลงมากแล้ว ยังคงเหลืออยู่อีกทางเดียวคือทาง ด้านนึกคิด ที่ไม่เกี่ยวกับรูป (ธรรมมารมณ์) คือที่นอก ไปจากทางทวาร ๕ เราจึง ปิดทวารใจด้านนี้ด้วยการ

ตั้งใจภาวนาคำพูดหรือคาถา แต่การภาวนานั้นให้ภาวนาในใจ ถ้าภาวนาดังต้องอ้าปากหรือกระดิกลิ้นก็เป็นการเปิดทวารกายและลิ้นเสียอีก

ขอสรุปรวมอีกทีว่า การปิดทวารทั้ง ๖ นั้น ทำดังนี้ หลับตาพอเหมาะ เป็นการปิดทวารตา หายใจเข้าลึกแล้วอัดไว้เป็นการปิดทวาร หูและจมูก ให้ลิ้นอยู่นิ่งเป็นการปิดทวารลิ้น นั่งที่ราบเรียบไม่อ่อนนักไม่แข็งนักให้ทุกส่วนของร่างกายอยู่ในท่านิ่ง เป็นการปิดทวารกาย และตั้งใจภาวนาในใจเป็นการปิดทวารใจ

๓. การเพ่งภาวนา

หมายถึงการวางจิต หรือตั้งจิตไว้ที่ใดที่หนึ่งโดยแน่นอน หรือพูดง่ายๆ ก็คือ การนึกถึงการคิดอยู่ เฉพาะที่เดียวตรงที่เราจะต้องการใช้อำนาจจิต หรือถ่ายอำนาจจิตลงไป เนื่องจากเราปิดทวารทั้ง ๖ อยู่ ตาจึงมองไม่เห็น เราต้องใช้ดูภาพนั้นก่อนที่จะปิดทวาร เช่นจะ

ทำน้ำมนต์ เราก็ดูน้ำในขัน เห็นส่วนบนของน้ำเป็นผิวเรียบโค้งกลมไปตามรูปขัน คือเป็นรูปวงกลมน้ำนั้นเอง เมื่อเราหลับตาภาวนาก็ให้นึกภาพวงกลมน้ำให้อยู่ที่เดิมนั่นเอง แล้ววางจุดตั้งจิตไว้ตรงกึ่งกลางภาพวงกลมน้ำนั้นพร้อมด้วย ตั้งใจภาวนา การที่รวมจิตลงไปที่หนึ่งพร้อมด้วยตั้งใจภาวนานี้แหละ คือ **การเพ่งภาวนา**

ข. วิธีส่งอำนาจจิตไปทำประโยชน์ต่าง ๆ

วิธีส่งอำนาจจิตไปทำประโยชน์ต่าง ๆ นั้น มีหลักสำคัญอยู่ ๒ อย่าง คือ

๑. วิธีเพ่งภาวนา กล่าวคือการเพ่งภาวนาตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในข้อ ๓ นั้น เบ็นทั้งการทำให้เกิดอำนาจจิต และเบ็นการส่งอำนาจไปยังจุดที่ตั้งจิตหรือเรื่องที่ตั้งใจนั้นด้วย

๒. การระบายลมออกพร้อมด้วย ตั้งจิตดิ่งลงตรงที่ต้องการจะส่งอำนาจจิตไป การระบายลมนั้น ให้ระบายออกทางปากโดยเบ่าออกเบา ๆ เรียบ ๆ เผยอริมฝีปากแต่น้อย อย่าเบ่าแรงอย่าเบ่งลมให้ออกจนแก้มโป่ง และขณะเบ่าก็อย่าเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย คงหลับตานิ่งอยู่ด้วยความเยือกเย็น

ให้ฝึกทำด้วยตนเองดังต่อไปนี้

นั่งตามสบายแล้วสูดหายใจเข้าให้ลึก แต่พอเหมาะพอสบาย แล้วอัดลมไว้ คือ ไม่หายใจเข้า ไม่หายใจออก แล้วภาวนาว่า "มะอะอุ" เรื่อย ๆ ไป การภาวนาให้ภาวนาช้า ๆ เรื่อย ๆ ต่อเนื่องกันไป อย่าเร่งจังหวะให้เร็วขึ้นหรืออย่าเว้นระยะให้ห่างให้ช้าลง ไปอีก ให้ว่า มะอะอุ, มะอะอุ, มะอะอุ, มะอะอุ, มะอะอุ...... เรื่อย ๆ ไป ระหว่างที่ว่ามะอะอุนี้คง อัดลมหายใจไว้ตลอดเวลา อย่าหายใจเข้าออก และเมื่อภาวนา มะอะอุ ไปหนึ่งครั้งก็พับนิ้วมือลง ๑ นิ้ว พอว่าครั้งที่ ๒ ก็พับนิ้วที่ ๒ ลงไป ภาวนาครั้งที่ ๓ ก็พับนิ้วที่ ๓ ลงไป ดังนี้เรื่อย ๆ เพื่อจะนับดูว่า เมื่อภาวนาจนสุดลมอัดใจนั้นจะว่า "มะอะอุ" ได้กี่ครั้ง (มะอะอุนี้ไม่ใช่คาถาที่จะใช้ เป็นเพียงคำที่จะให้ฝึกทำ)

จงทำตามจริง ๆ ตามที่กล่าวข้างบนนี้ ท่านทำแล้วหรือยัง? ถ้าทำแล้วจนสุดอัดใจของท่านว่า "มะอะอุ"

ได้กี่ที : ถ้านับได้ ๔๐ ที ก็แสดงว่าท่านภาวนาเร็วไป ต้องลดให้ช้า ๆ ลงหน่อย หรือมิฉะนั้นท่านก็ใช้ลมมาก เกินไป คืออัดไว้นานเกินไปจนเหนื่อย ถ้าท่านนับได้ เพียง ๑๕ ที ก็แสดงว่าท่านภาวนาช้าเกินไป หรืออาจจะ ภาวนาจังหวะพอดี แต่อัดลมไว้ไม่นาน ยังใช้ลมอัดใจ ไม่หมด ให้จัดเสียใหม่ สังเกตดูว่า อัดลมไว้ให้นาน พอเหมาะไม่ให้นานเกินไปจนเหนื่อย ไม่ให้เร็วเกิน ไปจนยังมีลมเหลืออยู่มาก คือยังภาวนาต่อไปได้อีก

โดยเกณฑ์เฉลี่ยแล้ว ถ้าภาวนา "มะอะอุ" จนสุด อัดใจพอดีและกำลังสบาย ๆ จะได้ ๓๐ ที ถ้าท่านจัดตัว ท่านได้ประมาณ ๓๐ ที หรือ ๓๕ ที หรือ ๒๕ ที หรือ ๒๒ ที รู้สึกว่ากำลังเหมาะลมที่อัดหมดพอดีกำลังสบาย ก็จงใช้จังหวะที่สบายของท่านได้ ไม่ต้องสงสัยหรือวิตก ว่าจะไม่พอดี เพราะทุกคนจะเหมือนกันไม่ได้ และการ นับนี้ก็เป็นเรื่องให้หัดสังเกตหัดประมาณเท่านั้น เวลาทำ ให้เกิดอำนาจจิตหรือส่งอำนาจจิตจริง ๆ ไม่ต้องนับ เพราะ

ถ้ามัวกังวลนับอยู่ก็เป็นการแตกแยกจิตออกไป ทำให้รวมกำลังจิตได้น้อย

ถ้าท่านภาวนา "มะอะอุ" สุดอัดใจนับได้ ๒๕ ที เมื่อจะส่งอำนาจจิตออกไปให้ภาวนาเพียงค่อนอัดใจ คือให้นับได้เพียง ๒๐ ที หรือให้นับได้เพียง ๑๘ ที หรือ ๒๑ ทีก็ได้ ข้อสำคัญอย่าให้ต่ำกว่าครึ่งอัดใจ เช่นนับได้ ๑๐ ที ๑๒ ที อย่างนี้ นับว่าน้อยไป ต้องภาวนาให้นานจนถึงปลายอัดใจ เมื่อภาวนาจนถึงปลายอัดใจ คือประมาณ ๒๐ ที หรือ ๒๒ ที แล้วให้เป่าลมออกทางปากเบา ๆ เวลาเป่าลมออกต้องภาวนาด้วย การเป่าออกให้เปิดริมฝีปากแต่น้อยเป่าเบา ๆ เรื่อย ๆ ออกไปพร้อมด้วยภาวนาไปด้วย ให้ลมออกทางปากทางเดียวอย่าให้ออกทางจมูกด้วย

จงทดลองทำดูอีกที หายใจเข้าแล้วอัดลมไว้พร้อมด้วยภาวนา " มะอะอุ " ไม่ต้องนับกะดูว่าปลายอัดใจ

แล้วเป่าลมออกทางปาก พร้อมด้วยภาวนา "มะอะอุ" และลองนับดูว่าตอนเป่าลมออกนั้นภาวนา "มะอะอุ" ได้กี่ครั้ง ถ้านับได้ ๓ ครั้งถึง ๖ ครั้ง ก็นับว่าใช้ได้ พอเป่าสุดลมแล้วให้สูดลมเข้าทางจมูก อัดไว้ภาวนาจนปลายอัดใจแล้วเป่าออกอีก พอเป่าออกสุดลมแล้วก็สูดลมเข้าอีก ทำอย่างนี้ติดต่อกันไป, พอเป่าลมออกครั้งหนึ่งก็เรียกว่า ๑ อัดใจ หรือจะเรียกว่า ๑ คาบก็ได้ เพราะการทำเช่นนี้เป็นวิธีถ่ายอำนาจจิตลงด้วยวิธี คาบผสมอัดใจ การฝึกใหม่ ๆ ต้องสูดลมเข้าภาวนาถึงปลายอัดใจแล้วเป่าให้ได้รวม ๗ ครั้ง หรือ ๗ คาบ (เป่าได้ ๗ ที)

ถ้าการเป่าครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ รู้สึกเหนื่อย ต้องแก้ไขใหม่ การที่เหนื่อยนั้นเป็นเพราะเราใช้ลมมากไป คือภาวนาอยู่นานเกินไป หรือมิฉะนั้นก็เป่าลมออกแรงเกินไปนานเกินไป จงจัดเสียใหม่ คราวนี้ไม่ต้องกังวลในการนับคือ จะภาวนาได้กี่จบ ก็ไม่ต้องนับ เพียงแต่ให้รู้ประมาณเอาว่าปลายอัดใจแล้วเป่าออก และเวลาเป่า

ภาวนาไปด้วย ส่วนการภาวนาและเป่าให้ได้ ๗ คาบ หรือ ๗ ครั้งนั้น จะมากกว่า ๗ คาบก็ยิ่งดี ข้อสำคัญต้องสังเกตว่ามีชนิดที่จิตนิ่งดีประมาณ ๓ ครั้งก็เป็นอันใช้ได้

จงทดลองอีกหายใจเข้าให้ลึกพอเหมาะอัดลมไว้แล้วภาวนา "มะอะอุ" พอปลายอัดใจแล้วเป่าออกเบา ๆ เรื่อย ๆ เวลาเป่าออกให้ภาวนา "มะอะอุ" ไปด้วย การภาวนาให้ภาวนาในใจโดยตลอด พอเป่าสุดลมแล้ว สูดลมเข้าภาวนาอีกแล้วเป่าออกอีกให้ได้ประมาณ ๗ อัดใจ คือเป่าออก ๗ ครั้ง ไม่ต้องนับว่าภาวนาได้กี่ครั้ง ส่วนการเป่าออกก็ไม่ต้องเอาใจใส่จนเกินไป เพียงแต่ให้รู้ว่าได้ประมาณ ๗ อัดใจจะมากกว่า ๗ หรือน้อยกว่า ๗ เล็กน้อยก็ไม่สำคัญข้อสำคัญให้รู้สึกว่าจิตนิ่งดีตั้งใจดีประมาณ ๓ ครั้งก็เป็นอันใช้ได้

ถ้ารู้สึกเหนื่อยมากก็ลดการภาวนาลงบ้าง คือใช้ลมให้น้อยลง และจงสังเกตการเป่าลมออกด้วยว่า เวลาเป่าลมออกทางปากจนสุดลมนั้นภาวนา "มะอะอุ" ได้กี่จบ

ถ้าได้ประมาณ ๓ จบถึง ๖ จบ เป็นอันว่าพอเหมาะ ถ้าว่าได้เกิน ๖ จบนับว่ามากไป จงพยายามปรับปรุงใหม่ให้ได้ใกล้เคียงกับ ๓ หรือ ๔ จบ แต่ต้องจำไว้ว่าอย่าเอาใจมาพะวงกับการนับว่ากี่จบกี่ครั้ง ทำดูเพียง ๔ หรือ ๕ ครั้งก็พอจะเข้าใจ และทำได้ใกล้เคียง เวลาทำจริงใจมุ่งอยู่ที่ของที่จะทำพร้อมด้วยตัดความกังวลความห่วงใยอย่าง-อื่นออกทั้งหมด

เพียงแต่ผู้ฝึกใหม่อาจจะท้อใจว่าตนคงทำไม่ได้รู้สึกจะยากเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าขอแนะว่า **ไม่เกินความสามารถที่ท่านจะฝึกได้** เพราะข้าพเจ้าเคยฝึกศิษย์มาเป็นจำนวนมากแล้วยังไม่ปรากฏว่าสอนไม่สำเร็จ ต่างกันเฉพาะตอนฝึกใช้อำนาจจิตครั้งแรกนั้น บางคนก็ทำได้เลย บางคนก็ต้องบอกให้แก้ไขเพียงครั้งหนึ่งหรือ ๒ ครั้งก็ทำได้ รวมเวลาตั้งแต่อธิบายหลักวิชาให้จนสอนให้ใช้อำนาจจิตได้กินเวลา ๓๐ นาทีถึง ๒ ชั่วโมง แล้วแต่จะเป็นคนสอนยากหรือง่าย

ต่อไปนี้ให้ฝึกในการถ่ายอำนาจจิตลงสู่ของอื่น ตัว–อย่างเช่นจะถ่ายอำนาจจิตลงสู่ปูน, ให้เอาปูนป้ายที่ปลายนิ้วชี้ของมือขวา ป้ายทางด้านข้างเมื่อป้ายแล้วพนมมือให้นิ้วทั้ง ๑๐ ประกบกันแล้วปูนที่นิ้วชี้ขวาจะไม่ไปเปื้อนนิ้วชี้ซ้าย และปูนจะหันมาอยู่ด้านใกล้ตัวเรา จงนั่งท่าขัดสมาธิหรือนั่งพับเพียบแล้วแต่จะถนัด ถ้าไม่ถนัดเลยทั้งสองท่าจะนั่งเก้าอี้ก็ได้ พนมมือให้ท่อนแขนแนบกบตัวให้นิ้วชี้อยู่ห่างจากปากประมาณ ๑ ฝ่ามือ เมื่อเป่าลมออกจากปากเบา ๆ ให้ลมที่เป่าตรงไปยังปูนปลายนิ้ว เมื่อจัดได้อย่างนี้แล้วก็ให้นิ่ง ทุกส่วนไม่กระดุกกระดิกไม่เคลื่อนไหวอีกแล้วเริ่มอธิษฐานตามความปรารถนาดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๑ ต่อไปตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสูดลมหายใจเข้าอัดลมไว้นึกถึงภาพปูนที่นิ้วและตั้งจิตอยู่ตรงกึ่งกลางภาพปูนนั้นพร้อมด้วยภาวนาจนถึงปลายอัดใจจึงเป่าลมไปที่ปูน ภาวนาไปด้วย เป่าเบา ๆ จนสุดลมแล้วสูดลมเข้าใหม่ ภาวนาแล้วเป่าออกอีก ทำดังนี้ประมาณ ๗ คาบ (ครั้ง) ใน

ระหว่างที่ทำเช่นนี้ให้อยู่ในอาการปิดทวาร ๖ ดังกล่าวแล้วในข้อ ๒ เมื่อทำถูกวิธีจะทำให้ปูนเปลี่ยนรสไป คือถ้าเอากดที่ปลายลิ้นนาน ๆ ก็ไม่กัดไม่ซ่าเหมือนปูนธรรมดา บางทีก็มีรสฝาด ๆ หรือจืด ๆ เย็น ๆ หรือเปรี้ยว

วิธีภาวนาแบบต่าง ๆ รวม ๖ วิธีดูได้จากวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลกหน้า ๑๕๔

ค. วิธีตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้นเพียงพอแล้วหรือยัง?

เมื่อส่งอำนาจจิตไปที่ปูนดังกล่าวแล้วข้างต้น หลายๆ ครั้ง สังเกตดูว่าจิตมีความนิ่งดีประมาณ ๓ ครั้งขึ้นไปหรือไม่ ถ้าจิตนิ่งดีประมาณ ๓ ครั้ง การส่งอำนาจจิตไปที่ปูนหรือการเสกปูนนั้นก็นับว่าได้ที่ คือส่งอำนาจจิตไปยังปูนเพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ในขั้นต้น หรือใช้ประโยชน์ในระดับสมาธิขั้นต้นได้ เช่นทำให้เกิดเหนียวคงเอามีดฟันหรือแทงไม่เข้า การดับพิษไฟ, ดับพิษเหล็กแดง, ดับพิษน้ำมันเดือด หรือการรักษาโรคบางอย่างดังนี้เป็นต้น

เพื่อความแน่นอนต้องตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง โดยเอานิ้วชี้ที่มีปูนนั้นแตะเข้าที่ปลายลิ้น ให้ปูนกดติดลิ้นไว้นาน ๆ ถ้ารู้สึกว่าปูนนั้นจืดหรือเย็น ๆ ก็เป็นอันว่าอำนาจจิตได้ส่งไปที่ปูนได้จริง และเพียงพอที่จะใช้อำนาจจิต

ขั้นต้นได้ เพื่อให้แน่นอนอีกทีเราลองเอาปูนมาใหม่ ไม่ต้องเศกย์ไม่ต้องส่งจิตไปที่ปูน เอาปูนนี้แตะกดไว้ที่ลิ้น สักครู่หนึ่งปูนนี้ก็จะกัดลิ้นรู้สึกแสบหรือเจ็บๆ ตามธรรมชาติของปูน ดังนี้ก็เป็นอันว่าปูนนั้นไม่ปลอมและการส่งอำนาจจิตไปที่ปูนในครั้งก่อนนั้นเราทำได้จริง และใช้ประโยชน์จิตในขั้นต้นได้จริง

การเศกย์ปูนเพื่อสอบการส่งอำนาจจิตดูนี้ ให้ขอคำภาวนาเศกย์ปูนให้จืด ที่อาจารย์ซึ่งทำได้จริงเท่าที่จะไปขอประสิทธิ์ประสาทได้ ถ้าแสวงหาไม่ได้จริง ๆ ก็พึงอธิษฐานใช้คำว่า "พุทโธ" เศกย์ดู ถ้าทำไม่สำเร็จขอเรียนที่ใดก็ไม่ได้ ให้ติดต่อไปยังข้าพเจ้าผู้เขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะสอนให้ ความจริงข้าพเจ้าสอนการใช้อำนาจจิตได้หลายปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้เริ่มสอน เพราะรู้ว่ายังมีมากคนที่ไม่เชื่ออำนาจจิตอำนาจคุณพระ ตัวไม่เชื่อไม่ไปพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงแล้ว ยังกลับคอยจะหาเรื่องนินทา ว่าหลอกลวงเสียอีก, ครั้นใกล้จะถึง

กึ่งพระพุทธกาลเข้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่าในระยะกึ่งพุทธกาลนี้ พระพุทธศาสนาจะเริ่มเฟื่องฟูขึ้น คนจะเห็นอำนาจคุณพระชัดขึ้นทุกที และจะได้อาศัยอำนาจคุณพระช่วยภัยพิบัติต่างๆ ข้าพเจ้าจึงได้เปิดสอนการใช้อำนาจคุณพระ มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๘ ท่านผู้ใดใช้เป็นอยู่แล้วก็โปรดมานะพยายามฝึกฝนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ท่านผู้ใดที่ใช้ไม่เป็นแต่อาศัยหลอกลวงเขาเพื่อประโยชน์อย่างอื่น ก็ขอได้โปรดพยายามเรียนรู้ให้ทำได้จริงเสียเพื่อประโยชน์สุขของโลกเราเถิด

การตรวจสอบว่าอำนาจจิต ส่งออกไปพอหรือยังนี้เป็นเรื่องสำคัญ และเราจะรู้ได้จากวิธีง่าย ๆ หลายอย่าง ถ้าเราฝึกจิตน้อยไม่ชำนาญในการสังเกตจิต จำเป็นจะต้องรู้วิธีตรวจสอบอย่างง่าย ๆ เพื่อกันพลาดพลั้ง ซึ่งเราได้เห็นตัวอย่างกันมาแล้ว บางคนอวดว่าเหนียว พอลองฟันให้ดูเลยได้รับอันตรายเข้าเลือดออก ต้องไปเย็บหลายเข็ม บางคนเคยอมน้ำมันเดือด พ่นรักษาโรคได้หลายครั้งแล้ว

ครั้นภายหลังไปอมพ่นเข้า น้ำมันลวกเอาปากพอง ต้องหยอดข้าวต้มกันหลายวัน ทั้งนี้ก็เพราะไม่รู้วิธีตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้นพอแล้วหรือยัง หรือบางทีรู้วิธีตรวจสอบแล้วแต่ชะล่าใจไม่ทำการตรวจสอบเสียก่อน

การตรวจสอบว่าส่งอำนาจจิตไปพอเพียงแล้วหรือยัง มีวิธีตรวจสอบหลายอย่างต่าง ๆ กัน ถ้าจะว่ารวม ๆ ก็จะได้แต่หลักการไป ครั้นจะใช้งานแต่ละอย่างก็ใช้ไม่เป็น ฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอกล่าวเป็นอย่าง ๆ ไป เพื่อให้นำไปใช้ประโยชน์ได้เลย อย่างใดที่ไม่ได้กล่าวก็อาศัยหลักง่าย ๆ ที่จะกล่าวนี้ไปเทียบเคียงเอาได้

ตัวอย่างที่ ๑ การตรวจสอบอำนาจจิตที่ส่งไปเพื่อให้เกิดความเหนียวคง

๑. ถ้าเป็นคำภาวนาที่ใช้ประกอบกับปูน มักจะใช้เศกย์ปูนคาดที่คอหรือหน้าอก เมื่อเศกย์ปูนหรือส่งอำนาจจิตไปที่ปูนหลาย ๆ ครั้งแล้วอยากจะตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้น พอจะใช้ป้องกันอันตรายจากอาวุธ

มีคมหรือไม่ ก็ให้เอาปูนที่เศกย์แตะลิ้นไว้นาน ๆ ถ้าปูนจืด เบ็นอันว่าได้ที่หรือใช้ทำให้เหนียวคงได้ ถ้าเบ็นวิชาเหนียวคงที่ใช้คำภาวนาอย่างเดียว ไม่เศกย์ของอื่นประกอบ ก็ให้สังเกตลักษณะจิตลักษณะสมาธิ ดังที่เคยกล่าวในวิทยา–ศาสตร์ทางใจ ฉบับเบิดโลกแล้ว ถ้าเบ็นวิชาเหนียวคงที่เศกย์ของอื่นประกอบก็พึงสังเกตจากรสของ สิ่งที่เศกย์ด้วย โดยธรรมดาของที่เศกย์นั้นจะเปลี่ยนรสเปลี่ยนคุณสมบัติไป

๒. ในเวลาทดลองก็สังเกตอำนาจจิตต่อไปอีก ผู้ที่หวาดกลัวควรทดลอง ด้วยการดึงหนังที่แขนออกวางที่หนังสือหรือกระดาษหนา ๆ แล้วใช้ปลายมีดกดดูเบา ๆ ก่อน แล้วจึงกดแรงขึ้น เพื่อเบ็นการแน่นอนและช่วยไม่ให้เจ็บ ช่วยไม่ให้บวมไม่ให้ช้ำ ต้องหายใจเข้าให้ลึกพอควร อัดลมไว้แล้วภาวนากำกับไว้ด้วย สังเกตเวลาแทงหรือฟันถ้ารู้สึกว่าจิตนิ่งไม่หวาดหวั่น หรือมีกำลังสะท้อนดีดมีดกลับมาโดยที่เราไม่ต้องกะตุกมีดกลับ มีดจะถูกดีด

กลับออกเอง ดังนี้ก็แสดงว่ากำลังจิตยังต้านทานได้อีก และสามารถพื้นหรือแทงแรงขึ้นอีกได้

อย่าลืมหลักสำคัญ ๓ ประการที่จะช่วยให้เกิดความสำเร็จ คือ **เคารพประกอบกับคำอธิษฐาน, การปิดทวาร และการส่งอำนาจจิต** ซึ่งกล่าวไว้แล้วข้างต้น และเป็นหลักใหญ่ที่ต้องใช้ในการส่งอำนาจจิตเพื่อประโยชน์อย่างอื่น ๆ ด้วย

ตัวอย่างที่ ๒ การตรวจสอบอำนาจจิตที่ส่งไป**เพื่อดับพิษไฟพิษร้อน** เช่นในการดับพิษถ่านไฟหรือดับพิษโซ่เหล็กที่เผาอยู่ในเตาไฟจนแดง ซึ่งใช้ในการรูดโซ่กอบโซ่ที่เผาไฟจนแดงหรือใช้ในการลุยไฟ วิธีการปลีกย่อยในการดับพิษไฟนั้นมีต่าง ๆ กันแล้วแต่อาจารย์ต้นตำรับในตอนนี้จะกล่าววิธีตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้นทำให้พิษไฟหมดไปแล้วหรือยัง สามารถให้ผู้อื่นลุยไฟนั้นได้จับหรือกอบโซ่แดง ๆ นั้นได้แล้วหรือยัง เรื่องนี้ก็ใช้วิธีง่าย ๆ คือคิดเทียบเอาว่าถ้าโซ่หรือถ่านนั้นหมดพิษไม่มี

อันตรายแก่คนแล้ว ก็ต้องไม่ทำให้ใบไม้สดไหม้ทะลุเป็นรูใหญ่ ๆ จึงทดสอบโดยอาศัยใบพลูสดทาบหรือวางลงไปที่โซ่แดง ๆ และที่ถ่านไฟนั้นดูสักครู่หนึ่ง ถ้าใบพลูนั้นเหี่ยวไปช้า ๆ ไม่ไหม้เป็นรูกว้าง ๆ ก็แสดงว่าพิษไฟพิษร้อนนั้นหมดไปแล้ว สามารถให้คนอื่นจับดูกอบดูได้ให้ลุยไฟนั้นได้ บางทีใบไม้นั้นไหม้เป็นรูเล็ก ๆ เพียงรูหนึ่งสองรูก็พอใช้ได้

เมื่อต้องการตรวจสอบให้แน่อีกที ก็เอามือแตะถ่านหรือโซ่ที่เตาไฟนั้นดู จะรู้สึกร้อนนิด ๆ แต่พอยกมือออกมาก็หายร้อนไม่รู้สึกมีพิษร้อนวูบ ๆ เหมือนการจับถ่านไฟธรรมดา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นอันเชื่อได้ว่าดับพิษไฟได้หมดแล้ว

วิชาดับพิษไฟพิษร้อนนี้ เป็นวิชารักษาโรคเกี่ยวกับคนที่ถูกไฟไหม้ถูกน้ำร้อนลวก ซึ่งจะมีพิษปวดแสบปวดร้อนอยู่เสมอใช้ยาทาก็ไม่หายทันใจ แต่ถ้าใช้ดับพิษด้วยอำนาจจิตจะหายได้ชั่วเวลาเล็กน้อยไม่ต้องทรมานเหมือนการใช้ยาธรรมดา ซึ่งทาแล้วยังปวดแสบปวดร้อนอยู่อีก

ตัวอย่างที่ ๓ การตรวจสอบอำนาจจิตที่ส่งไปเพื่อดับพิษน้ำมันเดือด โดยทั่ว ๆ ไปมักดับพิษน้ำมันมะพร้าวหรือน้ำมันหมู น้ำมันที่กำลังเดือดอยู่เมื่อถ่ายอำนาจจิตไปดับพิษเพียงพอแล้ว น้ำมันก็คงเดือดอยู่อย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ฉะนั้นผู้ที่ขาดหลักการตรวจสอบจึงปรากฏว่ามีอันตรายกันหลายราย บางรายเคี้ยวอาหารไม่ได้ต้องหยอดน้ำหยอดข้าวต้มกันถึงเดือนเศษ

ข้าพเจ้าเห็นว่า การทดลองเหนียวคง, การทดลองดับพิษไฟพิษร้อนและพิษน้ำมันเดือด มักจะมีการทดลองพลาดพลั้งกันอยู่ จึงได้ยกขึ้นมาชี้ให้เห็นวิธีตรวจสอบก่อนทดลองเพื่อป้องกันไม่ให้พลาดพลั้ง ซึ่งจะทำให้ผู้ดูเกิดความลังเลสงสัยว่า อำนาจคุณพระนั้นไม่จริงหรือจริงแต่เอาแน่นอนไม่ได้ ที่แท้นั้นอำนาจคุณพระมีจริงเป็นของแน่นอนแต่คนใช้ไม่เป็นและรู้ไม่จริงต่างหาก นอกจากตัวอย่างที่ยกมากล่าวให้รู้วิธีตรวจสอบทั้ง ๓ อย่างแล้ว ยังได้ให้แง่คิดสำหรับตรวจสอบอย่างอื่น ๆ ไว้ด้วย

น้ำมันเดือดที่ดับพิษหมดแล้วนั้น ถ้าเราใช้อำนาจจิตขั้นต้นในการดับพิษ น้ำมันนั้นก็คงเดือดอยู่ตามเดิมและยังมีความร้อนอยู่ ถ้าเอาเครื่องวัดความร้อนจุ่มลงไปในน้ำมันเดือดนั้นก็จะปรากฏว่า มีความร้อนขึ้นสูงเท่าน้ำมันเดือดธรรมดา ตัวอย่างเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๙๙ ข้าพเจ้าบรรยายที่ สมาคม จิตแพทย์ ตอนดับ พิษน้ำมัน เดือดเสร็จแล้วให้เอาปรอทวัดความร้อนดู ปรากฏว่าความร้อนขึ้นสูงถึง ๑๑๐ องศาเซนติเกรด (น้ำธรรมดาเดือดร้อนเพียง ๑๐๐ องศาเซนติเกรดเท่านั้น) แต่น้ำมันเดือดนี้ก็ตักอมได้เอามือจุ่มได้ มีผู้ไปทดลองเอามือจุ่มดูเป็นจำนวนมากไม่มีอันตรายเลย โซ่เหล็กเส้นใหญ่ที่เผาไฟจนแดงก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราใช้อำนาจจิตขั้นต้นดับพิษร้อนความร้อนก็ยังสูงอยู่ เอาเครื่องมือวัดดู ก็จะรู้ว่าความร้อนขึ้นสูงเหมือนเผาไฟโดยไม่ต้องดับพิษ แต่เวลาจับดูก็ร้อนเล็กน้อยเอามือออกก็หายร้อน การใช้จิตขั้นต้นดับพิษไฟและน้ำมันนั้นเราจะจับ หรือเอามือจุ่มนานเกินไปไม่ได้

แต่ถ้าเราใช้อำนาจจิตขั้นสูงดับพิษแล้ว ความร้อนของไฟและน้ำมันจะหมดไป จับอยู่นาน ๆ ก็ได้ จะเอาเครื่องมือวัดความร้อนดูก็ไม่ปรากฏว่ามีความร้อนขึ้นเหมือนธรรมดา

การตรวจสอบว่า ส่งอำนาจจิตไป ดับพิษน้ำมันเดือดเพียงพอแล้วหรือยัง ก็อาศัยวิธีธรรมดานั่นเอง เช่นเอานิ้วเข้าใกล้ดูหรืออย่างง่าย ๆ ก็เอาปลายนิ้วจุ่มดูครั้งแรกก็จุ่มลงไปนิดเดียวก่อน ถ้ารู้สึกร้อนนิด ๆ พออุ่น ๆ ก็จุ่มลึกลงหน่อยได้เมื่อไม่ร้อนจัดเป็นแต่เพียงอุ่น ๆ ก็เป็นอันว่าพิษร้อนหมดพอที่จะตักอมได้แล้ว การตักใส่ปากก็ควรตักใส่แต่น้อยก่อนเมื่อไม่มีพิษร้อนแน่จึงตักใส่มากขึ้น

สรุปความท้ายบท

๑. จงจำไว้ว่าการเรียนวิธีใช้อำนาจจิตที่ถูกต้องสมบูรณ์ดีนั้นต้องรู้และเข้าใจ **วิธีรวมอำนาจจิต วิธีส่งอำนาจจิต** และ **วิธีตรวจสอบว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้นเพียงพอแล้วหรือยัง**

๒. เมื่อต้องการจะฝึกจิต หรือต้องการฝึกใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ควรระลึกว่า วิธีที่จะได้ผลเร็วก็คือต้องมีอาจารย์ อย่างน้อยที่สุดก็ควรมีหนังสือที่ดีเข้าใจง่ายเป็นหลักและมีการสอบถามท่านผู้รู้อยู่เสมอเท่าที่ควร

๓. วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับนี้ พยายามเขียนให้ฝึกได้ด้วยตนเองและสอบถามได้ แต่ขอแนะว่า ท่านจะเรียนกับอาจารย์ที่ไหนก็ได้ และนำเอาหลักนี้ไปใช้ได้เสมอ (ความจริงย่อมไม่ขัดกัน)

๔. จะเริ่มฝึกจิตด้วยวิธีสมถะ, วิธีวิปัสสนา หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้ ข้อสำคัญต้องเข้าใจหลักการให้ดี มิฉะนั้นจะเกิดโทษ

๕. ท่านจะมุ่งหน้าไปทางธรรมเพื่อความสงบสุขอย่างเดียว หรือต้องการใช้อำนาจจิต ให้เกิด ประโยชน์ในทางโลก หรือต้องการทั้งสองอย่างท่านก็ต้องฝึกจิต วิทยาศาสตร์ทางใจจะชี้ให้ท่านเห็นจริงว่า ฝึกจิตวิธี

ใด ๆ ก็เข้ากันได้ และนำมาเป็นประโยชน์ในการใช้อำนาจจิตได้ ทั้งทางโลกและทางธรรม

๖. หนังสือประเภทปลุกใจ, ฝึกจิต, ชนะทุกข์, ปลูกสมรรถภาพต่าง ๆ มีมากมายลองทำตามมามากแต่ไม่ได้ผลหรือได้ผลน้อยเพราะมีข้อเพียงให้นึกอย่างนี้อย่างโน้นให้ลืมให้เลิกคิดเมื่อยังไม่สามารถควบคุมจิตบังคับจิตตนได้แน่นอน จะปฏิบัติตามอย่างไรได้ จะได้ก็เพียงผิวเผินและชั่วคราวเท่านั้น ฉะนั้นการฝึกใฝ่หาหลักวิชามากนักโดยไม่ฝึกจิตฝึกสมาธิฝึกใช้อำนาจจิตเพื่อให้ควบคุมจิตตนได้นั้นจะไม่เป็นความหลงผิดอันใหญ่หลวงหรือ ?

๗. การปิดทวารด้วยการอัดลมบางโอกาสต้องภาวนาเป็นสมาธิสลับไปด้วย เมื่อฝึกสมาธิได้ขั้นสูงก็ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีอัดลมและไม่ต้องทำตามวิธีปิดทวารทั้ง ๖ อย่าง

บทที่ ๒

รวมคำถามคำตอบที่น่ารู้

คำถามคำตอบในเล่มนี้ ได้พยายามพิจารณาคัดเลือกจากผู้อ่านวิทยาศาสตร์ทางใจ หรือบุคคลที่มีจดหมายสอบถามไป และจากคำถามซึ่งบรรดาศิษย์ที่ข้าพเจ้าเคยสอนได้สอบถาม ตลอดจนเลือกเอาข้อที่น่าจะสงสัย และข้อที่จะช่วยส่งเสริมให้มีความเข้าใจดีขึ้น นอกจากผู้ที่ต้องการรู้กว้างขวางจึงไปพลิกดูเพิ่มเติม จากวิทยาศาสตร์ทางใจเล่มอื่น ๆ เฉพาะตอนที่ตนสนใจ เพื่อเป็นการประหยัด ไม่ต้องซื้อครบทุกเล่ม เพียงแต่ไปพลิกดูวิทยาศาสตร์ทางใจ ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งไปบำรุงห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด หรือพลิกดูตามร้านที่ขายหนังสือก็ได้

ถาม : ขอถามว่า การปิดทวารทั้งวิธีอัดลมไว้ และไม่ต้องอัดลมไว้นั้นจะใช้ประโยชน์ทางโลก ในแง่อื่น ๆ ได้อย่างไรบ้าง ? ช่วยอธิบายให้แจ่มแจ้งด้วย

ตอบ: การบึดทวารนั้นนำไปใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง แต่เพื่อจะย่อให้สั้น เข้าใจง่าย ๆ ก็มี ๒ อย่าง

๑. ช่วยให้เกิดมีกำลัง หรืออำนาจมากขึ้นเมื่อจิตมีกำลังหรือมีความสามารถดีขึ้นแล้ว ก็ใช้ประโยชน์ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม เป็นต้นว่า อาศัยจิตขณะนั้นในการจดจำ, ใช้ในทางพิจารณาตัดสินใจ, ใช้ในการค้นคว้าและใช้ในการประกอบกิจการต่าง ๆ ตลอดจนการรักษาโรคและการใช้อำนาจจิตในทางแปลก ๆ ได้ ตามขั้นของจิต หรือตามขั้นที่เราสามารถบึดทวารต่าง ๆ ได้ดีเพียงใด ส่วนในทางธรรมก็สามารถใช้จิตที่มีกำลังนั้นเป็นรากฐานในทางวิปัสสนาเพื่อความหลุดพ้นต่อไปตามขั้นของจิต และใช้ในการควบคุมจิตใจให้มีความสุขความสบาย ทนทานต่อความทุกข์ยาก ความเจ็บปวดที่เกิดทางกายบ้าง ทนทานต่อความยุ่งยากความพลุ่งพล่านเดือดดาลต่าง ๆ ที่เกิดทางใจบ้าง (อย่าลืมว่าการบึดทวารนั้น ไม่ใช่ว่าต้องทำตามที่กล่าวในบทที่ ๑ เท่านั้น ยังมีวิธีอื่นอีก แต่วิธีใน

บทที่ ๑ เป็นวิธีลัดและทำได้ง่าย เหมาะสำหรับผู้เริ่มฝึกใช้อำนาจจิต)

๒. ใช้ประโยชน์การปิดทวารในทางกาย คือ ทำให้มีกำลังกายดีขึ้นในชั่วระยะหนึ่งได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อปิดทวารต่างๆ ได้จิตก็ไม่ฟุ้งสร้านไป เมื่อไม่ฟุ้งไปก็มีกำลังแรง มีอำนาจดีขึ้น สามารถบังคับกายหรือปลุกกำลังกายให้ดีขึ้น ช่วยให้ร่างกายมีกำลังต้านทานดีขึ้น หรือมีความสามารถดีขึ้นตามขั้นของจิต จะเห็นได้จากเวลางัดข้อกัน, เวลาปลุกตัว, การทดลองฟัน หรือนอนบนอาวุธมีคม, การขึ้นที่สูง การไต่ฝา หรือการทำตัวให้ลอยขึ้น หรือการทำให้อายุยืนดังนี้เป็นต้น

ท่านคงจะพอเดาได้แล้วว่าเวลาจะงัดข้อ เวลาจะชกให้มีกำลังมากที่สุดนั้น นอกจากทางร่างกายจะตั้งท่าทางให้มั่นคงถูกวิธีแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือ *จะต้องอัดใจ* กล่าวคือระยะที่จะใช้กำลังมากที่สุดนั้น จะหายใจอย่างธรรมดาไม่ได้ ต้องอัดลมหายใจหรือกลั้นลมหายใจไว้ การอัดใจ

หรืออัดลมหายใจไว้ไม่หายใจเข้า ไม่หายใจออกนี่แหละเป็นการปิดทวาร และการปิดทวาร หรือตัดความรับรู้ต่าง ๆ ออกไป วิธีหนึ่ง ย่อมเกิดสมาธิ เกิดอำนาจจิต เกิดกำลังทางใจขึ้นมาดังกล่าวแล้ว วิธีการที่จะช่วยให้เกิดสมาธิดี ปิดทวารได้ดีขึ้นหรือเกิดกำลังทางกายและทางใจได้ดีขึ้นนั้นก็คือ

๑. สูดหายใจให้เต็มที่ หายใจเข้าให้หนักแน่นและลึกให้ลมเต็มปอด

๒. อัดลมหายใจไว้ ไม่หายใจเข้าไม่หายใจออก ลิ้นอยู่ในลักษณะนิ่ง พื้นกัดหรือกดกันไว้แต่พอควร ริมฝีปากปิดสนิท ร่างกายอยู่ในท่านิ่ง ตาหลับหรือเพ่งไว้ที่จุดใดจุดหนึ่งที่เดียวหูพยายามเลิกฟังเสียงอื่น ๆ ใจให้ตั้งไว้ หรือให้นึกอยู่ที่ส่วนหนึ่งของร่างกายที่เราจะใช้กำลัง ลักษณะดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าเราได้ปิดหรือตัดความรับรู้ของทวารทั้ง ๖ คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายและใจลงได้มาก จึงทำให้เกิดสมาธิขึ้นต้นและเกิดกำลังทางกายและใจขึ้น

การปฏิบัติในข้อ ๑ และ ๒ นี้ จะทำให้เหมาะสมและได้ผลดีขึ้นไปอีกต้องปฏิบัติบ่อย ๆ ให้คล่องแคล่วเป็นไปเองโดยไม่ต้องมัวนึกทีละอย่าง นอกจากนั้นจะใช้กำลังในทางใจก็จัดวิธีการ และจังหวะให้เหมาะกับเรื่องนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไป ตัวอย่างเช่นจะใช้กำลังในทางงัดข้อ ตาและใจต้องไปตั้งอยู่ที่ข้อมือบริเวณที่แตะกัน ถ้าจะชกให้มีน้ำหนักและกำลังมากที่สุดตาเพ่งจับที่เป้าหมายจุดเดียว ใจมาตั้งอยู่ที่กลางกำมือที่จะใช้ชก เกร็งมือและชกออกไปให้ได้จังหวะ

จิตของคนนี้ถ้าไปตั้งไว้ที่ใดที่เดียวไม่ฟุ้งสร้านไปอื่นได้จริง ๆ ก็จะทำให้เกิดอำนาจแปลก ๆ ขึ้นตรงที่ตั้งจิตเจตนาได้ เช่นเกิดกำลังงานอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นได้ เพราะได้เคยกล่าวมาแล้ว พร้อมด้วยเหตุผลและหลักฐานแล้วว่า จิต เป็นกำลังงานชนิดหนึ่ง การทำให้มือหนักหรือหมัดหนักมีวิชาที่เรียนสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ ก็คือวิชา *ธนูมือ* คือลงของไว้ที่มือ ทำให้มือหนักหมัดหนัก

สิ่งที่ช่วยได้แน่ ๆ อย่างหนึ่งนั้น ก็คือเมื่อตนลงธนูมือไว้ เวลาชกจิตระลึกขึ้นมาที่มือ หรือจิตมาตั้งที่มือจึงทำให้เกิดกำลังขึ้นที่มือได้ ส่วนอำนาจอื่นอีกก็มีได้เช่นกันซึ่งผู้อ่านจะค่อย ๆ เข้าใจและเห็นจริงไปเป็นขั้น ๆ ในขั้นต้น ๆ นี้ผู้เขียนจะได้หาวิธีการให้ท่านได้ลงมือทดลองเรื่องจิตไปตั้งที่ใดแล้ว จะเกิดกำลังหรืออำนาจแปลก ๆ ขึ้นได้ โปรดอ่านในบทต่อไป

เรื่องการอัดใจให้ได้จังหวะ ๆ การหายใจได้เหมาะกับการที่จะกระทำเรียกง่าย ๆ ว่า วิชาหายใจ วิชาหายใจเป็นคัมภีร์ใหญ่อันหนึ่งทั้งการฝึกจิตแบบโยคีและแบบพระพุทธศาสนา วิธีการต่าง ๆ ในการฝึกจิตไม่ว่าของชาติใดภาษาใด เมื่อจิตเกิดสมาธิและมีกำลังก็จะมาลงเอยหรือพบกันเหมือนกัน ตรงจังหวะหายใจและลักษณะหายใจนี่แหละเกือบจะกล่าวได้ว่าจังหวะหายใจลักษณะการหายใจ เป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการควบคุมจิตใจและทำให้เกิดสมาธิดี ผู้ที่มีสมาธิดีก็คือผู้ที่จับจังหวะ และลักษณะการหายใจได้ดี ผู้ที่ได้ฌาน ๑, ๒, ๓, ๔. นั้น ก็คือผู้ที่สามารถหายใจ

การสะกดสั่งให้ตัวแข็งตลอดลำตัว ขั้นแรกใช้เก้าอี้รองนอน ๓ ตัว เมื่อสั่งให้ตัวแข็งแล้ว เอาเก้าอี้ตัวกลางออก เอามือกดท้องแรง ๆ หรือขึ้นไปนั่งทับท้องได้ไม่แอ่นลงมา

คุณนามแห่งบิดามารดา ๓

๑. บิดามารดาชื่อว่าเป็นพรหมของบุตร

๒. บิดามารดาชื่อว่าเป็นอาจารย์คนแรก (บุรพาจารย์)

๓. บิดามารดาชื่อว่าเป็นพระ เพราะเป็นผู้ทนุถนอมบุตร สมควรแก่การรับเครื่องบูชา

(จาก ปิตุ ปัฏฐานกถา มงฺ หน้า ๒๗๑)

ด้วยลมละเอียดยิ่งขึ้นตามลำดับ เมื่อถึงฌาน ๔ ลมจะละเอียดที่สุดจนถือได้ว่าไม่ต้องหายใจแม้จะเอาไปถ่วงน้ำฝังดินก็ไม่ตาย จะจับชีพจรดูก็ไม่รู้สึก คลำที่บริเวณหัวใจก็ไม่รู้สึกเต้น อาจารย์ผู้ชำนาญท่านบอกว่าจะรู้ว่ามีชีวิตอยู่ได้ก็โดยเอาเข็มแทงลงไปตรงหัวใจจะรู้สึก ว่าเข็มกระดิกนิด ๆ เวลานี้ฝรั่งก็จับหลักได้ ใกล้ความจริงเข้ามาแล้วแต่ยังไม่สมบูรณ์ ดังจะเห็นจากหนังสือวิธีสะกดจิตของนายเลทเนอร์ชาว อเมริกันนัก สะกด จิตที่ทัน สมัยได้ยืนยัน และย้ำ ว่าหลักสำคัญที่สุดในการสะกดจิตก็คือ *การหายใจลึก หายใจให้ได้จังหวะ* ทั้งนี้ได้กล่าวละเอียดในเรื่องสะกดจิตแล้ว

ในบทนี้ขอย้ำว่าการสูด ลมหายใจลึก และอัด ไว้เป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการเพิ่มกำลังทางกาย และส่งอำนาจจิตออกไปในเมื่อยังไม่ได้ฝึกจิตให้ได้สมาธิตามขั้น วิชาเหนียวคง, ดับพิษไฟ, รักษาโรค, การปลุกตัว, ปลุกพระ, เข้าทรง ฯ เหล่านี้ก็อาศัยการหายใจให้ถูกลักษณะ และการอัดใจนี่แหละช่วยให้เกิดอำนาจจิต ช่วยส่งอำนาจจิต

ถาม : วิธีเปิดทวารนั้น มีวิธีเดียวตามที่กล่าวในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับเรียนด้วยตนเองเท่านั้นหรือ ? หรือมีวิธีอื่น ๆ อีก ขอได้ช่วยให้ความสว่างด้วย

ตอบ : การเปิดทวารวิธีอื่นก็มี แต่วิธีที่กล่าวในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับ เรียน ด้วยตนเองนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มฝึก และเหมาะสำหรับผู้ที่เคยฝึกแล้วแต่ยังไม่ถึงขั้นฌานแก่กล้า วิธีอื่น ๆ นั้นเหมาะสำหรับผู้ที่ทำได้ชำนาญหรือฝึกจิตได้ขั้นสูงแล้ว ตัวอย่างเช่นการเปิดทวารทั้ง ๖ นั้น เมื่อชำนาญมากเข้าตัวอาจจะลอยขึ้นบ้างก็ได้ หรือจะเคลื่อนไหวบางส่วนของร่างกายบ้างก็ได้ เดินทำยืนทำหรือวิ่งทำก็ได้ แต่ต้องควบคุมจิตไม่ให้กังวลหรือซัดส่ายไปตามอาการนั้น ๆ สำหรับผู้ที่ฝึกสมาธิจนรู้จักหายใจเบาสม่ำเสมอหรือเรียกว่า ใช้ลมละเอียดได้แล้ว อย่างนี้ การหายใจนั้นก็เป็นไปได้เองโดยอัตโนมัติ คือไม่ต้องเอาจิตมาพะวงไม่ต้องเอาจิตมารับรู้ ในการที่จะหายใจเข้าหายใจออกฉะนั้นจึงสามารถส่งอำนาจจิตได้โดยไม่ต้องอัดลมหายใจไว้ เป็นแต่เพียงใช้ลมละเอียดในระหว่างที่ส่งอำนาจ

จิตเท่านั้น ส่วนวิธีการทำอย่างไรตอนใด ให้ดูการใช้อำนาจจิตขั้นสูงซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ถาม : วิธีใช้จิตสมาธิ ใช้ **วิธีเปิดทวารเพื่อช่วยให้เกิดความจำ หรือใช้ในการท่องจำนั้น** มีวิธีทำอย่างไรบ้าง ?

ตอบ : การใช้จิตในการจำนั้น ก็คือเมื่อต้องการจะจำอะไรนั้นมีวิธีฝึกปลีกย่อยมาก แต่ถ้าจะสรุปรวมให้เข้าใจง่ายแล้วมี ๓ วิธี คือ

๑. ใช้วิธีเปิดทวาร เช่น เวลาจะต้องจำอะไรก็ให้อยู่ในอาการเปิดทวาร ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายและใจตามที่เคยอธิบายมาแล้ว ซึ่งกายนั้นอาจจะนั่งขัดสมาธิหรือนั่งเก้าอี้ก็ได้ ข้อสำคัญอย่าให้พื้นที่นั่งแข็งเกินไปหรือนุ่มนิ่มเกินไป หรืออย่าให้สบายเกินไป เช่นนอนท่องนอนจำใกล้เสียงเพลงผู้ที่สมาธิยังไม่สูงจะทำได้ผลน้อย สำหรับด้านเปิดทวารใจนั้น แทนที่จะภาวนาคาถาไปในใจ ก็ให้**ท่องข้อความที่เราต้องการจะจำซ้ำ ๆ** เป็นจังหวะต่อ**เนื่อง**เช่นเดียวกับภาวนาคาถาแต่ต้องว่าในใจ สำหรับลม

หายใจนั้นไม่ต้องอัดไว้ให้ หายใจเป็น สมาธิ คือหายใจเบา–ยาว–สบายและสม่ำเสมอ ท่องข้อความในใจ หรืออัดข้อความไว้ในเครื่องบันทึกเสียงเปิดฟังขณะจิตเป็นสมาธิ หรือฟังก่อนหลับครึ่งชั่วโมงและก่อนตื่นครึ่งชั่วโมง และใช้วิธีเปิดฟังเรื่อย ๆ ไปแม้ในขณะกินข้าวเข้าส้วมนั่งเล่นความสำเร็จอยู่ที่การอธิษฐานจิต, จิตสมาธิและการเพ่งภาวนาตามหลักที่เคยกล่าวมาแล้ว ซึ่งถ้าจะกล่าวให้เหมาะกับเรื่องเกี่ยวแก่การท่องจำก็ว่า การตั้งใจตั้งเจตนาที่จะจำ, การปิดทวาร และการเพ่งจำ (รวมจิตมาอยู่ในเรื่องที่จะจำ)

ถ้าท่านสนใจในทางการฝึกจิต และค้นคว้าความเป็นไปของผู้ที่ฝึกจิตได้ในขั้นสูง จนได้ฌานแก่กล้าแล้วจะทราบชัดว่าผู้ได้ฌานแก่กล้านั้น ไม่ต้องมีตำราไม่มีสมุดบันทึกหรือสมุดจดช่วยความจำแต่อย่างใด อาศัยจิตสมาธิจดจำเอา การอัดลมหายใจก็ไม่จำเป็นต้องทำ เป็นแต่ใช้ลมละเอียดเป็นเครื่องช่วยปิดทวาร ท่านผู้สำเร็จฌานแก่กล้าเหล่านี้ สามารถจดจำวิชาการต่าง ๆ พิธีการต่าง ๆ ตลอดจนยาและส่วนผสมนานาชนิดก็จำได้แม่นยำ จะสอน

ศิษย์กี่รุ่นก็ว่าได้ถูกต้องเหมือนกันหมด แม้ว่าศิษย์จะมีความสงสัยเรื่องอะไรถามไปก็ตอบได้โดยไม่ต้องพลิกตำรา หรือนั่งคิดอยู่

๒. ใช้วิธีเปิดทวาร คือเมื่อจะจดจำอะไร ก็ปิดทวารรับรู้เรื่องนั้นเรื่องเดียว ไม่ให้จิตซัดส่ายไปรับรู้เรื่องอื่น ซึ่งตรงกับการศึกษาในสมัยใหม่นี้ได้พยายามทำกันอยู่ เช่นเวลาจะสอนอะไรก็พยายามให้มีเครื่องช่วยในการสอนหลาย ๆ อย่างมีกระดานดำเขียนให้เห็นทางตา หรือใช้กระดาษใช้ภาพ หรือตัวหนังสือที่สดสวยสดสีประกอบ มีฉายภาพยนตร์เรื่องนั้นให้ดู มีการพูดหรือเปิดจานเสียง เปิดเครื่องขยายเสียงที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นให้ฟัง ให้ลงมือจับลูบคลำ หรือลงมือทำในเรื่องนั้นด้วยตนเอง ดมดูด้วยจมูก ชิมดูด้วยลิ้นเหล่านี้เป็นต้น แต่ทั้ง ๆ ที่พยายามทำต่าง ๆ นานา เพื่อให้จดจำประทับใจในเรื่องนั้นหลาย ๆ ทวารก็ยังไม่ได้ผลดีถึงขนาด เพราะเหตุว่าในการสอนและการจดจำเรื่องหนึ่ง จะเปิดทวารรับเรื่องนั้นพร้อมกันทั้ง ๖

ไม่ได้ เช่นฉายหนังให้ดูก็มีรับเฉพาะตาและหู ดังนี้เป็นต้น ฉะนั้น ถ้าจะให้ได้ผลดีขึ้น ผู้รับการสอนหรือผู้จะจดจำ ต้องฝึกการปิดทวารด้วย เมื่อทวารใดไม่ได้ใช้ก็ปิดทวารนั้นเสียด้วยวิธีปิดในขั้นต้นหรือในขั้นสูง วิธีง่าย ๆ อีกอย่างหนึ่งคือ อ่านหลายจบขีดเส้นใต้ใจความสำคัญ ทำสมุดย่อ และเขียนย่อตัวโต ๆ ติดข้างฝา นั่งดูหัวข้อและคิดขยายความและฟังเครื่องบันทึกเสียงสลับกันแก้เบื่อ

๓. ปฏิบัติตามหลักแก้ไขหลักแก้หลง ๆ ลืม ๆ หลักแก้ใจที่ไม่มั่นคงที่ กล่าวไว้ใน วิทยาศาสตร์ ทางใจ ฉบับเปิดโลก

ถาม : คนที่ตาบอด และหูหนวก จะเรียกว่าปิดทวารตาและหู หรือไม่ เพราะเหตุใด? การฝึกจิตถือว่าทวารตาและหู เป็นเรื่องสำคัญมากถ้าเช่นนั้น ทำให้หูหนวกตาบอดเสียจะไม่ดีหรือ จะได้ฝึกจิตได้สะดวก และก้าวหน้าได้ดี

ตอบ : การฝึกจิตนั้นถือว่า ทวารหูสำคัญมาก เพราะปิดยากกว่าทวารอื่น ๆ ทั้ง ๔ อย่าง คือ ตา, ลิ้น, จมูกและกาย กล่าวคือเมื่อใช้วิธีปิดทวารขั้นต้นแล้ว ตา, จมูก, ลิ้นและกาย ก็พอปิดได้ดีพอควร แต่ทวารหูนั้นปิดไม่ใคร่อยู่ แม้แต่อัดลมไว้แล้วก็ยังได้ยินเสียง จำเป็นต้องอาศัยการปิดทวารใจช่วยเหลือ จึงปิดทวารหูได้บ้างคือหูไม่ได้ยินเป็นครั้งคราวชั่วแว๊บเดียวได้ ซึ่งเป็นช่องทางให้อำนาจจิตส่งได้ดีเป็นตอน ๆ แต่ทวารใจนับว่าเป็นทวารที่สำคัญที่สุดในการฝึกจิต เพราะความสำเร็จในการฝึกจิตในการส่งอำนาจจิตนั้นอยู่ที่รวมกลุ่มจิตไว้ได้ **และการปิดทวารอื่น ๆ ทั้ง ๕ ได้นั้นก็สำเร็จอยู่ที่จิต คือจิตจะต้องไม่พะวงไม่ไปรับรู้ในด้านนั้นในทางทวารนั้นจึงจะนับว่าเป็นการปิดทวาร** ตัวอย่างเช่นตาไม่มองเห็นอะไรแล้วใจต้องไม่มารับรู้ไม่มากังวลที่ตาด้วยถึงจะเรียกว่าปิดทวารตาได้ แต่ถ้าตาหลับจนปิดต้องมีจิตมาเจตนาบีบกล้ามเนื้อบังคับตาอยู่ ใจมาพะวงที่ตาหรือตา

เห็นแล้วจิตต้องแปลความหมาย จิตต้องเกิดอารมณ์ขึ้น ดังนี้ก็ไม่ใช่การปิดทวารตา ตาที่บอดหรือทำให้บอดนั้น ย่อมทำให้ใจมัวพะวงเสียใจ, เสียดายที่ไม่มีตาดี มีความอยากที่จะเห็นอะไรต่ออะไรกระตุ้นเตือนอยู่และกล้ามเนื้อตาที่บอดก็ผิดปกติ ไม่ได้สัดส่วนเหมือนตาดี ๆ การไหลวนของเลือดและลมไปทางนั้นก็ผิดปกติ จึงเป็นเหตุให้จิตต้องซัดส่ายต้องมาฝืนมารับรู้ที่ตาไม่เป็นการปิดทวารตาเป็นแต่เพียงปิดตาหรือตาปิด ส่วนหูก็เช่นกัน ถ้าหูหนวกหรือทำให้หนวกก็เป็นการปิดหู หรือหูปิดไม่ใช่ปิดทวารหู

ถาม : ในการปิดทวารลิ้นนั้นความจริงตามหลักสรีรศาสตร์ และการแพทย์ก็ว่าลิ้นประกอบด้วยต่อมต่าง ๆ สำหรับรับรส ดังนั้นการปิดทวารลิ้นจะใช้วิธีแปรงฟันล้างปากให้สะอาดไม่ให้มีเศษอาหารที่จะทำให้เกิดรส แล้วก็น่าจะเป็นการเพียงพอ อาจจะภาวนาหรือท่องจำออกมาดัง ๆ โดยให้ลิ้นเคลื่อนไหวได้บ้างจะไม่ได้หรือ? เพราะไม่มีรสอะไรในปากให้ลิ้นรับรู้แล้ว

ตอบ : ที่ว่าลิ้นมีหน้าที่รับรู้รสนั้นก็มีหลักการกล่าวไว้ในพุทธศาสตร์, สรีรศาสตร์ และแพทยศาสตร์สมัยใหม่ก็จริงอยู่ แต่การจะเชื่อหรือจะยึดถืออะไรเป็นหลักเกณฑ์ต้องพิจารณาให้ถ่องแท้และทำการทดลองดูก่อน (โปรดพิจารณาหลักการที่จะเชื่อถือกาลามะสูตรซึ่งกล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก) ตำราที่เขียนไว้นอกจากจะอ่านให้เข้าใจต้องพิจารณาตีความหมายประกอบการทดลองดูด้วย ที่ว่าไว้ว่าลิ้นมีหน้าที่รับรู้รสนั้นเป็นการเจาะจงกล่าวเฉพาะหน้าที่พิเศษซึ่งส่วนอื่นทำหน้าที่ไม่ได้เหมือนลิ้น ซึ่งตามความจริงแล้วคนมีส่วนสำคัญโดยย่อเพียงสองคือ กาย**กับจิต** กายนั้นก็รวมหมดทั้งตัว ทั้งตา, หู, จมูก, และลิ้นด้วย เราจะแยกว่า ตา, หู ไม่ใช่กายนั้นไม่ถูก แต่ที่ท่านแยกไว้ว่าเครื่องรับสัมผัส (อายตนะภายใน) มี ๖ ได้แก่ตา หู, จมูก, ลิ้น กายและใจนั้นก็มุ่งหมายจะให้เข้าใจหน้าที่พิเศษ หรือช่องทางสำคัญ ๆ ที่กระแสจิตจะแผ่กระจายไป ไม่ได้มุ่งหมายจะแยกขยายออกไปว่ากายนั้น

ส่วนหนึ่ง ตา, หู, จมูก, ลิ้นนั้นอีกส่วนหนึ่งเพราะที่จริงเป็นส่วนเดียวกันหมด เอากันง่าย ๆ เรื่องลิ้นนอกจากจะรู้รสแล้วใช้ตวัดอาหาร, ใช้ในการพูด, ใช้ในการเลีย ใช้ในการสัมผัสก็ได้ ด้วยการใช้ลิ้นสัมผัสอย่างเดียวก็สามารถทราบว่าสิ่งที่สัมผัสนั้นอ่อนหรือแข็งหรือเหลว สามารถรู้ว่าร้อนว่าเย็นรู้ว่าอุ่น และบางทีก็รู้ว่าสิ่งที่ลิ้นสัมผัสนั้นคืออะไร โดยไม่ต้องใช้ตาหรือใช้อวัยวะอย่างอื่นมาช่วยเหลือ

ฉะนั้น ในการปิดทวารลิ้นนั้นจึงให้ลิ้นอยู่ในอาการนิ่งด้วย เพื่อไม่ให้รับสัมผัส และไม่ทำให้จิตต้องซัดส่ายไปสั่งการไปรับรู้ในการเคลื่อนไหวของลิ้น

ถาม : ทำไมการฝึกจิตการใช้อำนาจจิตจึงถือว่าการเคารพเป็นหัวใจสำคัญ ธรรมข้ออื่น ๆ จะไม่สำคัญและไม่ต้องประพฤติปฏิบัติเลยหรืออย่างไร ? ทำไมการประสิทธิ์ประสาทจึงถือว่าสำคัญจะเขียนชี้แจงรายละเอียดให้ถี่ถ้วนให้ผู้อ่านใช้อำนาจจิตได้เอง โดยไม่ต้องไป หาอาจารย์

อื่น โดยไม่ต้องเรียนด้วยตนเองจะได้หรือไม่ ? เช่นสอนทางไปรษณีย์ เป็นต้น

ตอบ : วิทยาศาสตร์ทางใจ ก็พยายามเขียนรายละเอียดให้ผู้อ่านฝึกได้เองอยู่แล้ว แต่มีข้อสังเกตที่ขัดแย้งอยู่หลายประการคือ คนส่วนมากมีนิสัยอยากได้อยากทำอย่างโน้นอย่างนี้ได้ แต่ไม่อยากลำบากไม่อยากใช้ความพยายามทำจริงจังอยากจะได้เร็ว ๆ ประกอบกับวิชาการใช้อำนาจจิตนั้นบางอย่างก็ต้องเสี่ยงอันตราย ถ้าไม่เสี่ยงก็เป็นของธรรมดาและไม่มั่นใจในความสามารถของจิตได้เช่น จะรักษาคนถูกไฟไหม้น้ำร้อนลวกด้วยวิธีใช้อำนาจจิตดับพิษร้อนพิษไฟ ก็ต้องสร้างความมั่นคงของจิตโดยเอาวิชาดับพิษนั้นมาทดลองดับพิษไฟในเตา ดับพิษโซ่เหล็กที่เผาไฟจนแดงถ้าดับพิษได้จริงจนให้ผู้อื่น มาจับมากอบ ถ่านไฟในเตาหรือโซ่เหล็กได้ก็เป็นอันว่า ดับพิษไฟดับ พิษร้อนให้คน บ่วยได้แน่ ๆ อีกประการหนึ่งคนอีกจำนวนมากยังไม่เชื่อว่าอำนาจจิตอำนาจคุณพระมีจริง คอยระแวงว่าเป็นการหลอกลวง

เป็นการเล่นกล และผู้แสดงมักจะถูกจับกุมไปไต่สวนเพราะความริษยาก็มีมาก ฉะนั้นข้าพเจ้าผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจจึงกล้ารับรองให้ฝึกได้ด้วยตนเอง เฉพาะเรื่องที่ไม่ต้องเสี่ยงอันตรายเท่านั้น เช่นการฝึกจิตเพื่อให้เกิดสมาธิดีขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ การสะกดจิต, การรักษาโรคบางอย่างเป็นต้น ส่วนวิชาที่เสี่ยงอันตรายก็ได้อธิบายหลักการและวิธีปฏิบัติให้ละเอียดพอที่จะฝึกทำได้ด้วยวิธี ไปให้ผู้ที่ทำได้จริงช่วยควบคุมหรือแนะนำเพิ่มเติม ถ้าผู้ใดต้องการวิชาที่เสี่ยงอันตรายด้วยและต้องการให้ทำได้โดยเร็วไม่ต้องฝึกนานก็หาโอกาสไปเรียนต่อกับข้าพเจ้าก็ได้ หรือจะเรียนต่อจากท่านผู้อื่นที่ทำได้จริงก็ได้

การเคารพ ที่ถือเป็นหัวใจสำคัญนั้นเพราะ การเคารพหมายถึงการเชื่อฟังคำสอนการอ่อนน้อม คารวะการเลื่อมใสศรัทธาว่าเป็นที่พึ่ง การยอมตนปฏิบัติตามคำสอนเป็นการแสดงออกทั้งทางกายทางวาจา และทางใจว่ามีความนับถือยกย่อง ฉะนั้น การเคารพจึง

เป็นธรรมที่ดึงดูดเอาความดี ดึงดูดเอาธรรมข้ออื่นมาสู่ตัว กล่าวคือมีความเคารพเลื่อมใสก็ย่อมจูงใจให้เคารพนอบน้อม เชื่อฟังคำสอนและพยายามสังเกตปฏิบัติตามในแง่ดีต่าง ๆ จูงใจให้มีความกตัญญูกตเวทีคือ รู้คุณและรู้จักตอบแทนคุณ ส่วนคำสอน ของบิดามารดาครูบาอาจารย์ก็ย่อมชักจูงให้ทำแต่ในทางที่ดี ฉะนั้นการเคารพจึงเป็นหัวใจสำคัญในการฝึกจิตและใช้อำนาจจิต ทั้งช่วยดึงดูดธรรมข้ออื่น ๆ มาสู่ตนด้วยการเคารพไม่หมายเอาแต่ท่าเคารพอย่างเดียวยังหมายถึงการให้เกียรติเช่นหลีกทางให้ให้ที่นั่งและให้ความสะดวกสบายต่าง ๆ

ส่วน การประสิทธิ์ประสาท ก็เป็นเรื่องสำคัญเพราะ เป็นการกระทำที่ต่อเนื่องหรือเกิดขึ้นด้วยความเคารพ และยังเป็นเครื่องแสดงความเคารพจูงใจให้เกิดความเคารพ กล่าวคือการประสิทธิ์ประสาทหมายถึง การมอบกรรมสิทธิ์ให้การอุทิศให้ได้รับวิชาต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องมีการประสิทธิ์ประสาท การที่ครูเข้าไปสอน

นักเรียนในชั้น สอนอ่านสอนเขียนและสอนอื่น ๆ ก็เป็นการประสิทธิ์ประสาทอย่างหนึ่ง คือมอบวิชาให้ถ่ายทอดวิชาให้ ถ้านักเรียนขาดความเคารพไปขะโมยเปิดตำราของครูไม่ตั้งใจฟังคำสอนก็เป็นการไม่เคารพ ส่วนวิชาทางจิตนั้นนิยมทำให้มีพิธีมอบให้เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นให้ศิษย์ยื่นมือไปรับ คำภาวนา พร้อมด้วยกล่าวคำ ประสิทธิ์ประสาทให้ซึ่งส่วนมากก็อธิษฐานให้ครูบาอาจารย์องค์ก่อนๆ ตลอดจนคุณพระทั้ง ๕ มาช่วยมอบหมายวิชาให้แก่ศิษย์ให้ศิษย์จงเรียนสำเร็จสมปรารถนา นอกจากการประสิทธิ์ประสาทจะเป็นการมอบกรรมสิทธิ์เป็นการสละให้อุทิศให้เป็นเครื่องหมายความเคารพแล้ว การประสิทธิ์ประสาทยังเป็นการช่วย **รวมอำนาจจิต** ให้เกิดการเคารพเชื่อมั่นด้วย เพราะได้กล่าวในบทที่ ๑ แล้วว่า วิธีรวมอำนาจจิตนั้นอาศัยหลักใหญ่ ๓ ประการ คือ การอธิษฐาน, การปิดทวาร, และการเพ่งภาวนา ในการประสิทธิ์ประสาทวิชาก็ต้องทำครบทั้ง ๓ ประการนี้เช่นกัน

ข้อสังเกตท้ายบท ทุกสิ่งทุกอย่างมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงถึงกันหมด ดังที่อธิบายเรื่องการเคารพ การประสิทธิ์ ประสาท ก็มีความเกี่ยวโยง ถึงกันและกันและเกี่ยวโยงถึงธรรมข้ออื่น ๆ ด้วย วิชาการอื่น ๆ ก็มีความโยงกัน ทั้งนั้น แม้ธรรม ของ พระพุทธศาสนา แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ก็เกี่ยวโยง และย่อลงมารวมกันเป็นหัวข้อเดียวได้ ซึ่งจะได้ทราบต่อไปผู้รู้แจ่มแจ้งรู้จริงหาความเกี่ยวโยงของสิ่งต่าง ๆ วิชาต่าง ๆ ได้ กรบถ้วนเรียกว่าผู้รู้แจ้งโลกรู้ทะลุแทงตลอด

บทที่ ๓

วิธีควบคุมจิตและสะกดจิต

เมื่อได้ยินคำว่าสะกดจิต ส่วนมากพากันนึกว่าเป็นวิชาที่สูงยากลำบากต่อการฝึก *ความจริงการสะกดจิตก็เป็นเรื่องที่ทุกคนทำได้อยู่แล้ว* ตัวอย่างเช่นเรารู้ว่าการสูบฝิ่นไม่ดี เมื่อมีคนชักชวนหรือประสบโอกาสที่เขาให้สูบโดยไม่เสียเงิน ถูกขะยั้นขะยอเข้าก็ชักนึกอยากจะลองดู แต่ครั้นนึกถึงโทษของฝิ่นเช่นราคาแพงสูบแล้วอาจทำให้ติด และให้โทษแก่ร่างกายแล้วก็บังคับใจตนเองไว้ได้ไม่ยอมสูบ เลิกละความอยากลองนั้นเสีย การบังคับใจทำนองนี้ก็อยู่ในจำพวกสะกดจิตตนเอง

การข่มจิต, การบังคับจิต, การฝืนจิต, การบังคับตนเอง, การสะกดจิต, การจูงจิต เหล่านี้*เป็นเรื่องเดียวกันทั้งนั้น คือเป็นเรื่องการวางกรอบควบคุมจิตให้อยู่ใน*

ขอบเขตที่ต้องการ จึงขอให้เข้าใจว่าคล้ายคลึงกัน พูดแทนกันได้เสียก่อน, เมื่อได้ลงมือฝึกบังคับจิตหรือสะกดจิตได้แล้วอยากจะแยกแยะก็แยกได้ทำนองเดียวกับคำว่า *กิน* จะพูดว่ากิน, ขะยอก, เขมือบ, แดก, รับประทาน, ฉัน, เสวย *ก็มีความหมายว่ากิน* เหมือนกันทั้งนั้นแต่ถ้าอยากจะหาความแตกต่างแยกแยะออกคน ไม่เคยรู้ ก็เลยนึกว่าเป็นคนละอย่าง ดังนั้นเรื่องสะกดจิต จูงจิต, บังคับจิต, ข่มจิต, หักห้ามจิต, ฝืนจิต เหล่านี้ข้าพเจ้าจึงยังไม่ประสงค์จะหาฝอยอธิบายให้เกิดความยุ่งยาก ซึ่งอาจจะทำให้เข้าใจเขวผิดไป เพราะเนื้อแท้ของคำเหล่านั้นก็หมายอย่างเดียวกัน *คือการควบคุมจิตให้อยู่ในกรอบจำกัด*

การสะกดจิตแยกออกเป็น ๒ จำพวก คือ

๑. การสะกดจิตตนเอง

๒. การสะกดจิตผู้อื่น

การสะกดจิตตนเอง ได้แก่การควบคุมใจตนเอง จูงใจตนเองหรือข่มใจตนเอง ให้ดำรงอยู่ใน

ความดีบ้างให้ละชั่วบ้าง ให้เข้าอยู่ใน*กรอบจำกัด* ซึ่งทุกคนต้องทำอยู่เสมอ เช่นมีคนมาทำให้เราเจ็บใจอย่างมาก หรือมีเรื่องโกรธเคืองกันอย่างมาก เราก็คิดหาทางแก้แค้น หรืออยากจับฆ่าฟันผู้นั้น แต่ข่มใจตนเองไว้ได้ไม่แก้แค้น ไม่ทำร้ายเขา เพราะสำนึกรู้ ว่าผิด ศีลธรรมรู้ว่า เป็นความชั่ว หรือจิตอย่างหยาบก็รู้ว่า ถ้าทำร้ายเขาตนก็ จะผิดกฎหมายถูกจับกุมไปส่งโทษ การยับยั้งจิตตนเองไว้ได้บังคับไว้ได้นี้ก็เรียกได้ว่าเราสะกดจิตตนเองสำเร็จ แต่ถ้ามีการฝึกก็ทำการควบคุมบังคับตนได้ดีขึ้น

การปลุกตัว ปลุกพระ การเชิญวิญญาณมาสิงการบังคับตนเองให้หลับ การบังคับการตื่นกะให้ตื่นเวลาใดก็ตื่นได้ใกล้เคียง ดังนี้ก็คล้ายการสะกดจิตตนเองทั้งนั้น แต่มีลักษณะแตกต่างกันไปเพียงเล็กน้อย

การสะกดจิตผู้อื่น ก็หมายถึงการควบคุมจิตผู้อื่นให้อยู่ในกรอบที่ตนต้องการ ทั้งนี้กระทำโดยการส่งกระแสจิตหรือส่งความตั้งใจ ส่งเจตนาอย่างแรงของตนไปบังคับ

หรือควบคุมผู้อื่น เราลองนึกย้อนดูว่าการที่ร่างกายของเราจะทำอะไรจะเคลื่อนไหวอย่างไร ใครเป็นผู้สั่งการเป็นผู้บังคับให้ทำเช่นนั้น ? ก็ตอบได้ว่าจิตเป็นผู้บังคับเป็นผู้สั่ง ดังนั้นการสะกดจิตผู้อื่น หรือจูงใจ ผู้อื่นให้ เขาทำ อะไรอย่างหนึ่งตามความ ประสงค์ของ เราก็ต้อง บังคับที่จิต ของเขาให้จิตของเขาไปสั่งการต่อร่างกายของเขาอีกทีหนึ่ง ตัวอย่างง่าย ๆ เช่นเราจะจูงจิตให้เด็กขยันเรียนก็พูดเหตุผลอธิบายให้เข้าใจต่าง ๆ นานาให้ได้ใจ ความว่าการ ขยันเรียนจะมีประโยชน์อย่างไรบ้าง ถ้าขี้เกียจจะเสียหายอย่างไรคอยปลอบใจและยุแหย่ให้รักความ ขยันขันแข็งด้วย อุบายต่าง ๆ จังหวะใดที่ควรลดหย่อนผ่อนคลาย ก็ให้ได้พักได้เล่นบ้าง จังหวะใดที่ เด็กแสดง อาการ ขัดขืน อิดเอื้อน หรือหลีกเลี่ยง ปลอบปลุกใจไม่ขึ้น, ก็ต้องมีปลุกใจแกมบังคับและคาดคั้นเอาบ้าง การกระทำดังกล่าวนี้เป็นลักษณะการจูงจิต สะกดจิตผู้อื่น, คือควบคุมให้จิตของเด็กเข้ากรอบที่เราต้องการ และจิตของเด็กนั้นก็บงการให้กาย ให้ตา ให้หูของคนกระทำกิจในกรอบนั้นอีกทีหนึ่ง

การที่จะควบคุม ให้จิตเขาเข้า กรอบก็ต้อง ใช้จิตเราเป็นเครื่องบังคับและควบคุม หรือจูงใจเขา ยิ่งเราเข้าใจในการใช้จิตเข้าสัมพันธ์เข้าควบคุมได้ดีผลก็จะดียิ่งขึ้นทำให้เราควบคุมเขาได้แบบถาวรคือไม่กลับกลอกทำแต่ต่อหน้า

ก็การที่จะใช้จิตของตนไปควบคุมจิตของผู้อื่นนั้นทำอย่างไรเล่า? วิธีปฏิบัติก็คือการตั้งเจตนาอย่างแรงกล้า การตั้งใจอย่างแรงกล้าว่าจะปรารถนาอย่างไร หรือจะพูดว่าเราส่งกระแสจิตอย่างแรงกล้าไปก็ถูก

การตั้งใจหรือตั้งเจตนาอย่างแรงกล้า หรือความมั่นใจก็เป็นการส่งกระแสจิตหรือ เป็นการใช้ อำนาจจิตวิธีหนึ่ง นั่นเอง ส่วนการส่งกระแสจิตหรือใช้อำนาจจิตอีกวิธีหนึ่งก็คือ การตั้งใจตั้งเจตนาหรือความมั่นใจก่อนที่จิตจะเป็นสมาธิ วิธีนี้ไม่ต้องตั้งหน้าตั้งตาให้มีความแรงดอก กระแสจิตและอำนาจจิตจะมีความแรงในตัวเอง คือยิ่งมีสมาธิสูงก็มีความแรงมาก

ตามที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า *การสะกดจิตจะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ความแรงในการส่งกระแสจิต และกระแสจิตหรืออำนาจจิตจะแรงหรือไม่อยู่ที่สมาธิจะต่ำหรือสูง* นี่เป็นความจริงที่พิสูจน์ทดลองได้และไม่ขัดแย้งกันกับความจริงอื่น ๆ

ฝรั่งนักสะกดจิตชั้นศาสตราจารย์หลายท่าน บางท่านก็เป็นบุคคลสำคัญ หรือเป็นประธานของสมาคมค้นคว้าวิชาลึกลับ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการสะกด ต่างก็กล่าวย้ำใจความสำคัญไว้ผิดพลาดหลายอย่าง ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างให้ฟังสัก ๒ ข้อคือ

๑. เขาย้ำว่าความสำเร็จในการสะกดจิตนั้นขึ้นอยู่กับ*สายตาแข็ง* ถ้าสายตาไม่แข็งสะกดจิตไม่สำเร็จ

๒. ผู้ถูกสะกด*ต้องมีจิตใจยินยอมให้สะกด* ช่วยอนุโลมตามจึงจะสะกดได้สำเร็จ *ถ้าผู้ถูกสะกดไม่ยินยอมแล้วก็ไม่มีทางที่จะสะกดได้*

ท่านผู้แต่งผู้แปลและท่านผู้รู้ที่เชื่อว่าหลัก ๒ ข้อที่

กล่าวมานี้ถูกต้องแต่ความจริงแล้ว มีความถูกต้อง เพียงบางส่วนไม่สมบูรณ์ ขอเชิญฟังเหตุผลของข้าพเจ้าบ้างว่าหลักทั้ง ๒ นั้นบกพร่องอย่างไร

ประการที่ ๑ การสะกดจิตจำเป็นจะต้องมีสายตาแข็ง ข้อนี้จะขัดแย้งกับความเป็นจริง เพราะแบบไทยผู้สะกดหลับตาเสียก็ภาวนาสะกดให้คนอื่นหลับได้ นอกจากนั้น ถ้าเราเอานักมวยซึ่งฝึกสายตาไว้แข็งดี ไม่เคยฝึกสะกดจิตลองเอามาเป็นผู้สะกดผู้อื่นให้หลับจะทำได้หรือไม่ ถ้าทำไม่ได้หลักสายตาแข็งนี้ก็ต้องผิด ยิ่งกว่านั้นบรรดาท่านผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นก็ได้พูดปัดขาตัวเองในตอนหลังอีก คือเขากล่าวว่า เขาสามารถสะกดจิตขั้นสูงได้ยกตัวอย่างเช่นสะกดทางไกล ผู้สะกดนั่งสะกดอยู่ที่บ้านตน แล้วสะกดคนที่อยู่อีกบ้านหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างไกลกันปรากฏผลว่าผู้ถูกสะกดหลับตาเดินมาหาได้โดยไม่ผิดทาง ทั้งนี้ได้ให้คนไปคอยดักและเดินตามเพื่อคอยระวังอันตรายให้ ทีนี้ลองย้อนถามดูว่าที่ท่าน สะกดทาง ไกลอย่าง นั้นท่านผู้ สะกดไม่ได้ใช้

สายตาทำการสะกดทำไมจึงสะกดได้ และยังกล่าวไว้ว่าวิธีการสะกดทางไกลนั้นก็คือส่งจิตอย่างแรงกล้าไปยังผู้ที่จะทำการสะกด ไม่ได้กล่าวว่าส่งสายตาแข็งไป พอไปถึงตอนที่พูดถึงการส่งกระแสจิต รับส่งข่าวกันทางจิต ท่านผู้เชี่ยวชาญนั้นก็ อธิบาย วิธี การไว้ อีกว่าการ ส่งกระแสจิต นั้นก็ทำโดยวิธีทำจิตให้ว่างเสียก่อน จิตที่ว่างชั่วเวลา ๒ นาทีก็มีกำลังเพียงพอที่จะรับส่งกระแสจิตกันได้

เราจะเห็นได้ว่าพอถึงตอนสะกดจิตทางไกลและการส่งกระแสจิตท่านผู้เชี่ยวชาญ ท่านศาสตราจารย์ของฝรั่งหันมาพูดเรื่องจิต, ความรุนแรงของจิต, ความว่างของจิต (คือสมาธิ) เสียแล้ว ไม่เอ่ยถึงเรื่องสายตากันเลย ตกลงเจ้าสายตาแข็งนั้นก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ฉะนั้น จึงกลายเป็นพูดปั่ดขาตัวเอง, ตอนต้นว่าสายตาแข็งเป็นข้อสำคัญที่จะช่วยให้สะกดจิตสำเร็จ ตอนท้ายกลับว่าถึงเรื่องจิต เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านผู้อ่านก็โปรดพิจารณาให้ดีเสียก่อนจึงค่อยเชื่อเถิด

ก่อนพิจารณาว่าอะไรถูกหรือผิด ขอได้โปรดใช้หลัก *กาลามสูตร* และ *ลักษณะของความจริง* ในวิทยาศาสตร์ ทางใจ ฉบับเบิ้ด โลกมาประ กอบการ พิจารณา จะได้เป็นหลักให้ตัดสินความถูกผิดได้แม่นยำดี

ประการที่ ๒ หลักของฝรั่งที่ว่า ผู้ถูกสะกดจะต้องยินยอมจะต้องอนุโลมตามจึงจะสำเร็จ ถ้าไม่ยินยอมก็ไม่มีผู้ใดสะกดสำเร็จ เรื่องนี้ก็ขัดแย้งกับความจริง ขัดแย้งกับหลักของไทย ยิ่งกว่านั้นก็ขัดแย้งตัวเองอีกคือตอนท้ายๆ ท่านผู้เชี่ยวชาญฝรั่งกล่าวว่าสามารถ สะกดคนนอนหลับที่อยู่คนละบ้านให้เดินมาหาได้ *ถ้าจะย้อนถามว่า คนที่นอนหลับนั้นเขายินยอมหรืออนุโลมตามด้วยหรือเปล่า?* ก็จะอึกอักตอบว่าเปล่าทั้งนั้น เพราะคนที่กำลังนอนหลับย่อมไม่รู้ตัวจะไปยินยอมหรืออนุโลมตามผู้สะกดอย่างไรได้

ผู้อ่านอาจจะเกิดปัญหาขึ้นมาว่า *ก็เมื่อคนนอนหลับไม่รู้ตัวไม่ยินยอมไม่อนุโลมตาม ทำไมคนนอนหลับนั้นจึงเดินมาหาผู้สะกดได้ ?*

ข้าพเจ้าขอตอบว่า *ขึ้นชื่อว่าคนนอนหลับ หรืออยู่ในอาการหลับแล้ว* ไม่รู้จักยินยอมหรืออนุโลมตามผู้ใดและเดินไปไหนไม่ได ที่ทำการสะกดให้เดินมาหาได้นั้น เป็นเพราะผู้สะกดส่ง กระแสจิต อย่างแรงไปทำให้ผู้ที่หลับอยู่นั้นตื่นพอเริ่มคลายจากความหลับมาบ้างแล้ว คืออยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับผู้ที่ถูกสะกดคำสั่งที่บอกให้ไปหาในทิศทางใดไปหาที่ใดก็ยังส่ง ทางกระแสจิตมาเรื่อยไม่ขาดระยะจึงทำให้เข้าอยู่ในอาการถูก สะกดและสั่งให้ไปหา ไม่ใช่ทำให้ตื่นแล้วเกิดความยินยอมคล้อยตาม

แล้วถูกสะกดลงไปอีกในปี ๒๔๙๘ ข้าพเจ้าลองเรียกทหารในกองพันมาให้นั่งแล้ว ข้าพเจ้าทำการ สะกดให หลับไปพักหนึ่งจึงคลายสะกด สอบถามได้ความว่าในระหว่างที่ถูกสะกดให้ หลับอยู่นั้น เสียงอื่นรอบ ๆ ที่ดังอยู่นั้นไม่ได้ยิน เลย ได้ ยินแต่ เสียง ของ ข้าพเจ้าผู้ ทำ การ สะกด และการได้ยินก็ได้ยินแว่ว ๆ พอตื่นแล้วก็จำไม่ได้ ข้าพเจ้าย้อนนึกถึงเรื่องที่ ข้าพเจ้า เคยเดินหลับ ขึ้นมาได้ เปรียบเทียบดูรู้สึกว่าตอนที่ เดิน หลับไปนั้น มีลักษณะ ความเป็น ไป คล้ายผู้

ถูกสะกดนั่นเอง จึงเห็นได้ว่าคนที่หลับอยู่ถ้าปลุกให้ตื่นขึ้นช้า ๆ จะมีระยะหนึ่งที่อยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นเหมือนกับคนถูกสะกด ซึ่งระยะนี้ถ้าสอดแทรกคำถามหรือแนะให้ทำอะไรก็ทำตามไปได้โดยไม่รู้ตัว คนโบราณมักจะพูดกันบ่อย ๆ ว่าถ้าคนละเมอแล้วให้เราผู้ยังไม่นอนนี้หันหลังให้แก่คนละเมอถามอะไรแปลก ๆ คนละเมอก็จะตอบออกมา บางทีถามว่าคู่รักชื่ออะไรก็บอกเรื่องนี้ก็ทำไม่ได้ทุกรายไป กล่าวคือบางรายที่คนละเมออยู่ในระยะครึ่งหลับครึ่งตื่นเหมือนคนถูกสะกดก็ย่อมจะตอบคำถามได้ ฝรั่งเขาเคยทดลองสะกดคนให้หลับแล้วถามเรื่องราวต่าง ๆ เห็นตอบได้ถูกหลายรายก็ตื่นเต้นไปพักหนึ่ง จะแสดงความสามารถช่วยสอบสวนคดีลึกลับ ที่คนร้ายไม่ยอมรับด้วยวิธีสะกดคนร้ายให้หลับแล้วถามหรือสะกดคนอื่น แล้วถามในที่สุดก็ไม่สำเร็จทางศาลไม่ยอมรับเชื่อ เพราะปรากฏว่าที่ตอบผิดก็มี ถูกก็มี ถ้าผู้สะกดมีความสามารถดีหน่อยก็มีส่วนถูกมากกว่าผิด

เมื่อพิจารณาการ สะกดของ ฝรั่งที่ สะกดให้ คนนอนหลับอยู่คนละบ้านให้มาหาได้ ก็จะเข้าใจหลักที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วคือกระแสจิตที่ส่งไปสั่งให้มาหานั้น ส่งคำสั่งต่อเนื่องอยู่เรื่อยความแรงของ จิตทำให้ คลายความ หลับมาทีละน้อย พอได้ระยะที่เข้าลักษณะสะกดคำสั่งให้ไปหาที่ส่งมาเรื่อยก็จูงใจให้ไปหาได้ สำหรับวิธีการแบบไทยก็มีหลักการตรงกับที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้คือ วิธีสกดผู้ที่หลับอยู่แล้วนั้นทำเป็นสองขั้นคือขั้นแรกเรียกจิตภูตเสียก่อนตรงกับปลุกให้รู้ตัวด้วยกระแสจิตซึ่ง ความแรง ไม่พอที่ จะทำให้ตื่นขึ้นเลยได้ ขั้นที่สองส่งกระแสจิตไปทำให้หลับหรือสะกดให้เป็นไปต่าง ๆ ส่วนวิธีการละเอียดข้าพเจ้าจะกล่าวภายหลัง

ต่อไปข้าพเจ้าขอกล่าวถึง *ประโยชน์ ที่จะได้ รับจากการฝึกสะกดจิต*

ประโยชน์ของการสะกดจิตก็คือ

๑. ช่วยเพิ่มกำลังใจ และกำลังกายให้ดีขึ้น

๒. ใช้ในการรักษาโรคได้หลายอย่าง

๓. ช่วยแก้นิสัยที่ไม่ดีบางอย่างให้หาย และช่วยส่งเสริมให้นิสัยที่ดีเกิดขึ้นได้

๔. ช่วยทำให้มีประสาทพิเศษ หรือมีอำนาจทิพย์ขึ้นได้

๕. ช่วยให้เกิด ประโยชน์ ในการจูงใจ ให้ผู้อื่นเกิดความเคารพยำเกรง และควบคุมบังคับตนเองได้ทั้งกายและใจ

การเพิ่มกำลังกายและกำลังใจให้ดีขึ้นนั้น จะเห็นได้จากการปลุกตัว, ปลุกพระ ซึ่งเป็นประเภทสะกดจิตตนเอง เมื่อปลุกตัวขึ้นจะมีกำลังมากกว่าปกติ ต้องช่วยกันจับหลาย ๆ คนจึงจะจับอยู่ หรือกล้าทำในสิ่งที่ทำไม่ได้ในเวลาปกติ เช่นปีนต้นไม้ต่อยฝาหรือเตะเสา ถ้าเป็นการปลุกชาตรีก็จะเพิ่มกำลังใจและกำลังกายขึ้นได้มาก เช่นที่เขาเคยแสดงเอาหินก้อนใหญ่ ๆ ทุ่มลงบนหลังหรือทุ่มลงที่หัว แสดงกลางแปลงคนล้อมดูอยู่ไม่ใช่การเล่นกล แต่เป็นการเล่นปลุกชาตรี (ปลุกตัวขึ้นสูง) ชาตรีนี้เมื่อปลุก

ขึ้นแล้วจะตีจะฟันหรือแทง หรือ เอาหินทุ่มก็ไม่เจ็บ และไม่มีการบวมการแตก ไม่มีการช้ำ ต่างกับวิชาคงกะพัน คือวิชาคงกะพันฟัน แทงไม่เข้าแต่มีการช้ำมีการเจ็บและกระดูกหักได้

เรื่องนี้ฝรั่งก็ทำได้เช่น การสะกด แล้วสั่งให้ตัวแข็ง เอาพาดเก้าอี้ไว้เฉพาะตอนหัวและปลายเท้า ตอนกลางตัวไม่มีอะไรรอง ตัวแข็งทื่ออยู่ ให้คนขึ้นไปนั่งที่ท้องได้

มีนักปลุกพระคนหนึ่ง เคยเล่าว่าครั้งหนึ่งถูกเขาจับใส่กระสอบมัดโยนลงน้ำ ดิ้นไม่หลุดเลยนึกได้ถึงการปลุกพระปลุกตัว ที่เคยทำมาบ่อย ๆ จึงรีบปลุกตัว ไม่ช้าก็เกิดกำลังเพิ่มขึ้นดิ้นหลุดออกมาได้

วิชาชาตรีเวลานี้ก็มีการเรียนต่อกันมา คำภาวนามักจะเป็นสำเนียงภาษาแขก เพราะวิชานี้อินเดียเป็นต้นตำหรับที่เป็นภาษาไทยภาษาบาลีปนกันก็มี

ประโยชน์การสะกดจิตที่ใช้ในการรักษาโรค มีตัวอย่างอยู่มากมาย ฝรั่งมักจะนิยมว่าเป็นประโยชน์สำคัญที่มุ่งหมายในการสะกดจิต ทั้งนี้เพราะชาวฝรั่งที่ฝึกจิตได้ดี

ส่วนมากเป็นนายแพทย์มาก่อนจึงถนัด ใช้ทางรักษาโรค และเขียนตำราหนักไปในทางรักษาโรค

การใช้วิธีสะกด *ในทางแก้นิสัยไม่ดีและส่งเสริมให้เกิดนิสัยที่ดีนั้น* ที่เห็นง่าย ๆ ก็คือส่วนมากคนเราย่อมมีโอกาสจะทำความชั่วโดยมีลู่ทางจะปกปิด หรือไม่ให้ผู้อื่นรู้ แต่จิตส่วนที่เป็นกุศลหักห้ามใจไว้บังคับใจไว้ หรือข่มใจสะกดใจตนไว้ไม่ให้ทำ เช่นเขาเอาสินบนมาให้ก็ไม่ยอมรับ หรือเก็บของตกได้เก็บกระเป๋าเงินตกได้ก็ไม่อยากเอาไว้ สะกดเอาความโลภความอยากได้นั้นไว้สำเร็จนำของนั้นส่งเจ้าตัวคืน, บางอย่างที่ตกทำได้โดยไม่มีใครติเตียนว่าชั่วร้าย เช่นการสูบบุหรี่กินเหล้าแต่พอควรเป็นประจำนึกเห็นโทษในการนั้นบังคับใจละเว้นได้ดังนี้ก็เป็นประเภทหนึ่งในการสะกดจิตที่ช่วยเปลี่ยนนิสัยได้

นายเออริคผู้เชี่ยวชาญทางสะกดจิตยืนยันว่า การสะกดจิต สามารถจะ ดัดนิสัยที่ ชอบ ในทาง ไม่ดี ให้หายได้ เพราะการสะกดจิตจูงใจให้คนเกลียดหรือชอบอะไรได้ การ

ติดบุหรี่ ติดสุรา ติดการพนัน สามารถทำให้นึกรังเกียจและเลิกติดได้ ส่วนนิสัยไม่ดี เช่น โกรธง่าย, ใจน้อย, ฉุนเฉียว, ขี้เกียจ, เหล่านี้ สามารถจะแก้ได้ด้วยวิธีสะกดจิต จะทำวิธีใดจะได้กล่าวภายหลัง

การใช้วิธีสะกดจิต ช่วยให้มีประสาทพิเศษหรืออำนาจทิพย์ได้ คนที่ถูกสะกดแล้วสามารถจะจูงใจให้บังคับร่างกายและประสาทต่าง ๆ ได้อย่างประหลาด เช่นบอกให้ตัวแข็ง หรือสั่งให้ได้ยิน, ได้กลิ่น, รู้สึกรสไปตามที่ผู้สะกดสั่ง ตัวอย่างเช่นเวลาสะกดก็ต้องสั่งให้ฟังเสียงผู้สะกดแต่ผู้เดียวไม่ให้ฟังเสียงอื่น ผู้ถูกสะกดก็ได้ยินเฉพาะเสียงผู้สะกด เมื่อสะกดแล้วให้ดมดอกไม้บอกว่าหอม ผู้ถูกสะกดก็มีใบหน้าเบิกบานคล้ายได้สูดกลิ่นดอกไม้หอมจริง ๆ ครั้นสั่งว่าดอกไม้นี้มีกลิ่นเหม็นคล้ายน้ำมันเบนซิน ผู้ถูกสะกดก็แสดงสีหน้าบิดเบี้ยวคล้ายได้ดมกลิ่นเหม็นนั้นจริง ๆ พยายามหลบหน้าไม่ยอมดม บางครั้งเมื่อสะกดแล้วให้ดื่มดีเกลือละลายน้ำข้น ๆ ซึ่งมีรสขมขื่นคนธรรมดาดื่มได้ยากเต็มที แต่เมื่อผู้สะกดสั่งให้ดื่มและบอกว่าเป็นน้ำ

หวานผู้ถูกสะกดก็ดื่มได้สบายคล้ายดื่มน้ำหวาน บางครั้งเมื่อสะกดให้หลับแล้วถามถึงเรื่องชาติก่อนของผู้ถูกสะกด ผู้ถูกสะกดก็ตอบให้ฟัง บางครั้งสะกดแบบเชิญวิญญาณมาเข้าคล้ายของไทย หรือสั่งให้มองดูคนดูของที่อยู่คนละห้อง ซึ่งไม่สามารถจะมองด้วยตาเห็นได้ เพราะมีฝากั้นและห้องอยู่ห่างกัน ผู้ถูกสะกดก็บอกได้ถูกต้องทำนองเดียวกับเรื่องตาทิพย์ในทางพระพุทธศาสนาเรื่องที่กล่าวมานี้ มีปรากฏในตำราเกี่ยวแก่การสะกดจิตของฝรั่งหลายเล่ม และมีผู้ทำได้หลายคน นายเออร์คก็ได้เขียนตำรายืนยันว่าเขาทำได้และเคยทดลองให้ผู้อื่นดูมาแล้ว ประโยชน์ที่ได้จากวิธีการในหัวข้อนี้ก็คือเป็นการฝึกบังคับประสาทต่าง ๆ ได้ อาจนำไปใช้บังคับประสาทในเวลาถอนฟัน และผ่าตัดโดยไม่ต้องวางยาสลบหรือฉีดยาชา ซึ่งในตำราฝรั่งมีอธิบายและรูปแสดงไว้ว่าเขาทำได้ นอกจากนั้นเขาลองใช้ในการสะกดแล้วดูของที่หายไปว่าไปอยู่ที่ใดก็เคยทำได้ผล

การสะกดจิตช่วยให้เกิดประโยชน์ ในทางจูงใจผู้อื่นให้ยำเกรงและช่วยควบคุมบังคับตนเองทั้งกายและใจ นั้น

ก็คือผู้สามารถควบคุมจิตตนเองได้ดีผู้นั้นก็ย่อมควบคุมหรือบังคับท่าทางกิริยาอาการของตนได้ดีตลอดจนมีอุบายในการส่งเสริมความสามารถในทางกายได้ด้วยดังที่เคยกล่าวมาแล้ว ท่าทีอันไม่ประหม่าตื่นกลัว ท่าทีที่ คอยควบคุม ให้สง่าผ่าเผยสงบเสงี่ยมได้ย่อมทำให้ผู้อื่นเลื่อมใสและยำเกรง ยิ่งมีการควบคุมจิตของผู้อื่นได้ด้วยแล้ว ก็ยิ่งเพิ่มความเคารพยำเกรงให้ดีขึ้นอีกเป็นประโยชน์ในการปกครองคน

การสะกดจิตนั้นฝรั่งส่วนมากมุ่งฝึก หรือเขียนตำราหนักไปในทางสะกดผู้อื่น การค้นคว้าเขาก็ค้นคว้าหนักไปทางสะกดผู้อื่น ดังนั้นจึงเป็นการค้นคว้าและศึกษาไม่ตรงเป้าหมายกล่าวคือ ตามหลักความจริงนั้นก่อนจะสะกดผู้อื่นจะต้องควบคุมจิตตนเองได้ก่อน ฉะนั้นวิธีศึกษาที่ตรงทางก็คือการฝึกสะกดตนเองให้ได้ดีเสียก่อน แล้วจึงจะสะกดผู้อื่นได้ผล

ถาม การสกดจิตแบบฝรั่งมีแบบฝึกหัดเป็นขั้นเป็นตอนดีแต่ลองฝึกสะกดผู้อื่นดูแล้วไม่ได้ผลนั้นเพราะเหตุใด?

ตอบ การสะกดจิตผู้อื่นนั้นผลสำเร็จจะเกิดได้ง่ายต่อเมื่อผู้ถูกสะกดมีใจคล้อยตามอย่างจริงจัง หรือช่วยสะกดตนเองด้วยนั่นเอง ถ้าผู้สะกดมีความสามารถน้อยก็อาศัยสะกดคนที่ใจอ่อนคล้อยตามง่าย หรือคนที่ผีเข้าง่ายเชิญวิญญาณมาเข้าง่ายเหล่านี้ช่วยให้สะกดได้ง่ายขึ้น เหตุสำคัญที่ฝึกสะกดตามขั้นของฝรั่งไม่สำเร็จ เพราะฝรั่งไม่ได้เน้นหลักสำคัญที่ว่าการสะกดผู้อื่นนั้น ต้องควบคุมจิตตนเองได้ก่อนจึงจะสะกดผู้อื่นได้

เรื่องนี้จะได้กล่าวละเอียดในบทหลัง ที่ว่าด้วยวิธีสะกดจิตต่อไป และจะได้เปรียบเทียบแบบไทยแบบฝรั่งให้ดู

ถาม ลักษณะการหลับกับลักษณะถูกสะกดต่างกันอย่างไร ?

ตอบ ลักษณะที่ต่างกันชัด ๆ ก็คือผู้ที่หลับอย่างธรรมดาไม่รู้ ไม่ได้ยินอะไร ยิ่งหลับสนิทแล้ว จะเรียกหรือเขย่าก็ไม่รู้ตัว ส่วนการหลับแบบถูกสะกดเป็นการหลับชนิดครึ่งหลับครึ่งตื่นยังได้ยินเสียงที่สะกดอยู่ แต่ไม่ได้ยินเสียงอื่น ๆ

วิธีฝึกสะกดจิต

หนังสือเกี่ยวแก่การสะกดจิต ฝรั่งแต่งไว้มาก แต่เมื่อค้นคว้าอ่านดูแล้วตำราเหล่านั้นไม่ได้เขียนบ่งไว้ให้ชัดเจนว่าวิธีฝึกสะกดจิตนั้นผู้ฝึกใหม่ ๆ การฝึกเริ่มต้นอย่างไร? บางเล่มให้แบบฝึกไว้เบ็นขั้น ๆ อ่านดูแล้วก็หาใช่วิธีเริ่มต้นที่ได้ผลดี ตำราฝรั่งเบ็นจำนวนมากมาย กล่าวถึงว่าได้ทำการสะกดสำเร็จในลักษณะอย่างไรแล้วบ้าง คนชนิดใดจึงจะสะกดได้, คนประเภทใดที่สะกดไม่ได้, วิธีทดลองว่าสะกดได้หรือไม่, วิธีถอนสะกด, การบ้องกันอันตรายที่จะเกิดระหว่างสะกด และอื่น ๆ อีก ซึ่งดูเหมือนจะเขียนเพื่อให้คนที่สะกดได้แล้วมีความรู้กว้างขวางขึ้น เขียนเพื่อให้คนอื่นทราบถึงความสำเร็จที่พวกเขาทำได้ จะจับใจความที่เกี่ยวกับวิธีเริ่มต้นของการฝึกสะกดจิต หรือวิธีสร้างสมรรถภาพเพื่อให้เบ็นผู้สะกดได้นั้นอ่านพบน้อยเต็มที

บางเล่มบอกวิธีเริ่มต้นไว้ก็ผิดหลัก นำมาปฏิบัติตามครบถ้วนก็ไม่ได้ผล บางทีควรจะบอกหัวข้อว่าเป็นวิธีเริ่มฝึกจิต กลับบอกหัวข้อไปอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะขอเก็บความที่เกี่ยวกับการเริ่มต้นฝึกสะกดจิต หรือการสร้างสมรรถภาพในการสะกดจิตของฝรั่ง มารวมไว้แล้วพิจารณาถูกผิดให้ทราบดังนี้

๑. *ฝึกสายตาให้แข็ง* สายตาแข็งเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการสะกดจิต เช่นให้ฝึกเพ่งกระจก, เพ่งแสงสว่างจากแสงแดดอ่อน ๆ จนถึงแสงแดดที่กล้า

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้แสดงเหตุผลมาแล้วว่า การสะกดจิตนั้นไม่จำเป็นต้องใช้สายตาแข็ง และที่ฝรั่งชอบเน้นว่า ถ้าสายตาไม่แข็งจะทำการสะกดจิตไม่สำเร็จซึ่งเป็นการขัดแย้งกับความจริงและขัดกับคำพูดในตอนท้าย คือการสะกดระยะไกล หรือการสะกดด้วยวิธีโบกมือประกอบคำพูดก็ไม่ต้องใช้สายตา นอกนั้นการสะกดตนเองก็ไม่

ต้องใช้สายตา บางคนพึ่งข้าพเจ้าขัดคอ ข้อนี้เลยมีท่าทีไม่พอใจเหมาว่าข้าพเจ้าผิด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ข้าพเจ้าจะบังคับให้เชื่อ เบ็นแต่ให้เหตุผลเพื่อใคร่ครวญดู เพื่อศึกษาดู เพื่อให้ผู้ที่ยังหลงผิดว่าสายตาแข็งนั้นจำเบ็นต้องใช้ในการสะกดรู้บ้าง ข้าพเจ้าขอเบิดเผยผงบังตาให้หลงผิดเรื่องสายตาแข็ง นี้ให้ทราบคือ ความจริงสายตาแข็งไม่มีประโยชน์ ในการสะกดจิตที่บังเอิญทำสายตาแข็งเพ่งลงไปแล้วช่วยส่งเสริมให้สะกดจิตได้ผลนั้นก็เพราะ ตาที่อยู่นิ่งต่างหาก เบ็นเครื่องมือช่วยในการสะกด คือตาที่ลืมนิ่งอยู่นั้นสะท้อนแสงไปใส่ตาผู้ถูกสะกด ทำให้ผู้ถูกสะกดอยากหรี่ตาหลับตา และความนิ่งของตาผู้ถูกสะกดช่วยเบ็นเบ้าสายตาหรือเบ็นจุดเด่นที่ช่วยตรึงใจผู้ถูกสะกดให้นิ่งให้สงบถ้าผู้สะกดมีสายตาแข็งที่สุดแต่หน้าส่ายไปมาเล็กน้อยหรือทำให้ตามีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอทั้ง ๆ ที่เพ่งจ้องดูก็จะไม่ช่วยส่งเสริมการสะกดได้เลย ข้อนี้ถ้าผู้ใดยังหลงศรัทธาว่าจำเบ็นก็ควรจะเปลี่ยนการผึกตาแข็ง มาเบ็นผึกให้ลูกตา

ลืมนิ่งไว้ได้นาน ๆ จะดีกว่าการฝึกเพ่งกระจก เพ่งแสง นาน ๆ เป็นโทษทำให้เสียสายตา

๒. *ให้มีความเชื่อมั่นในตัวเอง* ว่าจะต้องสะกดเขาได้ และเชื่อว่าตนมีอำนาจในตัวพอที่จะสะกดผู้อื่นเมื่อเวลาใช้มือลูบหรือตาเพ่งก็ เชื่อว่า มีอำนาจ แล่นออกไปจากมือจากตาช่วยบังคับผู้อื่นให้หลับได้

ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นดีด้วย และเป็นกลเม็ดอันหนึ่งที่จะช่วยให้สำเร็จ วิธีฝึกก็พยายามหาเหตุผลให้เกิดความเชื่อมั่นในตนให้ได้มากที่สุด (ฝึกใช้อำนาจจิตอย่างอื่นดู)

๓. *ฝึกหัดบังคับผู้อื่น*อยู่เสมอ พบใคร, นั่งใกล้ใคร, พูดกับใครก็คอยหัดบังคับให้เขาทำตามความประสงค์ของตน เช่นนึกบังคับอย่างแรงว่าให้เขาหันหน้ามาหาเรา หรือเวลาเดินสวนใครก็นึกบังคับไว้ก่อนเช่น ว่าให้เขาหลีกเราทางขวาหรือทางซ้าย เวลาสอบถามใครก็ส่งจิตบังคับให้เขาบอกความจริง ดังนี้เป็นต้น

ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นวิธีควรฝึกเหมือนกัน แต่ก็ไม่ใช่วิธีเริ่มต้นทีเดียว การเริ่มต้นนั้นก็คือ ให้รู้จักวิธีทำใจให้สงบให้นิ่ง หรือทำใจให้เป็นสมาธินั่นเอง ถ้าจิตไม่เป็นสมาธิ จะไปนึกบังคับก็ไม่เกิดผลอะไรขึ้นเลย นอกจากจะเป็นการบังเอิญเป็นไปเท่านั้น

ส่วนการเริ่มฝึกในการสะกดจิตอย่างอื่นที่ควรกระทำและจะให้ประโยชน์ดีด้วยนั้นที่ฝรั่งเขียนไว้ก็มีอีก แต่เขากลับใส่เป็นหัวข้อเรื่องอย่างอื่นไป ผู้ไม่เคยฝึกและขาดความรอบคอบอาจเข้าใจผิดว่าเป็นคนละเรื่องไปก็ได้หัวข้อที่ควรฝึกเพื่อสร้างสมรรถภาพในการสะกดจิตอย่างอื่น ๆ ที่ว่านี้ก็คือ :–

(ก) การใช้อำนาจจิตขั้นต่ำ

(ข) การใช้อำนาจจิตขั้นสูงขึ้นบังคับผู้อื่น และเหตุการณ์

สำหรับข้อ (ก) และ (ข) นี้พึงดูหัวข้อก็ดูคล้ายเป็นเรื่องอื่น ที่แท้ก็คือการฝึกจิตหรือฝึกสร้างสมรรถภาพ

ในทางจิตให้ดีขึ้นสำหรับ ใช้ในการ สะกดจิตของตนเองและผู้อื่นนั่นเอง รายละเอียดของข้อ (ก) และ (ข) โปรดพลิกดูได้ในบทหลัง

เมื่อท่านได้อ่านและพิจารณาวิธี ฝึกสะกดจิต ในตอนเริ่มแรกดังที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วตามหลักของฝรั่ง และตัดทอนเอาแต่สิ่งที่ถูกดังที่ข้าพเจ้าชี้แจงมาแล้ว ก็พอจะจับเค้าได้แล้วว่าจะฝึกอย่างไรในขั้นต้น ๆ แต่เพื่อให้ได้ความชัดแจ้ง และเข้าร่วมกับวิธีของไทยได้ด้วย ข้าพเจ้าขอกล่าวสรุปให้ชัดขึ้นตามแนวความเห็นของ ข้าพเจ้า ดังนี้:-

ข้อ ๑. การเริ่มต้นในการฝึกสะกดจิต นั้นก็คือการ *ฝึกควบคุมจิตตนเองให้ได้เสียก่อน* ถึงแม้จะควบคุมจิตตนเองได้บ้าง บางอย่างและไม่ถึงขั้นสูง เพียงให้ควบคุมจิตอย่างง่าย ๆ ได้ก็เพียงพอแล้วที่จะเริ่มฝึกสะกดผู้อื่นต่อไป เป็นต้นว่าฝึกบังคับความหลับความตื่น, เมื่อมีคนทำให้โกรธด้วย คำพูดหรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

ก็ฝึกระงับใจไม่โกรธ เวลาที่มีความจำเป็นต้องทำงานหนัก ทำงานมาก ดูหนังสือมาก หรือมีเรื่องยุ่งยากก็พยายามควบคุมจิตตนไว้ให้สดชื่น หรือวางเฉยไม่เบื่อหน่ายไม่กลุ้มใจ หรือควบคุมจิตด้วยวิธีฝึกใช้อำนาจจิต ซึ่งนับเป็นวิธีดีและลัดที่สุด

ข้อ ๒. วิธีฝึกควบคุมจิตตนเองที่ได้ผลดีและเป็นทางลัดก็คือ ฝึกสมาธิ ซึ่งมีกล่าวไว้แล้วในฉบับเปิดโลก นอกจากฝึกสมาธิก็คือ ฝึกใช้อำนาจจิต ฝึกปลุกตัว ปลุกพระ ซึ่งเป็นวิธีฝึกควบคุมจิตตนเองโดยตรงนั่นเอง

ข้อ ๓. เมื่อฝึกตามข้อ ๑ หรือ ข้อ ๒ ได้บ้างเป็นบางประการ พอได้แนวทางและรู้ควบคุมจิตตนเองได้พอสมควร ผู้วิธีส่งกระแสจิตแล้วก็เริ่มฝึกสะกดผู้อื่น ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปนี้:–

วิธีสะกดจิตผู้อื่น

ฝรั่งนิยมแต่งตำราว่าก่อนสะกด ให้ทดลอง ดูว่าผู้นั้นจะสะกดได้สำเร็จหรือไม่ มีวิธีทดลองดังนี้

การทดลองบุคคลที่จะสะกดว่าจะสะกดได้หรือไม่

๑. ให้ผู้ที่จะยอมให้สะกดยืนตัวตรง, เท้าชิดกัน, เงยหน้านิดหน่อย ผู้จะทำการสะกดไปยืนอยู่ข้างหลังเอามือทั้งสองแตะที่ไหล่ด้านหลัง แล้วบอกแก่คนที่ยอมให้สะกดว่า ผู้สะกดจะค่อย ๆ ดึงมือออก, มือของผู้ถูกสะกดมีความดึงดูดเหมือนแม่เหล็ก เมื่อดึงมือออกมา มือจะดูดตัวของผู้ถูกสะกดให้เอนตามไปด้วย เมื่อรู้สึกว่ามือดูดให้ตัวเอนตามมาก็อย่าฝืนให้ปล่อยไปตามความรู้สึก แต่อย่าแกล้งเอนตามไปเอง เมื่อพูดให้เข้าใจดีแล้วก็บอกว่าต่อไปนี้จะค่อย ๆ ดึงมือออกและมือจะดูดตัวผู้ยอมให้สะกดเอนตามมาด้วย

ผู้สะกดต้องทำโดยตั้งใจเป็นจริงเป็นจังไปว่า มือของตนมีอำนาจดึงดูดจริงๆและสามารถดูดร่างคนให้เอนมาได้จริงๆ ปากก็พูดจูงใจอยู่เรื่อยๆพูดซ้ำกันหรือเพี้ยนกันบ้างก็ได้ ให้ได้ความว่าค่อย ๆ ดึงมือออกแล้วตัวเริ่มเอนตามมาค่อยๆ เอนมาหรือตัวรู้สึกหนักเอนมาด้านหลังแล้ว ส่วนมือ

ผู้สะกดก็ค่อย ๆ ขยับแต่ไม่พ้นตัวผู้ยอมให้สะกดออกมาให้รู้สึกว่ายังต่อเนื่องสัมผัสกันอยู่ การทดลองเช่นนี้ได้ผลอย่างประหลาดคือผู้ยอมให้สะกดจะค่อยๆ เอนหลังตามมาในที่สุดก็จะล้มผู้สะกดต้องใช้แขนรับไว้ถ้าทดลองดูหลายครั้งด้วยวิธีดังกล่าวนี้แล้วไม่ได้ผล ก็แปลว่าบุคคลผู้นั้นสะกดไม่ได้

อีกวิธีหนึ่งให้ผู้ที่ยอมให้สะกดยืดตัวตรง, เท้าชิดกันก้มหน้าเล็กน้อย ผู้สะกดยืนอยู่ข้างหน้าในระยะพอควรเอามือทั้งสองแตะที่ไหล่ด้านหน้า พูดจูงใจทำนองเดียวกับที่กล่าวแล้ว แต่เปลี่ยนตรงข้ามไปว่าเมื่อค่อย ๆ ดึงมือออก จะดูดตัวให้เอนตามไปข้างหน้า

๒. ให้ผู้ที่ยอม ให้สะกด นั่งแล้ว วาง มือ คว่ำลงบนโต๊ะ ผ่ามือแบอยู่ตามสบาย ผู้สะกดพูดจูงใจว่าเมื่อเอาปลายนิ้วของผู้สะกดจี้ลงไปบนหลังผ่ามือ แล้วจะรู้สึกมีอะไรเต้นตุบ ๆ หรือรู้สึกร้อน ๆ เพราะมีอำนาจอะไรอย่างหนึ่งออกไปทางปลายนิ้วมือ ครั้นแล้วก็เอาปลายนิ้วชี้จี้หรือกดลงที่หลังผ่ามือของผู้ที่ยอมให้สะกด แล้วถามว่ารู้สึกตาม

ที่บอกไว้หรือเปล่า ถ้ารู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น รู้สึกมือะไรเต้น หรือรู้สึกร้อนก็เป็นอันว่าผู้นั้นทำการสะกดได้ ถ้าไม่รู้สึกอย่างไรเลยก็สะกดไม่ได้

๓. ให้ผู้ที่ยอมให้สะกดนั่งตามสบายแล้วเอามือทั้งสองประสานกัน คือหันฝ่ามือทั้งสองเข้าหากันวางประกบกันแบบพนมมือไหว้ แล้วเบนนิ้วทั้ง ๕ ให้เลียงกันสวมประสานนิ้วลงระหว่างช่องนิ้ว ให้กระชับแน่นติดกัน ต่อไปผู้สะกดจึงใจว่า เมื่อผู้สะกดสั่งให้มือทั้งสองติดกันแล้วมือทั้งสองนั้นจะติดกันแน่นเอาออกจากกันไม่ได้ จนกว่าผู้สะกดจะสั่งให้ออกจากกันได้ ครั้นแล้วผู้สะกดก็ตั้งใจแน่วแน่ให้มือทั้งสองของผู้ยอมให้สะกดนั้นติดกัน และสั่งว่ามือทั้งสองเริ่มติดกันแน่นแล้ว มือทั้งสองติดกันแน่นจนเอาออกจากกันไม่ได้แล้ว ครั้นแล้วมือของผู้ที่ยอมให้สะกดก็จะติดกันแน่นจริง ๆ เอาออกจากกันไม่ได้จนกว่าจะสั่งให้หลุดออกจากกัน ถ้ามือไม่ติดกันสามารถแยกออกได้ก็เป็นอันว่าผู้นั้นสะกดไม่ได้

ถ้าได้ทดลองวิธีใดวิธีหนึ่งใน ๓ อย่างนี้ไม่ได้ผลก็ลองวิธีอื่นอีก เมื่อทดลองทั้ง ๓ วิธีแล้วไม่ได้ผลก็แสดงว่าบุคคลผู้นั้นสะกดไม่ได้ หรือสะกดได้ยากเต็มที

เรื่องการทดลองว่าสะกดได้หรือไม่นี้เป็นเรื่องของฝรั่งเขาทดลองวางหลักเกณฑ์ไว้ซึ่งมีหลายวิธี แต่ที่เห็นว่าเหมาะสมก็มี ๓ ข้อที่กล่าวมาแล้วนี้ ถึงอย่างไรก็ดีฝรั่ง*ไม่ได้เขียนรายละเอียดและบ่งชัดลงไปว่าอะไรเป็นเครื่องช่วยให้ทำได้สำเร็จ* เพราะเป็นการสร้างอุปาทานหรือสร้างความรู้สึก ความเป็นไปที่ผิดปกติธรรมดาอย่างง่าย ๆ ขึ้น เมื่อเรายอมรับว่าเป็นการสะกดจิต หรือจูงใจจริง ก็ให้พิจารณาคืบหน้าต่อไปอีก ที่ว่าเมื่อลองสะกดทั้ง ๓ วิธีแล้วไม่ได้ผลก็เป็นอันแน่ใจว่าผู้นั้นสะกดไม่ได้ ข้อนี้ถ้าพิจารณาให้รอบคอบและทดลองดูแล้วก็จะทราบว่ากฎข้อนี้ไม่ตรงกับความจริง เพราะทั้ง ๓ วิธีนั้นเป็นเพียงวิธีสะกดจิตอย่างหนึ่ง เมื่อทำไม่ได้ผลเราก็ต้องพยายามตรวจตราแก้ไข หรือพลิกแพลงใช้วิธีสะกดจิตที่ดีๆ

อย่างอื่น ให้ตรงกับความเป็นไปของผู้นั้นก็มีทางจะสะกดจิตได้เพราะทั้ง ๓ วิธีนี้ไม่ใช่วิธีสะกดดีที่สุด อีกประการหนึ่งวิธีทั้ง ๓ นี้ ก็เป็นวิธีฝึกสะกดจิตที่พอใช้ได้ ถ้ารู้เคล็ดลับสำคัญในการเสริมส่งให้การสะกดนี้ได้ผลดียิ่งขึ้นก็จะเป็นประโยชน์มาก จะมีเคล็ดลับและการเสริมส่งอย่างไร ข้าพเจ้าจะได้กล่าวไว้ในวิธีฝึกสะกดจิตโดยลำดับจากง่ายไปยาก เมื่อเข้าใจดีแล้วก็นำมาใช้ส่งเสริมวิธีการทั้ง ๓ นั้นได้

ขั้นต่าง ๆ ในการฝึกสะกดจิต

ขั้นที่ ๑ การเริ่มฝึก

ขั้นแรกให้ฝึกใช้อำนาจจิตดังที่กล่าวมาในบทที่ ๑ เสียก่อน และฝึกใช้อำนาจจิตขั้นต้นให้ได้ ๒ หรือ ๓ วิชาเสียก่อน หรือจะเรียนใช้อำนาจจิตสักหนึ่งวิชาซึ่งใช้เวลาเรียนไม่ถึง ๒ ชั่วโมง ต่อไปจะฝึกสะกดจิตผู้อื่นเลยก็ได้ หรือพยายามทำดูหลาย ๆ ครั้งจนรู้และเชื่อมั่นว่าตนได้มี

ความสำเร็จและเข้าใจพอสมควรแล้ว จึงทดลองฝึกสะกดผู้อื่นดูได้ แต่ต้องทำจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ ๒ การเตรียมก่อนสะกด

ให้คัดเลือกหาผู้ที่จะยอมให้สะกด ซึ่งข้าพเจ้าขอเรียกง่าย ๆ ว่า ผู้รับการสะกด ซึ่งควรเลือกผู้มีลักษณะดังนี้

๑. เป็นผู้ที่เต็มใจจะร่วมมือในการฝึกสะกดจิตมีจิตใจเชื่อถือผู้สะกด ถ้าหายังไม่ได้ก็ทำให้เกิดขึ้น เช่น พยายามช่วยเหลือเขาเอาใจเขาด้วยวิธีต่าง ๆ พยายามเป็นกันเอง ซึ่งอาจใช้เวลาพอสมควร ขั้นแรก ๆ ควรใช้เด็กอายุประมาณ ๑๐–๑๒ ขวบ หรือใช้คนที่จิตโน้มเอียงได้ง่าย

๒. พยายามพูดจูงใจ เกลี้ยกล่อม ให้ผู้จะ รับสะกดรู้ความสำคัญต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดความเลื่อมใสที่จะร่วมมือในการสะกดจิต เป็นต้นว่า

– ผู้ที่รับการสะกดนั้น ที่จริงไม่ ใช่เป็น ผู้ถูก สะกดด้านเดียว ที่แท้ผู้รับการสะกดนั้นก็ต้องใช้อำนาจจิตของ

ตัวสะกดจิตตนเองด้วย ถ้าไม่ช่วยสะกดตัวเองด้วย ผู้ที่สะกดก็สะกดไม่สำเร็จ ยิ่งกว่านั้นถ้าผู้รับการสะกดมีอำนาจจิตดี รู้วิธีควบคุมจิตตัวดีก็อาจสะกดตัวเองให้หลับไปได้ในเวลาอันสั้น ผู้สะกดไม่จำเป็นต้องใช้อำนาจจิตไปบังคับ เป็นแต่บอกแนวทางให้สะกดตนเองเท่านั้น

– การสะกดจิตที่จะดำเนินการทำนี้ เป็นการสะกดเฉพาะอย่างอันหนึ่งซึ่งมุ่งจะให้หลับ ให้มีการผักผ่อนทางกาย คล้ายนอนหลับธรรมดา มีสิ่งที่ หลับแบบสะกดนั้นยังใช้ประสาทต่าง ๆ บังคับร่างกายให้เกิดผลดีกว่าเวลาตื่น เช่นทำให้ตัวแข็ง, ทำให้รู้หรือเห็นอะไรได้แปลก ๆ ดังนั้นถ้ารู้จักสะกดตัวเองหรือร่วมมือในการสะกดได้ดี ก็สามารถดัดแปลงไปใช้สะกดตัวเองให้รู้เรื่องแปลกๆ เห็นอะไรแปลก ๆ ได้ หรือบังคับร่างกายตนได้แปลก ๆ ตามลำพังตนเองไม่ต้องมีผู้อื่นช่วยสะกด

– การสะกดจิตจะไม่เกิดโทษ หรือมีอันตรายแต่อย่างใด ไม่ใช่เครื่องแสดงว่าที่ถูกสะกดได้นั้นเพราะใจ

อ่อนไม่เข้มแข็ง ที่จริงกลับแสดงว่าตนมีความสามารถพิเศษในการรู้จักควบคุมตนเอง ให้ อยู่ ใน กรอบที่ ต้องการ หรือสามารถสะกดจิตตนเองเพื่อช่วยให้การสะกดจิตนั้นเป็นผลสำเร็จ

นอกจากนี้ เราอาจจะพูดจูงใจอย่างอื่น ๆ อีกเพื่อให้ได้ผล คือรู้ประโยชน์ของการสะกดจิตและมีความพอใจที่จะร่วมมือในการสะกด

ขั้นที่ ๓ การลงมือสะกด

การลงมือสะกดแยกออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

ก. การลงมือควบคุมตนเอง

การลงมือสะกดตนเอง หมายถึงการลงมือปฏิบัติทำจิตให้เป็นสมาธิ หรือปรับลมหายใจ หรือใช้วิธีใดวิธีหนึ่งตามความถนัด

การควบคุมตนเองนี้ จะต้องทำให้ถูกแบบถูกวิธี หมั่นพิจารณา ข้อบก พร่องแล้วหาทาง แก้ไข ให้ได้ ผลดีขึ้นโดยลำดับ วิธีการสะกดผู้อื่นก็สามารถนำมาใช้ในการ

สะกดตนเองได้ เช่นการนั่งให้ถูกแบบทำตัวให้สบายทำใจให้สบาย หรือการพูดจูงใจกล่อมใจให้หลับก็นำมาพูดกล่อมตนเองได้เช่นกัน

ข. การลงมือสะกดผู้อื่น

จงจำไว้ว่า **ก่อนจะสะกดผู้อื่นต้องควบคุมตนเองเสียก่อน** คือต้องควบคุมจิตใจของตนให้นิ่งหรือให้เป็นสมาธิ หรือให้มีกำลังก่อนโดยตัดอารมณ์อื่นเรื่องอื่นออกไปจากความคิดให้มารวมกำลังคิด เพ่ง เล็ง อยู่เพียงเรื่องเดียวคือเรื่องที่จะสะกดให้เขาหลับลงไป แล้วจึงใช้จิตที่มีกำลังนี้เข้าควบคุมเข้าสะกดผู้อื่น ควบคุมให้จิตเขาเป็นสมาธิให้จิตเขานิ่งไม่ฟุ้งซ่านไปเรื่องอื่น แล้วจิตของเขาก็จะมีกำลังช่วยบังคับร่างกายหรือช่วย สะกด ตัวของ เขาเอง อีกด้วย

การฝึกในขั้นที่ ๑ (การเริ่มฝึก) และขั้นที่ ๒ (การเตรียมก่อนสะกด) นั่นเอง เป็นความรู้สึกหรือเครื่องมือที่จะช่วยให้เรามีอุบายที่จะควบคุมจิตตนให้นิ่ง ให้สงบ ให้มีกำลังในเวลาอันสั้น และส่งเสริมให้มีความเชื่อมั่น

มีกำลังใจสูงว่าจะต้องทำได้สำเร็จ เมื่อควบคุมจิตใจตนเองให้เพ่งเล็งอยู่เรื่องเดียว ไม่ฟุ้งไปอื่นแล้วก็ลงมือสะกดผู้อื่นต่อไป เพื่อให้เข้าใจง่ายข้าพเจ้าจะได้เรียงลำดับการปฏิบัติไว้ดังต่อไปนี้

ลำดับการลงมือสะกดผู้อื่น

๑. **ให้ผู้รับสะกดนั่งเอนหลัง** และวางแขนขา **ในท่าที่สบาย** บนเก้าอี้นอนหรือเก้าอี้รับแขกซึ่งมีที่นั่งที่พาดแขนได้สบาย ถ้าไม่สบายพอก็ใช้เครื่องหนุนหลังรองแขนรองศีรษะให้อีก ในขั้นแรกควรใช้ห้องที่ เงียบ **มีแสงสว่างแต่พอควร** ให้แสงส่วนมากสาดเข้ามาทางช่อง ซึ่งอยู่ด้านหลังผู้รับการสะกด เพื่อให้มีแสงสะท้อนจากตาผู้สะกดไปหาตาผู้รับการสะกด **ให้มีแสงสว่างแต่น้อย** มีอากาศโปร่งเย็นสบาย **ไม่มีสัตว์เช่นยุงหรือแมลงวันรบกวน**

๒. ผู้สะกดนั่งหันหน้าเข้าหาผู้รับการสะกด โดยนั่งในระดับสูงกว่าเล็กน้อย ตาผู้สะกดให้อยู่ในระดับสูงกว่าผู้รับการสะกดเล็กน้อยและให้ตาผู้สะกดอยู่ห่างจากหน้าผู้รับ

การสะกดประมาณ ๑ ศอก หรืออย่างใกล้ที่สุดก็ห่าง ๑ ฟุต, อย่าให้ใกล้หรือห่างเกินไป เมื่อมีความชำนาญแล้วจะนั่งทางข้าง หรืออยู่ห่างกันก็สะกดได้

๓. ร่างกายทุกส่วนของผู้สะกด และผู้รับการสะกดให้อยู่ในอาการนิ่งเพื่อช่วยให้จิตสงบไม่ฟุ้งซ่าน เพื่อให้นิ่งโดยแน่นอน ผู้สะกดใช้ขาทั้ง ๒ หนีบขาผู้รับสะกดไว้เพียงเบา ๆ มือทั้งสองของผู้สะกดจับมือของผู้รับการสะกด ดูรูป

๔. ให้ผู้รับการสะกดหลับตาหรือลืมตาก็ได้ ทำใจให้สงบไม่คิดเรื่องอื่น หายใจตามสบายโดยลองขยับลมหายใจเข้าหายใจออกให้สั้นลงหรือยาวขึ้น จนรู้สึกว่าแบบใดสบายที่สุดก็ให้รักษาการหายใจแบบนั้นไว้ หรือเคาะจังหวะเมื่อเคาะจังหวะพร้อมกับบอกให้นิ่ง ผู้รับการสะกดก็เริ่มจัดลมแบบสมาธิ ทำจิตให้นิ่งสงบให้สบาย, ปล่อยใจ ปล่อยสติ

๕. ผู้สะกดทำตาให้นิ่งเพ่งลงบริเวณกึ่งกลางหัวคิ้วทั้งสอง ในแนวเดียวกับสันจมูก แต่ให้สูงกว่าหัวคิ้ว

เล็กน้อย จุดนี้เรียกว่า "*จุดเพ่ง*" พยายามรวมจิตพุ่งลงเป็นจุดเล็กที่สุดประมาณเท่าเมล็ดงา เพื่อให้มีความแรงในการบังคับประสาท ทำจิตให้นิ่งให้เป็นสมาธิแล้วเพ่งดิ่งลงไปตรงจุดเพ่ง ให้มีความมั่นใจว่าอำนาจจิตมีจริงและสามารถส่งออกไปบังคับประสาทผู้อื่นได้จริง ตั้งเจตนาให้แน่วแน่ว่าจะบังคับให้เขาหลับอย่างเดียวอยู่ตลอดเวลา ไม่คิดเรื่องอื่น ไม่ยอมเลิกละเจตนา ไม่ละการเพ่งลงเป็นแนวดิ่งเข้าไปจนกว่าเขาจะหลับ ทั้งนี้ถ้าใช้คำภาวนาในการสะกดประกอบด้วยจะทำให้ง่ายขึ้นมาก

๖. ใช้คำพูดช่วยกล่อมใจ หรือตรึงใจของผู้รับการสะกดไว้ไม่ให้ฟุ้งไปอื่น คำพูดนั้นควรเป็นประโยคไม่ยาวเกินไป เป็นคำง่าย ๆ ฟังแล้วไม่ชวนให้คิดไม่มีข้อความน่าสงสัยในคำพูดนั้นฟังเป็นของพื้น ๆ ธรรมดา เปลี่ยนคำพูดบ้าง พูดซ้ำหลาย ๆ หนบ้าง เสียงที่พูดใช้เสียงเบาแผ่ว ๆ เพื่อให้ตั้งใจมาฟังจึงได้ยิน ทั้งนี้เพื่อจูงใจให้มาอยู่ในเจตนาที่จะให้หลับให้ใช้คำพูดที่ชักจูงไปในทาง

หลับหรือเกี่ยวกับความสบายความหลับ ไม่จำเป็นต้องจำให้ได้ว่าพูดอย่างไร ข้อสำคัญ พูดง่าย ๆ เรียบ ๆ แผ่ว ๆ อย่าให้ติดกุกกัก อย่าใช้ความคิดประดิษฐ์ให้เป็นคำพูดที่ดีที่ถูกตามตำรา พูดซ้ำอย่างเก่าก็ได้ พูดช้าๆ เนิบ ๆ ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างพอเป็นแนวทางดังนี้:—

"หายใจให้สบาย, หายใจให้สบาย, มองมาดูที่ตา ทำใจนิ่ง ๆ อย่าคิดเรื่องอื่น, อย่าฟังเสียงอื่น, ฟังเสียงทางนี้อย่างเดียว, ฟังเสียงทางนี้อย่างเดียว, ฟังเสียงทางนี้อย่างเดียว ทำใจให้ว่าง ๆ, ลองเปลี่ยนลมหายใจดู, เปลี่ยนลมให้ยาวขึ้นให้สั้นลงจนรู้สึกสบาย, หายใจแผ่ว ๆ หายใจให้เบาลง, ถ้ารู้สึกสบายแล้วให้รักษาลมนี้ไว้, รักษาลมให้สบายไว้เรื่อย, หายใจเข้าแล้วหยุดไว้นิดหนึ่งพอสบาย หายใจออกแล้วหยุดนิดหนึ่งพอสบาย, ทำอย่างไรสบายแล้วให้รักษาไว้ให้ดี, ฟังเสียงทางนี้อย่างเดียวอย่าฟังเสียงอื่น, หายใจเบา ๆ สบาย ๆ เราจะมีความสุข, เราจะรู้สึกสบายขึ้น, อย่าฟังเสียงอื่น อย่าคิดเรื่องอื่น, ความ

สบายจะทำให้เราได้พักผ่อน เราเหนื่อยมาแล้วร่างกายต้องการพัก, พยายามพักให้สบาย หลับให้สบายร่างกายจะแข็งแรงขึ้น, หลับให้สบายโรคในกายจะได้หายไป, รู้สึกว่าอยากจะหลับก็ปล่อยให้หลับ, อย่าฝืนไว้, ตารู้สึกหนักให้หรี่ลงอย่าฝืนไว้, หายใจให้สบาย, จัดลมให้สบาย, ปล่อยใจว่าง ๆ, ปล่อยให้ตาค่อย ๆ หรี่ลงอย่าฝืน, หนังตาค่อย ๆ หนักขึ้นแล้ว. ตาต้องการจะหรี่จะพักแล้ว, ค่อย ๆ หรี่ตาลงเสีย, อย่าคิดเรื่องอื่นฟังเสียงทางนี้อย่างเดียว, หลับตาลงตามสบาย, ตั้งใจพักผ่อน ปล่อยใจให้พักให้หลับเสีย, การพักอย่างนี้ทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น, โรคในกายจะได้หายไป, เราจะมีความสุข, หลับตาลงเสียเพื่อให้สุขสบายยิ่งขึ้น, หลับลงให้สนิท, หลับให้สนิทขึ้นกว่านี้อีก..........." เลือกพูดเอาบางประโยคดังกล่าวมานี้ ไม่จำเป็นต้องเหมือนตัวอย่าง

๗. ใช้คำภาวนาประกอบกับการเบ่าเบา ๆ ช่วย

ถาม: *วิธีสะกดให้หลับ มีอย่างเดียววิธีเดียวนี้หรือ? ทำไมก่อนสะกดไม่ทดลองว่าสะกดได้หรือไม่?*

วิธีของฝรั่งมีหลายแบบหลายวิธี ทั้งผู้เขียนก็เชี่ยวชาญทั้งนั้น ท่านมีความเห็นอย่างไรในวิธีของเขา.?

ตอบ: วิธีสะกด มีหลายวิธีทั้งการสะกดตนเอง และผู้อื่น, สะกดเป็นบุคคล, สะกดเป็นหมู่, สะกดคนที่หลับและอื่น ๆ ที่ยกตัวอย่างวิธีเดียวก่อนก็เพื่อให้ผู้อ่านที่สนใจลงมือปฏิบัติให้ได้ก่อน โดยเลือกเอาวิธีที่คาดว่าดีที่สุดมามอบให้ เมื่อปฏิบัติได้แล้ว ทำมาก ๆ ครั้งก็จะรู้พลิกแพลงให้ดีขึ้นให้ลัดให้สั้นขึ้น ไม่ยืดยาวเหมือนตอนแรก ๆ แล้วก็เข้าใจซึ่งพลิกแพลงใช้วิธีอื่น ๆ ได้เอง การรู้มากปฏิบัติไม่ได้เลอะเลือนไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

การที่ไม่ทดลองดูก่อนว่าสะกดได้หรือไม่นั้น เพราะการทดลองดูก็ไม่ใช่อื่น เป็นการสะกดดูนั่นเอง ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ใช่วิธีเริ่มต้น ควรสะกดด้วยวิธีที่ดีที่ง่ายให้ได้ก่อนพอรู้ลู่ทางดี, ก่อนสะกดใครจะทดลองดูง่าย ๆ ตามวิธีฝรั่งหรือวิธีที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วก็ได้ แต่ไม่จำเป็นเลยในการทดลอง เราต้องมั่นใจว่าจะทำได้ และทำให้ดีที่สุดดีกว่า

วิธีของฝรั่งมีมากมายหลายวิธีก็ดีแล้ว เมื่อท่านพิจารณาว่าวิธีใดดีก็ปฏิบัติดู เมื่อได้ผลก็ใช้ได้ เมื่อชำ–นาญรู้ซึ้งเข้าแล้วก็จะรู้เองว่าวิธีใด ๆ ก็ใช้หลักอย่างเดียวกันทั้งนั้น.

ถาม: *การสะกดจิต กับการปลุกตัวปลุกพระและการฝึกสมาธิ เป็นการฝึกคนละอย่างคนละวิธี ต้องฝึกให้ได้เป็นอย่าง ๆ ไปหรืออย่างไร?* ถ้าฝึกไปพร้อม ๆ กันสลับ วันกันดังนี้จะเป็นการขัดกันหรือไม่? หรือจะต้องฝึกให้สำเร็จเป็นอย่าง ๆ ไป?

ตอบ: จะเป็นการสะกดจิต, ปลุกพระปลุกตัว, ฝึกสมาธิฝึกรักษาโรค ก็ล้วนเป็นเรื่องการฝึกจิตทั้งนั้น ทุกอย่างสำเร็จด้วยจิตแน่วแน่ จิตเป็นสมาธิจิตที่นิ่ง เพราะจิตที่นิ่งเป็นจิตที่มีกำลัง และใช้ประโยชน์ให้สำเร็จกิจการต่าง ๆ ได้ ถึงแม้การฝึกแต่ละอย่างจะมีวิธีการแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็ต้องใช้จิตที่มีกำลังจิตที่นิ่งเหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องขัดกัน กลับจะส่งเสริม ให้เข้าใจแตกฉานใน

เรื่องจิตและวิธีใช้อำนาจจิตดีขึ้นเสียอีก จะฝึกให้สำเร็จเป็นอย่าง ๆ หรือสลับกันบ้างก็แล้วแต่โอกาส แล้วแต่ความพอใจของท่านเถิด ข้อสำคัญอย่าจับจด เดี๋ยวฝึกโน่นเดี๋ยวฝึกนี่ไขว้เขวไม่เป็นไปโดยสม่ำเสมอ ไม่ต่อเนื่องทำ ๆ หยุด ๆ

ถาม: *วิธีแก้นิมิตในวิทยาศาสตร์ทางใจ* เคยบอกว่าให้แก้โดยวิธีหายใจยาวขึ้น หรือพิจารณาให้เป็นอนิจจังทุกขังอนัตตาเสีย *ขอทราบว่ามีวิธีอื่นๆ อีกไหมที่ใช้ได้ผลดี*จะได้ไว้ใช้เมื่อแก้ทั้งสองวิธีแล้วไม่หาย?

ตอบ: วิธีอื่นที่ดีก็มีเช่น *ให้แง้มตาขึ้นเล็กน้อยพอให้มองเห็นปลายจมูก* อย่าให้เห็นสิ่งอื่น ๆ พอเห็นนิดเดียวแล้วให้หลับตาอย่างเดิมทำสมาธิต่อไป ระหว่างแง้มตาคงรักษาลมให้คงที่รักษาจิตให้นิ่ง เพื่อไม่ให้สมาธิถอยต่ำลงมา วิธีหายใจยาวขึ้นนั้นก็เช่นกัน อย่าหายใจให้ยาวจนเกินไป เพียงเปลี่ยนลมเล็กน้อยเท่านั้นถ้าเปลี่ยนมากสมาธิหรือจิตที่แน่วแน่อยู่เดิมก็คลายลงมาก เสียเวลา

ปรับปรุงขึ้นใหม่อีกนอกจากนี้ ใช้พิจารณาเป็นอนิจจัง ทุกขังอนัตตา ถ้านิมิตนั้นเป็นผีหรือคนมาปรากฏเป็นประจำแก้หายแล้ว ภายหลังมาอีกให้ใช้วิธีทำบุญแล้วมานั่งสมาธิพอเห็นตัวก็แผ่ส่วนกุศลให้ไปเสีย

ถาม: เวลาฝึกสมาธิให้ใช้คำภาวนาว่า *พุทโธ* ซึ่งมีความหมายดีและมีดีหลายอย่างนั้น ขอทราบว่า *พุทโธ มีดีอย่างไร ที่คำภาวนาอื่นจะมีความดีน้อยกว่ากันมากมายนักหรือ?*

ตอบ: พระพุทธเจ้าเราถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ผู้มีปัญญาเลิศหาผู้อื่นเสมอเหมือนไม่ได้ เป็นพระบรมครูในการฝึกจิต ฉะนั้นผู้ฝึกจิตจึงนิยมใช้คำว่า *พุทโธ* ซึ่งหมายถึงพระพุทธเจ้า และยังกินความไปถึงพระคุณแห่งท่านด้วยว่าเป็นผู้ตื่นแล้ว รู้แจ้งแล้ว บริสุทธิ์แล้ว เมื่อพูดถึงพุทธคุณส่วนมากพากันเข้าใจว่าพุทธคุณมี ๙ อย่าง และร้อยกรองขึ้นเรียกว่าบท *อิติปิโส* หรือบทพุทธคุณซึ่งบรรยายคุณพระพุทธเจ้าไว้ ๙ อย่าง ที่จริงพุทธคุณก็คือ

คุณความดีของพระพุทธเจ้า และมีมากมายหลายข้อ แต่เมื่อย่อเอาเฉพาะที่สำคัญ ๆ ก็มี ๙ อย่าง คือ บทอิติปิโส ซึ่งมีอยู่ในหนังสือสวดมนต์ และผู้ที่นับถือคุณพระรู้จักใช้คุณพระจะนำมาสวดมาใช้อยู่เสมอ การสวดมนต์ก็มีบทอิติปิโสอยู่ด้วยเสมอ ความศักดิ์สิทธิ์ของบทอิติปิโสมีมาก เวทมนต์คาถาต่าง ๆ ก็ใช้บทนี้ทั้งบทบ้าง, ตัดเอาบางส่วนบ้าง เลือกเอา ๒ คำ ๓ คำบ้าง ล้วนแต่เป็นเวทมนต์และคำภาวนาที่ศักดิ์สิทธิ์ใช้ได้ผลต่าง ๆ อยู่ตลอดมา นักปฏิบัติ

ในการฝึกจิตจึงนิยมเอาคำว่า *พุทโธ* เป็นคำภาวนาเพราะคำว่า *พุทโธ* ก็เป็นคำที่ตัดเอามาจากบทอิติปิโส คำพุทโธนี้ใช้เป็นคาถาได้หลายอย่างช่วยป้องกันตัว และยังหมายถึงพระพุทธคุณ หมายถึงความดีของพระพุทธเจ้า หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือย่อพระพุทธคุณทั้งสิ้นลงให้สั้นที่สุด แล้วคงเหลือ *พุทโธ* เท่านั้น

ว่าถึงพุทธคุณแล้วบางคนเข้าใจแคบไป ที่จริงพุทธประวัติที่บรรยายไว้ยืดยาวนั้นก็คือพุทธคุณ, จะย่อลงมาให้สั้นเป็น ๙ อย่างคือบทอิติปิโสนั้นก็เรียกว่าพุทธคุณ, ย่อให้

สั้นลงอีกได้แก่ "*นโมตัสสะ, ภควโต, อรหโต, สัมมา, สัมพุทธธัสสะ*" นี่ก็แปลความว่า ขอนอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าผู้มีพระคุณคือ *มีพระมหากรุณา* สงสารผู้อื่นอยากให้มีความสุขความเจริญได้เที่ยวสั่งสอนในที่ต่าง ๆ ไม่เลือกหน้าไม่หวังสิ่งตอบแทน ทางไกลทางลำบากก็ไปสอน, *มีพระบริสุทธิ์* คือทรงมีจิตบริสุทธิ์พ้นจากความมัวหมองทางจิต, *มีพระปัญญา* ล้ำเลิศรู้แจ้งเห็นจริง หรือจะว่าอีกอย่างหนึ่ง ก็เป็นการย่อคุณความดีของพระพุทธเจ้าให้เหลือสั้น ๆ ได้ ๓ ข้อ คือ ทรงมีความกรุณาอย่างสูง ทรงบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง ทรงพระปัญญาอย่างล้ำเลิศ ซึ่งกล่าวเป็นบทคาถาว่า *นโม*.......... พระคุณทั้ง ๓ อย่างนี้กล่าวให้สั้นลงอีก แต่ให้มีครบทั้ง ๓ อย่างก็ได้คือบทคาถาที่ว่า "*อรหัง สัมมา สัมพุทโธ ภควา*" ซึ่งใช้ว่าก่อนกราบพระพุทธเจ้า แต่เมื่อจะย่อคุณพระพุทธเจ้าให้สั้นที่สุดก็คงเหลือ ๒ คำ คือ *พุทโธ*

ดังนั้นคำว่า *พุทโธ* จึงมีความหมายถึงพระคุณของพระพุทธเจ้าความดีของพระพุทธเจ้าทั้งหมด การกล่าว

พุทโธ จึงเป็นเครื่องระลึกคุณความดีพระพุทธเจ้าจูงใจให้นึกถึงความเสียสละอย่างสูง ของท่านที่ ทนทรมาน จนสำเร็จมรรคผลนิพพาน แล้วยังยอมลำบากเที่ยวสั่งสอนด้วยความเหนื่อยยากไม่หยุดหย่อน คำพุทโธจึงเป็นคำระลึกคุณพระพุทธเจ้าให้ใจแช่มชื่น และไว้แก้จิตเมื่อเกิดความท้อแท้หดหู่หรือสลด ง่วงงุน ให้มีกำลังขึ้น เมื่อว่า พุทโธ ก็ให้จิตดื่งซาบซึ้งดื่มคุณพระพุทธเจ้าในเวลาปฏิบัติการฝึกจิต นักฝึกจิตต้องรู้ย่อรู้รวบยอด รู้ทะลุแทงตลอดทำของมากให้ย่นมาเหลือน้อย ว่าแต่น้อยแต่กระแสจิตกินความดื่มด่ำไปให้มาก อย่าพึงเข้าใจว่าที่เขากล่าวไว้ว่าให้นึกถึงพระพุทธคุณนั้นจะหมายถึงคิดไปทุกสิ่งทุกข้อ คิดได้มากเท่าใดยิ่งดีอย่างนี้เข้าใจผิด แต่เป็นการถูกสำหรับเรียนปฏิบัติเรียนให้เป็นพื้นของจิตไว้ ครั้นถึงเวลาปฏิบัติเราต้องย่อว่าให้น้อยคิดให้น้อยแต่ดิ่งซึมซาบไปในจิตเพราะหลักของการฝึกจิตหรือสมาธิเราต้องการตัดเรื่องต่างๆ ตัดอารมณ์ต่าง ๆ ให้จิตแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว ให้จิตนิ่ง

พุทโธ กินความซึ้ง และเป็นบทคาถาแก้จิตอ่อน จิตฟุ้งไปด้วยในตัว นอกจากนั้น ยังเป็นคำสั้นตัดตอนเป็น ๒ คำ คือ *พุท* ใช้ภาวนาเวลาหายใจเข้า คำ *โธ* ใช้ภาวนาเวลาหายใจออก (ภาวนาในใจไม่ว่าดังไม่ขยับลิ้น หรือริมฝีปาก) จำง่ายใช้สะดวกกินความลึกซึ้ง ดังนี้จึงนับว่ามีความสำคัญ และเป็นที่นิยมของนักปฏิบัติ

แต่ที่ถามว่าคำภาวนาอื่น ๆ จะมีดีน้อยกว่า *พุทโธ* มากมายเทียวหรือ ? ข้อนี้ข้าพเจ้ายอมรับว่าตอบไม่ได้ เพราะจะเป็นการถกเถียงกันไม่สิ้นสุด ท่านผู้ใดจะพิจารณาว่าคำอื่นดีกว่าเหมาะกว่า หรือดีเท่ากันก็ลองใช้ดูถ้าได้ผลก็เทียบเอาเองเถิด

การสะกดสั่ง เพื่อให้ตัวแข็งเพื่อดูเหตุการณ์ เพื่อให้ดูของหาย *รักษาโรค* ตลอดจนสั่งให้ติดต่อกับวิญญาณและอื่น ๆ นั้นจะ *มีกลเม็ดอย่างไร โปรดอ่านและพิจารณาให้ดี*

วิธีสั่งและสอบถามผู้ถูกสะกด

การสอบถามหรือการสั่งให้ผู้ที่ถูกสะกดทำอะไรนั้นมีข้อควรรู้คือ ผู้ถูกสะกดหมายถึงผู้รับการสะกดจากผู้อื่นหรือสะกดตนเอง เช่นการปลุกตัวปลุกพระ เชิญวิญญาณมาเข้าหรือเชิญเจ้าพ่อเจ้าแม่มาเข้า การสอบถามหมายถึงผู้สะกดหรือผู้นั่งดูถามให้ผู้ที่ถูกสะกดตอบ เช่นถามเรื่องเหตุการณ์ ถามเรื่องของหาย ถามเรื่องความเป็นไปถามเรื่องยา ถามเรื่องคนที่ตายไปเหล่านี้เป็นต้น การสั่งคือสั่งให้ทำตัวให้แข็ง สั่งให้ชาบริเวณใดบริเวณหนึ่ง เป็นต้น เมื่อสั่งให้ชาแล้วเอาเข็มแทงหรือผ่าตัดบริเวณนั้นก็ไม่รู้ตัว หรือการรักษาโรคก็สั่งให้โรคหายขับไล่โรคไปเป็นต้น

การถามก็ดีการสั่งก็ดี **มีหลักการที่ควรยึดถือคือ**

๑. ให้การสะกดนั้นได้ผลเต็มที่เสียก่อน

๒. คำพูดที่สั่งที่ถามนั้นใช้คำพูดเรียบ ๆ เบา, สุภาพแต่หนักแน่น ตั้งจิตบังคับให้เป็นเช่นนั้นให้ตอบตามจริงโดยเด็ดขาด ไม่ใช้คำพูดขู่เข็ญดุดันหรือหยาบคาย

ใช้คำอ่อนโยนหนักแน่น การบังคับนั้นใช้เฉพาะกระแสจิตและเจตนาอันแรงกล้าเท่านั้น *ยกเว้นในกรณีที่เราต้องการขับไล่เวลามีวิญญาณมาแซก* หรือที่เรียกว่าผีมาเข้าเจ้าพ่อมาเข้าเจ้าแม่มาเข้า ซึ่งเป็นเองแซกจิตขึ้นมาเองโดยไม่ได้เชิญหรืออยากให้มา ทำให้จิตผิดปกติพูดเพ้อเจ้อไปต่างจากปกติเป็นเวลานาน ๆ หรือทำให้ถึงตายได้ ในการขับไล่กรณีเช่นนี้จะต้องใช้คำพูดบังคับขู่เข็ญดุดัน ส่วนจิตก็คงตั้งเจตนาบังคับอย่างแรงกล้าเช่นกัน

๓. พยายามพูดจูงใจให้เห็นว่าตัวผู้ถูกสะกดหรือรับการสะกดนั้นได้มีกำลัง และความสามารถเป็นพิเศษในการบังคับร่างกายตนเอง หรือในการรู้เห็นอะไรขับไล่โรคออกไปได้ แต่อย่าถึงกับยกยอจนมากเกินไป

๔. ฝึกสอบถามหรือสั่งให้ทำสิ่งที่ง่าย ๆ หรือสิ่งที่ผู้ถูกสะกดสนใจ หรือพอจะรู้ได้ทำได้เสียก่อน ครั้งต่อ ๆ ไปจึงสอบถามหรือสั่งในที่ยากขึ้นตามลำดับ

ตัวอย่างการสะกดจิต ของเมสเมอร์นักสะกดจิตชาวออสเตรีย มีขุนนางผู้หนึ่งเป็นโรคปวดที่คอมีความ

ปวดเจ็บมาก ปวดอยู่นาน ๆ แล้วก็ค่อย ๆ หายไปเองบ้าง อยู่ ๆ ก็เป็นขึ้นอีก ทำให้กล้ามเนื้อรัดตึงปวดเจ็บอย่างแรง แพทย์ดี ๆ ได้มาตรวจรักษา ก็ไม่ปรากฏว่าสาเหตุเพราะอะไร ไม่มีนายแพทย์ใดรักษาให้หายได้ จึงมีคนแนะนำขุนนางผู้นั้นให้ลองรักษาด้วยวิธีสะกดของเมสเมอร์ ขุนนางผู้นั้นก็เชิญเมสเมอร์มารักษา พอมีอาการปวดเจ็บขึ้นเมสเมอร์ก็ให้ขุนนางผู้นั้นชี้ว่าปวดตรงไหนแน่ เมสเมอร์ก็เอานิ้ววางแตะลงตรงที่ปวดครู่หนึ่งแล้ว ถามขุนนางนั้นว่ารู้สึกร้อน ตรงที่แตะหรือเปล่า ขุนนางตอบว่าไม่รู้สึกร้อน เมสเมอร์จึงพูดว่า ถ้าไม่รู้สึกร้อนโรคของท่านก็ไม่มี เป็นแต่เพียงโรคอุปาทานคือเพียงแต่นึกคิดว่าเป็นไปเอง ที่จริงไม่ได้เป็นโรคอะไร แล้วเมสเมอร์ก็ยกนิ้วออกและทดลองเอาแตะที่เก่าดูอีกที ถามใหม่ว่ารู้สึกร้อนตรงที่นิ้วแตะหรือไม่ ถ้ารู้สึกร้อนก็หมายความว่าโรคมีจริง ถ้าไม่ร้อนก็ไม่มีโรคอะไรเกิดนอกจากคิดไปเอง ขุนนางก็ตอบไปตามความรู้สึกจริงว่าไม่ร้อน เมสเมอร์จึงย้ำว่าต้องเป็นโรคอุปาทานแน่ ๆ เมื่อลองเอานิ้วแตะแล้วถามและตอบย้ำ

ท่านองนั้ ๒ ครั้ง ๓ ครั้งแล้วเมสเมอร์ก็ย้ำอีกว่า "ท่านไม่มีโรคอะไรเลยเป็นแต่คิดเอานึกเอาว่า มีโรคมีความเจ็บปวด ร่างกายของท่านเป็นปกติ สาเหตุที่รู้สึกเจ็บปวดก็เป็นด้วยท่านหลอกตัวเองนึกว่าเป็นโรคไปเอง ร่างกายของท่านก็สมบูรณ์ดีทุกอย่างท่านไม่มีโรคอะไรเลย"

คำพูดเหล่านี้ช่วยจูงจิต หรือทำให้ขุนนางผู้นั้นเกิดการสะกดตนเองทั้งๆ ที่ยังตื่นอยู่อย่างธรรมดายังไม่ถูกสะกดให้หลับ ขุนนางผู้นั้นเกิดเชื่อมั่นขึ้นว่าโรคไม่มีร่างกายก็แข็งแรงอยู่ไม่น่าจะมีโรคอะไร ที่ปวดเจ็บเพราะนึกคิดไปเองว่ามีโรคมีความปวดความเจ็บ แล้วขุนนางผู้นั้นก็หายปวดลงทันที ความจริงแล้วเมสเมอร์ก็ได้รับภายหลังว่าวิธีเอานิ้วไปแตะแล้ว ถามว่าร้อนหรือเปล่านั้นเป็นเพียงอุบายจูงใจให้เชื่อว่าไม่มีโรคอะไรเกิดขึ้นเป็นแต่ความนึกคิดหลอกตัวเองไปเท่านั้น การเอานิ้วแตะก็ไม่มีทางจะทำให้ร้อนขึ้นได้เลย เมสเมอร์เองก็ไม่มีเจตนาจะให้มีความร้อนเกิดขึ้น พอขุนนางนั้นเชื่อว่าเป็นโรคอุปาทานคือโรคหลอกตัวเองแน่แล้ว ความเจ็บปวดก็หายไป

ต่อมาวันหลังขุนนางผู้นั้นก็มีความเจ็บปวดขึ้นที่เดิมอีก เพราะมีโรคจริงอยู่ไม่ใช่โรคหลอกตัวเอง การจูงจิตเช่นนั้นเป็นการทำให้เกิดสะกดจิตตนเองและทำให้โรคระงับไปได้ชั่วคราวแล้วก็ปวดเจ็บมาอีก เมสเมอร์จึงใช้วิธีสะกดจิตทำให้ขุนนางนั้นหลับแล้วพูดจูงใจเวลาที่หลับว่า เวลานี้ร่างกายของท่านมีกำลังต้านทานดีแล้ว สามารถต้านทานโรคที่เกิดนั้นได้แล้ว กำลังต้านทานสามารถทำให้โรคหายไปได้แล้ว โรคนั้นค่อย ๆ หายไปแล้ว โรคหายไปหมดแล้ว เมสเมอร์ทำการสะกด ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง โรคของขุนนางนั้นก็หายไปจริง ๆ ไม่มีความเจ็บปวดเกิดขึ้นในภายหลังอีก

วิธีคลายสะกด

วิธีคลายสะกดนักเขียน และ นักสะกดส่วนมากกล่าวไว้ว่าวิธีคลายสะกดนั้นง่าย เพียงแต่บอกให้ตื่นอย่าทำโดยกระทันหัน อย่าทำด้วยอาการโครมครามให้ตกใจตื่นอาจจะเป็นอันตรายแก่ประสาท หลักสำคัญของการคลายสะกด

ก็คือทำให้คลายไปทีละน้อย ผู้เชี่ยวชาญในการสะกดจิต ใช้วิธีคลายสะกดต่าง ๆ กัน ตัวอย่างเช่น

–พูดช้า ๆ เว้นระยะห่างกันว่า "อีกประเดี๋ยวท่านจะตื่น....ท่านเริ่มรู้สึกจากหลับแล้ว.... ท่านเริ่มตื่นขึ้นแล้ว.... นัยน์ตาของท่านเริ่มจะลืมขึ้นแล้ว....เริ่มลืมตาขึ้นได้....ตื่นได้แล้ว

–ถ้าตอนสะกดให้หลับใช้วิธีเอามือลูบ เวลาคลายสะกดก็เอามือลูบบริเวณเดิมแต่ให้ลูบขึ้นใน ทางตรงกันข้ามกับเวลาสะกด พร้อมกับบอกให้ตื่นด้วย

–เป่าเบาๆ ที่ตาและที่หน้าผากของผู้ถูกสะกดพร้อมกับบอกให้ตื่นหลาย ๆ ครั้ง

–กำหนดระยะเวลาให้ตื่น แล้วก็ปล่อยไว้ให้ตื่นเอง หรือกำหนดว่า เมื่อนับถึง ๑๐ แล้วให้ตื่นขึ้นได้แล้ว ผู้สะกดก็นับช้า ๆ ๑,๒,๓,๔....จนถึง ๑๐ เมื่อ ถึง ๑๐ แล้ว ผู้ถูกสะกดก็จะตื่น

เมื่อผู้รับการสะกดตื่นแล้ว ผู้สะกดก็ใช้มือลูบที่

บริเวณตาของผู้รับสะกด บอกให้ผู้รับสะกดมองดูตาผู้สะกด อีกครั้งหนึ่งและบอกว่า "เวลานี้ท่านตื่นเรียบร้อยแล้ว"

–บางโอกาสเห็นว่าผู้รับการสะกดได้ถูกสะกดอยู่นานเกินไปเกรงจะเพลียก็ปล่อยให้หลับอย่างธรรมดา ต่อไป โดยบอกว่า "เวลานี้ได้หมดเขตการสะกดแล้วท่านพ้นจากการสะกดแล้ว ให้หลับอย่างปกติธรรมดาต่อไป เมื่อหลับพอแล้วก็ให้ตื่นเอง" แล้วก็ปล่อยให้หลับอย่างธรรมดาและตื่นเองไม่ต้องไปเกี่ยวข้องอีก

ข้าพเจ้าขอให้ข้อสังเกตว่า อย่าได้นึกประมาทว่าการ คลายสะกด เป็น ของง่าย ไม่ทำให้เกิด อันตรายแต่อย่างใด ควรจะระมัดระวังด้วยวิธีสั่งให้ตื่นช้า ๆ ใช้มือลูบที่ตาบ้าง ที่แขนขาบ้างใช้เวลาให้นานพอควร เมื่อตื่นแล้วก็ควรให้นั่ง และผู้สะกดพูดจาจูงใจให้เกิดความรู้สึกว่าไม่มีอันตราย และประสาทความรู้สึกต่าง ๆ ได้คืนสู่ปกติเช่นเดิมแล้ว ขณะทำให้ตื่นก็ใช้กระแสจิตเพ่งให้เขาตื่นให้เขาเป็นปกติด้วยตั้งเจตนาอย่างแรงกล้าเช่นกัน เมื่อตื่นแล้วก็พูดจาด้วย สังเกตดูให้เห็นว่าไม่มีท่าทีผิดปกติเลย

จึงนับว่าหมดหน้าที่ ทั้งนี้เคยมีตัวอย่างผู้ที่ทำการสะกดจิตในที่ สาธารณะใน ประเทศ อังกฤษ สะกดผู้หญิง บังคับให้ยกแขนยกขาไปตามคำสั่งได้ ครั้นเวลาคลายสะกดก็สั่งเอาง่าย ๆ ไม่สนใจพูดจาด้วยหรือดูให้เรียบร้อย ทำให้ผู้หญิงที่ถูกสะกดนั้นมีสติผิดปกติไปไม่คืนสภาพดี เช่นธรรมดาฉะนั้นผู้ที่ทำการสะกด *ควรสำนึกว่าจิตของคนเป็นสิ่งที่ละเอียดสุขุมมองเห็นด้วยตาไม่ได้ ต้องระมัดระวังโดยรอบคอบและใช้กระแสจิตที่เป็นสมาธิ จิตที่นิ่งที่มีกำลังเป็นเครื่องมือในการสะกดและคลายสะกดจึงจะได้รับประโยชน์เต็มที่ไม่มีภัยอันตราย*

บุคคลที่ทำการสะกดไม่ได้

ฝรั่งผู้เชี่ยวชาญการสะกด พูดย้ำและถือเป็นหลักสำคัญว่า *ถ้าผู้รับการสะกดไม่ยินยอมให้สะกดไม่คล้อยตาม* ผู้ที่ทำการสะกดแล้ว *จะไม่มีผู้ใดทำการสะกดได้เลยหลักนี้ข้าพเจ้าขอเสนอความเห็นว่า* เป็นหลักที่มีส่วนถูกอยู่

มาก แต่ก็*มีส่วนผิดอยู่บ้าง* กล่าวคือเมื่ออ่านตำราสะกดจิตของฝรั่งตอนท้าย ๆ มีการสะกดจิตระยะไกล เขาสามารถสะกดคนที่อยู่คนละบ้านระยะห่างจากผู้สะกด ประมาณ ๑ กิโลเมตรได้ ทั้งในเวลาที่นอนหลับและเวลาที่ยังไม่นอน เรื่องนี้ก็เป็นข้อค้านหรือข้อยกเว้นกับหลักข้างต้น เพราะปรากฏในตำราว่าเขาสะกดทางไกลได้โดยไม่ได้นัดแนะผู้รับการสะกดไว้ล่วงหน้า ฉะนั้นผู้รับการสะกดจึงไม่อยู่ในลักษณะยินยอมหรือคล้อยตาม แต่เป็นด้วยความแรงของกระแสจิตของผู้สะกดเองหรือเป็นด้วย ผู้สะกดใช้สมาธิขั้นสูงบังคับ อีกประการหนึ่งอาจารย์ไทยผู้มีอำนาจจิตดีสามารถทำการสะกดคนหมู่มากบ้างสะกดให้คนหลับทั้งบ้านบ้าง ซึ่งมีประวัติและตำราที่เรียกกันว่าวิชาสะกดทัพ หรือวิชาสะกดหลับ วิชาเหล่านี้ถืออำนาจจิตและอำนาจสมาธิเป็นใหญ่ ไม่ได้ถือว่าผู้รับการสะกดจะต้องยินยอมหรือคล้อยตามเลย

นายเลทเนอร์นักสะกดจิตชาวอเมริกันได้ให้หลักการไว้ว่า *คนเมาเหล้า คนเป็นโรคลมบ้าหมู และคนที่มี*

ความเจ็บปวดเนื่องจากอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นโรค เป็นจำพวกที่*สะกดจิตไม่ได้* นอกนั้นให้ยกเว้นอย่าสะกด*คนที่มีอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี และที่มีอายุสูงกว่า ๖๕ ปี* สำหรับผู้ที่เป็นโรคลมบ้าหมูเวลาที่ไม่เป็นจะสะกดได้ หรือไม่ ข้าพเจ้ายังไม่เคยทดลอง ส่วนคนเมาเหล้าน่าจะสะกดได้บ้างไม่มากก็น้อย ซึ่งเราจะเห็นได้จากทหารที่กำลังเมาอาละวาดอยู่ พอเห็นผู้บังคับบัญชาที่เขาเกรงกลัวเดินเข้าไปใกล้ หรือตวาดเอาก็ได้สติหายเมาหยุดอาละวาดได้ พูดจารู้เรื่องขึ้นมากนี้ก็แสดงว่าเขาสะกดจิตตนเองได้ และถูกกระแสจิตของผู้บังคับบัญชาช่วยสะกดด้วย

คนที่เจ็บปวดแขนขาหรือส่วนใดส่วนหนึ่งที่เป็นโรค เช่นคนที่กำลังปวดฝี ปวดแผลที่ถูกไฟไหม้ ถูกน้ำร้อนลวก เป็นต้น คนประเภทนี้อาจารย์ไทยสามารถสะกดจิตได้ แม้อาจารย์ฝรั่งก็สะกดได้เช่น ตามตัวอย่างที่ได้ยกมาข้างต้น คือ เมสเมอร์สะกดจิตขุนนางที่เป็นโรคปวดคอเพื่อรักษาให้หายก็สะกดให้หลับได้และรักษาให้หายได้ ผู้ปวดฝี ปวด

แผลที่ถูกน้ำร้อนลวก ถูกไฟไหม้ หรือกระดูกหักเหล่านี้ อาจารย์ ไทยเบ่าให้ครู่เดียว ก็ทำให้ความปวดเจ็บ หายไปได้ เวลานี้ก็มีผู้ทำได้หลายท่าน ข้าพเจ้าเองก็เคยรักษามาหลายราย การเบ่าการรักษานี้ก็เป็นการใช้อำนาจจิตและเป็นการ สะกดจิตจูงจิตประเภทหนึ่งดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น ๆ ฉะนั้นหลักการของนายเลทเนอร์ที่ว่าผู้ที่เจ็บปวดเนื่องจากอวัยวะเป็นโรคจะสะกดไม่ได้นั้นจึงเป็นหลักที่ไม่ถูกนัก

ถึงอย่างไรก็ดีมีมากมายหลายข้อที่ข้าพเจ้าได้หาเหตุผลยกตัวอย่างคัดค้านหลักการของฝรั่งจึง *ขอให้ท่านผู้ยึดมั่นในหลักของฝรั่งโปรดให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย* ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวตามความจริงเพื่อการศึกษาค้นคว้า และให้ทดลองดูพิจารณาดู โดย*มุ่งหวังจะส่งเสริมให้วิชาเกี่ยวกับจิตนี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไปเท่านั้น*

บทที่ ๔

พิสูจน์สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และนรกสวรรค์

บัญหาที่ส่วนมากยังรู้สึกคลุมเครือกันอยู่ก็คือ นรก, สวรรค์ และโลกมนุษย์ ทั้ง ๓ อย่างนั้นแยกอยู่กันคนละโลก หรืออยู่โลกเดียวกัน หรือเบ็นเพียงสมมุติขึ้นไม่มีจริง, เพื่อพิจารณาให้เด็ดขาดลงไปจะได้ พิสูจน์ตามหลักวิชาเบ็น ๓ ขั้น

ขั้นที่ ๑. นรก, สวรรค์มีแน่ แต่ไม่มีขอบเขตแยกอยู่ต่างหากโดยเฉพาะ หรือไม่ได้แยกเบ็นโลกเบ็นบริเวณของนรกของสวรรค์ คงร่วมอยู่ในโลกของมนุษย์นั่นเอง และ ผู้ที่อยู่ในนรก, สวรรค์ ก็เบ็นพวกที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ในโลกเรานี้หรือในโลกอื่นดวงดาวอื่นก็ได้

ขั้นที่ ๒. นรก, สวรรค์ มีขอบเขตบริเวณหรือมีโลกต่างหากอยู่ห่างจากโลกมนุษย์เรา ไม่ปนกับโลกหรือดวงดาว ซึ่งมีมนุษย์มีสัตว์ธรรมดาอยู่ด้วย มีเฉพาะพวกนรกสวรรค์อยู่

ขั้นที่ ๓. **นรก, สวรรค์ของที่ผู้ตายไปแล้ว** ก็มีอีก แต่ก็ไม่มีบริเวณขอบเขตแยกเด็ดขาดไปจากโลกมนุษย์ คงต่อเนื่องหรือแทรกแซงอยู่ในโลกเดียวกันนี้บ้างในอากาศบ้าง ในโลกอื่นหรือดวงดาวอื่นบ้าง

การพิสูจน์ขั้นที่ ๑

มีหลักฐานการแบ่งมนุษย์ไว้ว่ามี ๔ จำพวกคือ

จำพวกที่ ๑. มนุษย์เทพ คือมนุษย์ที่มีทรัพย์, ยศ, สุข, สรรเสริญ และมีคุณธรรมที่ดี เช่นมีหิริโอตตัปปะ เป็นต้น เรื่องทรัพย์อย่างน้อยก็มีเครื่องนุ่งห่ม,

อาหาร. ที่อยู่และยารักษาโรค พอเป็นไปได้พอทนได้ เรื่องยศและสรรเสริญอย่างน้อยก็เป็น ไป ในรูป มีคน เคารพนับถือ ส่วนเรื่องสุข ถึงแม้ว่าทรัพย์, ยศและสรรเสริญจะพร่องไปบ้างก็ยังมีคุณ ธรรมที่ดีช่วย ย้อม ใจ ให้มีความสุข มีความเอิบอิ่มไม่หันเหไปกระทำในสิ่งที่ชั่ว ดังนั้นจึงชื่อว่ามนุษย์เทพซึ่งแปลว่า พวกเทวดา ขึ้นชื่อว่าเทวดาก็มีสวรรค์เป็นที่อยู่ ฉะนั้น บ้านของพวกเหล่านี้ก็คือสวรรค์ และก็อยู่ที่โลกมนุษย์นี่เอง จึงเป็นอันแน่ว่าสวรรค์ในโลกเรามีแน่นอน (คือบ้านของคนมีบุญ)

จำพวกที่ ๒. มนุษย์เดรัจฉาน มีหลักฐานกล่าวไว้ว่ามนุษย์เดรัจฉาน ได้ แก่มนุษย์ขาดแคลนสิ่งต่าง ๆ ตามที่กล่าวในมนุษย์จำพวกที่ ๑. จนถึงกับต้องประพฤติในทางชั่ว เพราะขาดแคลนในข้อคุณธรรมอันดีด้วย พวกนี้มีความสุขน้อยกว่าจำพวกที่ ๑. แต่ก็ยังมีความสุขมากกว่าจำพวกที่ ๓.

จำพวกที่ ๓. มนุษย์อสุรกาย ท่านกล่าวไว้ว่า มนุษย์อสุรกาย คือมนุษย์ที่มีร่างกายพิการ เช่น ตาบอด, หูหนวก, ง่อยเปลี้ย, เสียขา, หน้าตาน่าเกลียด เป็นต้น พวกนี้มีความทุกข์ความเศร้าประจำจิตอยู่เสมอ ยากที่จะปลงตก แต่ก็ยังมีความทุกข์ความลำบากน้อยกว่ามนุษย์จำพวกที่ ๔.

จำพวกที่ ๔. มนุษย์เปรต ท่านกล่าวไว้ว่า มนุษย์เปรตได้แก่มนุษย์ที่อดอยากยากจน ไม่มีที่อยู่ที่กิน จะหาผ้านุ่งห่มก็ไม่ค่อยจะมี อาหารก็มีกินบ้างอดบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน

บางแห่งก็แบ่งมนุษย์ออกเป็น ๔ จำพวก แต่เรียกว่ามนุษย์แท้, มนุษย์สัตว์นรก, มนุษย์เดรัจฉาน และมนุษย์เปรต (ดูในฎีกามาเลยยสูตรหน้า ๗๘) มนุษย์สัตว์นรก หมายถึงคนที่ประพฤติชั่วช้าและร้ายกาจ สัตว์โลกหมายถึงมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน

มนุษย์ก็เป็นสัตว์โลกแต่นับเป็นสัตว์ที่ประเสริฐ เมื่อไปพิจารณาการแบ่งชั้นแบ่งประเภทของสัตว์โลก หรือที่เรียกว่าแบ่งภพแบ่งภูมิของสัตว์โลก ตามที่กล่าวมาแล้วในบทนี้ ก็เข้ากันกับการแบ่งจำพวกของมนุษย์คือ

๑. สุคติภพ ได้แก่มนุษย์ และสวรรค์นี้ก็เข้ากันได้กับมนุษย์จำพวกที่ ๑. คือ **มนุษย์เทพ** หรือมนุษย์แท้

๒. ทุคติภพ หรือเรียกว่า **อบายภูมิ** ได้แก่นรก, เปรต, อสุรกายและสัตว์เดรัจฉาน ก็เข้ากันได้กับที่แบ่งเป็นมนุษย์เดรัจฉาน, มนุษย์อสุรกาย และมนุษย์เปรต ซึ่งนับว่าดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน เช่น มด, ปลวก, วัวควาย, สุนัขเป็นต้น

พวกมนุษย์เทพ หรือมนุษย์ธรรมดาที่มีกินมีใช้มีความสุข ก็มีโอกาสหมุนเวียนไปเป็นมนุษย์จำพวกที่ ๒

ที่ ๓ หรือที่ ๔ ได้ คืออยู่สวรรค์แล้วกลับตกไปอยู่ในอบายภูมิ ได้ ทางที่จะนำตนไปสู่อบายภูมิได้ท่าน**เรียกว่า อบายมุข** กล่าวคือ ถ้าประพฤติตนตามอบายมุขก็จะทำให้ตกอยู่ใน อบายภูมิ เช่นกลายเป็น เปรต, อสุรกาย หรือตกนรก นั่นคือเป็นมนุษย์จำพวกที่ ๒, ที่ ๓ และจำพวกที่ ๔ ไป เพราะเหตุไรจึงกลายไปเป็นเช่นนั้นได้ ก็โปรดพิจารณา อบายมุข และโทษของอบายมุข ดูซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวเพียงสั้น ๆ ให้ผู้อ่านไปค้นคว้าเอาเองบ้าง

อบายมุข คือทางฉิบหาย หรือทางที่จะทำให้คนเสื่อม ทำให้คนฉิบหาย ทำให้คนตกไปอยู่ในอบายภูมิ ท่านกล่าวไว้ว่ามีทางที่สำคัญ ๆ ๖ ทาง เรียกว่า **อบายมุข ๖** คือ

๑. ชอบดื่มสุรา ถ้าดื่มจนติดเลิกไม่ได้ ไม่มีขายก็ขวนขวายหาให้ได้ โทษก็คือ เสียทรัพย์, เป็นทาง

ให้เกิดโรค, ถูกติเตียน, ขาดความละอาย, ก่อการวิวาท, ตัดทอนปัญญาลงเป็นต้น

๒. **ชอบเที่ยวกลางคืน** คืนไหนไม่ได้ไปเที่ยวก็ไม่สบายใจ กลางคืนเป็นเวลาที่เหมาะในการพักผ่อนหรือแบ่งมาศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ถ้าติดเที่ยวกลางคืนเสียสุขภาพ ทอนอายุ และทางบ้านอาจถูกลักขโมยของไป ท่านจึงกล่าวว่ามีโทษ คือ ชื่อว่าไม่รักตัว, ไม่รักลูกเมีย, ไม่รักทรัพย์, หมดเปลืองทรัพย์, อาจถูกสงสัยไปต่าง ๆ, อาจถูกใส่ความถูกทำร้าย และทำให้เกิดความลำบาก

๓. **ชอบเที่ยวดูการละเล่น** ติดใจในการละเล่นต่าง ๆ เช่น ลิเก, หนัง, ดนตรี, จำอวด หรือการแสดงอื่น ๆ วันไหนไม่ได้ดูไม่ได้ฟัง ก็ไม่สบายใจ คอยสืบเสาะว่าจะมีอะไรที่ไหน แล้วก็ไปให้ได้ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด

๔. **ชอบเล่นการพนัน** นอกจากจะเสียทรัพย์ผิดใจกันแล้วยังมีสุขภาพ ทำให้ขาดความเคารพเชื่อถือจากผู้อื่นเป็นต้น

๕. **คบคนชั่วเป็นมิตร** มีคนที่ประพฤติไม่ดีเป็นมิตร ก็ทำให้ตัวกลายเป็นนักเลงการพะนัน, เจ้าชู้, ติดเหล้าหรือประพฤติชั่วอย่างอื่น ๆ ได้

๖. **เกียจคร้านทำงาน** ซึ่งทำให้ขาดความรู้ ขาดรายได้ ขาดความก้าวหน้าต่าง ๆ เป็นต้น

เมื่อพิจารณา อบายมุข, อบายภูมิ การแบ่งจำพวกของมนุษย์ และคำสอนอีกหลายตอน ก็เป็นอันแน่ใจได้ขั้นหนึ่งก่อนว่า สวรรค์นั้นก็อยู่ในโลกมนุษย์นั้นเอง และเทวดา หรือสัตว์นรก ก็คือ พวกมนุษย์ พวกสัตว์นั้นเอง แต่เทียบหรือแบ่งตามความประพฤติจิตใจ, และความเป็นอยู่ และสมมุติเป็นนรกเป็นสวรรค์ขึ้น

ฉะนั้นการพิสูจน์ ขั้นที่หนึ่งก็ลงเอยได้ว่าเป็นการถูกต้องและเป็นไปได้

การพิสูจน์ขั้นที่ ๒

จักรวาลที่เราอยู่นี้ มีพระอาทิตย์ ๑ ดวง, โลกที่เราอยู่ ๑ โลก, และยังมีพระจันทร์ มีดาวต่าง ๆ

ซึ่งเป็นก้อนโลกเช่นกัน อยู่รอบ ๆ ดวงอาทิตย์ แต่ยังไม่หมด ยังมีจักรวาลอื่น ๆ มีดวงอาทิตย์ และดวงดาวอื่น ๆ อีกมากมาย เอาแต่ในจักรวาลที่เราอยู่อันเดียว นักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็ยังไม่แน่ใจเด็ดขาดลงไปว่า ที่พระจันทร์ หรือที่ดาวพระอังคารหรือดาวอื่น ๆ นั้นจะมีสิ่งที่มีชีวิตอยู่หรือไม่ แต่มติทางศาสนาเห็นว่าสิ่งที่มีชีวิต หรือสัตว์โลกยังมีอยู่ที่โลกอื่น ดาวอื่นหรือจักรวาลอื่น ๆ อีก ดังจะเห็นจากบทแผ่เมตตา ก็ว่าแผ่ไปให้ทั่วหมื่นสากลโลกธาตุ ศาสนามีผู้เรียนถึงจุดจบ (เป็นพระอรหันต์) ไปมากแล้ว แต่วิทยาศาสตร์ สมัยใหม่ยังเรียนไม่ถึงจุดจบ แม้แต่ธาตุแท้ก็ยังมีค้นพบกันอีกและลงจบไม่ได้ว่ามีธาตุแท้กี่อย่าง ฉะนั้น จะเชื่อข้างไหนก็ตามที ต่อไปภายหน้าก็จะรู้ว่า ความจริงเป็นอย่างไร ดังนั้นในขั้นที่ ๑ ที่เราเชื่อได้แล้วว่านรกสวรรค์ เทวดาหรือสัตว์นรกหมายเอาคนและสัตว์ที่ยังมี

ชีวิตอยู่ ก็ควรจะเชื่อได้ต่อไปว่า ไม่เพียงแต่ในโลกที่เราอยู่ โลกอื่น หรือดาวอื่นๆ ก็มีสิ่งที่มีชีวิต และมีนรกสวรรค์ เช่น กับเรา เพราะวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ทราบแน่ว่าดาวบางดวงโตกว่าโลกที่เราอยู่ หรือโตกว่าดวงอาทิตย์ก็มี กล้องโทรทัศน์ธรรมดานับดาวได้ ๘ ล้านดวง กล้องขนาดใหญ่นับดาวได้ประมาณ ๑๕๐๐ ล้านดวง เมื่อมีดวงดาวมีโลกจนนับไม่ถ้วน เหตุไฉนเราจะผูกขาดว่าสิ่งที่มีชีวิตนั้น มีอยู่เฉพาะโลกที่เราอยู่เท่านั้น ควรจะยอมรับตามมติศาสนาว่ายังมีในโลกอื่นอีก ส่วนจะเชื่อว่ามีในบางโลก บางดาว และรูปร่างคนสัตว์ในโลกอื่นไม่เหมือนโลกเรานั้น ไม่สำคัญ เอาความสำคัญกันว่าสัตว์โลกนั้น ในโลกอื่นก็ยังมี พอจะเชื่อได้ไหม? ถ้าไม่เชื่อก็ตรึกตรองกันคิดต่อไปก่อน ถ้าเชื่อก็เป็นอันว่าการพิสูจน์ขั้นที่ ๒ สำเร็จลงแล้ว ถ้ายังเชื่อไม่สนิทนักโปรดฟังต่อไป

ขอให้เรามาใช้ลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่เหมือนกันทั้งหมดทุกอย่าง ซึ่งเรียกว่า "สามัญลักษณะ" ได้แก่ อนิจจัง, ทุกขัง, อนัตตา, คือทุกสิ่งทุกอย่างจะมีลักษณะทั้ง ๓ นี้ ทั้งนั้น เอาความง่าย ๆ ก็คือทุกอย่างจะต้อง

๑. มีการแปรเปลี่ยน หรือเปลี่ยนแปลง (อนิจจัง)

๒. ทรงสภาพอยู่อย่างเดิมไม่ได้ ถ้าพวกมีจิตใจก็จะรักษาให้มีความสุขสบายเท่าเดิมอยู่ไม่ได้ ความทุกข์ยากก็จะคงที่เท่าเดิมอยู่ไม่ได้ พวกไม่มีจิตใจก็จะมีรูปทรงอยู่อย่างเดิม มีสภาพอยู่อย่างเดิมไม่ได้ จะแข็ง หรืออ่อนก็คงอยู่ไม่ได้ (ทุกขัง)

๓. ต้องมีการสลายตัว, แตกดับหรือแปรสภาพเป็นอย่างอื่น (อนัตตา)

แม้แต่เหล็กท่อนใหญ่ ๆ ก็ค่อยๆ ผุกร่อน (อนิจจัง) และเปลี่ยนรูปร่างเปลี่ยนสภาพไป (ทุกขัง) แล้วในที่สุดก็เป็นผงละอองสนิมหมด ผงละอองสนิมก็อาจแยกย่อยสลายเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตนเป็นแสงเป็นความร้อน เป็นกำลังงานไปหาชิ้นอัน ไม่พบ (อนัตตา). ทำนองเดียวกัน

ทะเล, ภูเขา, โลก, พระอาทิตย์และสิ่งอื่น ๆ ก็เข้าในลักษณะทั้ง ๓ นี้ทั่วกัน

ฉะนั้นโลกที่เราอยู่นี้ หรือดวงอาทิตย์ดวงดาวอื่นๆ โลกอื่น ๆ ก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงแตกสลายทั้งนั้น แต่เนื่องจากต้องใช้ระยะเวลานานมาก ถึงกระนั้นก็ดี โลกหรือดวงดาวมีมากมายจนนับไม่ถ้วน ขณะที่โลกของเรายังอยู่สุขสบาย แต่โลกอื่นกำลังเปลี่ยนจากสบายเป็นร้อนระอุ หรือกำลังสลายตัวไปก็มี และสัตว์โลกที่อาศัยอยู่ก็กำลังร้อนระอุทั้งโลก ตายทั้งโลกอย่างแสนทรมานแล้วก็แตกสลายทั้งโลก โลกที่รวมตัวกันขึ้นใหม่ก็ค่อยเปลี่ยนสภาพดีขึ้นสบายขึ้นจนมีดินน้ำลมไฟ และมีสัตว์โลกเกิดขึ้น ซึ่งตรงกับความเห็นของนักวิทยาศาสตร์ที่ว่าโลกเรานี้เดิมก็ร้อนระอุไม่มีคนไม่มีสัตว์ มีความสุขสมบูรณ์ทั่วกันก็เป็นสวรรค์ไปทั้งโลก ทำนองเดียวกับคนในโลกเราย่อมมีทั้งเกิดใหม่ มีทั้งตาย เจ็บ และแก่อยู่ตลอดเวลาไม่ว่างไม่หยุดไม่คงที่ โลก ดวงอาทิตย์ ดวงดาวหรือ

จักรวาลก็เปลี่ยนแปลงไป แตกสลายไป รวมตัวเกิดใหม่กันไปไม่ว่างไม่หยุดไม่คงที่

การพิสูจน์ขั้นที่ ๒ ก็พอลงเอยได้แล้วว่านรกสวรรค์เป็นโลกต่างหากไปจากโลกที่เราอยู่ก็ได้ กล่าวคือโลกในดวงดาวใดที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในทางร้อนระอุก็อดอยากทรมานอย่างสาหัส สัตว์โลกที่อาศัยอยู่ก็เป็นสัตว์นรกนั่นเอง จะดูจากการจำแนกคนเป็น ๔ จำพวกพิจารณาไปจากทางอบาย (อบายมุข ๖) พิจารณาอบายภูมิ ก็ตกลงเอยกันดี หรือจะเล่นลิ้นทางอักษรศาสตร์ ก็ลงเอยกันได้คือ **นรก** มาจากศัพท์ว่า **นิรย** แปลว่าไม่มีความเจริญ คือไม่มีความเจริญด้วยทรัพย์. ยศ, สุข, สรรเสริญ มีแต่ทุกข์อย่างเดียวจะหาความสุขแม้แต่นิดเดียวก็ไม่มี. ทำนองเดียวกันกับนรก นี่ก็พอจะเข้าใจต่อไปว่าโลกอื่นดาวอื่นที่อยู่ในระยะสุขสบายผู้คนไม่อัตแอ ทำมาหากินมีความสุขสมบูรณ์โดยทั่วหน้า โลกนั้นดวงดาวนั้นก็เป็นสวรรค์ ด้วยประการฉะนี้นรกสวรรค์ จะว่ามีขอบเขตโดยอิสระ

เป็นคนละโลกกับโลกเรา อยู่ห่างจากโลกเราก็นับว่าถูกและเป็นไปได้.

การพิสูจน์ขั้นที่ ๓

นรกสวรรค์ของผู้ที่ตายไปแล้ว ขอให้ย้อนไปดูสามัญลักษณะ ๓ (ไตรลักษณ์) คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งเป็นลักษณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีครบทั้ง ๓ ลักษณะนี้ และต้องมีประจำอยู่เสมอ บางแห่งจึงเรียกชื่อว่า อนิจจลักษณะ ๓ คือ ทุกอย่างต้องมีต้องเป็นไปตามนี้อยู่เสมอ เป็นเนืองนิจไม่มีวันว่างเว้น จิตหรือวิญญาณของคนของสัตว์ตลอดจนกำลังงานอื่น ๆ สิ่งที่ไม่มีตัวตนอื่น ๆ ก็ต้องมีลักษณะ ๓ นี้เสมอไปไม่มีการหยุด ไม่มีการคงที่จะว่าตายแล้วจิตหรือวิญญาณดับสูญก็ไม่ใช่ จะว่าตายแล้วจิตหรือวิญญาณจะต้องล่องลอยหรือสิงอยู่ที่ใดตลอดไปก็ไม่ใช่ จะว่าต้องไปแทรกร่างอื่นหรือเกิดใหม่เสมอไปก็ไม่ใช่ เพราะถ้าขึ้นใช่หรือแน่ลงไปอย่างใดอย่างหนึ่ง

ก็เป็นการออกนอกสามัญลักษณะทั้ง ๓ และพระพุทธศาสนาก็ล้มคว่ำไปด้วยหลักอนิจจัง ทุกขัง อนัตตานี้ เป็นแก่นสำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนา เมื่อจิตหรือวิญญาณของคนที่ตายไปแล้วเอาแน่ไม่ได้ว่าจะล่องลอยอยู่เอาแน่ไม่ได้ว่าจะเกิดใหม่ เอาแน่ไม่ได้ว่าจะสาบสูญ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นไปตามหลักเกณฑ์อะไรเล่า ? โปรดพิจารณาให้จบกับต่อไป.

เรามาว่าถึง ตาย กันก่อน (ดูหลักฐานได้จากสัมโมหวิโนทนี. สัจจวิภังคนิทเทส หน้า ๑๓๑) ท่านกล่าวไว้ว่าการตายมี ๓ ชนิด (มรณะ ๓) คือ

๑. ตายทุกขณะจิต (ขณิกมรณะ)
๒. ตายโดยสมมุติ (สัมมติมรณะ)
๓. ตายเด็ดขาด (เข้าสู่พระนิพพาน)

อธิบายว่าความทำลายแห่งรูปธรรม (พวกที่มีรูปร่าง เช่น คน, สัตว์, ต้นไม้, ดิน, หิน) และความทำลายของรูปธรรม (สิ่งไม่มีรูป เช่น จิต วิญญาณ, ธรรม

ถ้าเป็นการตายการสลายอยู่เป็นประจำตลอดเวลา เรียกว่า **ตายทุกขณะจิต** ถ้าถ่ายรูปของคนคนหนึ่งตอนที่เกิดใหม่ แล้วถ่ายไว้ทุก ๆ ปี ปีละรูป เมื่อครบ ๖๐ ปี แล้วเอารูปมาเปรียบเทียบกันดู จะเหนว่ารูปที่ถ่ายไว้ทุก ๆ ปีจะแตกต่างกันไปทั้งนั้น ยิ่งรูปที่ถ่ายต่างระยะกัน ๑๐ ปี ๒๐ ปี ก็ยิ่งต่างกันมาก การที่เราดูตัวจริงหรือรูปถ่ายของคนๆ หนึ่ง ระยะ ๑๐ ปี ก็จะแตกต่างเสียจนเป็นคนละคนไม่มีแววว่าจะเป็นคนคนเดียวกัน ถ้าไม่เชื่อก็ลองถ่ายรูปคนเกิดใหม่เป็นจำนวน ๑๐๐ คน แล้วถ่ายรูปของ ๑๐๐ คนนี้ไว้ทุก ๆ ๑๐ ปี อายุครบ ๖๐ ปี ถ่ายอีก แล้วเอารูปทั้งหมดคลุกปนกันต่อไปเอารูปที่ปนกันนี้ไปให้คนต่างจังหวัดที่ไม่เคยเห็นตัวจริงของคนเหล่านั้นเลือกรูปไว้เป็นชุด รูปของคน ๆ เดียวก็จัดไว้ชุดหนึ่ง ดังนี้ก็จะเกิดจัดชุดผิดอย่างแน่นอน เพราะเหตุว่ารูปร่างเปลี่ยนไปมากมาย การที่รูปเปลี่ยนไปก็ไม่ใช่ว่าเปลี่ยนให้ต่างกันไปทันที ความจริงค่อยเปลี่ยนตลอดเวลาเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะจิต โปรด

ย้อนไปดูหลักฐานในวิทยาศาสตร์ทางใจเล่มหนึ่งซึ่งได้กล่าวไว้แล้วว่า แม้แต่กระดูกก็ย่อมเปลี่ยนแปลงทุกขณะ กระดูกส่วนเก่าค่อยๆ เสื่อมหลุดลุ่ยออก กระดูกใหม่เกิดขึ้นแทน ชั่ว ๗ ปีกระดูกคนทั้งร่างก็เป็นกระดูกใหม่ทั้งหมด ส่วนผม, หนัง และอื่นๆ ก็มีอายุน้อยกว่ากระดูกมาก ถ้าจะพิจารณาในแง่ตายจริง ๆ ไม่ใช่มองผิวเผินเฉพาะการเปลี่ยนแปลงรูป ก็ได้ความเช่นเดียวกันว่ามีการตายอยู่ทุกขณะ เพราะว่าวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็ยืนยันพิสูจน์ทดลองกันแน่ชัดแล้วว่า คน, สัตว์และต้นไม้นั้นเป็นการรวมตัวเซลล์ที่มีชีวิตขนาดเล็กไว้มากมายนับไม่ถ้วน และตัวเซลล์เหล่านี้ก็มีชีวิตจริง ๆ มีการกินอาหารการถ่ายมีความเจริญแลตาย แล้วหลุดลุ่ยออกมาเป็นของเสียต่าง ๆ เนื่องด้วยเซลล์มีมากมายนับไม่ถ้วน จึงมีทั้งเกิดทั้งตายอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิตทุกส่วน ของร่างกาย มีเซลล์เกิดและตายอยู่ตลอดเวลา เรื่องนี้สมัยพระพุทธเจ้าไม่มีเครื่องมือวิทยาศาสตร์ไม่มีกล้องขยาย แต่ก็รู้ความเป็นไปเช่นนี้ดีกว่าวิทยาศาสตร์ในสมัยใหม่ และกล่าวเป็นหลัก

ฐานไว้ก่อนกว่า ๒๐๐๐ ปี ดังที่ได้อ้างไว้ในตอนต้นนี้ และยังมีที่อื่น ๆ อีก เช่นผูกเป็นภาษิตว่า กาลเวลาย่อมกินสรรพสัตว์กับตัวมันเองด้วย (กาโล ฆสติ ภูตานิ สัพพาเนว สหัตตนา) และมีปริศนาว่า "พญายักษ์หนึ่งนา, มีนัยน์ตา ๒ ข้าง ข้างหนึ่งสว่าง ข้างหนึ่งริบหรี่, มีปาก ๑๒ ปาก มีฟันไม่มากปากละ ๓๐ ซี่ กินสัตว์ทั่วปฐพี ยักษ์ตนนี้คือใคร ?" ตอบคือ "พระกาล" กาลแปลว่าเวลา ตาสองข้างคือข้างขึ้นกับข้างแรม มีปาก ๑๒ คือ ปี ๑ มี ๑๒ เดือน ฟัน ๓๐ คือ เดือนหนึ่งมี ๓๐ วัน (เมื่อชีวิตถูกงูใหญ่คือวันคืนกลืนกินอยู่ ยังจะร่าเริงหลงใหลไม่รีบทำความดีกันอีกหรือ)

ตายโดยสมมุติ หมายถึงการตายอย่างธรรมดาที่เราเอาไปฝังไปเผากันนั่นแหละ ทางพระเรียกว่าตายโดยสมมุติ คือเราสมมุติว่าตายว่าแตกดับไปแล้ว แต่ความจริงยังไม่แตกดับโดยเด็ดขาด จิตหรือวิญญาณซึ่งเป็นกำลังงานยังไม่ดับไม่สาบสูญยังต้องเกิด ๆ ตาย ๆ ต่อไปอีก ฟังต่อไปก่อนพิจารณาดูเหตุผลต่อไปก่อน อย่ารีบ

ทึกทักเอาว่าไม่จริงเป็นไปไม่ได้ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่พบความจริงและพิสูจน์ได้แล้วว่า กำลังงานทั้งหลาย เช่นความร้อน, แสงสว่าง, ไฟฟ้า, เสียง และอื่น ๆ ย่อมไม่สูญหายไปจากโลก ที่เราว่ามันหายไปนั้นที่จริงมันเปลี่ยนรูปไปเป็นกำลังงานอย่างอื่น หรือมันสงบระงับนิ่งอยู่ พอมาถึงสมัยระเบิดปรมาณูนี้ก็พบความจริงขึ้นอีกว่า **จิตเป็นกำลังงานชนิดหนึ่ง** ดังนั้นจิตหรือวิญญาณก็ย่อมเปลี่ยนรูปเป็นกำลังงานอื่นได้สงบระงับอยู่ได้และไม่สาบสูญไปจากโลกเช่นเดียวกับกำลังงานอื่น ๆ

ปัญหาสำคัญก็คือ เมื่อจิตหรือวิญญาณ ของตนที่ตายนั้นไม่สูญ จะไปอยู่ที่ไหนเปลี่ยนรูปเป็นอะไรไปเกิดได้อย่างไร? เรื่องนี้นักวิทยาศาสตร์ที่รู้สูง ๆ ก็พยายามคิดค้นทดลองทั้งทางสติปัญญาและใช้เครื่องมือต่าง ๆ ประกอบมาเป็นเวลานานแล้ว ครั้นมาถึงสมัยระเบิดปรมาณูนี้นักวิทยาศาสตร์ได้ประดิษฐ์เครื่องมือตรวจค้นที่มีความไวและประณีตได้สำเร็จเรียกว่าเรดาร์ ในกิจการทหารได้ใช้เครื่องมือนี้ตรวจรู้ว่ามีเครื่องบินข้าศึกเข้ามาตั้งแต่ระยะไกล และ

รู้ว่าอยู่ระยะห่างเท่าใด มีความเร็วและทิศทางอย่างไร นอกจากนั้นยังมีสายบังคับต่อจากเรดาร์ไปยังปืนยิงเครื่องบิน ทำให้ปืนหันปากกระบอกไปตรงเครื่องบินข้าศึก และยกมุมพอเหมาะที่จะยิงให้ได้ผลตลอดเวลา นอกจากนี้ยังใช้เรดาร์ตรวจค้นหาที่หมายบนพื้นดิน บนพื้นน้ำและในอากาศได้ เพราะเป็นเครื่องที่มีความไวมาก สมาคมค้นคว้าทางวิญญาณจึงดัดแปลงเครื่องเรดาร์มาดักจับ หรือค้นหาวิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้ว โดยอาศัยหลักการของแม่เหล็กไฟฟ้าและเรียกเครื่องเรดาร์ สำหรับตรวจค้นนี้ว่า เครื่องค้นหาชนิดแม่เหล็กไฟฟ้า (Magnetic Detector) ได้เอาเครื่องตรวจค้นนี้ไปตั้งในบ้านที่เล่าลือว่ามีผี ปรากฏว่าเข็มอันแสนไวนั้นจะบ่ายชี้ไปทางที่มีวิญญาณอยู่ เมื่อเอาเครื่องเรดาร์ไปตั้งในห้องที่มีวิญญาณ แล้วติดตั้งสายอากาศ (Antenna) สำหรับรับคลื่นขึ้นแล้วเดินเครื่อง จะปรากฏภาพของวิญญาณที่จอเรดาร์ เห็นความเคลื่อนไหวและได้ยินเสียงคล้ายเสียงเดิน ดูหลักฐานที่ลงพิมพ์ในเรื่อง

การจับวิญญาณด้วยเรดาร์ (Hunting Ghost by Radar) ที่สำนักข่าวสารอเมริกัน กรุงเทพฯ สมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของอังกฤษได้ทดลองให้คนเชิญวิญญาณมาเข้าทรง พอเข้าทรงดิ่งลงเต็มที่ แล้วก็ถ่ายรูปมีรูปร่างคนแก่ ๆ เจ้าของวิญญาณอยู่ข้าง ๆ คนทรงติดอยู่ด้วย ดูประหนึ่งว่าถ้าเชิญวิญญาณผู้ที่ตายไปแล้วมา คนที่ตายแล้วนั้นก็มาได้จริง ๆ ถ่ายรูปก็ติดแต่ถ้าจะว่ากันโดยหลักการแล้ว จะเป็นไปได้เพียงใด เป็นได้กี่ทาง เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าจะกล่าวภายหลัง ขอให้ข้าพเจ้าได้วางรากฐานความเข้าใจไปทีละขั้นก่อน คือในขั้นนี้เอาแต่เพียงให้เข้าใจว่า พอคนตายจิตหรือวิญญาณไม่ได้ตายหรือสาบสูญไปด้วย ยังคงอยู่ได้อีก จะอยู่นานเท่าใด และจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรต่อไปไว้รู้ทีหลัง

ตายโดยเด็ดขาด เป็นการตายของผู้สำเร็จชั้นอรหันต์ไม่ต้องเวียนตายเวียนเกิดอีก จิตหรือวิญญาณเข้าสู่สภาพความสุขอย่างยิ่งคือ นิพพาน จะไปอยู่อย่างไรสุขอย่างไร ไว้กล่าวกันในเรื่องนิพพาน

เรามาว่ากัน เรื่องตายทุกขณะจิต และตายอย่างธรรมดาก่อนว่าไปเข้ากันกับเรื่องเกิดตายนรกสวรรค์ และการฝึกจิตอย่างไร? ได้เคยกล่าวแล้วว่ากายและใจนั้นมีการเปลี่ยนแปลงหรือตายเกิดอยู่ทุกขณะจิต คนที่เคยประพฤติดีแต่หันไปปฏิบัติในทางอบายมุข เป็นต้นว่า คบคนชั่วเป็นมิตร ชอบเสพสุรา ชอบเที่ยวกลางคืน ถ้าไปเกิดพลาดพลั้งถูกทำร้ายพิการไป ก็อาจกลายเป็นมนุษย์อสุรกายและมนุษย์เดรัจฉานไป ถ้าย่ามใจในทางชั่วใจกำเริบโหดร้ายก็เป็นมนุษย์สัตว์นรก ไป ถ้าคบคนดีประพฤติดีหมั่นประกอบอาชีพก็มีความสุขสมบูรณ์กลายเป็นมนุษย์เทพไปดังนี้เป็นต้น แต่ว่าเป็นเทพหรือเทวดาชั้นใดก็แล้วแต่สภาพของจิตใจ ถ้าเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยพรหมวิหาร ๔ ก็เป็นชั้นพรหม ถ้าหมั่นฝึกจิตจนได้ถึงขั้นฌานก็ได้เป็นพรหมชั้นต่าง ๆ รวม ๒๐ ชั้น

ข้าพเจ้าได้พาท่านรู้จักจิตหรือวิญญาณ ตลอดจนหลักฐานการค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มาพอเห็น

เค้าโครงและความจริงใกล้เข้ามาแล้ว ถึงระยะที่จะจูงมือเข้าใกล้อีกหน่อยกล่าวคือ ที่ว่าจิตเป็นกำลังงานชนิดหนึ่งและเปลี่ยนรูปไปเป็นกำลังงานอย่างอื่นได้ ร่างกายตายไปแล้ว จิตหรือวิญญาณยังไม่สาปสูญยังเหลืออยู่ใช้เครื่องมือตรวจสอบดูได้ นี่ก็ถูกเหมือนกัน แต่ถูกยังไม่ถี่ถ้วนถูกไม่จังถูกไม่สมบูรณ์ ถูกในทางหลักอธิบายลองเอาเรื่องไฟฟ้ามาเทียบดู ต่อให้ไฟฟ้าเดินผ่านสายและหลอดไฟปรากฏว่าสว่าง ให้ไฟฟ้าผ่านเตารีดปรากฏว่าร้อนจัด ให้ไฟฟ้าผ่านตู้เย็นปรากฏว่าเย็นจัดขึ้นมาให้ไฟฟ้าเดินผ่านคนหรือสุนัขปรากฏว่ามีแรงดูดทำให้สะดุ้งหรือตายได้ แล้วเราจะว่าไฟฟ้าคืออะไรกันแน่? จะว่าไฟฟ้าคือแสงสว่าง ไฟฟ้าคือความร้อน ไฟฟ้าคือความเย็นไฟฟ้าคือแรงกระตุกแรงดูดก็ไม่ใช่ทั้งนั้น ที่จริงจะสว่าง ร้อน, เย็น, ดูด ก็เป็นเพียงอาการของไฟฟ้าเป็นอาการที่ปรากฏออกมาเมื่อมีสิ่งรับสิ่งล่อชนิดนั้น ๆ ถ้าเรามีเครื่องมืออย่างอื่น ๆ อีก ไฟฟ้าก็แสดงอาการอย่าง

อื่น ๆ ให้ปรากฏได้อีกไม่มีจบสิ้น ทั้งนี้เพราะเหตุใดหรือ? เพราะเหตุว่าไฟฟ้าไม่มีตัวตน ไฟฟ้าเป็นพวกกำลังงาน เราจะพยายามรู้จักให้แจ่มชัดด้วยประสาททั้ง ๕ คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย นั้นไม่มีทางสำเร็จและไม่มีทางใช้ประโยชน์ของไฟฟ้าได้ครบถ้วน แต่ที่พอนำมาใช้ได้หลายอย่าง โดยที่ไม่รู้ชัดแจ้งว่าไฟฟ้าคืออะไรนี้ก็โดยอาศัยจิตเป็นเครื่องช่วย จิตที่เอาจริงจังผูกพันอยู่เรื่องเดียวซึ่งเข้าในสมาธิขั้นต้นบ้างสมาธิขั้นกลางบ้างนั่นเอง ที่ช่วยให้รู้จักอาการไฟฟ้าขึ้นตามสมควร และใช้ประโยชน์ได้ เมื่อจิตถึงสมาธิขั้นสูงก็จะทราบชัดเห็นชัด และเอาชนะแรงไฟฟ้าได้ สามารถจับไฟฟ้าแรงสูงขนาดคนธรรมดาจับแล้วตายก็ได้ บางคนที่จับไฟฟ้าจนชินหรือฝึกจิตได้ ถึงขั้นกลางไปแล้วจับสายไฟที่เข้าบ้านได้สบายไม่รู้สึกดูดหรือกระตุก แม้แต่ไฟฟ้าแรงสูงขึ้นอีกก็จับได้ไม่มีอันตราย บางท่านเคยทดลองเอาไฟฟ้าแรงสูงขนาดถูกคนแล้วถึงตายได้ ไปจี้สุนัขที่กำลังหลับสบายปรากฏว่า สุนัขสะดุ้งโดดไปเซ่อ

ไปหน่อยแล้วก็หาย แต่พอเอาไฟฟ้าขนาดเดียวกันจี้สุนัขธรรมดาที่ไม่หลับปรากฏว่าสุนัขนั้นตาย จะเห็นได้ว่าจิตใจนั้นละเอียดพิสดารลึกซึ้งนัก ที่เราทดลองด้วยเครื่องมือหรือด้วยการถ่ายทอดจิต การใช้ประโยชน์ทางจิตได้ต่าง ๆ นั้นก็เป็นเพียงอาการที่ปรากฏออกมา **แต่ไม่ต้องท้อถอย เราต้องพิสูจน์ทดลองและพิจารณาเป็นขั้นๆ ต่อไป** ในขั้นนี้ขอทำความเข้าใจให้ขยับใกล้เข้าไปอีกหน่อย คือจิตเป็นพวกกำลังงานก็จริงอยู่แต่ต่างกับกำลังงานอื่น ๆ มากทีเดียว **ข้อที่กำลังงานจิตแตกต่างกับกำลังงานอื่น ๆ อย่างลึกลับ ก็คือ จิตเป็นธรรมชาติที่รู้อะไรต่ออะไรได้ นั่นคือจิตเป็นกำลังงานวิเศษอย่างหนึ่ง** หรือเราจะกล่าวได้ว่า **จิตคือกำลังงานวิเศษและเป็นธรรมชาติรู้** เอาแค่นี้ก่อน ขั้นต่อไปก็จะทราบหรือรู้จักจิตดีขึ้นอีก.

เพราะเหตุว่าจิตเป็นธรรมชาติรู้นี้แหละจึงรู้จัก คิด, รู้จักจำ, รู้สร้าง, รู้ทำลาย, รู้สึกทุกข์, รู้สึกสุขสบาย รู้สึกหิว และรู้อื่น ๆ อีกมากมาย, เมื่อรู้สึกหิวกระหาย

ก็ดูประหนึ่งว่าเป็นเรื่องของปาก คือ ปากหิว เมื่อได้กินได้ดื่มสิ่งที่ตนชอบก็รู้สึกสุขปลาบปลื้ม เมื่ออิ่มแล้วก็รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของท้อง คือ อิ่มท้อง หรือ ท้องอิ่ม ความจริงแล้วเป็นเรื่องของจิตทั้งนั้น อวัยวะอื่น ๆ ไม่มีหน้าที่รู้เลย สมองหรือเส้นประสาทก็ไม่มีหน้าที่คิดไม่มีหน้าที่รู้ เป็นเพียงสื่อเป็นเพียงสายเป็นเพียงเครื่องรองรับเครื่องประกอบ หรือเป็นเพียงเครื่องมือของจิตเท่านั้น

จะเห็นได้ว่าหลับสนิทจริง ๆ จิตควบคุมกายแต่เพียงส่วนน้อย แม้กระนั้นก็ไม่รู้สึกร้อน, ไม่รู้สึกหนาว ไม่รู้สึกว่ามีเสียงดัง ไม่รู้สึกว่ามีกลิ่นหอมเหม็น ไม่รู้สึกหิว ถ้าถูกทุบตีไม่แรงนัก ก็ไม่รู้สึกตัว ถ้าแรงก็ตื่นจากหลับก่อนจึงจะรู้สึกเจ็บ ถ้าจิตไม่กำกับกาย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกายร่างกายก็ไม่รู้สึกอะไรทั้งสิ้น จะเห็นได้จากการสะกดจิตซึ่งเป็นการบังคับจิต แยกจิต หรือกันจิตออกจากร่างกาย เมื่อสะกดจิตหญิงผู้หนึ่งให้ถึงที่สุดแล้ว หญิงผู้นั้นก็ไม่

รู้เรื่องกายของตนเลย จะทำการผ่าตัด หรือถอนฟัน ตัดแขนออกก็ไม่รู้ตัว แต่ถ้าเป็นไปในรูปควบคุมจิตตนเองไว้ เช่นการฝึกสมาธิ หรือการควบคุมจิตอย่างอื่น ๆ ก็เป็นการแยกจิตออกจากกาย หรือหาอุบายไม่ให้จิตเกี่ยวข้องกับกาย และรวมจิตไว้แยกจิตไว้ ในสมาธิขั้นกลาง และขั้นสูงก็เลิกเกี่ยวข้องกับกาย ไม่รับรู้เรื่องกายของตน ไม่รู้สึกหิว ไม่รู้สึกเจ็บ ไม่รู้สึกคัน ไม่รู้สึกกลิ่น ไม่ได้ยินเสียงสามารถนั่งอยู่ไม่ไหวติงเลย ไม่กินอาหารเลยเป็นเวลาหลาย ๆ วันแต่ก็ มีข้อแตกต่างจากการถูกผู้อื่นสะกดจิตหลายอย่าง ที่แตกต่างกันมากก็คือ การควบคุมจิตตนเองแบบสมาธินั้นอยู่ได้เป็นเวลาหลาย ๆ วัน และมีสติมีการรับรู้อยู่ด้วย เมื่อถอยออกจากสมาธิจะไม่รู้สึกอ่อนเพลียเสียกำลัง และจะรู้สึกว่าเวลาที่อยู่ในสมาธิหลาย ๆ วันนั้นคล้ายกับเวลาชั่วประเดี๋ยวเดียว

ฉะนั้นจึงมีการเทียบเวลาของโลกมนุษย์ และสวรรค์ไว้ว่า ๑๐๐ ปีของมนุษย์เรา เท่ากับวันหนึ่งของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์, ๔๐๐ ปีมนุษย์เท่ากับวันหนึ่งของสวรรค์ชั้นดุสิต. นอกจากนั้นโลกอื่น (ดาวต่าง ๆ) ซึ่งนับไม่ถ้วนนั้นทางดาราศาสตร์ก็ยืนยันว่าหมุนเร็วช้ากว่ากัน ทำให้เวลา ๑ ปีต่างกับโลกเราไปได้มากมาย แม้แต่ดาวพระอังคารซึ่งอยู่ใกล้ ๆ โลกเราก็หมุนรอบดวงอาทิตย์ต่างกับโลกเรา ๑ เท่าตัว คือใช้เวลา ๖๘๗ วัน (๒ ปีโลก) หรือ ๑ ปีของโลกอังคารก็เท่ากับ ๒ ปีของโลกเรา ดาวบางดาวหมุนเร็วมากซึ่งช่วยยืนยันได้ว่า บางโลกเวลาเพียง ๑ วัน ก็เท่ากับโลกเรา ๑๐๐ ปีได้

ความสุขสุดยอดในทางโลก เท่าที่ส่วนมากนิยมกันก็คือ มีเงินมาก ๆ, มีบ้านหรูหราใหญ่โต, มีรถยนต์เครื่องบินดี ๆ ไว้ พอที่จะไปไหนได้ดังใจ, มีเมียสวย ๆ ไว้หลายคน, ไม่ต้องทำงาน มีอาหารดี ๆ เหล้าดี ๆ บุหรี่ดี ๆ อย่างเหลือเฟือ เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคแพทย์ดี ๆ ก็มีพร้อม, เที่ยวได้ทุกเมื่อไม่มีงานการอะไรผูก

มัด ความสุขที่นึกว่าสุดยอดนี้ ความจริงมีความทุกข์เจือปนอยู่ด้วยเท่า ๆ กันกับความสุขนั่นแหละ คือมีความยุ่งมีความทรมาน มีการประหารบั่นทอนชีวิตลง. ตัดทอนกำลังกายและใจและอื่น ๆ อีก และไม่ช้าก็เบื่อหน่ายอึดอัด เอาง่าย ๆ เช่นผู้มีรถยนต์ส่วนตัวก็จะพบเห็นหรือได้ข่าวเสมอว่าต้องกังวลในการเช็ดการล้าง การเติมน้ำมัน พอน้ำมันขึ้นราคาก็หัวเสียไม่พอใจ ถึงยามคับขันไม่มีน้ำมันขายก็เสียใจอึดอัด เพื่อนบางคนมายืมใช้บ่อยก็ผิดใจกันเสียเพื่อนไปอีก ให้เขายืมไปเกิดชนเข้าก็หัวเสีย ขับไปหาที่จอดยาก หรือถูกเขาชนบ้าง รถไปเสียกลางทางไม่มีคนช่วยเหลือบ้าง และอื่น ๆ อีกต้องยุ่งยากเพราะรถต้องบาดเจ็บหรือตายเพราะรถของตนเอง สิ่งเหล่านี้ถ้าไม่มีรถส่วนตัวนั้นก็จะไม่มีโอกาสได้ประสบความทุกข์ ความยุ่งยากเช่นนั้นเลย ลองย้อนไปดูวิทยาศาสตร์ทางใจ เล่ม ๒ ที่กล่าวถึงวิธีทำให้อายุยืน การบำรุงบำเรอแต่อาหารดี ๆ กินมาก ๆ ก็เจริญเร็วดี อ้วนดี แต่อ่อนแออายุสั้น ดังตัวอย่าง หมูป่ากินน้อย แต่แข็งแรงอายุยืน ถึง ๖๐ ปีได้ แต่หมู

บ้าน หรือหมูป่าที่จับมาขุนบำเรอดีๆ กลับอ่อนแอ และมีอายุเพียง ๑๐ ปี สัตว์ที่มีราคะมากขยันผสมพันธุ์ เช่น ไก่ เป็นต้น หรือคนที่มีเมียมากๆ กินมากๆ ก็ย่อมอายุสั้นส่วนคน หรือสัตว์ที่กินไม่จุกจิก กินแต่ของธรรมชาติ และเหินห่างต่อการผสมพันธุ์ จะมีอายุยืนและสุขภาพดี ตัวอย่างเช่น เต่า และช้างมีอายุถึง ๑๐๐๐ ปี ก็มี

มีโรคหลายจำพวกที่นายแพทย์ต้องให้งดการสูบบุหรี่ งดดื่มเหล้า, งดกินอาหารมาก, งดการผสมพันธุ์ ถ้าขืนไม่งดโรคก็กำเริบทันทีและบางทีก็ถึงตาย *นี่ก็แสดงว่าสิ่งเหล่านี้ก็เป็นเครื่องตัดทอนกำลัง, ทำลายสุขภาพ และตัดทอนอายุตนเองลงโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่เป็นเครื่องบำรุงบำเรอให้มีความสุขสดชื่นไม่ใช่เครื่อง ส่งเสริมกำลังกายกำลังใจ ดังที่เราพากันหลงผิดกันอยู่เป็นจำนวนมาก* จึงกล่าวได้ว่าสุขทางโลกนั้นมีทุกข์เจือปนอยู่เสมอ.

ส่วนความสุขทางธรรม ซึ่งนับตั้งแต่จิตเข้าไปในสมาธิขั้นสูงขึ้นไปนั้นเป็นความสุขอันแท้จริงไม่มีทุกข์เจือปน

และเป็นความบรมสุขอย่างยิ่ง เหตุผลกลใดจึงเป็นเช่นนั้น? จะได้กล่าวภายหลังต่อไป เอาเพียงว่ามีความสุขอย่างยิ่งก่อนและแบ่งกันตามชั้นของสมาธิ ตามชั้นของจิต ด้วยเหตุนี้จึงแบ่งเป็นสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ไว้ให้เห็นง่ายซึ่งแก่นสำคัญก็คือแบ่งตามชั้นตามภูมิของจิตนั่นเองทำนองเดียวกันกับการแบ่งชั้นของ สวรรค์ก็มีการ แบ่งชั้น ของนรก ตามชั้นตามภูมิของจิตหรือตามขั้นของความทุกข์ความลำบาก *มาเพียงแค่นี้ก็พอจะเชื่อ หรือลงเอยได้ว่านรกสวรรค์มีจริงสำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในโลกเราหรือโลกอื่น และจวนเจียนจะเห็นชัดว่ามีสำหรับผู้ที่ตายไปแล้วด้วย.*

นักวิทยาศาสตร์ สมัย ใหม่ได้ พิสูจน์ ทดลอง ร่างกายและจิตของคนที่จวนจะตาย และตายไปแล้วอย่างไม่ละลดและพบว่าคน ที่ขาดใจตาย หรือที่ว่า เป็นศพไป แล้วนั้นยังมีส่วนที่ไม่ตาย คือมันสมองยังทำงานอยู่อีก ๑๐ นาที กล้ามเนื้อหัวใจทำงานอยู่อีก ๒๐ นาที, ตาทำงานอยู่อีก ๓๐ นาที หูทำงานอยู่อีก ๑ ชั่วโมง, กล้ามเนื้อแขนขาอีก ๔ ชั่วโมง, เม็ดโลหิตอีก ๑๘ ชั่วโมง, กระดูก ๓ วันและ

ผิวหนังยังทำงานอยู่อีก ๕ วัน จะเห็นได้ว่าแม้ร่างกายตาย หรืออยู่ในสภาพที่เราถือกันว่าตายแล้วนั้น จิตหรือวิญญาณ ยังไม่ตายยังไม่สาบสูญ และในตอนต้น ๆ ก็อาจจะมาข้อง เกี่ยวกับร่างที่ตายนั้นอยู่จึงเป็นเหตุให้ส่วนต่าง ๆ ของร่าง ที่นับว่าตายไปแล้วยังมีการทำงานอยู่อีก เมื่อไม่นานมานี้ เคยมีข่าวลงหนังสือพิมพ์ว่าเป็ดที่ถูกตัดหัวขาด กระเด็นออก ไปแล้วยังมีชีวิตอยู่ ได้หลายวันบางคนตายไป หลายวัน แล้ว ฟื้นขึ้นมาได้ นี่ก็เป็นสภาพหนึ่งที่ร่างกายอยู่ในสภาพตาย แล้วแต่จิตยังไม่ยอมจากร่างยังข้องเกี่ยวหรือยังมาแทรกร่าง ที่ตายนั้นอยู่ และเมื่อจิตยังอยู่ยังข้องเกี่ยวกับกายอยู่ก็ย่อม ต้องตกอยู่ในสภาพ ๓ อย่างคือ ทุกข์, สุข หรือกลาง ๆ *ก็ความทุกข์ความสุขและกลาง ๆ นี้ไม่ใช่หรือที่เรายอมรับ ว่าเป็นสภาพของนรกสวรรค์หรือมนุษย์สัตว์* ตามที่กล่าว มาแล้วข้างต้น ฉะนั้นก็พอจะลงเอยได้ว่าตายใหม่ ๆ ก็ตก อยู่ในนรก หรือสวรรค์ได้

เมื่อตายไปในระยะหนึ่งจิตก็แยกออกจากร่างกายเดิม ที่ตาย, ไปอยู่ต่างหากดังที่สมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของ

อังกฤษ ได้ตรวจสอบพบได้ด้วยการเข้าทรง และด้วยเครื่องเรดาร์ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้นเมื่อตายไปนานแล้วจิตหรือวิญญาณก็อยู่ได้อีกไม่ตายไม่สาบสูญ และจิตซึ่งเป็น ธรรมชาติ รู้ที่ตก ค้างอยู่ก็ ย่อมอยู่ ในสภาพทุกข์บ้างสุขบ้าง หรือกลาง ๆ บ้าง จำแนกไปได้หลายชั้นตามสภาพตามภพตามภูมิ อนึ่งภาพนึกภาพตรึงใจ (มโนภาพ) ก็เป็นลักษณะหนึ่งที่เทียบเป็นนรกสวรรค์ชั้นต่าง ๆ แต่ไม่ใช่จะนึกจะเห็นได้ตามใจชอบ จะต้องเป็นไปตามกรรมของตนด้วย บางท่านก็นิยมเทียบเอาง่าย ๆ ว่าตายไปแล้วจิตไปเสวยทุกข์หรือสุขได้ต่าง ๆ กันนั้นก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกับที่เราฝันไป อาจจะไปอยู่ในปราสาทราชวัง หรืออยู่ในที่อดอยากยากเข็ญ ซึ่งเป็นสวรรค์เป็นนรกชั้นต่าง ๆ ท่านจะเชื่ออย่างไรก็เชื่อเถิด เมื่อมาลงเอยว่านรกสวรรค์ของคนที่ตายไปแล้วก็มี ข้าพเจ้าก็หมดหน้าที่ไปเปลาะหนึ่งแล้ว เหลือแต่จะรับใช้ พาท่านไปดูไปเข้าใจให้ละเอียดละออลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก

การ แบ่งชั้น ของ นรก สวรรค์ ก็แบ่ง ตามสภาพความเป็นอยู่และคุณธรรมทางจิตใจนั่นเอง การแบ่งตามคุณธรรม หรือแบ่งตาม ชั้นภูมิของ จิตนั้นนอก จากท่านจะเทียบตามที่มีธรรมบางประการประจำใจ เช่น มีพรหมวิหาร ๔ ก็จัดว่าเป็นพรหมหรืออยู่ในสวรรค์ชั้นพรหมแล้วยังแบ่งตามขั้น ของการฝึกจิต หรือ จิตที่มี สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ให้ตกอยู่ในขั้นของสมาธิต่าง ๆ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันแท้จริงคือ อำนาจจิต หรืออำนาจคุณพระ (สิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์) ซึ่งข้าพเจ้าได้ใช้ในการทดลองต่อหน้าที่ ประชุมหลาย ครั้งแล้วดังที่ได้เคยยกตัวอย่างไว้แล้วจึงขอย้ำสั้น ๆ และขยายความเพิ่มเติมออกไปอีก คือ

การแสดงความอัศจรรย์ต่าง ๆ อันเกินปกติวิสัยของคนทั่วไปนั้น เพราะอาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันแท้จริง คืออำนาจจิต ถ้าหากอำนาจจิตยังไม่ดี ก็ต้องอาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์เข้าช่วยอาจารย์ วิทยาศาสตร์ทางใจทั่วโลกใช้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ ซึ่งเคยกล่าวไว้แล้ว คือ คุณ

พระพุทธ, คุณพระธรรม, คุณพระสงฆ์, คุณบิดามารดา, และคุณครูบาอาจารย์ ถ้าหากเป็นอาจารย์ที่ถือในลัทธิหรือศาสนาอื่น ก็ถือพระเจ้าหรือศาสดาของลัทธินั้นเข้ามาแทนคุณพระรัตนไตรโดยอนุโลม ส่วนคุณบิดามารดา และคุณครูบาอาจารย์ก็ต้องใช้ประจำอยู่เหมือนกัน การเคารพนับถือต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ หรือยึดเป็นที่พึ่งได้นั้น เป็นเรื่องที่ทดลองดูได้ และเรียนต่อกันไปทดลองเองได้ไม่เลือกว่าจะเป็นเพศใด ถ้าเราจะทดลองในทางกลับอีกครั้งหนึ่ง คือไม่เคารพนับถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ นั้นเลยจะมีความศักดิ์สิทธิ์มาให้ผลร้ายแก่เราหรือไม่? ทุกคนคงตอบถูกต้องตรงกันว่า ถ้าไม่เคารพนับถือจะต้องได้รับผลร้ายแน่นอน กล่าวคือเมื่อไม่เคารพในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ ก็หมายความว่าเราไม่เคารพยำเกรง ไม่ปฏิบัติตามคำสอนในทางศาสนา และคำสอนของบิดามารดาครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้ปกครอง ผู้บังคับบัญชาด้วย ซึ่งจะได้รับผลสนอง คือจะพูดภาษาคนไม่เป็น อ่านหนังสือไม่ออกไม่รู้อะไรถูกผิดอะไรดี อะไรชั่ว หรือถ้าเราจะพิจารณาโทษสถานเบา

คือ เราเคารพนับถือทั้งในทางศาสนาและบิดามารดา ครูบาอาจารย์มาโดยตลอด แต่ภายหลังเลิกเคารพนับถือเสียโดยสิ้นเชิง เราก็คงจะมีชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ไม่ได้อย่างแน่นอน เรื่องนี้คงจะพอเข้าใจกันง่าย เพราะมีตัวอย่างที่พบเห็นกันอยู่เสมอหรือจะทดลองดูเองก็ได้

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๕ นี้ก็พอเชื่อถือกันได้ว่าศักดิ์สิทธิ์จริง ถ้าขืนไม่นับถือเข้าก็จะได้รับผลร้ายทุกรายไป ถ้านับถือก็จะได้รับผลดี ยิ่งกว่านั้น *ถ้ารู้เคล็ดลับ* ยังนำมาใช้ประโยชน์ในการเพิ่มอำนาจทางจิต และใช้ประโยชน์อื่น ๆ อีกมากมาย ใช้คุ้มครองอันตรายได้ดีที่สุด ซึ่งต่างกับเจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีเทวดาตลอดจนเครื่องรางของขลังต่าง ๆ ถ้ารู้จักใช้ก็อาจให้ผลเป็นบางคราว *แต่ถ้าเราจะไม่ยอมเคารพนับถือเสียเลย ก็ไม่ทำให้เราได้รับผลร้ายหรือความเสื่อมทรามแต่อย่างใด* มีตัวอย่างที่จะสนับสนุนข้อความนี้ และเหตุผลอื่นอีก ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับนี้แล้ว พร้อมด้วยการพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ และการคำนวณ

บางครั้งมีผู้หลอกลวงขายพระอย่างแนบเนียน โดยใช้วิชาเหนียวมาคุ้มตัวไว้ก่อน แล้วโฆษณาว่าพระของตนศักดิ์สิทธิ์ ทดลองอมแล้วฟันดูก็ไม่เข้า ขายพระได้ราคาแพง ๆ ทั้งนี้เพราะเขาอมพระไว้ *ก็สักแต่ว่าอม* ไม่มีจิตกังวลเอาองค์พระเป็นที่พึ่งเลย มั่นคงอยู่ในวิชาเหนียวคง หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์ทั้ง ๕ เท่านั้น ฉะนั้นจึงรวมอำนาจจิต มาช่วยเพิ่มความสามารถทางกายขึ้นได้ เพราะจิตแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว ย่อมเกิดสมาธิหรืออำนาจจิตขึ้นได้

การเชื่อถือเครื่องรางของขลังหรือเจ้าพ่อต่างๆ ภูตผีต่าง ๆ นั้น อาจจะได้ผลเป็นบางครั้ง เฉพาะในโอกาสที่มีความเชื่อมั่นอย่างจริงจังจนเกิดสมาธิ หรืออำนาจจิตขึ้นอีกทอดหนึ่ง หรือนั่นคือ *เจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีต่าง ๆ เครื่องรางของขลังต่าง ๆ ไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ในตัวเองเลย ถ้าหากจะบังเกิดคุณประโยชน์หรือผลพิสดารขึ้นได้ ก็จงเชื่อเถิดว่าเป็นด้วยอำนาจจิต หรือเกิดการสะกดจิตตนเอง* กล่าวคือมีอำนาจจิต ถ่ายทอดไว้ในของหรือมีวิญญาสิงอยู่

ในรูป ซึ่งอาจอยู่ได้นานเท่าใดก็ไม่แน่วิญญาณอาจจะอยู่ชั่วขณะโดยสิงอยู่แฝงอยู่และไปๆมา ๆ ได้ ดังนั้นจะยึดถือเป็นที่พึ่งโดยแน่นอนทีเดียวไม่ได้ แต่จะว่าพึ่งไม่ได้เลยก็ไม่ถูก ผู้ที่หวังพึ่งเจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีต่าง ๆ และเครื่องของขลังต่าง ๆ ส่วนมากมักจะล้มเหลว เพราะเป็นการเดินทางอ้อม ไม่ตัดตรงเหมือนวิทยาศาสตร์ทางใจ นักปราชญ์ทางจิตวิทยาทั่วโลกมีความเห็นตรงกันว่าจิตเป็นของประเสริฐ หรือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีกำลัง หรืออำนาจบันดาลผลที่ประหลาดพิสดารได้ ถ้าใช้อำนาจทางจิตของตนเองได้ ย่อมเป็นผลดีกว่าการรับถ่ายทอดจากคนอื่น เอมิลคูเอ ผู้จัดตั้งโรงเรียนสะกดจิตขึ้นเป็นคนแรกที่เมืองนังซี ให้ทฤษฎีบทที่น่าสนใจไว้ว่า

"หลักการรักษาโรคด้วยการสะกดจิตนั้น ไม่จำเป็นต้องอาศัยการสะกดให้หมดความรู้สึก หรือการสะกดจากบุคคลที่ ๒ ที่แท้อาจรักษาได้ด้วยการจูงใจตนเอง หรือสะกดจิตตนเอง (Auto Suggestion) การจูงใจตนเองหรือสะกดตนเองนี้ ถ้าใครสามารถ

ทำได้ก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวยิ่งกว่าให้ผู้อื่นสะกดจิตเสียอีก" ซึ่งมีความหมายว่าการจูงใจตนเองหรือสะกดจิตตนเองนั้นสามารถรักษาโรค หรือทำคุณประโยชน์อื่นได้ดีกว่าให้ผู้อื่นช่วยสะกดให้ หลักเกณฑ์อันนี้ช่วยเป็นพยานว่าเจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีต่าง ๆ และเครื่องรางของขลังต่าง ๆ นั้นไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ในตัว *แต่ที่บางคนหลงเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ ก็เพราะไม่ได้ใช้วิชาสถิติและวิทยาศาสตร์เข้าช่วยพิจารณา นอกจากนั้นยังไม่รู้ว่าได้เกิดการสะกดจิตตนเองขึ้นด้วย*

ถาม : เดิมทีผมไม่เชื่อเจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีต่าง ๆ และเครื่องรางของขลังต่าง ๆ ว่าจะมีความศักดิ์สิทธิ์ได้ ต่อมาผมป่วยหนัก มีคนสนับสนุนให้บนบานเจ้าพ่อให้ช่วย เพราะมีตัวอย่างที่ได้ผลแล้วหลายราย ผมได้ทดลองบนบานดูบ้าง ปรากฏว่าได้ผลดีอย่างน่าประหลาด จึงทำให้เชื่อในทางนี้ตลอดมา เพราะผมได้สำรวจตัวเองแล้ว แน่ใจว่าในครั้งนั้นไม่ได้เกิดความเลื่อมใส จนถึงขนาดจะเกิดอำนาจจิต หรือการสะกดจิตของตนเองได้ ฉะนั้น ถ้า

ไม่ใช่อำนาจเจ้าพ่อจะเป็นเพราะอะไร ขอได้โปรดช่วยพิจารณาด้วย ?

ตอบ: การหายของโรคนั้นอาจเป็นไปได้หลายทาง เช่นหมดระยะพิษของโรค เพราะฤทธิ์ยาหรือมีอำนาจทางจิตเข้าช่วย แต่เมื่อจะไม่ยอมรับว่าเป็นเพราะเหตุเหล่านี้ ก็ควรพิจารณาได้ว่า เป็นไปตามหลักวิชาสถิติและผลคาดคะเน หรือเป็นไปตามกฎธรรมดา ไม่ใช่ความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าพ่อมาช่วย กล่าวคือ

ความเจ็บป่วยหรือโรคภัยไข้เจ็บนั้น จำแนกออกเป็นข้อใหญ่ ๆ ได้ ๓ ชนิด คือ

๑. รักษาหาย ไม่รักษาตาย

๒. รักษาก็หาย ไม่รักษาก็หาย

๓. รักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย

(คัดจากปุญญาภิสันทวัคคที่ ๑ ในทุติยปัณณาสก์)

เมื่อพิจารณาทางที่จะเป็นไปได้ของโรคว่ามี ๓ ตามข้อ ๑ ถึง ๓ ดังนั้นแล้ว เราจะเห็นได้ว่า การบนบานให้โรคหายก็มีการรักษาด้วยเหมือนกัน จึงมีประตูที่สมประสงค์

ได้ถึง ๒ ประตู คือเป็นไปตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ส่วนที่ไม่สมประสงค์หรือไม่หายก็มีประตูเดียว คือ โรคที่เข้าประเภทข้อ ๓ (รักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย)

ฉะนั้น จึงเห็นว่าถึงจะบนบานหรือไม่บนบานเลยก็มีผลเหมือนกัน คือ มีส่วนที่จะสมประสงค์หรือหายป่วยได้ถึง ๒ ส่วน มีส่วนที่จะไม่หายเพียงส่วนเดียวเท่านั้น ผู้ที่บนบานมักจะหลงเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นช่วยตนเอง ที่แท้ก็เป็นไปตามธรรมดานี้จะมีส่วนที่สมประสงค์ได้มากน้อยเท่าใด ก็ต้องใช้วิธีคำนวณตามวิชาผลคาดคะเน (Probability) วิชานี้นำไปใช้ได้ผลดีหลายสาขา ไม่ใช่วิชาเดาสุ่ม เช่นในการยิงปืนใหญ่ไปยังที่หมาย ก็สามารถคำนวณได้ว่าจะถูกที่หมายกี่นัด สำหรับในการทำนายไข้ดังกล่าวแล้วก็อาจคำนวณได้เช่นกัน ถ้าหากเราจะทายว่าไข้หายทุกรายไปจะถูกมากน้อยเพียงใด หรือเมื่อมีความเจ็บป่วยอย่างทั่ว ๆ ไปจะมีหวังหายกี่ราย ตัวอย่างเช่นในความเจ็บป่วยซึ่งมีประตูที่จะหายได้ ๒ ส่วนใน ๓ ส่วน ดังกล่าวมาแล้วนั้น ถามว่า ถ้ามีความเจ็บ

ไข้ ๑๐๐๐ ราย จะมีหวังหายกี่ราย ? เมื่อใช้วิธีคำนวณตามกฎของแบร์นุยยี่ จะได้ผลลัพธ์ดังนี้ คือ

ในความเจ็บไข้ ๑,๐๐๐ ราย จะหายจริง ๕๙๐ ราย ถึง ๖๑๐ ราย หรือนั่นคือถ้าจะหายความเจ็บไข้ทั่ว ๆ ไป ๑๐๐๐ ครั้ง โดยทายว่าหายทุกครั้งไปจะทายถูก ๕๙๐ ราย ถึง ๖๑๐ ราย ทั้งนี้โดยไม่ต้องบนบานศาลกล่าวอะไรเลย กฎความจริงอันนี้แหละที่ทำให้คนหลงเชื่อว่าเจ้าพ่อหรือภูตผีต่าง ๆ ของขลังต่าง ๆ มีความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากกฎความจริงอันนี้แล้วยังมียาหรืออำนาจจิตเข้าแทรกแซง ช่วยให้หาย จากโรคภัยหรือรอดพ้นจากอุปสรรคเพิ่มขึ้นอีก กล่าวคือ ความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ ย่อมเป็นการสะกดจิตตนเอง หรือเพิ่มอำนาจจิตให้ช่วยตนเองได้ นักจิตวิทยาบางคนจึงวางหลักเกณฑ์ในการรักษาโรค โดยอาศัยจิตไว้ว่า ให้มีความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ ว่าโรคของตนค่อย ๆ หายไป แล้วให้หมั่นพูดกับตนเองด้วยความเชื่อมั่นว่า "โรคของฉันค่อย ๆ หายไปแล้ว ฉันทุเลาลงมากแล้วโรคของฉัน

จวนจะหายเป็นปกติแล้ว ฯลฯ" เรื่องนี้จะได้ผลหรือไม่อยู่ที่การรู้จักสภาพจิตหรือรวบรวมอำนาจจิตหรือนั่นคือ จะต้องศึกษาวิทยาศาสตร์ทางใจให้ดีเสียก่อน สิ่งสำคัญคือจะต้องมั่นใจ และผ่อนให้รู้สึกไปตามคำพูดนั้น ในต่างประเทศใช้ได้ผลมาแล้ว

เพื่อให้มองเห็นชัดเจนขึ้น ขอให้พิจารณาคำถามคำตอบต่อไปนี้

เจ้าพ่อต่าง ๆ เครื่องรางของขลังต่าง ๆ ใครเป็นผู้กระทำขึ้น ทำขึ้นจากอะไร ? ก็จะตอบได้ว่าคนทำขึ้น ทำขึ้นจากอิฐ, ดิน, ทองแดง, ทองเหลืองหรือวัตถุอื่น

ถ้าเช่นนั้นวัตถุที่สร้างขึ้นนั้น มีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นเพราะอะไร ? ก็ตอบได้ว่า คนทำให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้น

ถ้าเช่นนั้นคนใช้อะไรมาช่วยทำให้วัตถุนั้นศักดิ์สิทธิ์ขึ้น ? ก็จะตอบได้ว่าใช้อำนาจจิต จะใช้มนต์คาถาอะไรก็คงอยู่ในวงเดียวกันทั้งนั้น คือ ต้องอาศัยจิต

ก็อำนาจจิตที่ถูกถ่ายทอดไปยังวัตถุนั้น จะรับทราบคำพูด หรือเจตนาคนที่บนบานศาลกล่าวได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ? ตอบรับทราบไม่ได้เสมอไป มีน้อยโอกาสที่จะรับทราบได้

ถ้าเช่นนั้นอำนาจที่ถ่ายทอด ลง ไป ในวัต ถุจะ อยู่ได้นานเท่าใด ? และวัตถุที่มีอำนาจจิตถ่ายทอดไว้นั้น จะให้คุณประโยชน์อะไรเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือเปล่า ตอบได้ว่า อำนาจจิตที่ถ่ายลงไปนั้น จะอยู่ได้นานเท่าใด ไม่สามารถจะกำหนดได้แน่นอน ส่วนวัตถุที่มีอำนาจจิตถ่ายทอดไว้นั้น อาจจะมีประโยชน์กว่าเดิมได้ ในเมื่อผู้ใช้ได้มีจิตสัมพันธ์ต่อสิ่งนั้นอย่างมั่นคง แต่ถึงอย่างไรก็จะต้องเป็นเพราะอำนาจจิตของตนโดยแท้ วัตถุอื่นเป็นแต่เพียงเครื่องช่วยกระตุ้นเตือนจิตของตนให้ทำงานขึ้นเท่านั้น ถ้าหากใช้วิทยาศาสตร์ทางใจเข้าช่วย ก็จะเป็นประโยชน์ดีกว่าอาศัยวัตถุอื่น ๆ เราควรบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์เสียดีกว่า

เมื่อพิจารณาให้รอบคอบแล้ว จะเห็นได้ว่าเจ้าพ่อต่าง ๆ ภูตผีและเครื่องรางของขลังไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริง อำนาจจิตและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์ทั้ง ๕ นั้นแหละ เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยสมบูรณ์ เพราะพิสูจน์และทดลองให้เห็นจริงได้ เรื่องนี้เป็นผลสรุปที่ตรงกันของนักจิตวิทยาทั่วโลก กล่าวคือ มีความเชื่อมั่นกันว่า อำนาจจิตสามารถทำให้เกิดการแปรปรวนที่แปลกๆ ขึ้นได้ หรืออาจทำให้ร่างกายเกิดการแปรปรวนขึ้นได้ ตัวอย่าง เช่น ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ แพทย์ส่วนมากเชื่อว่าความเจ็บป่วยของโรค ต้องมีสาเหตุเนื่องจากเซลล์ ของอวัยวะได้เกิดเป็นโรค และเปลี่ยนแปลงขึ้นก่อน แล้วจึงจะทำให้การปฏิบัติงานของเรือนกายและเรือนใจแปรปรวนไป แต่สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้พบความจริงว่า ความกระทบกระเทือนทางใจมากๆ ก็ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของอวัยวะปรวนแปรไป และทำให้เซลล์ของอวัยวะเกิดเป็นโรคขึ้นได้ หรืออาจทำให้อวัยวะเปลี่ยนรูปไปได้ ฉะนั้นการรักษาโรคบางอย่าง

ไม่มีทางที่จะรักษาด้วยยาให้หายได้ ต้องรักษาทางใจ โรคส่วนมากต้องอาศัยทั้งการรักษา ทางยาและทางใจประกอบกันจึงจะหายได้เร็วขึ้น การค้นคว้าเกี่ยวแก่โรคที่เกิดจากจิต และต้องอาศัยการรักษาในด้านจิตด้วยนี้ ได้กลายเป็นหลักสูตรของแพทย์อีกวิชาหนึ่ง เรียกว่า ไซโคโซมาติกเมดิซิน (Psychosomatic Medicine) และกำลังเป็นเรื่องตื่นเต้นกันในอเมริกา ซึ่งความจริงในประเทศอินเดียและประเทศไทย ก็มีการรักษาโรคบางอย่างด้วยอำนาจจิตได้อย่างน่าชม ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงทุกวันนี้ก็ยังมีอยู่ แต่เนื่องจากผู้ที่ทำไม่ได้จริงหรืออำนาจทางใจไม่เพียงพอ มีจำนวนมากกว่า และยังอาศัยเป็นเครื่องบังหน้าหารายได้ เลยทำให้คนส่วนมากเข้าใจผิดไป ว่าการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตด้วยวิธีต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องหลอกลวงไปเสียแล้ว วิทยาศาสตร์ทางใจมีหลักเกณฑ์ว่าอำนาจ จิต ทำ ให้เกิดการประวะแปรทางกายและวัตถุได้ นอกจากนั้นยังมีวิธีการที่จะทำให้เกิดอำนาจจิต เพื่อไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ได้

ด้วย จึงเป็นวิชาอันตรงกับนักวิทยาศาสตร์ที่เจริญแล้วเขาเชื่อและค้นคว้ากันอยู่

รวมความว่าสิ่งที่เป็นวัตถุ ย่อมมี คุณ สม บัติ ไปตามธรรมชาติของมัน จะมีความศักดิ์สิทธิ์พิสดารไปกว่าธรรมชาติไม่ได้ จิตหรืออำนาจจิตมีความพิสดารอยู่มาก สามารถเปลี่ยนแปลงกายหรือวัตถุให้เป็นไปต่างๆ ได้หลายอย่างจิตหรืออำนาจจิตจึงถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริง ส่วนสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์ (ไม่มีตัวตน) ทั้ง ๕ ก็เป็นสภาพจิตอย่างหนึ่ง ที่อาจทำให้เกิดอำนาจจิตได้ จึงถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย

ถาม : เท่าที่อ่านเรื่องวิทยาศาสตร์ทางใจ มาพิจารณาได้ว่าจะให้เลิกเชื่อ เลิกใช้เครื่องรางของขลังเจ้าพ่อและภูตผีต่าง ๆ ตลอดจนพระเจ้าด้วยใช่หรือไม่ หรือจะให้เชื่อเพียงใด ถ้าเลิกเชื่อแล้วจะใช้อะไรแทน ?

ตอบ : วิทยาศาสตร์ทางใจไม่ประสงค์จะบังคับให้เลิกเชื่อ เลิกนับถือเครื่องรางของขลัง ภูตผีเจ้าพ่อหรือ

พระเจ้าต่าง ๆ แต่ต้องการให้ทราบความจริงว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีอำนาจจะบันดาลผลใด ๆ ให้มนุษย์ได้ สิ่งที่จะบันดาลได้ ก็คือ กรรม (การกระทำของตน) ในอดีตและปัจจุบันและ อำนาจจิต ของตนเอง หรือของผู้อื่นที่ถ่ายทอดออกมาหรือถ่ายทอดลงไว้ในเหล่านั้น

ถ้าสิ่งใดทำให้เราเชื่อได้อย่างจริงจังว่าจะช่วย ตนได้อย่างจริงจังและสมบูรณ์ นั่นแหละจะทำให้จิตมีความแน่วแน่ หรือเกิดสมาธิ ดังนั้นจิตของตนนั้นเองมีอำนาจและช่วยตนได้

นักวิทยาศาสตร์ทางใจ และนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ยอมรับกันว่า จิตมนุษย์มี ๒ ชั้น คือ จิตชั้นนอก (Outer Mind) เป็นจิตตื้น ๆ ที่เรารู้เท่าทันกันอยู่โดยปกติ ส่วน จิตชั้นใน (Inner Mind) เป็นจิตที่อยู่ใต้สำนึกของเรา คนปกติไม่รู้เท่าทันจิตส่วนนี้ ดังนั้นจิตส่วนนี้จึงมีบทบาทอันสำคัญต่อชีวิตมนุษย์และมีอำนาจอย่างพิสดาร

วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ สอนให้เราพิจารณาเหตุผล เชื่อเหตุเชื่อผลและเชื่อการทดลองซ้ำ ๆ ซาก ๆ จนได้ความจริง ซึ่งตรงกับหลักพระพุทธศาสนาดังนั้นเมื่อมอบสวนพิจารณาทดลอง สืบประวัติดั้งเดิมแล้ว ก็ทำให้ทราบความจริงว่า เครื่องรางของขลัง เจ้าพ่อ เทวดาฯ เหล่านั้นไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์จริง ถ้าเราเชื่ออย่างจริงจังก็บันดาลผลได้แปลก ๆ และช่วยเหลือเราได้บางโอกาสเหมือนกัน และยังผลตกทอดให้จิตตื่นเกิดอำนาจบันดาล แต่จะต้องระวังให้จงหนักว่า บางอย่างที่เชื่อนั้น เราหลอกตัวเอง คือเชื่อเฉพาะจิตชั้นนอก แล้วเข้าใจเอาเองว่าตนเชื่อจริง แต่จิตชั้นในไม่เชื่อมั่นตนหารู้ไม่ เพราะเป็นจิตใต้สำนึก เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะไม่ได้รับผลประโยชน์ในความเชื่อนั้น กลับจะให้โทษเสียอีก

เมื่อทราบเหตุผลดังนี้ เราจะหันมาเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีเหตุผลควรเชื่อพิสูจน์ทดลองได้จะไม่ดีกว่าหรือฯ การใช้เครื่องรางของขลังอาจเลือกใช้บางอย่าง แต่อย่าถึงขั้นหลงถึงกับบรรทุกติดตัวเสียมาก

หรือลงทุนซื้อด้วยราคาแพง อาจใช้เพื่อเบ็นสื่อจูงใจตนและรู้วิธีใช้ เข้าใจในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ดี (จึงจะได้ผล ส่วนวิญญาณอื่นจะช่วยได้บางโอกาสนั้นจะต้องเข้าใจให้ดี ดูเรื่องความสามารถของวิญญาณ)

คติโลกหนักไปในทางจะเปลี่ยนแปลงกายเปลี่ยนแปลงวัตถุ คติทางธรรมหนักไปในทางเปลี่ยนแปลงทางใจ (ฝึกใจ) แต่กายกับใจต่างก็สัมสันพันธ์และส่งผลถึงกันได้ ดังนั้นถ้าโลกผสมธรรม จะยังผลดีถึงเพียงไหน ?

ถาม : เรื่องการรักษาโรคแผนโบราณ หรือการใช้น้ำมนต์ใช้เวทย์มนต์คาถารักษาโรคนั้น รู้สึกว่าเบ็นเรื่องล้าสมัยและไม่ได้ผลเหมือนการรักษา โรคแผน บัจจุบัน เราควรจะช่วยกันส่งเสริมการรักษาแผนบัจจุ บัน และ กีดกันหรือบังคับไม่ให้มีการหลอกลวง รักษาด้วยน้ำมนต์คาถาอาคมเสียไม่ดีกว่าหรือ บ้านเมืองจะได้ก้าวหน้าเร็ว เรื่องวิทยาศาสตร์ทางใจอ่านดูคล้ายกับจะตะล่อม ให้ถอย หลังไป

สู่โบราณและไปนิยมเวทย์มนต์คาถาเสียอีก ขอให้ชี้แจงข้อข้องใจนี้ด้วย และชี้ข้อควรปฏิบัติที่ดีมาด้วย

ตอบ : ก่อนที่จะพิจารณาว่าอะไรถูกผิดควรจะใช้หลักพิจารณา ๑๐ ประการ (กาลามสูตร) ซึ่งกล่าวไว้ในฉบับเบิ่คโลก เราจะพิจารณาตามความคิดเห็นหรือเชื่อตำราเชื่อการพูดต่อ ๆ กันมา หรือเชื่อครูบาอาจารย์เอาดื้อ ๆ นั้นไม่ถูก อย่างน้อยต้องพิจารณาให้รอบคอบให้เห็นด้วยตา หรือทดลองจนแน่ชัดก่อนจึงเชื่อว่าดีไม่ดีถูกหรือผิด

การรักษาโรคแผนปัจจุบันเวลานี้ ยังไม่แพร่หลายทั่วถึงกัน บางแห่งถ้าจะมาหาแพทย์แผนปัจจุบันต้องเดินทาง ๑ วันบ้าง ๒ วันบ้าง แม้ผู้อยู่ใกล้ที่เจริญแต่ไม่มีเงินค่ายาก็ไม่กล้าไปหาแพทย์แผนปัจจุบัน ดังนั้นทางราชการจึงมีนโยบายที่แยบคาย คือส่งเสริมแพทย์แผนโบราณ โดยมีการสอบรับรองความรู้และตรวจรับรองคุณภาพของยาให้มีโรคอีกหลาย อย่างที่แพทย์แผนปัจจุบันรักษาไม่หาย ตรวจเชื้อไม่พบ และไม่มียารักษาโดย

ตรง โรคบางอย่างรักษาแผนโบราณได้ผลดีและหายเร็ว เช่นการรักษากระดูกหัก รักษาผี โรคจิตบางประเภท ความเจ็บป่วยบางอย่างเหล่านี้ เป็นต้น โรคบางอย่างใช้ยาแผนปัจจุบันหรือ ฉีดยาเข้ากลับเป็นหนักหรือตาย และบางอย่างแสลงกับน้ำ ไปอาบน้ำมนต์เข้าก็พาลตายไปเสียเลย เรื่องนี้เกี่ยวกับความรู้ความรอบคอบเฉพาะตัวของแพทย์ด้วย ในประเทศที่เจริญมากแล้ว เวลานี้ก็กลับหันมาสนใจและใช้วิธีรักษาโรคด้วยอำนาจจิต และการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตก็เป็นกึ่งหนึ่งของการรักษาแผนโบราณ

ข้าพเจ้าจึงขอสรุปชี้แจงว่า การรักษาโรคแผนโบราณก็ยังจำเป็น และให้ประโยชน์แก่ส่วนรวมอยู่ ถ้าเห็นว่ายาขนานใดวิธีใดไม่ดี ก็ควรพิจารณาให้รอบคอบทดลองดูให้แน่แล้วก็ห้ามปรามเป็นอย่าง ๆ และเป็นรายบุคคลไป อย่างไหนดีก็ส่งเสริมดังที่ทางราชการได้กระทำอยู่แล้ว ข้อควรปฏิบัติที่ดีคือ เมื่อพิจารณาหรือทดลองแน่ว่าโรคใดรักษาแผนปัจจุบันดีก็รักษาแผนปัจจุบัน

โรคใดรักษาแผนโบราณดีก็รักษาแผนโบราณ และถ้าโรคใดรักษาทั้ง ๒ ทางจะได้ผลดีกว่าทางเดียว ก็ควรรักษาทั้งสองทาง แต่จะรักษาแผนไหนก็ตาม เราควรจะรักษาด้วยอำนาจจิตอีกทางหนึ่ง เพราะการรักษาด้วยอำนาจจิตนั้นมีแต่ส่งเสริมให้ได้ผลดีขึ้นเท่านั้น ไม่มีการขัดแย้งกับการรักษาทางอื่นเลย นอกจากนั้นโรคบางอย่างจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาด้วยอำนาจจิต มิฉะนั้นก็ไม่มีโอกาสหายได้

ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า โรคที่แพทย์ฝรั่งยังค้นยาไม่พบหรือที่เขาประกาศว่าไม่มียารักษา ไม่มีโอกาสหายได้นั้นได้พิสูจน์แน่นอนแล้วว่ามีอาจารย์ต่าง ๆ ที่รักษาแผนโบราณให้หายได้ประมาณสิบประเภทเช่น โรคไซนัส หืด ตัวจี๊ด โรคประสาท โรคแผลเรื้อรัง วรรณโรค ประเภทดื้อยา มะเร็ง และโรคพยาธิ เป็นต้น จะได้บอกวิธีรักษาและวิธีพิสูจน์ทดลองในเรื่องแพทย์สามแผน.

บทที่ ๕

การบังคับตนเองและสะกดตนเอง

การใช้อำนาจจิตบังคับตนเอง หรือสะกดตนเองแบบฝรั่งได้กล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจเล่ม ๑ บทที่ ๑๐ แล้ว วิธีธรรมดาที่ใช้กันทั่วไปในการบังคับตนเองก็คือการหักห้ามใจการข่มใจ หรือบังคับใจเอาตรง ๆ เช่นคนติดบุหรี่ต้องการจะเลิกสูบก็บังคับตนเองเอาดื้อ ๆ ว่าไม่ยอมสูบโดยเด็ดขาดเอาเสียเลย หรือยอมผ่อนลงทีละน้อยจนเลิกเลยตามระยะเวลาที่ตั้งใจไว้ วิธีนี้ก็เป็นวิธีที่ฝืนใจบังคับใจด้วยความเด็ดขาดลงไป แต่ถ้าจะให้ดีเราควรหลีกเลี่ยงวิธีนี้ให้มากที่สุด เมื่อจำเป็นจริง ๆ จึงใช้วิธีที่ดีขึ้นก็คือควรหาอุบายพิจารณาให้ใจโน้มเอียงมาเห็นความจำเป็นที่จะต้องเลิกต้องเว้นการกระทำนั้น เพื่อให้การงดเว้นนั้นเป็นไปอย่างนิ่มนวลไม่ฝืนใจ เป็นต้นว่าการจะ

เลิกสูบบุหรี่ก็พิจารณาให้เห็นโทษของบุหรี่ และคุณประโยชน์ในการเลิกสูบบุหรี่ได้เช่นพิจารณาโทษว่า

– การสูบบุหรี่ทำให้เสียทรัพย์โดยใช่เหตุ ลองคิดคำนวณอย่างต่ำเพียงว่าค่าสูบบุหรี่วันละ ๓ บาท สูบหนึ่งปีก็สิ้นเงิน ๑๐๙๕ บาท ถ้าเราจะมีอายุต่อไปได้อีก ๕๐ ปี ค่าบุหรี่ก็รวมเป็นเงิน ๕๔๗๕๐ บาท (ห้าหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยห้าสิบบาท) เป็นเงินจำนวนไม่ใช่น้อยที่ต้องถูกเผาเป็นควันทิ้งไป........

– บุหรี่เป็นต้นเหตุให้เกิดโรคต่าง ๆ ได้มากมายหลายอย่าง ลองไปปรึกษาหารือนายแพทย์ดูว่าจะเป็นเหตุให้เกิดโรคอะไรได้บ้าง ที่เห็นชัด ๆ ก็คือ เมื่อควันบุหรี่ได้เล็ดลอดไปเกาะที่ปอดวันละเล็กน้อย หลายวันเข้าก็เป็นเขม่าหนาขึ้นทุกทีคล้ายเขม่าที่หนาทึบในครัว จึงทำให้ปอดอ่อนแอ ร่างกายอ่อนแอ เป็นช่องทางให้เกิดโรคต่าง ๆ ได้

– เป็นการตัดทอนอายุ และกำลังกายกำลังใจของตน เมื่อบังคับใจตนเองเพียงเลิกบุหรี่ไม่ได้ ไฉนจะบังคับ

– บุหรี่ไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับร่างกาย ไม่ได้ทำความเจริญให้แก่ร่างกายมีแต่จะให้โทษอย่างเดียว....

โทษนอกจากนี้ ตลอดจนประโยชน์ในการเลิกสูบบุหรี่ก็พึงพิจารณารวบรวมขึ้นเองเถิด ถ้าหากจะเป็นผู้จูงใจให้เลิกสูบบุหรี่และเห็นความสำคัญว่าเป็นการเผาเงินเผาทองของประเทศชาติปีละหลายล้านบาท ก็ควรจะได้ถ่ายทำภาพยนตร์แสดงให้เห็นโทษที่ค่อย ๆ คืบคลานขึ้นนั้น ตลอดจนหาวิธีการแทรกให้ได้เห็นได้ฟังทั่ว ๆ ไปอยู่เสมอจะเป็นวิธีดีและได้ผลกว่าการบังคับเอาดื้อ ๆ ในต่างประเทศเขามีสมาคมเลิกบุหรี่เลิกเหล้าเพื่อช่วยแก้ปัญหาทำนองนี้

ที่กล่าวมานี้ก็พอเป็นอุทธาหรณ์ ในการบังคับจิตสะกดจิตขั้นต่ำ ๆ นักสะกดจิตสรรเสริญว่าการบังคับตนเอง สะกดตนเองนั้นเป็นประโยชน์ดียิ่งกว่าให้ผู้อื่นสะกดและใช้ประโยชน์ในการรักษาโรคและอื่น ๆ ได้ดี แต่วิธีการฝึกสะกดตนเองนั้นไม่ได้กล่าวเป็นขั้นตอนให้ชัดเจนมักจะพูดมากไปในทางสะกดผู้อื่น ข้าพเจ้าจะได้กล่าวการสะกดตนเองแบบไทยต่อไป

การเชิญผีมาเข้าเช่นการเล่นแม่ศรี ก็มีหลักการเหมือนการสะกดจิตนั่นเอง คือบทกล่อมให้จิตเคลิ้มอยู่ในลักษณะครึ่งหลับครึ่งตื่น การสะกดจิตแบบฝรั่งก็ใช้คำพูดต่อเนื่องไว้ไม่ให้ขาดระยะ เพื่อจูงใจให้เคลิ้มหลับไปแล้วสอบถามเรื่องราวต่าง ๆ ก็ตอบได้ บางครั้งก็ตรงความจริงได้อย่างประหลาด ครั้นบอกให้ว่าตัวเป็นเด็กก็พูดจาออกท่าทางเป็นเด็ก ให้เป็นตัวละครก็ออกท่าทางเป็นละครไปได้ ผีมาเข้าแบบเชิญเข้าทรง ตอบปัญหาที่ถามได้อย่างประหลาดเช่นกัน การเชิญวิญญาณผู้ที่ตายแล้วมาเข้า, การปลุกพระ, ปลุกตัว ผีถ้วยแก้วเหล่านี้ก็คือการสะกดจิตตนนั่นเอง และบางอย่างก็มีจิตผู้อื่นมาช่วยสะกดด้วยเช่นการเล่นแม่ศรีหรือผีถ้วยแก้ว แต่ก็มีบางโอกาสที่วิญญาณอื่นมาเข้าแทรกปนด้วยโปรดดูเรื่องวิญญาณ ในฉบับเปิดโลกและความสามารถของวิญญาณ

การปลุกพระ หรือปลุกตัวเองโดยไม่ต้องใช้พระใช้หลักการอย่างเดียวกัน คือ หาอุบายเปิดทวารทั้ง ๖ ดัง

ที่กล่าวแล้วในบทที่ ๑ เพื่อให้จิตนิ่งหรือเกิดสมาธิเคลิ้มอยู่ในลักษณะครึ่งหลับครึ่งตื่น ก่อนจะกล่าวถึงวิธีปลุกพระหรือปลุกตัวขอกล่าวประโยชน์ที่จะได้รับเสียก่อน

ประโยชน์ในการปลุกพระหรือปลุกตัวเองคือ

๑. เป็นการฝึกตั้งจิตให้อยู่ที่ใดที่หนึ่ง ได้โดยแน่นอน ฝึกย้ายที่ตั้งจิต การรู้จักตั้งจิตที่เดียวได้และรู้ย้ายจิตนี้ก็จะเกิดประโยชน์ในการรู้จักใช้อำนาจจิตหรือส่งอำนาจจิตถ่ายทอดอำนาจจิต จริงอยู่เราอาจจะฝึกใช้อำนาจจิตได้โดยไม่ต้องฝึกปลุกตัวและปลุกพระ แต่การรู้และทำได้หลายแง่หลายมุมย่อมนำมาซึ่งความเข้าใจอันกว้างขวาง และถูกต้องได้

๒. ทำให้เกิดกำลังดีขึ้นกว่าธรรมดา จะเห็นได้จากผู้ที่ปลุกพระพอได้ที่ก็จะขึ้น คือมีอาการสั่นดิ้นหรือชักต่อยขึ้นจับกันไว้ไม่ใคร่อยู่ จะให้อยู่ต้องช่วยกันจับหลาย ๆ คน ดังนั้นจึงมีประโยชน์ไว้ใช้เวลาจำเป็นได้เช่นถูกเขารุมจับไว้ดิ้นไม่หลุดก็อาจใช้วิธีปลุกพระหรือปลุกตัวขึ้น คือตั้งจิตรวมอยู่ตรงที่ถูกจับก็จะมีกำลังดิ้นหลุดออกมาได้

๓. เป็นขั้นแรกในการปลุกให้เกิดกำลังงานพิเศษขึ้นแก่ร่างกายเมื่อชำนาญก็จะช่วยให้ปลุกชาตรีขึ้นได้เร็วขึ้น

การปลุกพระหรือปลุกตัวมีวิธีการดังนี้

๑. พนมมืออาราธนาคุณพระว่าดังนี้ "ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระพุทธ, พระธรรม, พระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ ขอให้มาช่วยดลบันดาลให้การ*ปลุกพระ*นี้ ของข้าพเจ้าจงสำเร็จตามความปรารถนาด้วยเถิด" ถ้าเราไม่ใช่พระจะปลุกตัวธรรมดาก็ใช้คำ *ปลุกตัว* แทนคำว่า *ปลุกพระ*

๒. นั่งขัดสมาธิ เอาฝ่ามือซ้ายและฝ่ามือขวาหันเข้าหากันกันงอนิ้วเข้าประกบกัน ตามรูปที่ ๒

๓. เอาพระหรือสิ่งที่จะปลุกใส่ไว้ระหว่างอุ้งมือทั้งสอง ถ้าเป็นการปลุกตัวก็ไม่ต้องใส่อะไร

๔. หลับตา, หุบปากให้สนิท, ฟันกัดกันไว้พอแผ่ว ๆ งอปลายลิ้นขึ้นดันเพดานไว้

๕. จิตมาตั้งอยู่ที่อยู่ที่องค์พระกลางอุ้งมือ ถ้าเป็นการปลุกตัวไม่ใช่พระก็ตั้งจิตมาที่กลางอุ้งมือทีเดียว การตั้งจิตก็คือเอาจิตมาจดจ่อนิ่งอยู่ที่เดียวไม่คิดเรื่องใด ๆ

๖. หายใจเข้าให้หนักและลึกแล้วอัดลมไว้ คือกลั้นใจไม่หายใจเข้าหายใจออกอีก แล้วภาวนาคำว่า "*นะมะพะทะ*" ในใจจนสุดอัดใจการภาวนาให้ภาวนาจังหวะถี่ขึ้นคือภาวนาเร็วขึ้นตามลำดับ ผ่ามือดันกันไว้

เล็กน้อย จิตตั้งไว้ที่เดียวตามข้อ ๕ ถ้าสุดอัดใจแล้วไม่ขึ้นคือไม่มีอาการสั่นหรือออกท่าทางอย่างไร ก็หายใจ เข้าอัดใจภาวนาซ้ำอีก

ถ้ารู้สึกว่าขึ้นคือเผลอตัวลืมภาวนา และมือ สั่นขึ้นจงปล่อยให้เป็นตามเรื่อง อย่ามัวพะวงกลับมาภาวนาอีกและอย่าเกิดสงสัยขึ้นว่าทำไมจึงเผลอ ๆ หรือสั่นขึ้น จงปล่อยให้สั่นแรงขึ้นตามเรื่องไม่ฝืนไม่ดัดแปลง ต่อไปก็จะเกิดการสั่นมากออกท่าทางหรือดิ้น, กระโดด, ยืน หรือคิดตัวลอยขึ้น เมื่อทำชำนาญพอนึกรวมจิตเข้าทีเดียวก็ขึ้นทันที ที่

เป็นเช่นนี้ก็เพราะจิตเป็นกำลังงาน เมื่อรวมจุดเข้าอยู่ที่เดียวได้จะเกิดกำลังหรืออำนาจแปลก ๆ ขึ้นได้ต่อ ไปลองหัดย้ายที่ตั้งจิตเช่นเอามือกอดอก แล้วเอาจิตไปตั้งไว้ที่ฝ่ามือข้างใดข้างหนึ่ง และดำเนินการปลุกดังที่กล่าวแล้วจะใช้พระหรือมือเปล่าก็ได้ เมื่อจิตรวมนิ่งลงไปได้ก็จะขึ้นเช่นกัน

การปลุกพระนี้ถ้าขึ้นถึงขีดหรือเรียกว่า พระสิงก็อาจจะตอบปัญหาต่าง ๆ ที่ถามได้ บอกยารักษาโรคได้บางครั้ง ให้ทำน้ำมนต์ ให้เทศน์ให้ฟังก็ทำได้ เรื่องนี้ทำให้คนส่วนมากแปลกใจที่ตอบปัญหาที่ไม่ ควรจะรู้ ได้ถูกต้อง เลยทำให้เกิดความเลื่อมใสเสียจนเลยเถิดความจริงแล้วจิต ของคนทุกคนถ้ามีสมาธิคือขจัดความนึกคิดอื่น ๆ ออกได้ก็สามารถหยั่งรู้ความจริงหรือเรื่องลึกลับต่าง ๆ ได้ แต่การฝึกจนรู้ได้ถูกต้องไม่ผิดพลาดเลยจำเป็นต้องได้ญาณ ซึ่งฝึกได้ยาก จึงต้องมีวิธีดัดแปลงให้รู้เห็นได้เร็วขึ้นด้วยวิธีแปลก ๆ ซึ่งมีผลคล้ายกับการปลุกพระหรือเชิญวิญญาณมาเข้าของไทย

การเชิญวิญญาณผู้ตายมาเข้า, การเล่นผีถ้วยแก้ว การเชิญเจ้าพ่อมาเข้า ก็อาศัยการนั่งทำจิตให้สงบนิ่งตั้งจิตวาดมโนภาพอย่างแรงถึงวิญญาณผู้ตาย หรือเจ้าพ่อนั้น เมื่อจิตนิ่งดีก็จะมีอาการเคลิ้มไปหรือทำอะไรได้แปลก ๆ ขึ้น ที่จริงเรื่องการปลุกพระปลุกตัว, เชิญวิญญาณผู้ตายหรือเชิญเจ้าพ่อมาเข้า เหล่านี้เมื่อเปรียบเทียบรอบคอบแล้วก็คือการสะกดจิตตนเองนั่นเอง และบางลักษณะก็มีจิตหรือวิญญาณอื่นมาช่วยหรือมาแทรกด้วย เช่นการเชิญวิญญาณมาเข้าอาจจะใช้วิธีเขียนชื่อผู้ตายใส่มือ ให้ผู้ที่จะให้เข้าแล้วทำจิตให้นิ่งนึกถึงผู้นั้นทั้งคนที่นั่งดูก็คิดช่วยด้วยเพื่อเป็นการช่วยสะกด นอกจากนั้นอาจารย์ที่นั่งอยู่ใกล้อาจจะใช้อำนาจจิตช่วยสะกดซ้ำลงไปอีกด้วย

ลักษณะวิญญาณมาเข้าเจ้าพ่อมาเข้า หรือการถูกสะกดนั้นก็คือ จิตอยู่ในลักษณะเคลิ้มครึ่งหลับครึ่งตื่นหรือเกิดสมาธิประเภทกึ่งสำนึกนั่นเอง จิตจึงอาจรู้อะไรแปลกๆ แต่ก็มีส่วนผิดพลาดได้

ถาม ในการเรียนวิชาเหนียวคงนั้น รู้ได้อย่างไรว่าจะถึงขั้นทดลองฟันหรือเถือดูได้ เคยเห็นมีการทดลองพลาดกันมีอันตรายขึ้นบ่อย ๆ เราจะมีวิธีรู้และป้องกันไม่ให้พลาดได้อย่างไร ? การรูดโซ่กอบโซ่ที่เผาไฟแดงหรือการลุยไฟนั้นจะทราบได้อย่างไรว่ากอบได้ลุยได้ ?

ตอบ จะรู้ได้ว่าเหนียวคงทดลองได้หรือรู้ว่าจะกอบโซ่ได้ลุยไฟได้ก็ต้องมีวิธีตรวจสอบเสียก่อน ตัวอย่างเช่นวิชาเหนียวคงที่ใช้เอาปูนคาดคอดังกล่าวไว้ในเล่ม ๑ เราจะต้องเอานิ้วป้ายปูนมาเศกให้ได้ที่ก่อน ครั้งแรกก่อนเศกควรรู้ว่าปูนเมื่อป้ายที่ลิ้นจะกัดลิ้นถ้ายังไม่รู้ว่ามัน กัดอย่างไรก็ลองป้ายลิ้นดูก่อน ต่อไปเมื่อเศกแล้วคือการภาวนาส่งอำนาจจิตไปที่ปูนนั้นจนได้ที่ลองป้ายลิ้นดู จะไม่กัดลิ้นอาจรู้สึกจืด หรือเย็นดังนี้ก็เป็นอันว่า จิตขณะนั้นหรือระดับนั้นมีกำลังพอทดลองได้เมื่อใช้ปูนนั้นคาดคอก็ทดลองฟันได้ ถ้าจะป้องกันให้แน่ลงไปอีก เวลาทดลองก็ใช้คำภาวนากำกับไว้ด้วย ให้จิตมั่นไม่เขวไปเรื่องอื่นเวลาฟันก็สังเกตได้อีกโดยฟันเบาก่อน ถ้ารู้สึกว่ามีดถูกดีดกลับ

คล้ายมีกำลังคอยผลักออกมาก็พ้นแรง ขึ้นได้อีก ดังนี้เป็นต้น ส่วนการที่จะรู้ว่ากอบโซ่ลุยไฟได้หรือยังก็ใช้ใบไม้สดทดลองดูก่อน เช่นใช้ใบพลูสดทาบลงไปที่โซ่ หรือถ่านที่แดง ๆ อยู่นั้น ถ้าใบพลูมีการไหม้เป็นรูใหญ่ ๆ ก็แสดงว่ายังดับพิษร้อนไม่หมดต้องนั่งภาวนาส่งอำนาจจิตไปที่ไฟ เพื่อดับพิษซ้ำอีก ถ้าเอาใบพลูทาบแล้วใบพลูเหี่ยวไปเฉย ๆ ไม่ไหม้ก็แสดงว่าพิษร้อนถูกดับหมดแล้วลงมือกอบโซ่ หรือลุยไฟได้ ผู้อื่นจะมากอบดูหรือลุยก็ได้

ถาม จิตของหญิงกับชายต่างกันหรือเปล่า ทำไมจึงว่าจิตผู้หญิงอ่อนแอกว่าผู้ชาย ผู้หญิงจะฝึกจิตให้กล้าแข็งอย่างผู้ชายได้บ้างหรือไม่ ?

ตอบ จิตหรือวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่มีเพศจะเป็นจิตหญิงหรือชายก็เหมือนกัน ผู้หญิงที่หมั่นฝึกจิตก็ทำให้จิตกล้าแข็งและมีอำนาจได้เหมือนกัน อาจารย์ที่สอนวิชาใช้อำนาจจิตให้แก่ข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงก็มี ตามประวัติศาสตร์ผู้หญิงมีอำนาจจิตดี และสำเร็จพระอรหันต์ก็มีเป็นจำนวนมาก ที่เรารู้สึกว่าจิตใจของหญิงอ่อนแอไปนั้นก็

เป็นเพราะจิตของหญิงมีการอบรมไปในทางอ่อนโยน ร่างกายและจิตใจที่ฝึกฝนอบรม, ขนบธรรมเนียม ตลอดสิ่งแวดล้อมจูงใจให้มีอุปาทานไปในทางอ่อนโยน อ่อนแอจึงจะเข้าใจผิดไปว่าจิตมีเพศคนที่เป็นผู้หญิงตาย ไปก็ต้องเกิดเป็นผู้หญิง หรือถ้าเกิดเป็นสัตว์ก็เป็นตัวเมีย เรื่อยไปนั้นเป็นการเข้าใจไม่ตรงความจริง จิตอันแท้จริงที่ ไม่มีอะไรมาเคลือบแฝงย่อมเป็นอย่างเดียวกันหมด และมี อำนาจหรือมีฤทธิ์เดชเท่ากัน

ถาม วิชาคงกะพันกับวิชาชาตรีต่างกันอย่างไร?

ตอบ วิชาคงกะพัน เป็นวิชาทำให้หนังเหนียว แทงไม่เข้าตีไม่แตก แต่เมื่อถูกฟันหรือแทงหรือตีก็ยังมี การเจ็บและช้ำบวมขึ้นได้ ส่วนวิชาชาตรีนั้นเป็นวิชาทำให้ เหนียว และไม่เจ็บไม่ช้ำไม่บวมเมื่อปลุกชาตรีขึ้นแล้ว เอาของหนัก ๆ ทุ่มหรือตีก็ไม่มีอันตรายอย่างใด ดังเช่น ชาวอินเดียที่แสดงเอาหินก้อนใหญ่ทุ่มใส่ศีรษะ หรือหลังได้ โดยไม่มีอันตรายอย่างใด

ข้อเตือนใจ

ในการฝึกวิชาใช้อำนาจจิตต่าง ๆ ควรเก็บไว้ใช้ในคราวจำเป็น ไม่แสดงพร่ำเพรื่อ หรือไม่หลงลืมตัวว่าตัวเก่งกล้า อยากให้ผู้อื่นยกย่องควรจะแสดงเป็นครั้งคราวเฉพาะที่จะเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือเพื่อส่งเสริมความดี แก่นสำคัญในการฝึกจิตฝึกสมาธิก็เพื่อให้มีอำนาจในการบังคับจิตตนเองให้ดำรงอยู่ในความดี, อดทน, บากบั่นที่จะสร้างความก้าวหน้าให้แก่ตนและผู้อื่น ในที่สุดก็พยายามก้าวเข้าสู่มรรคผลขั้นสูง ส่วนการใช้อำนาจจิตแปลก ๆ นั้นก็ไว้ใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมการก้าวหน้าไปสู่จุดหมายปลายทาง และใช้เพื่อตรวจสอบระดับจิตว่าตนได้ฝึกจิตไปถึงขั้นใดแล้ว ไม่มีวิธีใดที่จะใช้ตรวจสอบระดับของสมาธิได้ถูกต้องและแจ่มแจ้ง เท่ากับวิธีให้ใช้อำนาจจิตดู ซึ่งเป็นวิธีของอาจารย์ผู้มีฌานสูงใช้กันอยู่ถึงทุกวันนี้

ถาม การหมั่นฝึกสมาธิจะเกิดผลประโยชน์ อย่างไรและจะส่งเสริมการศึกษาในทางโลกอย่างไรบ้าง ?

ตอบ เรื่องนี้ได้ตอบมาบ้างแล้วในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลก ขอตอบเพิ่มเติมดังนี้คือ การฝึกสมาธิถ้าทำจริงจังแล้วจะเกิดผลคือ

ก. มีความเบ็นอยู่สบายใจผ่องใสไม่ยุ่งใจ มีความสุขสบายแปลกกว่าปกติ

ข. ก่อให้เกิดบัญญา เมื่อจิตเบ็นสมาธิดีย่อมเกิดความรู้ความฉลาดขึ้น สอดส่องเห็นเหตุผล ได้ตามความเบ็นจริง ธรรมชาติหรือข้อธรรมที่เรานึกว่าเข้าใจดีแล้วถ้าเราฝึกสมาธิได้ผลก้าวหน้าขึ้นจะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งแจ่มชัดกว่าตอนที่ฝึกสมาธิไม่ได้ผล และจะเห็นความบกพร่องที่ตนเข้าใจอยู่เดิม

ค. ทำให้ใจคอมั่นคงหนักแน่น, อดทด, ใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ได้ ส่งเสริมให้สำเร็จในกิจการต่าง ๆ ได้

ง. ทำให้สำเร็จผลขั้นสูงได้ คือได้อภิญญา ๕ **วิชชา ๓, วิชชา ๘** และถึงมรรคผลนิพพานได้เบ็นที่สุด

เรา *ต้องการที่จะควบคุมปกครอง หรือบังคับผู้อื่นให้ทำตามที่เราประสงค์* แต่จะสำเร็จได้อย่างไร ? การบังคับด้วยอำนาจอย่างใดก็ตามย่อมเป็นไปได้ชั่วครั้งชั่วคราว ไม่มั่นคงถาวรเหมือนการควบคุมจิตใจเขาไว้ได้ หรือทำให้เปลี่ยนใจเขาได้ ใจเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน จึงจำเป็นต้องใช้ใจหรืออำนาจ ทางใจเข้าควบคุม จึงจะสำเร็จการจะควบคุมจิตใจผู้อื่น หรือคนหมู่มากให้สำเร็จได้นั้นก็มีทางเดียวคือ *ต้องควบคุมใจตนเอง บังคับหรือสะกดจิตตนเองให้ได้ก่อนจึงจะใช้หรือส่งอำนาจจิตไปบังคับใจผู้อื่นได้* การฝึกควบคุมหรือบังคับจิตตนเอง ได้กล่าวในวิทยาศาสตร์ทางใจเล่ม ๑ มาบ้างแล้ว ในเล่มนี้ ก็จะกล่าวเพิ่มเติมขยายกว้างขวางออกไป และให้เข้าใจดีขึ้น

ความรู้ความชำนาญในการควบคุมจิต ตั้งจิตและย้ายที่ตั้งจิต เป็นเครื่องช่วยให้ส่งกระแสจิตหรืออำนาจจิตไปทำประโยชน์ต่าง ๆ ได้

มีผู้อ่านวิทยาศาสตร์ทางใจบางคนก็ชอบในทางสะกดจิตบางคนชอบทางรักษาโรค บางคนชอบทางใช้อำนาจ

จิตในทางแปลก ๆ บางคนชอบทางสมาธิเพื่อมุ่งเข้าสู่บัญญา หรือความสุขอย่างเดียว จะชอบอย่างใดก็ตามทีเถิด ข้าพเจ้ายินดีด้วยทั้งนั้น และวิทยาศาสตร์ทางใจก็มีพร้อมทุกกิ่งทุกสาขาให้พิจารณาเลือกปฏิบัติ ยังมีผู้ที่ชอบแปลกกว่าเพื่อนก็คือ ชอบกล่าวว่าวิทยาศาสตร์ทางใจจะหนักไปในทางใช้อำนาจจิตในทางไม่ดี หรือใช้เดียรจฉานวิชาที่เข้าใจเช่นนั้นก็เบ็นด้วยยังอ่าน วิทยาศาสตร์ทางใจ ไม่ตลอด

หรือยังรู้ไม่จริงเข้าใจไม่จริง ถ้าอยากรู้ว่าเดียรัจฉานวิชาคืออะไรมีกี่อย่างให้ดูอุปกรณ์วินัยมุขบทที่ ๑๘

วิทยาศาสตร์ทางใจใช้ความดีเบ็นรากฐาน จึงไม่น่าวิตกว่าจะยุไปทางเสีย มีแต่ยุไปในทางดี ใช้อำนาจจิตไปในทางดีทางเบ็นประโยชน์ จะฝึกจิตทางใดชอบทางใดก็ไม่สำคัญ เพราะไม่ช้าก็ต้องเข้าร่วมทางกันตรงฌานนั่นเอง เมื่อฝึกดีขึ้นก็ถึงฌานทั้งนั้น และเมื่อถึงฌานก็จะถึงวิบัสสนาคือได้บัญญาขึ้นตามลำดับ เมื่อมีบัญญารู้ให้จริงแล้วไม่ต้องไปชักชวนไปห่วงเขาดอก เขาจะไม่ยอม

ทำชั่วขยะแขยงต่อความชั่วอย่างไม่ยอมถอยหลัง วิชาต่างๆ ที่เราเรียนรู้ไม่เป็นสิ่งที่เราจะต้องแบกหามไว้ เราเรียนรู้เพื่อส่งเสริมวิชาด้านอื่น ๆ และเราต้องการเลิกใช้วิชาที่เรียนรู้เมื่อไรก็ได้ ข้อสำคัญอย่าเข้าใจผิดว่าเป็นวิชาที่ผิด อาจารย์ผู้สอนไม่ดีอย่างนี้ จะเกิดโทษ เพราะไม่เป็นมงคลแก่ตัว

ภวังค์จิต, การเข้าสู่ภวังค์, การนั่งแล้วตัวแข็ง, การสะกดจิต, การเชิญวิญญาณ, ผีเข้าเจ้าทรงมีความแตกต่างกันอย่างไร ? เจตภูตและวิญญาณตลอดจนการเลี้ยงผีมีข้อเท็จจริง หรือมีวิธีพิสูจน์ทดลองอย่างไรจะได้กล่าวให้แจ่มแจ้งขึ้นโดยลำดับตามขั้นตอนที่เหมาะสม

สรุปความ ถาม–ตอบ

สรุปความว่า วิทยาศาสตร์ทางใจใช้ความดีเป็นรากฐานใช้สมาธิทำให้เกิดอำนาจจิต และใช้เจตนาเป็นสื่อผลักดันให้อำนาจจิตไปทำประโยชน์ต่าง ๆ ได้ จะใช้ได้ผลหรือไม่เพียงใดนั้น แต่ขั้นสมาธิของจิตและวิธีใช้จิตในเรื่องนั้น ๆ ผู้เขียนเองกำลังศึกษาทั้งทางหลักวิชาและการปฏิบัติ สำหรับเรื่องภูตผีต่าง ๆ เจ้าพ่อต่าง ๆ เครื่องรางของขลังต่าง ๆ ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถ้าหากจะแสดงผลพิสดารขึ้นได้ในบางคราวก็จงเชื่อเถิดว่า เป็นเพราะอำนาจจิตของตนเองหรือของผู้อื่นเป็นต้นเหตุเรื่องนี้ให้อ่านเหตุผลและข้อพิสูจน์ในบทหลังต่อไป ทำนองเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ทางวัตถุ ซึ่งเจริญก้าวหน้าไปได้ถึงเพียงใดไม่มีใครบอกเขตจำกัดได้ วิทยาศาสตร์ทางใจก็เจริญไปได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัดเช่นกัน

คนส่วนมากเข้าใจว่าสมาธิ คือการนั่งถูกระเบียบนั่งในที่สงบระงับหลับตาหรือภาวนาไป แต่ความจริงทุกคนมีสมาธิเป็นกำลังภายใน อยู่แล้วในการทำกิจการต่าง ๆการอ่าน การเขียน, การคิด, การประดิษฐ์การพิจารณาหาความก้าวหน้า การตกลงใจ ก็ใช้สมาธิเข้าช่วยทุกคนต่างกันก็แต่ใช้ได้มากหรือน้อยเท่านั้น ถ้านิสัยรู้บังคับใจและชอบฝึกบังคับใจให้อยู่ในขอบเขตที่ต้องการก็เรียกว่าเป็นผู้ฝึกสมาธิ หรือเป็นผู้ใช้อำนาจจิตให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นบางคนจึงไม่รู้ตัวว่าตนกำลังฝึกสมาธิทุกวันอยู่แล้ว เพราะเมื่อแปลตามรูปศัพท์ "สมาธิ" แปลว่า "ตั้งไว้พร้อม ตั้งไว้ดี ตั้งไว้กับ" ซึ่งหมายความว่า "ตั้งความนึกคิด หรือตั้งจิต ของตนให้อยู่ ในขอบเขตที่ต้องการ" ถ้าจะให้ตรงกับจุดหมายลงไปอีกก็คือ "การตั้งจิตมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว" หรือจะให้ง่ายที่สุดก็กล่าวอย่างถูกต้องได้ว่า สมาธิ คือ การปรับลมหายใจ

ประโยชน์ของสมาธิในทางโลกก็คือ ทำให้มีความคิดแจ่มใสตกลงใจได้ถูกต้อง คาดการข้างหน้าถูก กำลัง

ใจเข้มแข็ง มีสุขภาพดี ทำงานได้ทนทานไม่เหน็ดเหนื่อย นอกจากนั้น ยังใช้ อำนาจจิตไปในทาง ที่มีประโยชน์ ต่าง ๆ ได้เช่นในการแต่งกองทัพ คงกระพันชาตรี ดับพิษไฟ เสดาะโซ่ เสดาะกุญแจ ล่องหนหายตัว และใช้ในการรักษาโรค เป็นต้น ซึ่งจะพบในประวัติบุคคลสำคัญทั้งในประเทศและต่างประเทศ แต่ที่สำคัญก็คือในปัจจุบันก็มีตัวอย่างและมีผู้ทำได้ทุกอย่าง อย่าเข้าใจผิดว่าสมัยนี้ฝึกไม่ได้ ไม่มีผู้ทำได้ ที่จริงนั้นมีผู้ทำได้ไม่ว่าอย่างใด แต่ไม่มีดาษดื่นเหมือนสมัยพุทธกาล เพราะเราหลงวิทยาศาสตร์ทางวัตถุกันจนลืมความสำคัญของวิทยาศาสตร์ทางใจ พึ่งจะมาตื่นตัว และเห็นความ สำคัญของวิทยา ศาสตร์ทางใจ เมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้เอง ได้กล่าวถึงวิธีฝึกจิต และการใช้อำนาจจิต เปรียบเทียบกับ ของต่าง ประเทศ แล้วสรุปให้ได้วิธีที่ดี, ที่ถูก, เหมาะสมัยซึ่งเป็นวิธีของวิทยาศาสตร์แท้ไว้แล้วในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก

ถาม : วิทยาศาสตร์ทางใจและไสยศาสตร์เป็นวิชาเดียวกันหรือไม่ ? เคยอ่านพบคำว่าวิชาแต่งกองทัพและคำว่าแต่งตัวนั้นมีความหมายว่าอย่างไร ?

ตอบ : วิทยาศาสตร์ทางใจไม่ใช่วิชาเดียวกับไสยศาสตร์ แต่ก็ได้ดัดแปลง เอาไสยศาสตร์ บางอย่าง ให้เข้ากับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ แล้วจึงนำมารวมเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจบ้างก็มี วิทยาศาสตร์ทางใจมีหลักเกณฑ์แน่นอนถูกต้องพิสูจน์ทดลองและสอนต่อได้ไม่เลือกหน้า ไม่ถือเคล็ดลางยุ่งยากเหมือนไสยศาสตร์และถือความดีเป็นหลัก

วิชาแต่งกองทัพ หมายถึงวิชาการที่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเกิดความเหนียวคงแคล้วคลาด หรือคุ้มอันตรายได้ เพราะเหตุว่าทำให้ผู้อื่นลูกน้องหรือวัว ควาย ช้าง ม้า ปลอดภัยได้ด้วย เหมาะสำหรับการเป็นผู้นำเวลารบทัพจับศึกจึงเรียกว่าวิชาแต่งกองทัพ ตัวอย่างเช่น วิชาเหนียวคงที่ข้าพเจ้าใช้ในการทดลองต่อหน้าที่ประชุม เมื่อใครเรียนแล้วจะใช้คุ้มตัวเองก็ได้ ทำให้คนอื่นก็ได้โดยที่ผู้นั้นไม่ต้องเรียนไป เป็นแต่แต่งตัวให้ก็ใช้ได้

แต่งตัว หมายความถึงการทำให้เกิดความเหนียวคง, แคล้วคลาดหรือคุ้มอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างได้ แล้วแต่วิชานั้น ๆ และเมื่อแต่งตัวครั้งหนึ่งอาจจะคุ้มได้ ๑ วัน หลายวันหรือไม่ถึง ๑ วันก็ได้แล้วแต่วิชานั้น ๆ

ถาม : ถ้าวิทยาศาสตร์ทางใจคุ้มอันตรายต่าง ๆ ได้ ป้องกันให้ผู้อื่นด้วยก็ได้ จะไม่พาให้ผู้ที่เรียนฮึกเหิมไปปล้นไปขโมยเขาหรือ ? การเรียนวิทยาศาสตร์ทางใจจะไม่ทำให้เหินห่างสังคมเพราะต้องระวังเรื่องเคล็ดลาง และมัวหลับตาสวดมนต์ภาวนาอยู่หรือ ?

ตอบ : วิทยาศาสตร์ทางใจไม่ทำให้คนฮึกเหิมไปในทางชั่วเพราะใช้ความดีเป็นรากฐาน จึงมีแต่บังคับให้คนประพฤติดีเพราะรู้เห็นฤทธิ์เดชของความดี ความชั่ว ตามความเป็นจริง ถ้าประพฤติชั่วขาดศีลธรรมวิชานี้ก็เสื่อมใช้ไม่ได้ผล ซึ่งมีตัวอย่างมามาก ตัวอย่างวิธีจับคนที่ลักขะโมยของข้าพเจ้า เคยทดลองต่อหน้าที่ประชุมหลายครั้ง

โดยสาบานก่อนว่าถ้าเป็นขะโมยอย่าให้คุณพระคุ้มครองแล้ว ก็เสกใบพลูให้กินทดลองพ้นแขน ใครเข้าก็เป็นขะโมยหรือให้จับโซ่ที่เผาไฟจนแดงก็ได้ปรากฏว่าจับขะโมยได้ดี

ส่วนที่เกรงว่าจะต้องเหินห่างจากสังคมนั้น ไม่ต้องวิตก เพราะวิทยาศาสตร์ทางใจไม่ต้องถือเคล็ดลาง แม้จะให้ใช้ความดีเป็นรากฐาน ก็ไม่บังคับเด็ดขาดว่าต้องถือศีลกี่ข้อตลอดเวลา และไม่จำเป็นต้องสวดภาวนาอยู่ตลอดไป เมื่อรู้หลักรู้วิธีแล้วไม่อยากใช้ประโยชน์ก็เก็บไว้ได้เหมือนมีอาวุธไม่จำเป็นว่าจะต้องติดตัว และใช้อยู่ตลอดชีวิต อาจารย์บางคนติดสุราเลิกไม่ได้ต้องดื่มทุกวันก็มี แต่เมื่อจะใช้วิชาหรือจะสอนให้ใครก็งดดื่มในห้วงนั้นเสีย สิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติคือให้ยึดถือเอาความดีเป็นหลักเป็นที่พึ่ง ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรม เท่าที่ตนพอจะปฏิบัติได้ เพื่อความเหมาะสมในสังคมและอาชีพที่สุจริตของตนอย่าได้ปฏิเสธว่าปฏิบัติไม่ได้ในสิ่งที่ตนสามารถปฏิบัติได้ในโอกาสอันควรนั้น ๆ เมื่อถึงคราวจะใช้

อำนาจจิตหรือวิชนั้น ๆ จึงจำเป็นที่จะต้องตั้งจิตมั่นมุ่งยึดในความดีโดยสมบูรณ์

ถาม : ขอทราบผลการค้นคว้าในต่างประเทศ การค้นคว้าเกี่ยวกับการสะกดจิต หรือใช้พลังจิตขั้นสูงเพิ่มเติมจากที่เล่ามาแล้ว

ตอบ : ชาวตะวันตกที่ใช้วิทยาศาสตร์ทางใจได้ผลดีผู้หนึ่ง คือ ราสปูติน ซึ่งตายอย่างสุนัขกลางถนนผู้หนึ่ง เพราะเหตุที่ใช้วิชาสะกดจิตในทางทุจริตเห็นแก่ตัว สำหรับชาวตะวันตกก็มี สวามีรามยันทาสโยคีชาวอินเดีย และโยคีอื่น ๆ อีกหลายท่าน ที่เชี่ยวชาญในการสะกดจิตและแสดงความอัศจรรย์ต่าง ๆ ได้

ค.ศ. ๑๕๓๐ นายแพทย์คนสำคัญของสวิสส์ ชื่อ พาราเซลซุส ประกาศทฤษฎีอำนาจการดึงดูด และใช้อำนาจดึงดูดในตัวเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ นายแพทย์โรเบิดฟลัด (ค.ศ. ๑๕๗๔–๑๖๓๗) ก็ได้นำเอาวิธีการรักษาโรคโดยใช้กำลัง ดึงดูดของร่างกาย ตามหลักพาราเซลซุลเข้าไปใช้ในประเทศอังกฤษนายแพทย์เมสเมอร์แห่ง กรุง

เวียนนา (ค.ศ. ๑๗๓๔-๑๘๕๔) ได้รักษาโรคด้วยวิธีสะกดจิตจนมีชื่อเสียงโด่งดัง และได้เคยเข้าไปรักษาโรคถึงในวังพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ ของฝรั่งเศส เมสเมอร์รักษาคนป่วยให้หายได้อย่างพิศวงหลายราย

เอมิลคูเอ ได้จัดตั้งโรงเรียนสอนวิชาสะกดจิตขึ้นเป็นคนแรกที่เมืองนังซี เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงมาก ทฤษฎีที่น่าสนใจของคูเอก็คือ หลักการรักษาโรคด้วยการสะกดจิตนั้น ไม่จำเป็นต้องอาศัยการจูงใจให้หมดความรู้สึกหรือการจูงใจจากบุคคลที่ ๒ ที่แท้อาจรักษาได้ด้วยการจูงใจตนเองหรือสะกดจิตของตนเอง (Auto-suggestion) การจูงใจตนเองนี้ ถูกกล่าวว่า ถ้าใครสามารถทำได้ ก็จะเป็นคุณประโยชน์แก่ตัวยิ่งกว่า การให้คนอื่นสะกดจิต.สียอีก

ด๊อกเตอร์ลีเอโบลต์ ซึ่งเคยทำการสะกดจิตคนมามากในจำนวน ๙๖๘ คน ที่มาขอให้เขาทำการสะกดจิตมี ๔๖๐ คน ที่ตกอยู่ในอาการเคลิบเคลิ้ม ๒๒๓ คนเข้าสู่ภวังค์ ๑๒๙ คนหมดความรู้สึก ๓๐ คนเกือบหมดความรู้สึก ๑๐๐

คน เข้าสู่อาการง่วงงุน และ ๒๖ คนสะกดไม่สำเร็จ ศาสตราจารย์เวตเตอร์สแตรนส์ นายแพทย์โรคจิตผู้มีชื่อเสียงแห่งกรุงสต๊อกโฮล์มยืนยันว่า บรรดาคนป่วยที่มารักษานั้นคิดเฉลี่ยแล้ว ๑๐๐ รายหายไป ๙๗ ราย

ตัวอย่างในต่างประเทศ เกี่ยวแก่การใช้วิทยาศาสตร์ทางใจนี้มีอีกมากและที่เขียนเป็นตำราขึ้นก็มีมากมาย แต่มักจะปฏิบัติยาก เข้าใจยาก ข้าพเจ้าจึงเลือกเอาแต่ส่วนที่ดีและง่ายของต่างประเทศมาผสมกับของไทย จึงกลายเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจขึ้นซึ่งเป็นวิชาที่ไม่ขัดกับความเจริญของสังคม ไม่ขัดกับหลักที่อาจารย์ของไทยดัดแปลงไว้แล้ว และไม่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ด้วย แต่ก็มีบางอย่างที่ ขัดกับหลักการของ โยคี และของฝรั่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะให้เหตุผลชี้แจงเปรียบเทียบให้เห็นชัดว่าของใครดีกว่ากัน ถึงอย่างไรก็ดี ในต่างประเทศก็ปรากฏว่าได้นำเอาวิชาสะกดจิตไปใช้รักษาโรคได้ผลหลายอย่างเช่น โรคปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดท้อง ท้องผูก โรคอุปาทาน โรคตรอมใจ

โรคอำมะพาต ตลอดจนโรคติดอ่าง โรคตื่นกลัวการออกโรง และใช้แทนยาสลบได้เป็นอย่างดี ในยุโรปและอเมริกาได้มีนักสะกดจิตแสดงให้ประชาชนดูบ่อยครั้ง ส่วนมากแสดงได้อย่างแนบเนียนน่าชม แต่นักสะกดจิตบางคนที่ไม่เชี่ยวชาญถึงขนาดก็แสดงได้อย่างเคอะเขิน และกลายเป็นเรื่องขบขันให้ประชาชนขาดความเชื่อถือไป ก็มีการสะกดจิตที่นักสะกดจิตชอบแสดงให้ประชาชนดู มักประกอบด้วยการกระทำให้แขนขาแข็งทื่ออยู่ในท่าแปลก ๆ เช่นทำให้ตัวแข็งเป็นท่อนไม้เอาท้ายทอยพาดอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งทั้งร่างอันแข็งทื่อของผู้ถูกสะกด จะรับน้ำหนักได้เป็นอย่างพิเศษ และทนต่อความเจ็บปวดได้อย่างน่าอัศจรรย์ จะเอาเข็มทิ่มแทงลงไปในผิวเนื้อ ก็ไม่รู้สึกสะดุ้งเจ็บปวดประการใด

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา นักวิทยาศาสตร์ในประเทศที่เจริญทั้งหลาย เกิดสงสัยในเรื่องปาฏิหาริย์ (=สิ่งซึ่งอัศจรรย์) ของอำนาจจิตขึ้นทุกที

การประชุมขององค์การโลก ไม่ว่าสาขาใดก็จะมีการย้ำและเน้นถึงการศึกษาให้เข้าใจธรรมชาติของจิตใจมนุษย์ นักวิทยาศาสตร์กายภาพ ซึ่งชอบง่วนอยู่กับหลอดแก้วทดลอง เครื่องยนต์กลไกก็ได้ หันมาสนใจในวิชาที่เกี่ยวกับจิตและเหตุการณ์ของสังคมยิ่งขึ้นและกลับพูดว่า "ทุกคนจะต้องขึ้นอยู่กับเจตนารมย์แห่งอาณาจักรของใจ (Kingdom of mind) บัดนี้คำว่าจิตเหนือกาย (Mind overbody) ได้กลายเป็นคำพูดที่แพร่ทั่วไป ในบรรดานักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายในยุโรปและอเมริกา และกำลังค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางเพื่อนำเอาสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์จากจิตใจมนุษย์มาใช้แก้ปัญหาที่กำลังทำให้สังคมมนุษย์อลเวงอยู่ขณะนี้

ท่านทั้งหลายคงจะเคยได้ยินเรื่องแปลก ๆ ในอินเดียมามาก เป็นต้นว่านักสะกดจิตสามารถหยิบถ่านไฟลุกแดงมาวางในมือของผู้ถูกสะกดจิต โดยที่ถ่านไฟไม่ทำให้มือผู้ถูกสะกดจิตไหม้หรือพองเลย โยคี บางคนก็สามารถปลุกตัวให้ลอยขึ้นจากพื้นดินได้หลายเมตร

การทดลองด้วยปืนนั้น ตามที่ข้าพเจ้าได้เคยทดลองแล้วซักถามผู้อื่นที่เคยทดลองแล้วปรากฏว่า เป็นเรื่องที่ทดลองได้จริง ๒ วิธีคือ ใช้อำนาจจิตขั้นสูง หรือใช้วิธีสะกดสั่งขั้นสูงให้ตัวแข็ง หรือมีพลังในตัวเพื่อสู้กับการยิงได้ ตัวอย่างท่านผู้ทดลองได้จริงเวลานี้ก็มีมาก หลวงชุมพร ฯ ท่านก็มีชื่อเสียงโด่งดังในทางใช้อำนาจทางใจเคยแสดงการใช้อำนาจทางใจบังคับไม่ให้ปืนยิงถูกได้ และแสดงฤทธิ์ทางอื่น ๆ จนกลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ถึงกับมีการสร้างศาลเจ้าพ่อกรมหลวงชุมพรไว้กราบไหว้ กรมหลวงชุมพร ฯ ท่านสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศแต่ท่านก็ยอมเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์วัดมะขามเฒ่า จังหวัดชัยนาท ถ้าใครไปดูที่วัดมะขามเฒ่าเวลานี้ก็จะเห็นรูปกรมหลวงชุมพรฯ ขนาดใหญ่ติดอยู่ข้างล่างรูปของท่านอาจารย์

เวลานี้ประเทศต่างๆกำลังค้นคว้าในเรื่องวิทยาศาสตร์ทางใจกันอย่างขมักเขม้น เพราะเห็นประจักษ์แจ้ง เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้แล้วว่า วิทยาศาสตร์ทางใจ

มีความสำคัญกว่าวิทยาศาสตร์ทางวัตถุ และวิทยาศาสตร์ทางใจสามารถเอาชนะวิทยาศาสตร์ทางวัตถุได้

การสะกดจิตและการจูงใจ

นักสะกดจิตของฝรั่งหลายประเทศ ลงความเห็นว่าการสะกดจิต (Hypnotism) กับการจูงใจ (Suggestion) นั้นเป็นสิ่งเดียวกันหรือทำให้เกิดผลคล้ายกัน คือ เป็นการบังคับให้เป็นไปตามต้องการ และแยกเป็น ๒ อย่างเช่นกัน คือการสะกดจิตตนเอง หรือจูงใจตนเองอย่างหนึ่งกับการสะกดผู้อื่นหรือจูงในผู้อื่นอีกอย่างหนึ่ง

การดำเนินการฝึก สะกดจิตของ ฝรั่งรวบ รวม ที่ที่สำคัญได้ดังนี้

๑. ฝึกเป็นคนเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นว่ามีความสามารถในการสะกดจิตหรือการจูงใจ คือพยายามนึกคิดในแง่ดี แง่ความสามารถให้ลงเอยว่าเชื่อตนเองได้แน่นอน

๒. ฝึกสายตาให้แข็ง เขาถือว่าสายตาแข็งเป็นเครื่องมือสำคัญในการสะกดจิต วิธีฝึกได้กล่าวมาแล้ว และข้อนี้เป็นเรื่องขัดแย้งกับแบบไทย ซึ่งถือตามหลักว่าจิตเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุด

๓. **เมื่อเห็นใครพบใครให้ฝึก บัง คับ อยู่ เสมอ** ให้นึกว่าดวงจิตของผู้นั้นอยู่ใต้อำนาจจิตของ ตน นึก บังคับให้เขาเหลียวไปทางซ้ายหรือขวา นึกบังคับให้เขาหลีกเราไปทางขวาหรือซ้ายเป็นต้น ข้อนี้ก็ไม่จำเป็นนักจะฝึกหรือไม่ก็ได้

วิธีทดลองว่าเราจะสะกดเขาได้หรือไม่ ให้ลองสะกดหรือจูงใจอย่างง่าย ๆ ดูก่อน เช่น เอานิ้วจี้ลงที่มือตั้งเจตนาให้มีความร้อนขึ้นตรงที่นิ้วจี้ แล้วบอกผู้ที่จะถูกสะกดว่าอีกสักครู่จะรู้สึกร้อน ถ้าทดลองดูนานแล้วเขาไม่รู้สึกร้อนก็แสดงว่าสะกดเขาไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งให้ผู้ที่จะถูกสะกดยืนเท้าชิดกันเงยหน้าเล็กน้อย ตนไปยืนอยู่ข้างหลังมือทั้งสองแตะหลังบริเวณไหล่และบอกว่า มือที่

แตะนี้ จะมีความดูดดึงเหมือนแม่เหล็ก เมื่อดึงมือออกมา ตัวผู้ถูกสะกดจะเอนตามไปด้วย ถ้ารู้สึกว่าเอนก็อย่าฝืน และอย่าแกล้งเอนไป แล้วจึงบอกว่าต่อไปนี้จะค่อยๆดึงมือออก แล้วก็พูดจูงใจไปต่าง ๆ เช่นค่อย ๆ ดึงมือออก แล้วมือกำลังดูดตัวให้เอนมาแล้วตัวเริ่มเอนแล้ว ทำนองนี้ แต่มือที่แตะค่อย ๆ ขยับออกนิด ๆ อย่าให้ออกพ้นตัวผู้ถูกสะกดส่วนจิตของผู้สะกดก็ตั้งใจมุ่งให้ตัวเขาเอนมา ถ้าตัวเขาเอนมาจริงก็เป็นอันว่าผู้นั้นอยู่ในจำพวกที่จะสะกดได้

วิธีสะกดให้หลับ อาจจะใช้วิธีลูบให้ถูกตัวหรือลูบอยู่ใกล้ ๆ ข้างหน้า แต่ไม่ให้ถูกตัว จ้องตาอยู่ระหว่างคิ้วของผู้ถูกสะกดในระยะห่างประมาณ ๒ ฟุต หรืออาจใช้คำพูดจูงใจให้หลับ ตัวอย่างเช่นเอามือลูบจากไหล่ลงมาตามแขนจนถึงปลายนิ้วหลาย ๆ ครั้ง พร้อมด้วยตั้งจิตให้เขาหลับ การเป่าลมเบา ๆ ลงที่ศีรษะหรือตาก็ช่วยให้หลับได้ดีเช่นกัน วิธีจ้องตานั้นให้ผู้ถูกสะกดนั่งเก้าอี้ท้าวแขนในท่าที่สบายอยู่ในห้องซึ่งแสงสว่างเข้ามาได้ทางเดียว ผู้สะกด

หันหน้าไปหาแสงเพื่อช่วยให้ตามีแวววาว ให้ระดับตาของผู้สะกดสูงกว่าผู้ถูกสะกดใช้คำพูดต่าง ๆ จูงใจเช่น "ในไม่ช้าท่านจะหลับร่างกายท่านเหนื่อยอ่อนมามาก ต้องการจะพักผ่อน ท่านจวนจะหลับอยู่แล้ว" ใช้พูดช้า ๆ เบา ๆ เนิบ ๆ หยุดพูดเป็นตอน ๆ, บางท่านแนะนำว่าให้ใช้คำพูดเฉพาะเวลาผู้ถูกสะกดหายใจออก

นอกจากนี้ใช้วิธีผสม เช่นตาจ้องด้วยและใช้มือหรือวัตถุอื่นโบกขึ้นลงช้า ๆ ด้วย หรือใช้การลูบประกอบกับการพูดจูงใจ บางท่านใช้วิธีนับ ๑ ให้ผู้ถูกสะกดหลับตา นับ ๒ ให้ลืมตา นับ ๓ ให้หลับตา นับ ๔ ให้ลืมตาสลับไปประมาณนับ ๒๐ ก็หลับ

นายเออริค (Eric Cuddon) ผู้เชี่ยวชาญทางสะกดจิตซึ่งเป็นสมาชิกสมาคมค้นคว้าวิชาลึกลับในประเทศอังกฤษและเป็นสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศ เกี่ยวกับการค้นคว้าวิชาลึกลับ ได้เขียนตำรายืนยันว่าผู้ถูกสะกดต้องมีจิตใจยินยอมให้สะกด ไม่พยายามต่อต้านการสะกด พยา

ยามช่วยและอนุโลมตามจึงจะสะกดได้สำเร็จ ถ้าผู้ถูกสะกดขัดขืนไม่ยินยอมก็จะไม่สำเร็จ

แบบไทยเราเชื่ออำนาจจิตเป็นใหญ่ ถ้าจิตผู้สะกดมีอำนาจดีฝึกชำนาญ ผู้ถูกสะกดจะยอมหรือไม่ก็สะกดได้ ซึ่งเคยมีตัวอย่างการสะกดคนหลับให้เดินมาหาหรือสะกดคนหมู่มากได้ เช่น วิชาสะกดทัพหรือสะกดให้หลับทั้งบ้าน (ซึ่งมีวิธีทำการสะกดที่เสาเอก และวิธีอื่นๆ) เวลานี้มีอาจารย์หลายสำนัก ที่สามารถสะกดหรือจูงใจให้คนหมู่มากเห็นนรกสวรรค์ หรือเห็นของแปลก ๆ ได้กลิ่นของแปลก ๆ ได้โดยพูดแต่ตอนต้นว่าจะทำอะไรแล้วต่อไปก็นั่งสมาธิกันทุกคนรวมทั้งอาจารย์ด้วย แล้วอาจารย์ใช้จิตอย่างเดียวจูงใจผู้ถูกสะกด ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้รักษาโรคก็ได้ สำหรับเรื่อง ผีเข้า, เจ้าทรง, ผีถ้วยแก้ว, เจ้าพ่อมาเข้า, และการปลุกพระ ก็อาศัยการสะกดช่วยเหลือทั้งการสะกดตนเอง และผู้อื่นช่วยสะกดด้วย ส่วนที่มีวิญญาณมาแทรกอยู่จริงนั้นก็มีได้เหมือนกัน

แต่มีน้อยโอกาสจะมาดูได้ไม่ง่ายนัก ฝรั่งเขาก็มีเรื่องผีหรือผีเข้าทำนองของไทย แต่ไม่พิสดารเหมือนของไทย และก็ลงเอยว่าเป็นการสะกดจิตหรือจูงใจนั่นเอง

ที่ว่าเรื่องผีของไทยพิสดารก็เนื่องด้วยพากันเชื่อมั่น เพราะเห็นจริงทั้งวิญญาณและผีกันมานาน จึงเป็นเรื่องที่ฝังอยู่ในจิตชั้นใน คือเราเชื่อโดยไม่รู้ตัว ที่จริงวิญญาณก็คือจิตของคนนั้นเอง ซึ่งเป็นกำลังงานอย่างหนึ่งและเป็นของมีจริง แต่เมื่อออกจากร่างคนแล้วระหว่างที่ล่องลอยอยู่ไม่ได้เข้าร่างมนุษย์ ก็ไม่มีพิษสงอะไรไม่อาจจะมาทำร้ายคนได้ แต่จิตของคนที่หวาดกลัวนั่นเองทำพิษตัวเองคือเป็นการสะกดจิตตนเอง ดังนั้น คนผีเข้าส่วนมากก็เป็นผู้หญิง หรือชายที่จิตใจอ่อนแอ และผู้ที่เจ็บป่วย สำหรับผู้ที่มีร่างกายจิตใจดีนั้นยากที่จะถูกผีหลอกได้ เพราะยังมีความเชื่ออยู่ที่จิตชั้นใน และชั่วจิตหวั่นไหวนึกกลัวไปชั่วแว๊บเดียว จิตก็หลอกตัวเองให้เห็นไปต่าง ๆ เหมือนกับนิมิตที่เกิดในเวลานั่งสมาธิ รวมความว่าเป็นเรื่องจิตของตนนั่นเอง สร้างสรรปรุงแต่ง

ขึ้น เวลาผีเข้าหรือเรียกวิญญาณของผู้ตายแล้วมาเข้า ก็สำแดงท่าทางพูดจาเหมือนคนที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพราะจิตที่เป็นสมาธิหรือแน่วแน่ไปนั้นสามารถหยั่งรู้เรื่องเดิม หรือเลียนแบบตามความสำนึกของตน ซึ่งฝรั่งเรียกว่า Impersoation และเขาเคยทดลองสะกดให้คนเคลิ้มไปแล้ว ผู้สะกดบอกว่า "เวลานี้ท่านเป็นเด็กอายุ ๓ ขวบ ผู้ถูกสะกดก็ทำท่าทางเหมือนกับเด็ก ๓ ขวบ ถ้าบอกว่าเป็นตัวลครตัวหนึ่งที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ผู้ถูกสะกดก็ทำท่าทางเหมือนตัวละครตัวนั้นไม่ผิดเพี้ยน เรื่องนี้นายเออร์คยืนยันว่าเป็นเรื่องง่าย และทดลองดูได้เสมอ

บทที่ ๖

วิธีดำเนินการฝึกจิต และวิธีแก้ไขจิต

วิธีฝึกจิตที่ได้ผลดีได้กล่าวไว้หลายวิธี ในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิกโลกแล้ว สำหรับในบทนี้จะยกเอาวิธีฝึกจิตที่เห็นว่าเหมาะในการเริ่มฝึก และใช้ฝึกตนเองตามลำพังได้ดี โดยจะกล่าวย่อๆ พอเป็นหลักให้ลงมือฝึกตนเองได้คือ

๑. นั่งขัดสมาธิ แล้วหลับตา (เมื่อมีความจำเป็นบังคับอาจจะนั่งท่าอื่นก็ได้ และจะจุดธูปเทียนบูชาพระก่อนก็ยิ่งดี) นอกจากท่านั่งแล้วก็ใช้ท่าอื่นประกอบเพื่อกันเบื่อ หรือเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถ เช่นทำสมาธิในท่ายืน ท่าเดิน (เรียกว่าเดินจงกรม) หรือขณะทำงาน

๒. น้อมใจเคารพบูชาต่อคุณพระ และนึกในใจว่าดังนี้ "ข้าพเจ้าขอน้อมเคารพต่อคุณพระพุทธ. พระธรรม, พระสงฆ์, คุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์

และขอยึดถือเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต ไม่มีที่พึ่งอื่นดียิ่งกว่า" (จะว่าต่างไปจากนี้ก็ได้ ขอแต่ว่าให้เป็นเรื่องเคารพต่อสิ่งที่ตนเชื่อมั่นเห็นจริงว่าดีเด่นเป็นที่พึ่งได้)

๓. **ตั้งใจอยู่ในศีลธรรมอันดี เท่าที่ตนสามารถจะทำตามได้ และแผ่เมตตา** โดยนึกในใจว่าดังนี้ "*ข้าพเจ้าจะตั้งตนอยู่ในศีลธรรมอันดี สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด สัตว์ทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นของตน เมื่อทำกรรมอันใดไว้จะเป็นบุญ หรือเป็นบาป* **ก็จะต้องรับผลแห่งกรรมนั้น**" ให้ว่า

ในใจ จะว่าไปอย่างอื่นก็ได้ ให้ได้ใจความว่า **ตั้งใจจะอยู่ในความดี** ตั้งความปรารถนาอย่างจริงใจให้สัตว์ทั้งหลายซึ่งหมายถึง **ตัวเอง** ผู้อื่น สัตว์ ต่างๆ ตลอดจนวิญญาณที่ยังลอยอยู่ ทั้งใน โลกเรานี้และโลกอื่น ๆ เหล่านี้ **ให้พากันเป็นสุข อย่าได้เบียดเบียนกัน** แล้วตั้งความ **เชื่อมั่นในเรื่องกรรม** คือการกระทำต่าง ๆ ย่อมเป็นสิ่งที่ให้ผลได้จริง ๆ

๔. รวมจิตมาคอยสังเกต **ลมหายใจที่กึ่งกลางดั้งจมูก ซึ่งเป็นที่รวมของรูจมูกทั้ง ๒ ข้าง** เวลาหายใจเข้าให้ภาวนา (นึกในใจ) ว่า **"พุธ"** เวลาหายใจออกให้ภาวนาว่า **"โธ"** และพยายามจัดพยายามแก้ไขลมหายใจเข้าออกให้ได้ลักษณะที่ดีที่สุด คือลองหายใจหนักขึ้นบ้างเบาลงบ้าง สั้นบ้างยาวบ้างแล้ว

สังเกตว่าใช้ลมหายใจเข้าออกอย่างไหน ที่รู้สึกสะดวกสบาย ปลอดโปร่งที่สุด ให้รักษาการหายใจลักษณะนั้นไว้ให้คงที่อยู่ตลอดไป จิตจะปลอดโปร่งสงบนิ่งและเป็นสมาธิดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ารักษาลมหายใจให้อยู่ในลักษณะที่ดีนั้นไม่ได้ ลมเปลี่ยนไปสมาธิก็เปลี่ยนไปด้วย ต้องพยายามรักษาการหายใจที่ดีไว้ให้สม่ำเสมออยู่ตลอดเวลา จิตคงรวมตั้งสังเกตและรับรู้การเข้าออกของลมหายใจ **อยู่ที่กึ่งกลางดั้งจมูกตลอดเวลา แต่ต้องคอยสังเกตรับรู้อยู่ที่จุดเดียวเท่านั้น** ไม่ต้องไปสังเกตรู้ว่าลมหายใจจะเข้าไปถึงไหน ไม่ต้องสนใจกับลมหายใจส่วนที่อยู่ต่อจากกลางดั้งจมูกออกมา หรือส่วนที่ต่อจากกึ่งกลางดั้งจมูกเข้าไป การรวมจิตอยู่ที่เดียวมีสติกำกับรู้อยู่เรียกว่า การผูกจิต

๕. เมื่อรวมจิตตั้งสังเกตอยู่ที่เดียว รักษาลมหายใจที่ดีไว้ได้และภาวนา พุท–โธ อยู่ตลอดเวลาตามที่กล่าวในข้อ ๔ จิตจะค่อยเป็นสมาธิดีขึ้นทุกที ลมหายใจจะ

ค่อย ๆ เบาลงไปเอง แล้วก็จะลืมคำภาวนาไปเอง เมื่อเป็นเช่นนี้**ต้องปล่อยให้เป็นไปอย่างนั้นอย่าฝืน** อย่าเปลี่ยนลมหายใจใหม่ **อย่าภาวนาพุท–โธอีก** ให้ตั้งจิตนิ่งสงบอยู่ที่ลมหายใจตรงที่เดิม ถ้าเห็นว่าจิตไม่สงบไม่เป็นไปตามที่ต้องการหรือกลับไปคิดเรื่องอื่น ก็พยายามควบคุมรวมจิตและจัดลมหายใจใหม่ ภาวนาพุท–โธอีก ถ้าแก้หลายครั้งแล้วไม่ได้ผลต้องใช้ **อุบายในการแก้ไขจิต** ซึ่งจะกล่าวในบทนี้ต่อไป

ถาม : **มีวิธีรู้ได้อย่างไรว่าการฝึกจิตฝึกสมาธิได้ก้าวหน้าไปเพียงใดแล้ว และจะรู้อย่างไรว่า ฝึกได้ดีขึ้นอีกหรือเลวลง?**

ตอบ : มีวิธีรู้ได้หลายอย่าง ถ้าจะให้แน่ต้องใช้พิจารณาหลายข้อประกอบกัน ตัวอย่างเช่น

๑. **สังเกตร่างกาย** ถ้านั่งได้นานขึ้นความปวดเมื่อยลดลงก็แสดงว่าฝึกจิตก้าวหน้าขึ้น ถ้านั่งได้นาน ๆ

รู้สึกสบายไม่ปวดเมื่อยเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงบ้าง หนึ่งชั่วโมงขึ้นไปบ้างก็นับว่าได้ก้าวไปอีกถึง**ขั้นเพลิน**

๒. **สังเกตจิตใจ** เวลานั่งฝึกจิตก็ขจัดอารมณ์ที่ขุ่นมัวยุ่งยากออกไปได้เร็ว จิตใจปลอดโปร่งสบายยิ่งขึ้นก็นับว่าฝึกได้ดีขึ้น

๓. **ตรวจสอบอารมณ์** สังเกตอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่นมีความสุขสบายปลอดโปร่ง รู้สึกขนลุกขนพองอิ่มเอิบ ก็นับว่าดีขึ้นกว่าธรรมดา ถ้ารู้สึกว่าจิตสงบนิ่งไม่คิดไปอื่นคงจดจ่ออยู่ที่ซึ่งกำหนดไว้ นานขึ้นก็นับว่าฝึกได้ดีขึ้น การตรวจสอบอารมณ์นี้จะถูกต้องแม่นยำในตอนต้นๆ ถ้าเป็นขั้นฌานขั้นโสดา ขั้นอรหันต์ แล้วมักจะตรวจสอบเข้าข้างตัว และผิดพลาดไปในทางเห็นว่าตนถึงขั้นนั้นขั้นนี้เอาง่าย ๆ ดังนั้นจึงควรมีอาจารย์ที่สามารถจริง ๆ เป็นผู้ช่วยตรวจสอบ ถ้าอาจารย์ไม่เก่งจริงก็เลยพากันเขวไปใหญ่

๔. **สังเกตการบีดของทวารทั้ง** ๖ ว่าบีดได้ดีขึ้นหรือไม่ หูเป็นเครื่องช่วยสังเกตได้ดี กล่าวคือ ถ้าประสาทหูยังรับเสียงภายนอกต่าง ๆ ได้ดี สะเทือนมายังใจ ทำให้ใจกวัดแกว่งหรือไปรับรู้เอนเอียงไป ชอบใจยินดียินร้ายไม่พอใจในเสียงเหล่านั้น ก็นับว่ายังใช้ไม่ได้ ถ้าหูรับรู้เสียงอื่น ๆ น้อยลงก็นับว่าฝึกจิตได้ดีขึ้น จนถึงจะทั้งหูดับคือไม่ได้ยินเสียงอื่นรอบ ๆ **แต่ยังมีสติกำกับอยู่ไม่ลืมตัว** ก็นับว่าดีขึ้นมากเข้าถึงสมาธิขั้นกลางแล้ว

๕. **ทดลองใช้อำนาจจิตดู** การใช้อำนาจจิตทำอะไรได้แปลก ๆ นั้นก็มีวิธีเทียบได้ว่าจิตถึงขั้นใด เช่น การเสดาะกุญแจ ให้หลุดก็จำเป็นต้องถึงสมาธิขั้นกลางจึงจะหลุดได้ทุกที ไม่ว่ากุญแจชนิดใด ถ้าจิตอยู่ในสมาธิขั้นต้นก็อาจหลุดบ้าง ไม่หลุดบ้าง และจะหลุดเฉพาะการผูกมัดธรรมดา หรือกุญแจชนิดง่าย ๆ การส่งกระแสจิต

ไปไกล ๆ และให้รู้เรื่องกันได้ไม่ผิดพลาดก็ต้องเป็นจิตขั้นฌาน การที่จะนั่งนิ่งอยู่ได้ไม่ไหวติงตลอดเวลา ๗ วัน ๑๕ วัน จะเอาไปฝังหรือถ่วงน้ำก็ไม่ตาย ดังนี้ก็เป็นจิตขั้นฌาน ๔ และยังมีรายละเอียดอื่น ๆ อีกมาก วิธีตรวจสอบด้วยการใช้อำนาจจิตดูนี้ นับว่าแม่นยำดีตั้งแต่จิตขั้นต้นจนถึงจิตขั้นฌาน

๖. การนับลมหายใจก็เป็นวิธีที่ถูกต้อง รู้ว่าได้สมาธิขั้นใด ดูรายละเอียดในฉบับเปิดโลก

ถาม : เวลานั่งเพลินไปนาน ๆ บางคราวรู้สึกว่ามืดทึบไปหมด หรือเห็นเป็นแสงสว่างจ้าไปหมด ทำให้ตกใจ เลยเลิกฝึกแต่ภายหลังไม่ปรากฏเช่นนั้นอีกดังนี้เป็นเพราะเหตุใด? และควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะดี? จิตลักษณะนี้เป็นสมาธิขั้นใด?

ตอบ : จะทราบว่าเป็นสมาธิขั้นใด จะต้องตรวจสอบตามหัวข้อที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ประกอบกันจึงจะ

ทราบแน่ชัด ส่วนการที่ปรากฏมืดหรือสว่างนั้น แสดงว่า สมาธิได้ก้าวหน้าขึ้นดีแล้ว ถ้าหากขณะนั้นสงบดิ่งแน่วแน่อยู่ตามที่กำหนด รู้สึกว่าร่างกายทุกส่วนของตนไม่มี ความมืด หรือแสงสว่างกินคลุมไปหมดไม่พบคนไม่พบสัตว์หรือวัตถุอื่น ๆ เลยก็เป็นอันว่าจิตถึงสมาธิขั้นกลางแล้ว

ข้อควรปฏิบัติเมื่อสมาธิได้ก้าวหน้าขึ้นไป

เป็นต้นว่าเข้าขั้นเพลิน เข้าสมาธิขั้นกลาง หรือขั้นฌานก็ดี ควรปฏิบัติดังนี้คือ ไม่ว่าจะฝึกวิธีใด เมื่อจิตได้สงบนิ่งดีขึ้นก็คอยสังเกตให้แม่นยำว่า สภาพร่างกายเป็นอยู่อย่างไร การหายใจของเราอยู่ในลักษณะอย่างไร หายใจถี่ห่างหนักเบาอย่างไรแล้ว จำลมให้ชัดเจนว่าเมื่อจิตเข้าขั้นนี้การหายใจของเราจะเบา ขนาดไหนจังหวะหายใจอย่างไร เมื่อจิตถอยกลับไปสู่สภาพธรรมดา คือขาดความสงบดิ่งอยู่นั้น ลมหายใจเปลี่ยนแปลงไป

อย่างไร เมื่อจำได้แม่นยำแล้ว เวลาเริ่มนั่งสมาธิครั้งหลังก็ให้ตั้งลม คือหายใจในลักษณะที่จิตตนก้าวหน้าไปถึง วิธีนี้ทำให้จิตตั้งดิ่งได้เร็ว และจิตเข้าสู่ขั้นที่ตนฝึกได้แล้วในเวลาอันสั้น ไม่ต้องเริ่มต้นใหม่เป็นเวลานาน ๆ เหมือนตอนแรก ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการทายเหตุการณ์ด้วยอำนาจจิต หรือใช้อำนาจอย่างอื่นนั้น ถ้าชำนาญแล้วก็ทำได้เร็ว เพราะแม่นยำในการตั้งลมหรือแม่นยำในการบังคับจิตนั้นเอง

อนึ่ง ถ้าวันใดจิตได้ก้าวไปขั้นหนึ่ง เช่นรู้สึกดีขึ้นหรือรู้สึกมืดหรือสว่างหรือรู้สึกว่าในโลกนี้ดูว่าง ๆ ไปหมดไม่มีอะไรเลยรู้สึกเพียงมีจิตของตนลอยนิ่งอยู่ หรือรู้สึกว่าแขนขาชา แขนขาหายไป ตกดิ่ง ๆ ลงเหว ตัวลอยสูงขึ้นทุกที รู้สึกเสียงอึกทึกมาก หรือรู้สึกตัวหมุนเหล่านี้แสดงว่าฝึกสมาธิได้ดีขึ้นแล้ว เมื่อจิตคลายจากสมาธิไม่ควรจะรีบลุกไปหรือนอนพักผ่อนไม่ควรเลิกฝึกเสีย ที่ถูกต้องสังเกตให้แม่นยำว่าลมเป็นอย่างไร **โดยนั่งฝึกต่อไปอีกให้ได้ผลอย่างเดิมอีก พอสมาธิถอยคลายออก**

อีกก็ฝึกซ้ำต่อไปอีก จนจิตชำนาญในการเข้าออกจากสมาธิขั้นนั้นคือเข้าถึงสมาธิขั้นนั้นได้ในเวลาอันสั้น ทั้งนี้จะต้องทำซ้ำให้ได้เป็น ๗ ครั้ง หรือ ๒ วันติดต่อกัน หรือมากกว่านี้จนชำนาญในการเข้าออก การทำให้เกิดขึ้น ชำนาญในการรักษาให้คงไว้ และทำให้หายไปจึงจะเลิกฝึกได้ เรียกตามศัพท์ว่าทำเป็น วสี วิธีนี้ทำให้การฝึกในครั้งหลังหรือวันหลังลัดเข้าสู่ขั้นนั้นได้ทันที ถ้าไม่ทำเช่นที่ว่านี้การฝึกครั้งหลังก็เป็นการเริ่มต้นใหม่อีก ส่วนมากจะไม่ได้ถึงขั้นที่เคยได้ไว้เป็นเวลาหลายปี

ถาม : บางเวลานั่งฝึกจิตรู้สึกแขนและขาค่อย ๆ ชามากขึ้นทุกทีจนต้องเลิกฝึก เพราะเกรงจะชามากขึ้นและกลายเป็นเหน็บชาไป แต่รู้สึกเงียบสนิท ยุงกัดก็ไม่รู้ตัว มีอาการวูบวาบรู้สึกว่าเนื้อที่ตะโพกหายไป ดังนี้เป็นเพราะเหตุใด ? และควรปฏิบัติอย่างไร ?

ตอบ : เมื่อนั่งไปแล้วแขนขาชาไม่ต้องตกใจ นั่นเป็นอาการหนึ่งของจิตที่เริ่มนิ่งสงบดีขึ้น พึงสังเกตจิตใจเป็นใหญ่ถ้ารู้สึกสงบสบายดี หรือยุงกัดไม่รู้ตัวก็ยิ่งดี กล่าวคือเมื่อจิตสงบดีขึ้นทวารทั้ง ๖ ก็รับรู้เรื่องอื่น ๆ น้อยลงทุกทีตามที่กล่าวเป็นหลักไว้ข้างต้น การที่ชาหรือไม่รู้ว่ายุงกัดก็เป็นการหมดความรับรู้ ทางทวารกายอย่างหนึ่ง ทางที่จะปฏิบัติต่อไปก็คือสังเกตจดจำความเป็นไป ของลมหายใจ ให้แม่นยำว่า ขณะจิตดิ่งลงนั้นก่อนจะสงบดิ่งลักษณะลมเป็นอย่างไร ขณะจิตสงบดิ่งอยู่เป็นอย่างไร ขณะจิตคลายความสงบออกมาเป็นอย่างไร? แล้วอย่ารีบเลิกฝึกต้องนั่งฝึกต่อไปให้ได้จิตสงบดิ่งอย่างนั้นหลาย ๆ ครั้ง จนชำนาญและจำแม่นยำแล้วจึงเลิกฝึก เมื่อจะฝึกภายหลังก็ตั้งลมให้เหมือน

ที่ทำได้นั้นเลยทีเดียว เพื่อเป็นการลัดให้ได้จิตขั้นนั้นโดยเร็ว จิตสมาธิจะได้มีโอกาสก้าวหน้าต่อไปได้

การที่ชาแล้วรู้สึกว่าตะโพกหายไปก็เป็นการก้าวไปสู่สมาธิดีขึ้นกล่าวคือ การที่รู้สึกชาที่มือที่แขนขาแล้วบางทีชาต่อไปถึงตะโพกนี้ มีลักษณะที่จิตจะเป็นสมาธิดีขึ้นสองทางคือ

๑. เมื่อสมาธิดีขึ้น ลมจะละเอียดขึ้นจิตใจก็สงบดีขึ้น ลมละเอียดอันมีคุณค่าดีจะถูกส่งไปชำระความชาให้หายไปแล้วก็นั่งได้สบายต่อไป นี่เพราะจิตสงบขึ้นแต่เกิดวิตกวิจารณ์ไปที่เกิดความชา กระแสจิตหรือกระแสลมละเอียดจึงแล่นไปชำระให้ความชาความเมื่อยหายไป ถ้าไม่เป็นดังกล่าวนี้อาจจะเป็นไปตามข้อ ๒ คือ

๒. เมื่อจิตสงบดีขึ้นอีก ผู้ฝึกมีความศรัทธาแก่กล้าเชื่อมั่นทางคุณพระว่ามีแต่จะให้คุณ ไม่หวั่นเกรงต่อทุกข์ภัยใด ๆ ถึงชามาตามขาแขนก็ไม่สนใจ ทำจิตปล่อยวางเฉย

ไปจากส่วนที่ชาไปมุ่งทางทำจิตให้นิ่ง ให้สงบ เป็นใหญ่ดังนี้ จะเกิดชามากขึ้นรู้สึกพองเบาขึ้น จนส่วนต่าง ๆ ชาไปหมดก็มี แล้วรู้สึกว่าแขนไม่มี ขาไม่มี ตะโพกไม่มีคือรู้สึกว่ามันค่อย ๆ ด้วน เข้ามา ค่อย ๆ หายไป อย่างนี้อย่าหวั่นไหวปล่อยให้หายไปอย่างนั้นไม่ต้องสนใจ ในที่สุดจะหายไปหมดทั้งตัวรู้สึกว่าตัวไม่มี เมื่อตัวทั้งตัวไม่มี ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายซึ่งเป็นทวารรับรู้ไม่มีจึงทำให้รู้สึกว่าทุกสิ่งในโลกไม่มีอะไรเลย บริเวณที่นั่งบ้านเรือนเพื่อนฝูงและทุกสิ่งไม่เห็นมีอะไร รู้สึกว่าว่างไปหมด หรืออาจจะรู้สึกมีวงดำหรือดวงดำเกิดขึ้นดี แผ่คลุม ไปหมดไม่มีอะไรเลยแม้แต่ตัวเอง รู้สึกเพียงว่ามีจิตหรือวิญญาณของตนลอยนิ่งเฉยอยู่เท่านั้น จิตตอนนี้จะไม่มีห่วงใย ไม่รู้สึกกลัว ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธความพยาบาทอะไรติดอยู่ รู้สึกว่ามีความสุขอย่างยิ่งไม่เคยมีความสุขใดจะสุขยิ่งกว่า นี่แหละคือจิตได้เข้าสู่สมาธิขั้นกลางแล้ว ต่อไปก็จะก้าวไปสู่ขั้นฌาน

บางท่านฝึกจิตแบบสมถะหรือวิปัสสนา พอจิตเข้าสมาธิขั้นกลางมีความสุขอย่างยิ่งขึ้น เลยหลงไปว่าตนได้สำเร็จชั้นโสดา ชั้นอรหันต์ ความหลงซมซานไปเช่นนี้เลยทำให้การฝึกจิตไม่ก้าวหน้าต่อไป มีแต่จะมัวหมองลงเพราะความหลงผิดเข้าครอบงำ ความโลภ โกรธ พยาบาท ที่ว่าไม่มีหรือรู้สึกไม่มีนั้นก็เป็นแต่เพียงไม่มีชั่วขณะเท่านั้น

อุบายในการแก้ไขจิต

เมื่อได้พยายามควบคุมจิต และแก้ไขให้จิตเป็นสมาธิตามหลักที่ได้กล่าวในต้นบทนี้แล้ว จิตก็ไม่ยอมสงบนิ่ง ไม่ยอมเป็นสมาธิ ก็ให้ใช้อุบายในการแก้ไขต่อไป

อุบายที่ ๑

จงสังเกตลักษณะ ความเป็นไปของจิตเสียก่อนว่าเข้าลักษณะใด แล้วจึงแก้ไขต่อไป กล่าวคือ

ถ้าจิตย่อมคิดโน่นคิดนี่ หรือมักจะมีเรื่องที่ผ่านมาแล้วคอยแทรกเข้ามาเสมอ หรือจิตครุ่นคิดไปในทางความโกรธ. ความรัก, ความพยาบาท ความอยากเป็นใหญ่ คิดอยากร่ำรวย ทำนองนี้ เรียกว่า "จิตมีกำลังมาก"

ถ้าจิตเกิดความสลด ว้าเหว่, หวาดกลัว, รำคาญ, อ่อนใจ, หดหู่, หรือง่วงงุน ท้อแท้ ทำนองนี้ เรียกว่า "จิตมีกำลังอ่อน"

ถ้าจตปลอดโปร่ง สบายใจ สดชื่น ไม่ง่วง ไม่ฟุ้งซ่าน นับว่าเป็นจิตที่ดี อยู่ในสายกลาง เหมาะในการฝึกสมาธิต่อไป

การแก้ไขจิตให้ปฏิบัติดังนี้

(ก) เมื่อจิตมีกำลังมาก ได้เริ่มต้นจากหัวข้อ ตั้งจิตให้อยู่ในศีล ใหม่ คือเริ่มจากแผ่เมตตาและเชื่อเรื่องกรรมดังกล่าวข้างต้น แล้วพิจารณาให้เห็นว่า คน สัตว์ บ้านเรือนตลอดจนสิ่งต่าง ๆ เป็นอนัตตา คือไม่มีตัวตนเพื่อจิตจะได้ไม่ฟุ้งไปเกาะกับสิ่งเหล่านั้น เมื่อจิตเห็นว่าคนสัตว์และสิ่งต่าง ๆ เป็นของ ว่างเปล่าไม่ มีตัว เห็นเป็นว่าง ๆ ไป เลยทำให้จิตฟุ้งไปคิดอย่างอื่นไม่ได้เพราะไม่มีที่เกาะ จิตก็จะสงบลง เมื่อจิตสงบก็เริ่มผูกจิตใหม่อีก

คือเริ่มภาวนาพุทโธและตั้งจิตให้มั่นตรงจุดกระทบ ตามวิธีผูกจิตที่กล่าวแล้ว

วิธีพิจารณาให้ทุกอย่างเป็นของว่างเปล่า แบบวิทยาศาสตร์คือไม่ว่าคนสัตว์หรือวัตถุใด เมื่อแยกย่อยลงก็จะเป็นอณู เป็นปรมาณู (คือเป็นส่วนเล็กที่สุดของทางวิทยาศาสตร์) และปรมาณูนั้นก็แยกไปได้อีกคือแยกแล้วเป็นความร้อน เป็นแสง เป็นความผลักดันขึ้นชั่วขณะแล้วก็หายไปหาชิ้นอันไม่พบ (กลายเป็นกำลังงาน) จึงนับว่าทุกอย่างที่เห็นเป็นตัวตนนี้ ที่แท้ก็เป็นการรวมตัวของสิ่งที่ว่างเปล่านั้นเอง เมื่อจิตเห็นชัดเข้าความเป็นตัวตนเป็นก้อนเป็นอันก็ค่อยเลือนหาย จิตจึงฟุ้งไปไม่ได้เพราะไม่มีที่เกาะ

อีกประการหนึ่งอาจพิจารณาว่า คน สัตว์ ต้นไม้ประกอบไปด้วยเซลเล็ก ๆ (คือสิ่งที่มีชีวิตเล็ก ๆ) เซลเหล่านี้มีชีวิตกินอาหารที่ย่อยแล้วซึ่งไปเลี้ยง, แล้วแก่ตัวแล้วตายหลุดเป็นไคลเป็นเหงื่อทิ้งไป ตัวใหม่เกิดแทนซึ่งเซลเหล่านี้มีมากมายนับไม่ถ้วน ดังนั้น ถ้าแยกเซลซึ่ง

มีชีวิตเล็ก ๆ ต่างหากออกไปก็จะไม่พบว่ามีคน มีสัตว์ มีต้นไม้ที่ไหน จึงเป็นเรื่องช่วยให้จิตสงบได้ เพราะเหตุที่ฟุ้งไปก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับ คน สัตว์ สิ่งของทั้งนั้น เมื่อสิ่งเหล่านี้ว่างเปล่าลง จิตก็ไม่มีที่เกาะ

ทางพระพุทธศาสนา ก็ให้พิจารณาให้เห็นว่างเปล่า (เป็นอนัตตา) ดังกล่าวแล้วเหมือนกัน แต่ใช้วิธีพิจารณาให้เห็นเป็นของน่าเกลียด ควบไปกับการเห็นเป็นของว่างเปล่า เพื่อช่วยให้จิตสงบดีเร็วยิ่งขึ้น เพราะลำพังเห็นเป็นของว่างเปล่าไม่มีอะไรหรือเลื่อนไป ก็ทำให้จิตนิ่งเพราะไม่มีที่เกาะ แต่พอจิตคลายเห็นเป็นตัวตนมาอีกก็เห็นเป็นของน่าเกลียด เป็นของเน่าเปื่อย จิตก็ไม่อยากไปเกาะเกี่ยว, ต้องถอยกลับมาสงบอยู่ใหม่ไม่ฟุ้งไป การพิจารณาให้เห็นเป็นของเน่าเปื่อยน่าเกลียดนั้น ใช้วิธีไปดูศพที่ตาย หรือศพที่กำลังเน่าหรือกะโหลกศีรษะ ดูให้จำติดตาไว้เตือนสติรั้งใจไม่ให้นึกถึงผู้ใด เพราะล้วนเป็นของน่าเกลียดเน่าเปื่อยอย่างนั้น แม้มีชีวิตก็มีของเน่าของเหม็นในกาย และส่วนต่าง ๆ ของคนหรือสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ก็มีการเน่าเปื่อยหลุดร่วง

อยู่เสมอ พิจารณาทำนองนี้เรียกว่าพิจารณาอสุภะจิตถ้าไม่สงบ ก็พิจารณาแยกแยะให้เห็นคน สัตว์เป็นของไม่มีตัวตนและน่าเกลียดทั้งสองอย่างควบกันโดยละเอียด ซึ่งเรียกว่าพิจารณาอาการ ๓๒ คือพิจารณาแยกคน (ตนเองและผู้อื่น) ออกเป็น ๓๒ ส่วนแล้วพิจารณาทีละส่วนคือ ผม. ขนต่าง ๆ. เล็บ. ฟัน, หนัง, เนื้อ, เอ็น, กระดูก, เยื่อในกระดูก, ม้าม, หัวใจ ตับ, พังผืด, ไต, ปอด, ไส้ใหญ่. ไส้น้อย, อาหารใหม่, อาหารเก่า, น้ำดี, น้ำเศลษม์, น้ำเหลือง, เลือด, เหงื่อ, มันข้น, น้ำตา. มันเหลว, น้ำลาย, น้ำมูก, ไขข้อ, น้ำเยี่ยวและมันสมอง

การพิจารณาต้องมีอุบายแยบคาย ให้เห็นไปตามความเป็นจริง คือ ตามความจริงของมันนั้นเป็นดังนี้

๑. เป็นของที่เน่าเปื่อยผุพัง แม้มีชีวิตอยู่ส่วนนั้น ๆ ก็ทะยอยผุเปื่อย หลุดออกมี อาหารไป ช่วย สร้างของใหม่แทน กระดูกทั่วร่างกายนี้ก็ผุเปื่อยหลุดไปเรื่อยชั่วเวลา ๗ ปี ก็ไม่มีกระดูกเก่าเหลือเลยสำหรับผมหนัง ฯ ก็ไม่ถึง ๗ ปี ก็เปลี่ยนไปหมด บางอย่างไม่นานก็เปลี่ยนไปหมด

๒. เป็นของน่าเกลียด นึกให้เห็นรูปร่างแต่ละอย่างว่าไม่สวย นึกถึงกลิ่นของแต่ละอย่างว่าเหม็นน่ารังเกียจ เช่นหนังนึกภาพชำแหละหนังคนมากางตากไว้เหมือนหนังวัวควายนึกดูว่าสวยไหม นึกดูภาพหนังคนเวลาผ่าตัดไม่มีโอกาสเห็นก็เทียบของหมู วัว ควาย ที่เขาวางไว้สด ๆ อยู่ รูปสวยหรือเปล่า กลิ่นเหม็นหรือหอมน่าดม พังผืด ปอด ตับ ก็เทียบดูได้

เลือด, น้ำเหลือง, เหงื่อ, น้ำลาย, น้ำมูก, มูตร (น้ำปัสสาวะ) อาหารใหม่ (เช่นกับที่เราอาเจียรออกมา) อาหารเก่า (ที่กลายเป็นอุจจาระแล้ว) ดูทีละอย่างว่ามีลักษณะอย่างไร กลิ่นอย่างไร ของที่เหม็นที่น่ารังเกียจอย่างนี้มีประจำในร่างกายเรา และผู้อื่นสัตว์อื่นเสมอ

พิจารณาเป็นอย่าง ๆ เห็นว่ารูปลักษณะไม่สวย กลิ่นไม่ดี น่าเกลียด แล้วลองนึกดูว่าเอาของเหล่านี้มารวมกันจะสวย จะหอม น่ารัก น่าคิดถึงได้อย่างไร เรา

หลงคิดปรุงแต่งในใจว่าสวยงามไปเอง เราหลงแป้งน้ำอบที่มาฉาบผิว ฯลฯ

๓. ดึงการพิจารณาให้เข้าหลัก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งเป็นลักษณะแท้จริงของคนสัตว์และทุกสิ่งทุกอย่างคือ

ทุกส่วนของร่างกายหรือของทุกอย่าง เป็นอนิจจัง คือไม่เที่ยงไม่คงทน มีการ เปลี่ยนแปร เน่าเปื่อย อยู่ เรื่อย ๆ ตลอดเวลาที่เห็นร่างกายหรืออะไร สวยงาม นั้นตา เราหลอกตัวเอง เช่นรูปที่ข้างฝาที่จริงแบน ๆ แต่ตาเห็นเป็นทรวดทรง มีกว้างลึก ใบหน้าคน ถ้านึกเห็นภาพตามเป็นจริงจากข้างในมาหรือใช้กล้องขยายดูก็กลับจะน่าเกลียด แต่ตาหลอกเราแล้ว ใจยังปรุงแต่งเสริมส่งหลอกเราให้เห็นว่าสวยงามอีก เมื่อเห็นว่าทุกอย่างผุพังเน่าเปื่อยเปลี่ยนแปลงหลอกตาอยู่เสมอ ก็ให้เห็นเลยไปอีกว่าเป็น ทุกขัง ทั้งนั้นคือ ล้วนเป็นสิ่งที่ ทนอยู่ไม่ได้ คงสภาพอยู่อย่างเดิมไม่ได้ จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงทั้งส่วนปลีกย่อย หรือทั้งร่างกายทั้งก้อนอันไม่มีใครแก้ได้ จำต้องเปลี่ยนแปลง

ไปเสมอ แม้ทะเลหรือภูเขาตึกสวย ๆ ก็คงสภาพอยู่อย่างเดิมไม่ได้ ตาของเราหลอกสนิทมาก เช่นแสงอาทิตย์ผ่านกระจกเหลี่ยมจะเห็นเป็นลำแสงสีต่าง ๆ หลายสี แต่ตาเปล่าเห็นเป็นสีเดียว นอกจากนี้ให้เห็นเป็น **อนัตตา** คือเป็นของว่างเปล่าไม่ใช่ตัวตน แยกย่อยไปถึงที่สุดทั้งคน, สัตว์, สิ่งต่าง ๆ ก็ล้วนเป็นการรวมตัวของกำลังงานซึ่งไม่มีตัวตนทั้งนั้น หากว่าจะแยกหยาบ ๆ เช่นแยกคนออกตามอาการ ๓๒ แยก ผม ขน เล็บ ฯลฯ ไว้เป็นกอง ๆ ก็จะหาไม่พบว่าอะไรเป็นคน และทุกส่วนที่กองอยู่ก็ล้วนน่าเกลียด

เมื่อดำเนินการแก้จิตที่มีกำลังมาก มา ตามแบบ ทางวิทยาศาสตร์หรือทางธรรม ดังกล่าวมาอย่างใดอย่างหนึ่งจิตก็จะมีกำลังอ่อนลงไม่ฟุ้งซ่าน ผู้พิจารณาชำนาญจะใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเช่นเพียง ๒ นาทีก็พิจารณาได้ผล เมื่อจิตมีกำลังอ่อนลงมาอยู่ในสภาพสะดวกสบายไม่ฟุ้งซ่าน คืออยู่สายกลางก็เริ่มผูกจิตให้เป็นสมาธิทันที บางคนหรือ

บางตำราเข้าใจผิดว่าการพิจารณาดังกล่าวนั้นไม่ดี ทำให้ใจอ่อนไม่อยากทำอะไร ซึ่งอาจเบ็นเพราะไม่รู้จริงว่าเขาใช้พิจารณาเมื่อจิตมีกำลังชอบฟุ้งไป เมื่อสภาพจิตลดมาอยู่สายกลางปลอดโปร่งสบาย ก็ต้องหยุดพิจารณา ถ้าจิตมีกำลังอ่อนพิจารณาเข้าก็อ่อนลง, สลดลง, ไม่อยากทำอะไร พาลตายหรือฆ่าตัวตายไปทั้งนี้เพราะมีของดีแต่ใช้ไม่เบ็น

(ข) อุบายแก้จิตที่มีกำลังอ่อน

เมื่อใจท้อถอย, หดหู่. เคลิบเคลิ้ม, หาวนอน, โงกง่วง, หงุดหงิด, รำคาญ, ขี้เกียจ ให้แก้ดังนี้

๑. แก้เกี่ยวกับกายให้แก้เรื่องอื่น ๆ ที่ทำให้จิตใจมีกำลังอ่อน ตัวอย่างเช่น–

– กินมากไป ก็อาจพักผ่อนหรือเปลี่ยนอิริยาบถให้หายอึดอัดก่อนแล้วจึงฝึก

– ทำงานเหน็ดเหนื่อยมาก หรืออดนอนมากแล้วก็ควรหลับพักผ่อนให้สดชื่นก่อน

– การเปลี่ยน อิริยาบถ ให้พอเหมาะ เช่นเปลี่ยนจากนั่งเบ็นเดินหรือเอนหลัง หรือใช้การล้างหน้าอาบน้ำช่วยก็อาจแก้ได้

– สถานที่อยู่อึดอัดทึบ ๆ ก็อาจเบ็นเหตุอันหนึ่งที่ควรแก้ไข

– การอาบน้ำ และอากาศที่ดีก็ช่วยได้มาก

๒. การแก้ทางใจ ให้พิจารณาเรื่องที่จูงใจให้เข้มแข็ง พากเพียร เช่นพิจารณาถึงความก้าวหน้าของตนและผู้อื่นให้เห็นว่า ต้องมีความเข้มแข็งหมั่นเพียรจึงก้าวหน้าได้ดี ถ้าอ่อนแอ ท้อแท้ก็ตัดความเจริญของตน คิดถึงบุญกุศลที่ตนเคยทำมา คิดถึงความดีของตนและผู้อื่นเบ็นต้น

ตัวอย่างการพิจารณาคุณพระพุทธเจ้าว่า พระองค์ทรงเสียสละ และมีความพากเพียรอย่างยอดยิ่ง ทรงเบ็นกษัตริย์มีความสุขสมบูรณ์ทุกอย่าง แต่ยอมเสียสละหนีออกบวช อดทนพากเพียรทุกทางเพื่อตรัสรู้ความจริงในโลก เริ่มด้วยวิธีฝึกจิตในสำนักต่าง ๆ จบแล้วมาบำเพ็ญ

เพียรในป่า ในดง อดอยาก เดินเท้าเปล่าหิวโหยจนล้มลงสิ้นสติ ทรมานเป็นเวลาถึง ๖ ปี ภายหลังต้องอยู่แต่ลำพังไม่มีผู้ช่วยปฏิบัติแต่ก็ไม่ท้อถอยพากเพียรฝึกจิตจนได้สมาธิ และปัญญาขั้นสูงสุด รู้วิธีตัดความทุกข์ยากได้สิ้นแล้ว ก็ไม่เห็นแก่ความสุขส่วนพระองค์ยังคงสงสารบุคคลอื่น ๆ ทั้งปวง อยากให้มีความสุขตามขั้นตามสภาพที่จะทำได้ จึงทรงพยายามเดินไปเที่ยวสั่งสอนในทิศต่าง ๆ ถูกลัทธิเดิม ๆ กีดกันขัดขวางก็ไม่ทรงท้อแท้, มีความเข้มแข็งอดทน จึงได้มีคำสอนตกทอดมาถึงตัวเรา ส่วนตัวเรานี้ยังมีความลำบากตรากตรำ น้อยกว่าพระองค์ท่านมากนัก ไม่สมควรจะท้อถอยอ่อนแอสมควรจะต่อสู้เข้มแข็งทำอะไรจริงจังเพื่อความเจริญก้าวหน้าของตนเอง, ส่วนรวมและประเทศชาติ การพิจารณาท่านองนี้ช่วยให้ใจเข้มแข็ง และมีกำลังขึ้น

เมื่อรู้สึกว่าจิตมีกำลังพอควร อยู่ในสายกลางแล้วก็เริ่มผูกจิตโดยภาวนาพุทโธและจับลมดังกล่าวมาแล้ว การแก้ไขจิตมีกำลังมาก กำลังอ่อน, และการผูกจิตดังกล่าวแล้ว ถ้าพิจารณาให้ดีแล้ว ก็คือการแก้เครื่องขัดขวางจิต

ไม่ให้เป็นสมาธิ หรือศัตรูสมาธิ ซึ่งเรียกว่านิวรณ์นั้นโดยครบถ้วนแล้ว ที่ไม่พูดเป็นรูปนิวรณ์ และเป็นศัพท์แสลงเพราะต้องการให้เข้าใจง่าย อนึ่ง บางตอนที่กล่าวว่าศีลและอื่น ๆ ไม่จำเป็นต้องรู้ต้องจำก็ได้นั้น ก็เป็นการเจาะช่องมาเฉพาะเรื่องฝึกจิตล้วน ๆ และมีเหตุผลแจ่มแจ้งอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่จะเรียนรู้ปฏิบัติและท่องจำให้เป็นการเพิ่มพูนขึ้นอีกก็ยิ่งเป็นการดี

การไตร่ตรองและหมั่นสอบถามผู้รู้ และมีครูฝึกจิตให้เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ฝึกได้เร็ว เพราะจะได้ช่วยสังเกตหาทางแก้ไขที่เหมาะ และได้ผลให้

บางตำราและอาจารย์ผึกบางท่าน ชอบใช้วิธีพิจารณาไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดนึก หยุดคิด ดังที่อธิบายมาแล้วว่าตอนใดหยุดพิจารณา ตอนใดหยุดภาวนา วิธีพิจารณาเรื่อย ๆ หรือเพิ่มอารมณ์คิดมากขึ้น ไม่ตัดลงนั้นอาจจะเป็นวิธีทำให้เกิดความรู้ หรือปัญญาทางโลกมากกว่าที่จะเกิดปัญญาทางวิปัสสนา ซึ่งเป็นของสูง ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าผู้เริ่มฝึกไม่ควรจะใช้ แม้ผู้ฝึกมามากใช้ก็อาจ

เป็นอันตราย เพราะเหตุว่าผิดหลักใหญ่หรือแนวการศึกษา กล่าวคือต้องทำให้เกิดศีลดีแล้ว จึงเกิดสมาธิ, ทำสมาธิให้ดีแล้ว จึงจะพิจารณาให้เกิดปัญญา ถ้าสมาธิยังไม่ดีไม่ถึงขั้นสูงไปรีบแสวงเอาปัญญาก่อน อาจจะเกิดปัญญาที่ผิด แต่ตนเข้าใจว่าถูกซึ่งเป็นภัยอย่างร้ายแรงและตัดทอนความก้าวหน้าโดยสิ้นเชิงอาจเสียสติได้ง่าย

อุบายที่ ๒

เมื่อแก้ไขจิตให้เป็นสมาธิด้วยอุบายที่ ๑ ไม่ได้ผลก็ควร พยายามแก้ไขในครั้งหลัง ๆ ต่อไปอีกมาก ๆ ครั้ง จนเห็นว่าจะไปไม่รอดจริง ๆ แล้วก็ใช้อุบายที่ ๒ ต่อไป อุบายที่ ๒ นี้ก็คือ การแก้เครื่องเศร้าหมองใจซึ่งเรียกว่า **นิวรณ์** ไม่จำเป็นต้องท่องจำแม่นยำว่ามีอะไรบ้างก็ได้ เป็นแต่สำรวจดูว่าจิตของตนจะเข้าอยู่ในลักษณะนิวรณ์ข้อใด แล้วก็ดำเนินการแก้ไขจิตตามวิธีซึ่งจะกล่าวต่อไป

นิวรณ์มี ๕ อย่าง, นิวรณ์คือเครื่องกีดกันไม่ให้บรรลุถึงความดี เป็นเครื่องขัดขวางไม่ให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ เมื่อมีนิวรณ์ อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นจิตก็ตั้งมั่นไม่ได้ และ เมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิไม่ได้จิตก็ไม่มีอำนาจที่จะใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในทางโลกได้ดี และไม่สามารถจะเห็นธรรมอันแท้จริงได้ นิวรณ์ ๕ มีดังนี้ คือ

(๑) ความพอใจรักใคร่หรือกังวลคิดถึง "วัตถุกาม" ในลักษณะที่ ยินดี (เรียกตามศัพท์ว่ากามฉันทะ) วัตถุกามนั้นได้แก่ รูป, รส, กลิ่น, เสียงและสิ่งสัมผัส (โผฏฐัพพะ) รวมเป็น ๕ อย่าง รูปหมายถึงสิ่งที่เห็นด้วยตาได้ ซึ่งหมายถึงตัวคน, สัตว์ ต้นไม้, หมวก, เสื้อผ้า, ของใช้, แสง, สี, รูปภาพ, รูปปั้น และอื่นๆ ที่เห็นได้ด้วยตาจัดเป็นรูปทั้งนั้น ถ้าจิตไปคิดถึง, นึกยินดีพอใจ ก็จัดเป็น นิวรณ์ตัวที่ ๑ นี้ ส่วนรสก็หมายถึงรสทุกชนิดที่รับรู้ได้ด้วยลิ้น, กลิ่นก็หมายถึงกลิ่น

ทุกอย่างที่รับรู้ด้วยจมูก, เสียงก็หมายถึงเสียงทุกอย่างที่รับรู้ได้ทางหู, สิ่งสัมผัสก็หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เรารับรู้ด้วยการถูกต้อง หรือสัมผัสกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ตัวอย่างเช่นใจไปนึกถึงรูปร่างหน้าตาของคนหรือดอกไม้เราพอใจ หรือยินดี ก็เรียกว่าเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๑ (กามฉันทะ) ซึ่งมีรูปเป็นวัตถุกามแต่ถ้าเราไป นึกถึง ตอนที่เอามือไปลูบคลำคนนั้นหรือดอกไม้นั้น ยินดีพึงพอใจในความละเอียดอ่อนนิ่มนวลชอบใจในการที่ได้ถูกต้องสัมผัส ที่แล้วมาก็ดี หรือนึกอยากจะได้ถูกต้องสัมผัสใหม่อีกก็ดี จัดเป็นนิวรณ์ตัวที่ ๑ ซึ่งมีสิ่งสัมผัสเป็นวัตถุกาม ถ้าใจไปนึกถึงตอนเอาไม้พันสำลีหมุนไปมาในรูหู ซึ่งมีเสียงดังฟอดแฟดในหู และรู้สึกชอบที่คัน ๆ มัน ๆ ดังนี้ ถ้าไปนึกถึงเสียงดังชอบใจหรืออยากให้เกิดดังอย่างนั้นอีกก็เป็นนิวรณ์ตัวที่ ๑ ประเภทมีเสียงเป็นวัตถุกาม แต่ถ้านึกชอบใจตรงมัน ๆ คัน ๆ ก็เป็นนิวรณ์

ตัวที่ ๑ ประเภทมีสิ่งสัมผัสเป็นวัตถุกาม แต่วัตถุกามหรือปรากฏการณ์ทางจิตนั้น มักจะเป็นชนิดผสมแยกเป็นอย่างเดียวได้ยาก เช่น ชอบใจที่เอาสำลีปั่นในหูที่กล่าวมาแล้ว ย่อมมีสัมผัสทางทวารหูที่ได้ยินเสียงฟอดแฟดและมีสัมผัสทางทวารกายที่รู้สึกคัน ๆ มัน ๆ พร้อมด้วยมีสัมผัสทางทวารตาและใจ คือนึกเห็นภาพการหมุนในหูเห็นรูปร่างไม้ที่แยงหูดังนี้เป็นต้น แต่รวบรวมเข้าแล้วก็เป็นนิวรณ์ตัวที่ ๑ นั่นเอง การแก้ก็แก้ตรงต่อนิวรณ์ตัวที่ ๑ ไม่ต้อง แยกแยะ แก้ละเอียด ลงไปอีกเป็นอย่าง ๆ จะได้บอกวิธีแก้ต่อไป วัตถุกาม ไม่จำเป็นต้องเป็นคนเสมอไปอาจเป็น วิทยุ, สุนัข, กล้วยไม้ต้นไม้ ฯลฯ

(๒) นิวรณ์ตัวที่ ๒ คือ พยาบาท ได้แก่ความคิดกังวลถึง วัตถุกาม ในลักษณะยินร้าย ซึ่งเป็นลักษณะที่ตรงกันข้ามกับนิวรณ์ตัวที่ ๑ คือนิวรณ์ตัวที่ ๑ คิดกังวลถึงวัตถุกามในลักษณะที่ยินดี, ชอบใจ, พอใจ,

หรือรักใคร่ แต่นิวรณ์ตัวที่ ๒ คือพยาบาทนี้ คิดหรือกังวลถึงในลักษณะไม่ยินดี, ไม่ชอบใจ, ไม่พอใจ หรือคิดร้ายต่อวัตถุกามนั้น เช่นเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๑ นึกรักอยากจะได้หญิง (หรือชาย) มาเป็นคู่ พยายามเอาอกเอาใจและทุ่มเทเงินทองตลอดจนความเหนื่อยยาก เพื่อให้เขารักตอบ ดูทีท่าจะสำเร็จแน่. แต่ต่อมารู้ว่าเขาไปรักกับผู้อื่น ไม่รักกับตนจึงไม่พอใจ คิดติเตียนเขาก็ดี คิดปองร้ายจะแก้แค้นเขาก็ดี หาทางทำให้เขาเสื่อมเสีย เพราะไม่พอใจก็ดี เรียกว่าเกิด **ความพยาบาทหรือเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๒** ขึ้นแล้ว มีคนมาขโมยของไป คิดจะแก้แค้น เวลานั่งสมาธิจิตเริ่มจะนิ่งดี ก็คิดเรื่องคนที่มาขโมยอีกไม่พอใจอีก นี่ก็คือเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๒ **วัตถุกามจำพวกสัตว์หรือสิ่งที่ไม่มีชีวิต ก็ทำให้เกิดนิวรณ์ตัวที่ ๒ ได้** เช่นหมูชอบเข้ามากินของเหยียบของในสวนบ่อย ๆ ก็ไม่พอใจ คิดร้ายต่อหมู หรือปากกาที่ใช้เขียนหนังสือ เขียนไม่ค่อยติดบ้าง บางทีติดมากจนเลอะเทอะ ไม่พอใจ

ก็เลยขว้างลงไป ครั้นเกิดบุบและเป็นของแพง จะซ่อมก็หมดเงินมาก เกิดความไม่สะดวกที่ใช้เขียนอยู่เรื่อย ใจมาครุ่นคิดเรื่องนี้ ไม่ชอบรูปทรงที่เสียไปนั้นก็ดี เวลาฝึกจิตผุดคิดถึงปากกานั้นมาไม่พอใจก็ดี จัดว่าเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๒

(๓) นิวรณ์ตัวที่ ๓ คือ ความง่วงงุน, ท้อถอย, หงุดหงิด, ความหดหู่เคลิบเคลิ้มและเกียจคร้าน (เรียกตามศัพท์ว่า ถีนมิทธะ) ซึ่งเป็นเครื่องกีดกั้นความสำเร็จ และขัดขวางไม่ให้กระทำความดี

(๔) นิวรณ์ตัวที่ ๔ ความฟุ้งซ่าน คิดโน่นคิดนี่ คิดนอกเรื่องนอกราวที่ต้องการจะคิดจะทำ (เรียกตามศัพท์ว่า อุทธัจจะกุกกุจจะ) เป็นลักษณะที่จิตชอบซัดส่ายไปในอารมณ์ต่าง ๆ เช่นต้องการจะอ่านหนังสือหยิบขึ้นอ่านไปหน่อย ใจก็คิดไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ไปเที่ยวเมื่อคืนก่อน หรืออ่านไปถึงเรื่องรักก็เลยนึกไปถึงเรื่องราวรักที่ตนผ่านมาดังนี้เป็นต้น นิวรณ์ตัวที่ ๔ นี้

ความจริงก็มีนิวรณ์ตัวที่ ๑ และที่ ๒ นั่นเองเป็นต้นเหตุ ฉะนั้น นิวรณ์ตัวที่ ๔ นี้ก็มีลักษณะผสม คือคิดไปในทางพึงพอใจ, รักใคร่บ้าง หรือคิดไปเพราะไม่พึงใจ, ไม่ชอบใจบ้าง

อนึ่ง นิวรณ์ตัวที่ ๓ ก็มาจากนิวรณ์ตัวที่ ๑ และ ๒ เช่นกัน แต่นิวรณ์ตัวที่ ๓ และที่ ๔ ต่างกันตรงที่จิตท้อถอยเกียจคร้าน หรือฟุ้งซ่านตื่นตัวซัดส่ายไป ถ้ามีลักษณะท้อถอย อ่อนอกอ่อนใจ, หวาดหวั่น, อเน็จอนาถ เบื่อหน่าย เกียจคร้าน ซึ่งจัดว่าเป็นประเภททางอ่อน ก็เป็นนิวรณ์ตัวที่ ๓ ถ้าเป็นประเภทมีกำลังสัดส่ายคิดไป, ฟุ้งไป, โดดไปเรื่องที่โน้นเรื่องนี้ ก็เป็นนิวรณ์ตัวที่ ๔

(๕) นิวรณ์ตัวที่ ๕ ความสงสัย, ความลังเลไม่แน่นอนใจ ตกลงใจไม่ได้เด็ดขาด เรียกตามศัพท์ว่า วิจิกิจฉา เช่นจะเชื่อว่าบาปบุญมีก็ไม่แน่ใจนัก จะว่าไม่มีก็ไม่มั่นใจ ไม่มีความแจ่มแจ้งชัดเจน ไม่มีความเด็ดขาด หรือการจะทำอะไรลงไปจะคิดอะไร ก็มีจิตโลเลครุ่นคิดขยักขย่อนอยู่ดังนี้ ก็เรียกว่าเกิดนิวรณ์ตัวที่ ๕

เมื่อพิจารณาอยู่ให้ดีคิดทบทวนไปมา นิวรณ์ทั้ง ๕ นี้ก็เป็นสิ่งที่ต่อเนื่องเกี่ยวพันกัน ถ้าจะสรุปรวมกันให้สั้นก็มี ๒ ประเภท คือ นิวรณ์ตัวที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นประเภท จิตมีกำลังมาก นิวรณ์ตัวที่ ๓ และที่ ๕ เป็นประเภท จิตมีกำลังอ่อน จะแก้ได้ตามวิธีที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในอุบายที่ ๑ ซึ่งถ้าแก้ถูกทางก็ควรจะแก้ได้ ถ้าแก้ผิดก็แก้ไม่ตก เมื่อแก้ไม่ตกและหาที่ผิดไม่ได้จะลองแยกแยะให้ละเอียดตามอุบายที่ ๒ คือแก้นิวรณ์นั้นก็ได้ ก่อนจะแกด้วยอุบายที่ ๒ นี้ลองฝึกจิตต่อไปแล้วควรพิจารณาจิตของตนดูหลาย ๆ ครั้ง ว่าที่จิตไม่ยอมนิ่งเป็นสมาธินั้น จิตเราเป็นไปตามนิวรณ์ตัวไหนมากที่สุด เมื่อได้ความว่านิวรณ์ตัวใดใน ๕ อย่างนั้นเกิดขึ้นมากที่สุด ก็ให้แก้นิวรณ์ตัวนั้น พิจารณาได้ถูกแก้ได้ถูกแล้วก็รีบทำสมาธิเสีย นิวรณ์ตัวอื่น ๆ อีก ๔ ตัวก็จะพลอยตายสงบไปด้วย

อุบายแก้นิวรณ์

วิธีแก้นิวรณ์ตัวที่ ๑ (กามฉันทะ)

ควรใช้อุบาย ๓ อย่าง คือ

๑. *ให้เพ่งพิจารณาวัตถุกาม* ซึ่งได้แก่ คน, สัตว์ ต้นไม้ สิ่งของ ที่ตนชอบใจ ที่ตนรักใคร่ และที่ใจคอยคิดถึงในเวลาฝึกจิต. โดยให้พิจารณาและเพ่งให้เห็นเป็นของไม่เที่ยง, เป็นทุกข์ และเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตนเราเขาอะไร (คือพิจารณาให้เห็นไตรลักษณ์หรือสามัญลักษณะ คือ อนิจจัง, ทุกขัง อนัตตา) จนเห็นว่าแม้เราได้สมปรารถนาแล้ว สิ่งนั้นก็ย่อมไม่เป็นกรรมสิทธิ์อยู่ได้ ล้วนแต่จะละทิ้งพลัดพรากจากไปหรือเบื่อหน่ายเลิกรากันไป ดังนี้ ถ้าจิตยังไม่ยอมสงบก็ให้เพ่งต่อไปอีก

๒. *เพ่งพิจารณาให้เห็นอศุภะ* คือเห็นสภาพแท้จริงของสิ่งนั้นอันผุเปื่อยเสื่อมโทรมอยู่ตลอดเวลา ไม่สวยไม่งามอย่างที่เห็นผิวเผินนั้นดอก นอกจากนั้น ยังเป็นเพียงที่รวมกลุ่มของสัตว์เล็กจิ๋วเท่านั้น (สัตว์เล็กจิ๋วนี้

หมายถึงตัวชีวิตขนาดเล็กมาก ซึ่งวิทยาศาสตร์เรียกว่า เซลล์ และตัวเซลล์ที่มีชีวิตกินได้ ไหวตัวยุบยาบได้ตายได้ เกิดได้อยู่เสมอนี้เอง ที่รวมกลุ่มเป็นเนื้อเป็นหนังของคน สัตว์และต้นไม้)

๓. *เพ่งพิจารณา* ตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ให้*ละเอียดแยบคายขึ้น* จนกว่าจิตจะรู้เห็นของจริงตามสภาพ คือเห็นชัดว่ารูปหรือกายเหล่านั้น ก็เป็นเพียงแต่ธาตุทั้ง ๔ (ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ) มาประชุมกันขึ้น หรือเห็นสักแต่ว่ากลุ่มกำลังงานมารวมแน่นเป็นรูปขึ้นอย่างนั้นก็ได้ ที่มีชีวิตมีความรู้สึกนึกคิดนั้น ก็เป็นแต่เพียงมีวิญญาณมาเข้าครอบครองอยู่ชั่วคราวเท่านั้น พิจารณาพอได้ภาพความจริงขึ้นในใจ แล้วก็หยุดพิจารณารวมจิตมาเพ่งนิ่งอยู่ *ครั้นเห็นจิตสงบดีก็เริ่มดำเนินการ ฝึกจิตตามวิธีหลัก ต่อไป* เช่นเราฝึกด้วยวิธีสังเกตลมหายใจ (อานาปานะสติ) ก็ต้องกลับมาเพ่งลมหายใจตรงจุดที่ตั้งจิต ที่กึ่งกลางดั้งจมูกต่อไป ถ้ารู้สึกว่าสงบดีมากก็ข้ามขึ้นมาเพ่งลม ไม่ต้องภาวนาพุทโธ ถ้าสงบน้อยก็ว่าพุทโธประคองไว้ก่อน

ลองพิจารณาวิธีแก้ดังกล่าวมานี้ ถ้ายังเข้าใจไม่ดีพอก็ไปอ่านการเพ่งการพิจารณาในบทที่ว่าด้วยวิปัสสนาอีก ถ้ายังไม่ชัดเจนดีก็โปรดอ่านรายละเอียดในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก

วิธีแก้นิวรณ์ตัวที่ ๒ (พยาบาท)

ความไม่พอใจ ความแค้นเคือง ความคิดร้าย

หรือไม่ชอบใจ จัดเป็นพยาบาทนิวรณ์ ใช้อุบายแก้ดังนี้

๑. *ให้เจริญเมตตา* คือแผ่เมตตาไปเฉพาะคนสัตว์ ที่ตนไม่ชอบใจ หรือแผ่เมตตาให้ทั่วไป (เรียกตามศัพท์ว่า เมตตานิมิตอุคคหะ) คิดยกโทษให้และคิดสงสารในความไม่รู้เท่าต่อเหตุของผู้อื่น

๒. ตั้งใจเจริญเมตตาแผ่ไมตรีจิต *คิดปรารถนาจะให้ตนและผู้อื่นเป็นสุข* (เรียกตามศัพท์ว่า เมตตาภาวนานุโยค) ที่แผ่เมตตาให้ตนด้วยก็เพราะถือว่าตนก็เป็นสัตว์โลกรูปหนึ่ง ถ้ามีความโกรธความไม่พอใจขึ้นมา

ก็ย่อมเป็นเครื่องเผาผลาญตนเอง เช่น เลือดเดินแรง หัวใจเต้นแรง หน้าแดง ปากสั่น ล้วนเป็นอาการคล้ายคนบ้าคนเมา และเป็นภัยอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของตนเอง จึงควรจะนึกสงสารเมตตาตนเอง ไม่อยากให้เป็นอันตรายจากความพยาบาท งดเว้นความไม่พอใจเสีย นอกจากนั้นถ้าไม่พอใจไม่ชอบใจสิ่งของซึ่งไม่มีชีวิต เช่น พลัดตกบันได ไม่ชอบใจ คิดอยากจะพังบันไดทิ้งเสีย ดังนี้ จะแผ่เมตตาให้บันไดก็ไม่ถูก ควรยับยั้งจิตพยาบาทนี้ด้วยการพิจารณาให้แยบคาย หรือเมตตาตนเองเกรงจะมีโทษเพราะความโกรธความไม่พอใจเผาผลาญตน เกรงตนจะต้องเสียทรัพย์ค่าซ่อมบันได หรือสร้างบันไดใหม่ดังนี้เป็นต้น ก็เป็นอุบายให้ระงับความคิดอันไม่ชอบใจที่คอยผุดขึ้นมานั้นได้

๓. *ให้พิจารณาถึงกรรมของตนและผู้อื่น* ว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของของตน เมื่อทำกรรมที่ดีหรือชั่วไว้ก็ย่อมจะได้รับผลกรรมนั้นเสมอไป ถึงตนจะไม่พยาบาทคิด

ตอบแทน คนหรือสัตว์นั้นก็ต้องได้รับกรรมของตน นอกจากนั้นพยาบาทก็เป็นกรรมฝ่ายชั่ว ควรพิจารณาให้เห็นโทษของพยาบาทเพื่อให้จิตยับยั้ง ไม่คิดพยาบาทผูกโกรธไว้ (ข้อ ๓ นี้เรียกตามศัพท์ว่า กัมมัสสกะตาปัจจเวกขณะตา)

๔. *ให้พิจารณาซ้ำซากในอุบายต่าง ๆ* ที่กล่าวมาแล้ว พิจารณาบ่อย ๆ พิจารณาให้มากขึ้นทุกที (เรียกตามศัพท์ว่า ปฏิสังขานพหุลตา)

๕. *ให้คบแต่บุคคลที่มีเมตตา กรุณา คือผู้ที่มีใจรักใคร่ผู้อื่น และผู้ที่มีศีลธรรมดี* (เรียกตามศัพท์ว่ากัลยานมิตตะตา) ข้อนี้พึงเข้าใจให้ดีอย่าให้เขวผิดทางหรือเข้าใจเกิน คือให้คบหาสนิทสนมได้เฉพาะผู้มีศีลธรรม ส่วนผู้ไม่มีศีลธรรมไม่มีเมตตากรุณา เมื่อมีความรู้จักแล้วก็อย่าให้สนิทสนมกลมเกลียว ไม่ใช่ว่าจะเลิกคบเลิกทักทายเสียโดยเด็ดขาด จนเป็นการขาดความเหมาะสมไป

๖. *ให้พูดหรือใคร่ครวญ (นึกคิด) แต่ นเรื่องที่เป็นประโยชน์แก่ตนและผู้อื่น และที่ชวนให้เกิดความสบายใจ* (เรียกตามศัพท์ว่า สัปปายกถา)

๗. *ตั้งความสัตย์ว่าเราจะข่มใจของเรา เพ่งพิจารณาโทษหรือความชั่วที่มีอยู่ในตน* ไม่พิจารณาเพ่งความชั่วของผู้อื่น *พยายามเพ่งจิตแก้ไขความพยาบาท*ที่มีอยู่ในจิตของตน

วิธีแก้นิวรณ์ตัวที่ ๓ (ถีนมิทธะ)

ความง่วงงุนท้อแท้, หงุดหงิด เคลิบเคลิ้ม ใช้อุบายแก้ดังนี้

๑. *กินอาหารแต่พอควร* อย่ากินอาหารมาก (อติโภชนะ นิมิตตคาถา)

๒. *เปลี่ยนอิริยาบทให้ได้ส่วนกัน* ได้แก่การยืน, เดิน, นั่ง, นอน ให้ได้ส่วนเหมาะกับตน อย่านอนมากเกินไป หรือนั่งมากเกินไป จัดส่วนให้รู้สึกเหมาะแก่ตน (อริยาปถะสัมปริ วัตคหะตา)

๓. *นึกถึงแสงสว่างให้เข้ามาสู่จุดที่เราตั้งจิต* ไว้หรือรวมจิตไว้ (อาโลกะ สัญญามนสิการ)

๔. ให้ไป *ฝึกจิตในที่แจ้ง* (มีแสงสว่างพอควร) *ที่สงัดและที่ห่างไกลจากหมู่บ้าน* (ตามศัพท์เรียกว่า อัพโภกาสะวาส)

๕. *คบเพื่อนที่ดี* คือคบผู้ที่มีศีลธรรมไม่ท้อแท้หรือผู้มีคุณธรรมสูง (กัลยาณมิตตะตา)

๖. *พูดหรือใคร่ครวญแต่ในเรื่องที่สบายใจ* และเป็นประโยชน์ (สัปปายกถา) เช่นพูดถึงเรื่องที่จะทำความดีต่าง ๆ เป็นต้น.

วิธีแก้นิวรณ์ตัวที่ ๔ (อุทธัจจะกุกกุจจะ)

ความฟุ้งซ่านของจิต มีอุบายแก้ดังนี้

๑. *ให้หมั่นศึกษาและฟัง* เกี่ยวแก่ความรู้ต่าง ๆ ให้มาก ที่สำคัญคือเรื่องที่เกี่ยวกับตนเป็นประโยชน์แก่ตน (ตามศัพท์ว่า พหุสสุตา หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า พหูสูต)

๒. *ให้หมั่นสอบถามและปฏิบัติตามในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์*อยู่เสมอ (ปริปุจฉตา)

๓. *ให้เบ็นผู้ฉลาดตริตรองในศีลธรรมที่ตนปฏิบัติอยู่* (วินยะปกะตัญญุตา) หมั่นตรึกตรองให้ชำนาญ

๔. *ให้คบหาท่านผู้ใหญ่* โดยศีลธรรมและวิชาจรรยาดีรอบคอบ (วุฑฒเสวิตา)

๕. *ให้คบแต่มิตรที่ดี* (กัลยาณมิตตตา)

๖. *ให้พูดหรือใคร่ครวญแต่เรื่องที่ ทำ ให้ สบาย ใจ และเบ็นประโยชน์* (สัปปายกถา)

วิธีแก้นิวรณ์ตัวที่ ๕ (วิจิกิจฉา)

ความสงสัยความลังเลแก้ด้วยอุบายดังนี้

๑. *หมั่นศึกษาและฟังเกี่ยวแก่ความรู้ที่เบ็นประโยชน์*ให้มาก (พหุสสุตา)

๒. *ให้หมั่นสอบถามและปฏิบัติตามท่านผู้รู้ผู้ชำนาญ* เสมอ ๆ (ปริปุจฉตา)

๓. *เบ็นผู้ฉลาดตรึกตรองในศีลธรรมที่ตนปฏิบัติอยู่* หมั่นตรึกตรองให้ชำนาญ (วินยะปกะตัญญุตา)

๔. *เบ็นผู้เชื่อมั่นในทางที่ดี* ได้แก่เชื่อบาปบุญและเชื่อกรรมเบ็นต้น (อธิโมกขพะหุลตา)

๕. *ให้คบแต่มิตรที่ดี* (กัลยาณมิตตะตา)

๖. *ให้พูดหรือใคร่ครวญแต่เรื่องที่ทำให้สบายใจและเป็นประโยชน์* (สัปปายกถา)

นิวรณ์ ๕ นี้เป็นกิเลสอย่างกลาง เมื่อแก้กิเลสอย่างกลางนี้ให้สงบระงับได้มาก จิตก็ถึงสมาธิขั้นสูง ดูหลักฐานจากวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลกหน้า ๓๒๓ ถ้าเพียงทำให้นิวรณ์ ๕ สงบระงับลงไปบ้าง ทำให้นิวรณ์เบาบางลงจิตก็สงบถึงสมาธิขั้นต้นหรือขั้นกลาง อนึ่งการปฏิบัติตามวิธีฝึกจิตเช่นตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว มีการรวมจิตอยู่ที่เดียว พิจารณาลมหายใจพร้อมด้วยภาวนา พุทโธและจัดลมให้ดีนั้นก็นับว่าเป็นข้อปฏิบัติ เป็นศีลฉะนั้นจึงทำให้กิเลสอย่างหยาบสงบระงับลงได้ เกิดสมาธิขั้นต้น และก็เป็นเครื่องทำให้นิวรณ์เบาบางลงไปด้วยในตัวเพราะศีลหรือข้อปฏิบัติให้เป็นสมาธิ หรือการฝึกสมาธินั้นก็อยู่ในหัวข้ออุบายแก้นิวรณ์นั่นเอง (โปรดพลิกอ่านวิธีแก้นิวรณ์ด) และเมื่อจิตเกิดสมาธิขั้นต้นเพ่งนิ่งอยู่จุดเดียว ลมหายใจละเอียดขึ้นได้จังหวะเป็นไปเอง หยุดภาวนา

แล้ว รักษาให้ดีอย่างนั้นได้ต่อไปจิตก็จะสงบมากขึ้น เข้าถึงสมาธิสูงขึ้น โดยไม่ต้องมาคิดกังวลแก้ไขนิวรณ์เพราะเป็นการแก้นิวรณ์ไปในตัวแล้ว

ลักษณะของสมาธิในขั้นต่าง ๆ และการแก้ไขปรับปรุง

ในการฝึกจิตเมื่อได้แก้ไขจิตมาตั้งสงบเป็นสมาธิ จิตก็มักนิ่งประเดี๋ยวเดียวก็ถอยกลับ ต้องแก้ไขปรับปรุงดังกล่าวแล้วอยู่ตลอดเวลา เมื่อฝึกมาก ๆ เข้าก็ทำให้จิตนิ่งได้นานเข้าทีละน้อย คือเป็นสมาธิที่สูงขึ้นทีละน้อยตามลำดับ ขออย่าท้อใจเราต้องฝึกกันบ่อย ๆ ฝึกติดต่อไปนาน ๆ เท่าที่จะทำได้ ยิ่งฝึกได้ทั้งกลางวันกลางคืนในที่เงียบสงัด มีอาหารเตรียมไว้ให้สะดวก หยุดการติดต่อโดยพักงานทำต่อเนื่องครั้งละ ๗ วันได้ยิ่งดี ถ้าไม่มีโอกาสก็ฝึกที่บ้านวันละเล็กวันละน้อยเรื่อยไป ควรจะกำหนดเวลาหรือกฎเกณฑ์ว่าต้องฝึกทุกวัน และจับเวลาในการฝึกดู พยายามนั่งฝึกติดต่อให้ได้นานขึ้นทุกทีจึงจะ

ฝึกได้เร็วขึ้น ขออย่าร้อนใจว่าไม่เห็นได้ประโยชน์อะไร ? ผู้คิดเช่นนั้นก็คือคนไม่ทำจริง ทำไม่ถูกวิธีและทำไม่สม่ำเสมอขาด ๆ วิ่น ๆ และไม่รู้วิธีตรวจสอบ

เมื่อผูกจิตให้สงบนิ่งได้ชั่วขณะ มักจะมีการเห็นการรู้สึกไปต่าง ๆ คล้าย ๆ กับฝัน เรียกว่านิมิตต์ ทั้งนี้ไม่ใช่อื่น คืออารมณ์ตกค้างออกจากจิตของตนเองอย่าได้นึกหวาดหวั่น ตัวอย่างเช่นเห็นคน, สัตว์ ตนเอง เห็นนรกสวรรค์, ผี บางทีเกิดนิมิตทางหู ได้ยินเสียงพูดเสียงร้อง, เสียงปืน บางทีปรากฏกลิ่น เช่นกลิ่นหอม เหม็นคล้ายกลิ่นศพ บางทีเกิดความรู้สึกต่าง ๆ เช่นรู้สึกซู่ซ่าขนลุก น้ำตาไหล ดีใจ ตาพองโตขึ้นบ้าง เล็กลงบ้าง รู้สึกแขนขาชา หน้าชา แขนขาหายไป เห็นแสง เห็นพระ ต้นไม้ รู้สึกตัวหมุน ตกจากที่สูงหรือหล่นลงไปในเหว ดังนี้เป็นต้น

การปฏิบัติต่อนิมิตต์

๑. ทำจิตให้สงบนิ่งคืออยู่ที่จุดกระทบคอยกำหนดรู้อยู่จุดเดียว อย่าหวั่นไหวในนิมิตต์ เราต้องรู้เท่าทันว่า

เป็นอารมณ์ตกค้างออกมาจากจิตตนเอง ไม่มีของจริงอะไร พิจารณาการเกิดขึ้นการหายไป การเปลี่ยนแปลงให้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และปล่อยวางนิมิตต์นั้น เพื่อให้สมาธิดีขึ้นตามลำดับ ถ้ามัวหลงมัวติดนิมิตต์สมาธิก็จะไม่ก้าวหน้า เพราะว่านิมิตต์เป็นศัตรูของสมาธิ ทำให้หลงเพลิน ให้กลัว ให้ตกใจดีใจ เลยเสียสมาธิไป ต้องปล่อยวางขับไล่นิมิตต์นั้นออกไป ด้วยการพิจารณาดังกล่าวแล้วถ้าไม่หาย ใช้วิธีแง้มตาขึ้นนิดหนึ่งแล้วจึงหลับตาสมาธิต่อไป หรือจะใช้แก้ด้วยหายใจยาวขึ้น ๒–๓ ครั้ง รักษาสติให้กำกับอยู่ที่จุดตั้งจิตให้ดีนิมิตต์ก็หายไปถ้านิมิตต์เป็นภาพคน แก้ไม่หายต้องใช้วิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เวลาทำสมาธิก็แผ่กุศลไปให้

๒. นิมิตต์บางอย่างมีประโยชน์ต่อสมาธิ ต้องรู้วิธีใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอย่างเช่นรู้สึกแขนขาชามากขึ้นแล้วค่อย ๆ หายไปทีละน้อยก็ให้ทำจิตอนุโลมให้หายไปในที่สุดหายไปหมดทั้งร่างกาย เหลือแต่จิตลอยอยู่ตรงจุด

ที่ตั้ง จิตก็ถึงสมาธิขั้นกลางและจะพุ่งไปสู่สมาธิขั้นสูงต่อไป ถ้ามีนิมิตต์เห็นแสงหรือสี หรือคนสิ่งของวอบแวบไหวเคลื่อนไม่นิ่ง ก็ลองบังคับให้นิ่ง, ให้เล็ก ให้โต, ให้เข้ามาใกล้ ให้ไกล, ให้หายไป, ให้เกิดใหม่ ถ้าบังคับได้และชำนาญก็จะเกิดเป็นวิชาขึ้น คือเห็นรูปอื่นได้โดยไม่ต้องลืมตา เห็นของที่อยู่ไกลได้โดยไม่ต้องไปดู (เรียกว่าตาทิพย์) หรือได้ยินเสียงไกล ๆ ได้ (ซึ่งเรียกว่าหูทิพย์) อาจทำอย่างอื่นได้เช่นเรียกความร้อน, เรียกความเข้มแข็งมาสู่ร่างกาย (ซึ่งเรียกว่าอำนาจทิพย์) แต่วิธีนี้เป็นการฝึกข้ามขั้น ถ้าไม่รอบรู้ระมัดระวังให้ดี อาจเสียสติหรือผิดทาง ถ้าเห็นว่าตนจะข้ามขั้นไม่ได้ก็ปล่อยวางนิมิตต์เสีย

ขั้นของสมาธิและวิธีสังเกตปรับปรุง

เมื่อผูกจิตตามวิธีที่กล่าวแล้ว จิตเป็นสมาธิดีขึ้น จะรู้สึกปลอดโปร่งสบายลมหายใจก็ค่อยเบาลง อย่าเจตนา

ทำให้เบาลงเองอย่าบังคับจิตมากนัก ต่อไปจะมีความรู้สึกอย่างเดียวว่าจิตตั้งนิ่งอยู่ที่กำหนดไว้ ลมที่กระทบก็ละเอียดอ่อนจนไม่รู้สึกว่ากระทบ รู้สึกชาตั้งจมูกตรงที่ตั้งจิตและขยายความชามากขึ้น ซึ่งเบ็นลำดับสมาธิดีขึ้น เมื่อจิตตั้งเบ็นสมาธิดีขึ้น ประสาทต่าง ๆ จะค่อย ๆ หมดความรู้สึกไปทุกที ตาคงหลับอยู่ไม่เห็นอะไร หูจะได้ยินเสียงอื่น ๆ น้อยลงจนไม่ได้ยินอะไร ความรู้สึกว่ามีที่อยู่บ้านช่องก็เลื่อนไปจนรู้สึกไม่มีอะไร ว่างเปล่าไปหมด (ดังนี้ตำราฝรั่งจึงชอบพูดลัดเอาเลยว่าให้ทำจิตให้ว่างเปล่าให้ว่าง ๆ แทนที่จะพูดว่าทำให้เบ็นสมาธิ) จิตขณะนี้จะมีกำลังมากและอยู่ในสมาธิชั้นกลาง สามารถใช้ในการสะกดจิตรักษาโรคส่งกระแสจิตหรือแบ่งธาตุเรียกวิญญาณ ตัวอย่างเช่นการทำใบไม้เบ็นนก ทำข้าวสารเบ็นกุ้ง ซึ่งเวลานี้ท่านผู้ทำได้ ก็ยังอยู่ในประเทศเรานี้เอง

การแบ่งชั้นของสมาธิ อาจแบ่งเบ็นชั้นใหญ่ได้ ๓ ชั้นคือ

๑. สมาธิขั้นต้น จิตสงบนิ่งเป็นขณะ ๆ ชั่วครู่เดียว สังเกตได้จากจิตสงบนิ่งหยุดคิดเรื่องราวอื่น ๆ ได้ครู่หนึ่ง มีความสุขสบายลืมความเมื่อยความปวดไปได้เดี๋ยวเดียวแล้วก็ถอยกลับมาปวดเมื่อยคิดเรื่องอื่นแทรกมาอีก วิธีปรับปรุงก็คือตั้งจิตให้มั่นตามวิธีผูกจิต พอจิตเริ่มจะดิ่งสงบลงก็ลืมคำภาวนาไปเอง ตั้งจิตนิ่งไว้อย่างเดียวที่จุดกำเนิดจิตก็จะเป็นสมาธิได้นานขึ้นหรือจิตสงบนิ่งนานขึ้น บางทีก็มีนิมิตต่าง ๆ เกิดขึ้นต้องแก้ไขดังกล่าวแล้ว ข้อสำคัญอย่าติดคำภาวนาหรือข้อความที่กำหนดสำหรับคิด คือเมื่อจิตสงบนิ่งลืมภาวนาก็ให้เลิกภาวนาเลิกคิด และไม่ให้ติดนิมิตต์ให้ปล่อยวางเสียอย่าลืมตาขึ้นเป็นอันขาด จะทำให้สมาธิเสียไป เพียงสมาธิขั้นต้นนี้ก็ใช้ได้หลายอย่าง เช่น ทางเหนียวคง, ทางรักษาโรค, สะกดจิต ดับพิษไฟ, เปลี่ยนรสของวัตถุได้ ลุยไฟได้ ฯลฯ

๒. สมาธิขั้นกลาง เมื่อจิตนิ่งสงบหรือเป็นสมาธิได้นานขึ้น ก็เรียกว่าอยู่ในสมาธิขั้นกลาง สังเกตได้จาก

จิตนิ่งรู้สึกสุขสบายที่สุด ไม่มีเสียงใดมาปรากฏหรือรบกวนประสาทต่าง ๆ หมดความรู้สึกไปนานหน่อยแต่ยังมีสติรู้อยู่ ถ้าจิตนิ่งสงบได้นานจนรู้สึกมีแต่จิตตั้งอยู่กึ่งกลางวงดำหรือความว่างความสว่างได้นาน ๆ ก็เป็นอันจบสมาธิขั้นกลาง วงดำจะเป็นวงกลมที่ดำมืดสนิทยิ่งกว่ากลางคืน จึงทำให้มองไม่เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีภาพใดจะปรากฏทางใจแม้แต่ตัวเอง รู้สึกหมดทุกข์ ไม่มีอะไรจะห่วงใย มีแต่ความสุขยิ่ง จุดกึ่งกลางวงดำที่เรารู้สึกว่า จิตตั้งอยู่ก็คือจุดที่ตั้งจิตของตน ถ้าไม่เห็นเป็นวงดำก็รู้สึกไปว่าในโลกนี้ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลยตัวเองก็ไม่มี ไม่เห็นมีอะไรทั้งนั้น มีแต่ความว่างเปล่า และมีจิตของตนลอยนิ่งอยู่ในความว่างเปล่า ส่วนแสงสว่างก็เป็นแสงโอภาสกลมกลืนโลกและสิ่งต่าง ๆ หมด เป็นแสงน่าประหลาดไม่เหมือนแสงอื่น ๆ ที่เห็นด้วยตาได้ จิตขั้นนี้นับว่ามีกำลังมากพอควร ถ้าได้รู้วิธีใช้จิตแล้ว ก็จะใช้ได้หลายอย่าง เช่น เรียกธาตุ แปลงธาตุ สะกดจิต รักษา

โรค การเสดาะกุญแจให้หลุด เสดาะกลอนให้หลุด การทำใบไม้ดอกไม้ให้เป็นสัตว์มีชีวิต หรือเห็นของที่อยู่ไกลอยู่ในที่กำบัง ก็ใช้จิตขั้นนี้จึงจะทำได้โดยแน่นอน

๓. สมาธิขั้นสูง เป็นสมาธิขั้นฌาน คือนับตั้งแต่ฌานที่ ๑ ขึ้นไปถึงฌานที่ ๔ การสังเกตลักษณะเป็นไปเมื่อจิตเข้าสู่สมาธิขั้นสูงนั้น สำหรับฌานที่ ๑ มีความรู้สึกคล้ายสมาธิขั้นกลาง แต่อยู่ได้นานกว่าและไม่เห็นมีอะไรทั้งสิ้น ไม่มีทุกข์ไม่มีห่วงใยรู้สึกว่ามีจิตลอยนิ่งอยู่กลางความว่าง ความสงบความสุขอย่างสูง จิตขั้นนี้มีกำลังมากและใช้ประโยชน์ได้มากมาย โดยถอยสมาธิต่ำลงมานิดหนึ่งมาใช้กำลังจิตหรือกำหนดลำแสงขึ้น ส่องดูอวัยวะภายในแทนเอ๊กสเรย์ก็ได้ ดูสิ่งที่อยู่ไกล ๆ หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ติดต่อกันในระยะไกล ๆ ทางกระแสจิตได้ ถ้าถึงฌาน ๔ ก็ไม่ต้องหายใจ อาจเอาฝังดินถ่วงน้ำอยู่ได้หลาย ๆ วัน

การสังเกตสมาธิขั้นต่าง ๆ นี้ได้จากผลการปฏิบัติและพิจารณาหลักตำรา ถ้าจะพูดตามตำราล้วน ๆ ก็มีศัพท์

แสงเข้าใจยากทั้งไม่มีข้อสังเกตให้ด้วย การสังเกตที่สำคัญก็คือ เมื่อจิตตนได้ถึงขั้นใด ก็พึงสังเกตให้แม่นยำว่าจิตตนเป็นสมาธิดี ถึงตอนนั้น มีลักษณะความเป็นไปอย่างไร ดูลักษณะลมลักษณะการหายใจแล้วรีบฝึกต่อไปอย่าเลิกเสียฝึกซ้ำมาก ๆ ครั้งจนชำนาญ เมื่อสังเกตได้แม่นยำดี ฝึกทีหลังก็วางจิตเข้าจุดนั้นทันที ไม่ต้องเริ่มต้นตามลำดับมา ดังนั้นผู้ฝึกชำนาญแล้วจึงตั้งจิตได้ทันทีไม่ว่าจิตขั้นใด และขณะลืมตาหรือทำงานอื่นอยู่ จะตั้งจิตให้อยู่ในสมาธิขั้นใด เพื่อช่วยในการทำงานก็ได้

ถาม การฝึกสมาธิมีประโยชน์อย่างไร? บางคนมีความก้าวหน้าดีมาก แต่ไม่ปรากฏว่าเคยฝึกสมาธิเลย การฝึกสมาธิอาจจะมาแย่งเวลาในการปฏิบัติงานอื่น และการพักผ่อน จึงอาจตัดความก้าวหน้าก็ได้ !

ตอบ: ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ คือฝึกให้จิตมีความเข้มแข็ง อดทน หนักแน่น แจ่มใส และฝึก

บังคับจิตของตนให้เป็นไปตามประสงค์ได้ นอกนั้น เมื่อฝึกได้ผลแล้ว ขณะจิตอยู่ในสมาธิก็เป็นการพักผ่อนที่ดี และจะใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ก็ทำได้ ดังนั้นย่อมช่วยให้ทำการงานต่าง ๆ สำเร็จผลเป็นอย่างดี และทนทานต่อการปฏิบัติงาน เมื่อมีเรื่องร้ายมากระทบก็รู้ระงับจิตไม่เสียใจฟุ้งซ่าน ไม่ท้อถอยเสียสติเป็นต้น ผู้ก้าวหน้าได้ดี ย่อมจะมีการฝึกจิตทั้งนั้น ส่วนเวลาในการฝึก อาจฝึกไปในเวลาทำงานหรือนอกเวลาเท่าที่ตนจะทำได้ไม่เสียงานอื่น ขอให้อ่านวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลกโดยตลอดจะเข้าใจดี

ถาม: วิธีทำจิตให้เป็นสมาธิวิธีผูกจิตที่ดี ๆ ของต่างประเทศ มีบ้างหรือเปล่า ขอให้ยกตัวอย่างดี ๆ มาดู?

ตอบ: วิธีดี ๆ ของฝรั่งมี แต่มักขาดด้วนไม่บอกวิธีปฏิบัติต่อเนื่องไปว่าดำเนินไปอย่างไร และวิธีที่บอกไว้ก็มีในหลักในวิธีของพุทธศาสนาอยู่แล้ว แม้ไม่ตรงทีเดียวก็อนุโลมเข้ากันได้

ตัวอย่างวิธีทำจิตให้เป็นสมาธิของศาสตราจารย์ชาฟเทสเบอรี่ ซึ่งนิยมกันในปัจจุบัน ก็คือพยายามขับไล่ความคิดทั้งหลายออกไป ทำจิตให้ว่างเปล่าและกล่าวไว้ว่าวิธีที่จะช่วยให้ทำได้นั้นมี ๓ ประการคือ

๑. ถ้าดวงจิตกำลังคิดวุ่นอยู่ในเรื่องต่าง ๆ มากมายหลายเรื่อง ให้เลือกดูว่าเรื่องไหนสำคัญที่สุดก็หยิบเอามาคิดเรื่องเดียว เมื่อใจแน่วแน่อยู่ในเรื่องนั้นเรื่องเดียวแล้วจึงกวาดล้างเรื่องนั้นออกจากจิต วิธีนี้ก็ตรงกับหลักที่ให้คิดเรื่องเดียวอยู่แล้ว ข้าพเจ้า ขอแนะว่าเมื่อมาคิดเรื่องเดียวต้องมีอุบายวางกรอบจำกัดให้ดี อย่าพันพัวกับเรื่องใหม่ปล่อยให้คิดเรื่องเดียวเท่านั้น จะต้องไปถึงจุดจบจนได้เพราะมีกรอบจำกัดพอจบให้รีบผูกจิตตามวิธีผูกจิตทันที

๒. ถ้าทำให้จิตว่างเปล่าไม่สำเร็จ ควรพักผ่อนให้จิตอยู่ตามสภาพของมันสักประเดี๋ยว จึงค่อยตั้งต้นใหม่ วิธีนี้ก็เข้าหลักว่า ไม่ให้บังคับจิตเกินไป มีพักบ้าง แต่

ข้าพเจ้า ขอแนะว่า เมื่อลงมือฝึกจิตควรกะเวลาในการฝึก แล้วยืดเวลาให้นานขึ้นในโอกาสหลัง ๆ แต่ให้ยืดทีละเล็กละน้อย จะบังคับจิตอยู่หรือไม่อยู่ก็ตาม ต้องเด็ดขาดยอมตายไม่ยอมลุก ไม่ยอมเลิก จนกว่าจะหมดเวลา ซึ่งอาจมีคนคอยบอก หรือใช้ระยะธูปที่จุดหรือใช้นาฬิกาเป็นเครื่องกำหนดเวลา

๓. ให้คิดในทางตรงข้าม (Reversed Thought) ตัวอย่างเช่น ถ้าคิดวุ่นวายอยู่เรื่องเป็นหนี้สินเขา ก็ให้กลับไปคิดตรงข้าม ในทางที่จะมีใช้หนี้ได้ว่ามีทางโน้นทางนี้สำหรับผ่อนใช้หนี้ ถึงยังไม่มีจริงก็คิดสมมุติไป ถ้าเป็นเวลาฝนตกฟ้าร้องใจไปคิดหมกมุ่น เรื่องฝนฟ้าก็คิดตรงข้ามว่าอีกประเดี๋ยว ฝนตกฟ้าร้องนี้ก็หาย และดินฟ้าอากาศก็จะแจ่มใส วิธีนี้ก็มีในหลักพุทธศาสนาแล้วเช่นที่มีเป็นประจำคือ คิดถึงเรื่องคนเรื่องสิ่งของพิจารณาให้น่าเกลียด พิจารณาให้ไม่มีเสียด้วยวิธีปลงอศุภะหรืออนิจจังทุกขัง อนัตตาดังกล่าวในบทที่แล้ว เมื่อไม่มีอะไรใจก็ไม่

มีที่เกาะและคิดไปไม่ได้ นี่คือ โดยปกติเห็นหลอกตัวเอง ว่า สวยดี จึงคิดตรงข้ามไปเสีย

วิธีของฝรั่งที่ดี ๆ นอกจากนี้ ได้กล่าวในฉบับ เบิดโลก ลองพิจารณาและปฏิบัติดู ก็จะรู้ว่าหลักและวิธี ของใครดี ข้าพเจ้าขอแนะเพิ่มเติมอีก คือ:–

–ถ้าสามารถรักษาศีลได้หลายข้อเป็นปกตินอกเวลา ฝึกได้ตลอดไปก็ยิ่งดี เป็นการช่วยเหลือให้ฝึกจิตได้ดีขึ้น แต่จะรักษาได้บางข้อก็ใช้ได้

–การออกจากสมาธิใช้วิธีหายใจยาวขึ้นแรงขึ้นทีละ น้อย ค่อย ๆ ลืมตา และตั้งจิตว่าจะออกจากสมาธิ อย่าทำฮวบฮาบ ถ้ามีอะไรตึงตังหรือทำให้ตกใจทันที ในขณะจิตนิ่งเป็นสมาธิดิ่งอยู่ ต้องพยายามสงบระงับจิต ให้ดี และรีบรวมจิตมายังที่ตั้งจิตก่อน มิฉะนั้นอาจทำให้ ใจสั่นและไม่สบายใจไประยะหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องเลือกสถานที่ และเวลาให้เหมาะ และทำจิตตามหลักตามวิธีที่ถูก

–สถานที่เปลี่ยวสงัด และแน่ใจว่าไม่มีใครไปมาระหว่างฝึก. รู้สึกกลัวเล็กน้อย. อากาศดีเหล่านี้ช่วยให้ฝึกสมาธิได้ดีขึ้น

–ถ้าจะฝึกที่เปลี่ยวที่สงัดเวลากลางคืน เช่นในป่า, ในป่าช้า ช่วยให้ได้ผลดีเร็วขึ้น แต่ต้องค่อยทำค่อยไป อย่าชะล่าใจ เริ่มด้วยการไปอยู่คนเดียวโดยไม่ฝึกตามลำดับ, ที่ถูกต้อง วิธีเริ่มฝึกทำโดยไปยืนห่าง ๆ ที่เก็บศพตอนดึก วันหลังขยับเข้าไปใกล้หน่อยขึ้นแล้วก็ใกล้เข้าอีก จนวันหลัง ๆ ไปยืนใกล้อยู่นาน ๆ ในตอนดึก ชินแล้วจึงนั่งฝึกในที่เปลี่ยวเช่นนั้นได้ อย่าประมาทว่าเป็นที่ไม่น่ากลัวเคยชินเวลากลางวันแล้ว เพราะตอนดึกเงียบ ๆ จิตใจจะเปลี่ยนไปอย่างหนึ่ง ความกลัวมากเกินไปเนื่องด้วยไม่เคยชินนั้น อาจทำให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ จึงต้องฝึกให้ชินเป็นขั้น ๆ.

ถาม : ขอความกระจ่างสัก ๒ เรื่องคือ ที่ว่าฝึกจิต ฝึกสมาธิวิปัสสนานั้นฝึกระหว่างทำกิจการประจำวันหรือตอนยืนเดินว่าง ๆ ก็ได้ อธิบายในฉบับเปิดโลกพอเข้าใจแล้ว มีหลักฐานในพระไตรปิฎกหรือเปล่า ? เรื่องที่ ๒ การเข้าฌานนั้นเมื่อสมาธิถึงฌานเกิดอาการ อย่างไร พอเข้าใจดี แต่ขอให้พูดแบบในพระไตรปิฎกบ้างท่านกล่าวไว้อย่างไร ? ขอโทษที่ผมชอบดู หลัก ฐาน จริง ประกอบ กับ คำ อธิบายที่ง่าย ๆ ของท่าน

ตอบ : การฝึกจิตไม่ได้หมายถึงนั่งนิ่งตามแบบเท่านั้น การนั่งนิ่งอย่างนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการฝึกจะว่าเป็นส่วนน้อยของการฝึกก็ได้ เวลาในการฝึกจิตส่วนใหญ่คือตลอดเวลาที่เราตื่นหรือเคลิ้มไป หลักฐานในพระไตรปิฎก ก็ดูในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลกเล่มนี้ได้ คือพลิกไปดูอุบายแก้นิวรณ์หน้า ๒๕๑ ถึง ๒๕๔ มีวิธีแก้นิวรณ์หรือวางเฉยจากนิวรณ์ละนิวรณ์ ทำโดย คบแต่บุคคลที่มีเมตตากรุณา กินอาหารแต่พอควร เปลี่ยนอิริยาบถให้ได้ส่วนกัน คบเพื่อนที่ดี ให้หมั่นศึกษาและฟัง ให้หมั่นสอบถามและปฏิบัติตามท่าน ผู้รู้ผู้ชำนาญ ๆ

เหล่านี้ ลองคิดดูหรือว่าจะทำเวลานั่งหลับตาสมาธิอยู่หรือทำเวลาปกติระหว่างที่ยังไม่ได้นอนหลับ! ในฉบับเบิกโลกก็อ้างหลักฐานไว้มากแล้ว

สำหรับหลักฐานในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับการ เข้าถึงฌานก็มีอยู่หลายตอนเช่น เมื่อเราแก้นิวรณ์หรือวางเฉยจากนิวรณ์ได้แล้วจิตสมาธิก็เข้าถึงฌานที่ ๑ และฌานที่ ๑ นั้น จิตว่างจากกิเลสชั้นกลางคือนิวรณ์เป็นต้นแล้ว ยังมีกิเลสชั้นละเอียดเหลืออยู่จึงมีอารมณ์ที่จิตยังเกาะเกี่ยวอยู่อีก หรือมีความยึดมั่นอยู่อีก ๕ อารมณ์ คือ วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข และ เอกกัคคตา (ความแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว) เมื่อละ วิตกวิจารณ์ได้แล้วก็จะได้ถึงฌานที่ ๒ ละจาก ปีติ ได้อีกก็ได้ถึงฌานที่ ๓ เมื่อละ สุข ได้อีกก็ได้ถึงฌานที่ ๔ ดูหลักฐานได้จากพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยของกรมการศาสนาเล่ม ๕๐ หน้า ๙๔–๙๘ และเล่มที่ ๒๘ หน้า ๓๖๘ จะยกมาให้ดูบางตอนในเล่มที่ ๕๐ และ ๒๘ คือ "....วางเฉยจากนิวรณ์ได้ฌานที่ ๑ วางเฉยจากวิตกวิจารณ์ได้ฌานที่ ๒ วางเฉยจากปีติได้ฌานที่ ๓...."

หน้าที่ของกรรม

ในบาลีจูฬกัมมวิภังคสูตรว่า มานพ! สัตว์ทั้งหลาย

๑ *มีกรรม (คือบุญบาปที่ทำไว้) เป็นของตน*

๒. *เป็นทายาท แห่งกรรม (ถือเอาผลที่กรรมให้)*

๓. *มีกรรมเป็นที่เกิด (กรรมบันดาลให้เกิด)*

๔. *มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์*

๕. *มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย*

๖. *กรรมจำแนกสัตว์ ทั้งหลายให้ เป็น อยู่เลวทราม และประณีต*

(จากจูฬกัมมวิภังคโดยสังเขปในธรรมสโมธาน หน้า ๘๒)

บทที่ ๗

วิธีพิสูจน์วิญญาณ

ความจำเป็นในการพิสูจน์เรื่องวิญญาณ

เนื่องจากศาสนาต่าง ๆ ยืนยัน ว่าวิญญาณ ของคนที่ตายไปแล้วไม่ได้สูญหายไปพร้อมกับการตาย เมื่อคนตายแล้ววิญญาณจะแยกออกจากร่างกาย และยังมาเกี่ยวข้องกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ จึงได้มีการไล่ผีหรือไล่วิญญาณที่เข้ามาสิงคนอยู่ทำให้เจ็บป่วยหรือ มี อาการ กิริยาวาจาผิดปกติไปมาก หรือมีวิญญาณมารบกวนมาเข้าฝันบอกเรื่องราวต่าง ๆ ได้เป็นต้น ในศาสนาพุทธก็มีบัญญัติในพระวินัยว่า พระผีเข้าไม่ต้องลงอุโบสถและมีวิญญาณมาสิงอยู่ในท้องของพระโมคคัลลา มีเปรตมารบกวนในพระราชวังของพระเจ้าพิมพิสารเป็นต้น และยังมีหลายเรื่อง

ในพระไตรปิฎกซึ่งแปลเป็นภาษาไทยไว้หลายชุด แต่ที่ใช้อ้างอิงในวิทยาศาสตร์ทางใจอ้างถึงพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยของกรมการศาสนาซึ่งพิมพ์ในปี ๒๕๐๐ ส่วนในศาสนาคริสต์ และอิสลามก็มีเป็นภาษาไทยหลายเล่มหลายชุด พอจะหาดูได้ง่ายว่ามีเรื่องผีเรื่องวิญญาณ อยู่มากมายหลายแห่ง ฉะนั้นผู้ที่สนใจศาสนาหรือผู้ที่เห็นว่าศาสนาจะช่วยให้เกิดความสุข ศาสนาจะช่วยให้คนส่วนรวมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสุขสบายใจ ช่วยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าได้จริง ดังที่กล่าวเหตุผลไว้แล้วในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก สมควรที่จะพิสูจน์เรื่องวิญญาณ เพื่อเป็นการส่งเสริมเรื่องวิญญาณในทางศาสนาให้เห็นจริงจังว่าวิญญาณของคนที่ตายไปแล้วไม่สูญหายไปพร้อมกับร่างกายและยังมาเกี่ยวข้องกับคนได้ต่าง ๆ ถ้าไม่เป็นดังกล่าวศาสนาก็กลายเป็นเรื่องมีความเท็จแฝงอยู่ ยิ่งกว่านั้นยังจะกระทบกระเทือนไปถึงเรื่องกรรมหรือเรื่องบาปบุญซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในทางศาสนา กล่าวคือเมื่อวิญญาณ

สูญไปพร้อมกับร่างกายของคนที่ตาย บาปบุญหรือกรรมที่จะติดตามไปสนองผู้กระทำก็ย่อมไม่มีไปด้วย ซึ่งจะทำให้คำสอนในศาสนาผิดพลาดไป แต่ความจริงนั้นคำสอนดังกล่าวก็เป็นเรื่องจริงแท้ ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะช่วยกันพิสูจน์ให้เห็นจริงจังว่า วิญญาณมีจริงและไม่สูญไปพร้อมกับร่างกายของคนที่ตาย นอกจากนั้นยังมาเกี่ยวข้องกับคนได้ด้วย ถ้าเราเห็นจริงตามนี้ได้แล้วก็ย่อมจะทำให้ความสงสัยอีกหลายอย่างหมดไป และจะได้ประโยชน์เพิ่มขึ้นอีก แทนที่จะปล่อยให้ประโยชน์ที่จะได้รับสูญเสียไปเปล่า ๆ ทั้งยังจะทำให้คนเชื่อถือศาสนาหนักแน่นมากขึ้นเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม

ตัวอย่างที่เสียประโยชน์ส่วนบุคคลและเกิดข้อสงสัยไขให้กระจ่างไม่ได้ เพราะการไม่เชื่อเรื่องวิญญาณนั้นมีมาก เช่นวิญญาณมาสิงมาแฝงทำให้เกิดการเจ็บป่วยขึ้นมีการปวดการบวมมีอาการซึมเซาหรือความ คิด หรือ คำพูดผิดปกติไปมาก คล้ายกับคนเป็นโรคประสาทบ้าง คล้าย

กับคนบ้าไปบ้าง รักษากันไปตามแผนปัจจุบันก็ไม่หาย บางรายวิญญาณนั้นมีความรุนแรงไม่ยอมออกจากร่างของคนที่ถูกสิงอยู่หลายวันก็ทำให้ถึงตายได้ แต่ถ้ารักษาทางใช้อำนาจจิตอำนาจคุณพระก็หายเป็นปกติได้ในเวลาเพียงครู่เดียว มีบางรายเท่านั้นที่ต้องรักษาถึง ๒ หรือ ๓ ครั้ง เพราะป้องกันไม่ดีวิญญาณก็มาเข้าอีกได้ โรคที่เกิดขึ้นเพราะวิญญาณอื่นมาแอบมาแฝงอยู่ หรือมาสิงอยู่นั้นมีได้แปลก ๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ นี้ ข้าพเจ้าเคยพบและช่วยเหลือมาแล้ว ๔ ราย บางรายถูกเป่าด้วยจิตสมาธิ หรือรดน้ำมนต์ก็มีอาการดิ้นและร้อง บางรายพูดติดอ่างทุกประโยค แต่เมื่อมีวิญญาณมาเข้าแฝงอยู่ก็พูดคล่องไม่ติดอ่าง บางรายวิญญาณมาเข้าแล้วพูดแปลก ๆ ฉีดยานอนหลับสองเท่าขนาดธรรมดาก็ไม่หลับ บางรายกินเหล้ามากก็ไม่เมาเพราะมีวิญญาณอื่นมาเข้าสิงร่างกายอยู่ ครั้นขับไล่วิญญาณออกก็หายเป็นปกติ อาจารย์อื่น ๆ ที่มีชื่อเสียงหลายท่านก็เคยพบเห็นคนที่วิญญาณเข้าสิงให้เป็นไปต่าง ๆ

และช่วยแก้ให้หายไว้หลายราย ควรสอบถามดูหลาย ๆ ท่านเพื่อเป็นการค้นคว้า นอกจากจะเสียประโยชน์ทางที่จะแก้ไขเรื่องวิญญาณแล้ว ผู้ไม่สนใจและไม่เชื่อวิญญาณยังเสียประโยชน์ที่จะได้รับคือวิญญาณบางคน ที่ตายไป แล้วเคยชอบพอรักใคร่กัน เคยเกี่ยวข้องใกล้ชิดมาหาเพื่อบอกข่าวดีหรือมาช่วยเหลือ เช่นมาบอกยาให้ซึ่งเรียกกันว่า "ยาผีบอก" เป็นต้นซึ่งผู้ที่เชื่อก็พิจารณาใช้ประโยชน์ได้ผลดีมาแล้วมากรายทั้งในด้านการบอกยาหรือบอกข่าวดีข่าวร้ายให้ถูกต้อง ประโยชน์ในชั้นสูงขึ้นก็คือ ผู้ที่หวังจะฝึกสมาธิขั้นสูงและฝึกวิปัสสนา จำเป็นจะต้องรู้แจ่มแจ้งในเรื่องการเกิดการตาย (การดับ) ของรูป (ร่างกาย) และนาม (จิตหรือวิญญาณ) จึงจำเป็นต้องพิสูจน์วิญญาณเพื่อให้รู้แจ่มแจ้ง

ความหมายของวิญญาณ

วิญญาณ หมายถึงจิตที่แยกออกไปจากร่างกายของคนหรือสัตว์ คนที่ยังไม่ตายถอดจิต คือแยกจิตไปดู

ไปเที่ยวในที่ต่าง ๆ ได้ ก็มักนิยมเรียกว่า ถอดวิญญาณ คนที่ตายไปแล้ววิญญาณจะแยกออกไป รายละเอียดของวิญญาณในตัวคนที่มีชีวิตอยู่ และคนที่ตายไปแล้วนั้นได้กล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลกแล้ว วิญญาณของคนที่ตายไปแล้ว จะมีสภาพความเป็นอยู่หรือความรู้สึกแตกต่างกันไปตามกรรมของตน กรรมนั้นก็คือผลของการกระทำ เช่นการประพฤติปฏิบัติตน การทำบุญทำทาน การฝึกจิต ฝึกสมาธิวิปัสสนาเป็นต้น วิญญาณที่รับกรรมชั่ว เป็นอยู่อย่างอดอยาก ทุกข์ยากก็เป็นพวกสัตว์นรก หรือพวกเปรต พวกอสุรกาย ฯ วิญญาณที่รับกรรมดีก็จัดเป็นพวกเทวดา พวกพรหม ฯ ดังนี้เป็นต้น วิญญาณที่มาหลอกหลอนคนให้กลัวให้ เจ็บ ป่วย ก็เรียกว่าผีบ้าง เปรตบ้าง ผีก็ยังแยกไปอีกหลายประเภท ผีที่ไปสิงคนได้หรือไปเข้าคนเพื่อให้เจ็บไข้ หรือให้ตายได้ ถ้าเป็นผีผู้หญิงก็เรียกว่าผีชะมด ถ้าเป็นผีผู้ชายก็เรียกว่าผีปอบ บางอย่างก็เรียกว่า "ผีกะ" หรือผีกะสือ ผีบางอย่างก็เรียก

ตามอาการที่ตายเช่น ผีตายโหง เป็นพวกที่ตายเพราะถูกฆ่าหรือตายเพราะอุบัติเหตุ ผีที่ตายเพราะโรคระบาด เรียกว่า ผีตายห่า บางทีก็เรียกตามสถานที่ซึ่งวิญญาณอยู่ เช่น ผีป่า ผีเขา ผีเจ้าที่ หรือ ผีที่กรรมดีก็เรียกยกย่องตามชั้นภูมิ เช่น พระภูมิ เทพ หรือ พระพรหม ซึ่งไม่นิยมใช้คำว่าผี จะเรียกให้ง่าย ๆ ไม่ต้องแยกออกให้ยุ่งก็ใช้เรียกกลาง ๆ ว่า "วิญญาณ"

ความสามารถของวิญญาณ

วิญญาณต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วจะมีคุณลักษณะ และความสามารถต่าง ๆ เท่าที่ ผู้เขียนเคย ศึกษาจากอาจารย์ผู้รู้ และเคยได้พบเห็นด้วยตนเองหลายครั้งหลายหน พอ จะสรุปได้ว่า วิญญาณมีคุณลักษณะและความสามารถดังต่อไปนี้

๑. ทำให้เกิดเสียงพูดเหมือนคนพูด และทำเสียงดังแปลก ๆ ทำเสียงดังหวีดคล้าย ๆ กับเสียงนกหวีดหรือเสียงเป่าปากได้ พูดได้ตอบคำถามได้ บอกข่าวบอกเหตุร้ายได้

๒. ทำให้เกิดกลิ่นได้ ทำกลิ่นหอมหรือเหม็นได้

๓. ทำให้เห็นกายหยาบได้ คือทำให้คนเห็นเบ็นรูปร่างด้วยตาธรรมดา หรือเห็นส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่นเห็นหน้า เห็นมือ เห็นครึ่งตัว เบ็นรูปคนหรือรูปสัตว์ก็ได้

๔. โยนของลงมาให้ได้ เอาของไบที่อื่นได้ เช่น โยนพระโย่นเหรียญ โยนเม็ดมะขาม โยนก้อนหินมาให้ได้ ทำงานบางอย่างได้ เช่นให้นวดได้ รู้สึกว่ามีมือมานวดจริง ๆ ทำให้หายจากโรคได้ จุดไม้ขีดได้ จุดเตาฟู่ได้ ตบคนเขกหัวคนก็ได้

๕, วิญญาณเข้าคนได้ วิญญาณที่เข้าคนทำให้คนลืมตัวสำคัญตนว่าเบ็นอีกคนหนึ่ง คือเบ็นคนที่เบ็นเจ้าของวิญญาณซึ่งตายไปแล้ว สังเกตได้จากลักษณะท่าทางเสียงที่พูดและความรู้ความสามารถต่าง ๆ วิญญาณที่เข้าคนนี้ บางทีก็ใช้คำว่า เข้าทรง เข้าสิง วิญญาณแฝง ผีเข้า เจ้าสิง เทพมาประทับทรง ซึ่งล้วนแต่มีความหมาย

อย่างเดียวกันว่า วิญญาณมาเข้า คือ เข้ามาทำหน้าที่สำคัญแทนจิตหรือวิญญาณเดิมของตน

๕. วิญญาณติดตามคนได้ วิญญาณของคนที่ตายไปแล้ว ถ้าเกิดความชอบพอหรือห่วงใยผู้ใดมาก วิญญาณนั้นก็สามารถมาติดตามคอยช่วยเหลือ หรือคอยบอกข่าวให้ได้ แต่ไม่เข้าทรงเข้าสิง ดังที่กล่าวในข้อ ๔ การเข้าทรงเข้าสิงหรือแผ่งอยู่วิญญาณ จะอาศัย ปาก คนนั้นพูดใช้ร่างกายคนนั้นเองทำกิจการต่าง ๆ ให้แปลกพิสดารได้กว่าคนธรรมดา ส่วนวิญญาณติดตามจะพูดดังขึ้นได้เองโดยไม่ต้องอาศัยปากคนพูด และการทำกิจการต่าง ๆ ก็สามารถทำได้ไม่อาศัยร่างกายคน แต่อาจอาศัยกายคนบางโอกาส ส่วนกิริยาอาการและเสียง พูดของ คน นั้นก็ไม่ เปลี่ยน แปลง ยังรู้สึกเป็นตัวของตัวอยู่เต็มที่

๖. นำเอาวิญญาณมาเลี้ยงไว้ได้และใช้ให้วิญญาณทำอะไรได้แปลก ๆ เหมือนกับ วิญญาณติดตาม วิธีนำมาเลี้ยงมีหลายวิธีเช่นมีการ เช่น จัดอาหารหวานคาว เหล้า

เชิญมากินและเรียกให้เข้ามาอยู่ในขวด ในรูปปั้น รูปแกะสลัก ๆ นำเอาส่วนหนึ่งของร่างกายคนตายมาไว้ด้วย เช่น ผม เล็บ ฟันเป็นต้น บางอาจารย์ก็เอาผมและเล็บมาใส่ขวดเอาน้ำมันจันทร์ หรือน้ำมันมะพร้าวใส่ในขวดไว้ด้วย จะไปไหนก็ชวนไป แต่เมื่อถามอะไร วิญญาณจะตอบให้ได้ยินเฉพาะผู้ที่เลี้ยงเกือบทั้งสิ้น จะมีน้อยโอกาสมากที่จะพบวิญญาณที่พูดดังให้ได้ยินหลาย ๆ คน

๗. วิญญาณมีอารมณ์คล้ายคนหรือคล้ายตัวเขาก่อนตายรู้จักโกรธ โลภ หลง จะมากน้อยตามที่เคยเป็นขณะมีชีวิตที่สำคัญคือวิญญาณถือว่าอยู่คนละโลกกับคนเรา เขาจึงไม่อยากมายุ่งเกี่ยวกับคน ที่มายุ่งมาเกี่ยวหรือช่วยเหลือก็เพราะมีความปรารถนาและกล้าที่จะ มา ช่วย หรือ มา สร้างกุศลโดยอาศัยคนมีชีวิตช่วยทำให้ แม้จะเอาวิญญาณมาเลี้ยงไว้ และเป็นอาจารย์ที่มีสมาธิสูงก็ไม่สามารถที่จะใช้งานวิญญาณได้ตามใจทุกอย่าง ใช้บางอย่างก็ไม่ทำ

รายละเอียดเรื่องวิญญาณในตัวคนที่มีชีวิตอยู่และคน ที่ตายไปแล้วดูเพิ่มเติมใน วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิดโลก จึงจะสอดคล้องแจ่มแจ้งขึ้น

วิธีพิสูจน์วิญญาณ

การพบเห็นของจริงเรียกตามศัพท์ว่ามี ประสพการณ์ นั้นเบ็นเครื่องช่วยให้การพิสูจน์สิ่งต่าง ๆ ง่ายเข้า เข้าใจง่ายขึ้น ยิ่งพบเห็นของจริงมาก ๆ และรู้พิจารณาด้วยความเบ็นธรรมไม่ยึดมั่นเอาความคิดเห็นของตนเบ็นใหญ่ ย่อมจะได้พบเห็นความจริงและของจริงได้ การที่ไม่พบเห็นของจริงนั้นสาเหตุใหญ่เนื่อง มาจากการ ปฏิบัติตนหรือ กิริยาวาจาใจของตนนั่นเอง

ตัวอย่างที่มีมากก็ คือการ ไปดูเรื่อง อำนาจจิตอำนาจคุณพระ หรือวิญญาณซึ่งเบ็นของละเอียดอ่อนและไม่มีการสอนอยู่ทั่ว ๆ ไป มีมากมายหลายคนที่ปฏิบัติเอาแต่ใจตัว ไม่เอาใจเขามาใส่ใจเรา คือไม่ได้น้อมจิตไปพิจารณาว่าถ้า

เราเบ็นเขาจริง ๆ จะทำอย่างไร ? การไปดูเรื่องอำนาจจิตหรือวิญญาณก็ เบ็น เรื่องเดียวกัน คือเรา จะดูผล ของพลังจิตที่ทำอะไรได้แปลก ๆ จึงควรจะคิดก่อนว่า เราจะไปให้เขาทำให้ดู หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เราจะไปใช้เขา (ใช้ให้ทำ) ถ้าคนอื่นที่เรามิได้รู้จักชอบพอมาใช้ให้เราทำอะไรที่เราทำได้ให้เขาดู เราจะทำให้เขาดูทุกรายไปหรือไม่ ? ถ้ายิ่งมาแสดงกิริยาไม่เชื่อถือไม่เคารพไม่เกรงใจกันก็ยิ่งเกิดอารมณ์ที่ไม่อยากทำให้ดูมากขึ้น เพราะเขาไม่ใช่นายเหนือหัวอะไรของเรา แต่ถ้าผู้มาขอดูมีจิตใจเบ็นกันเองรักใคร่กันให้เกียรติกัน พูดจาดีตั้งใจจะได้ศึกษาจริงจังแสดงน้ำใจช่วยเหลือกันจริงจัง ผู้ทำให้ดูหรือวิญญาณก็ย่อมอดจะมีแก่ใจทำให้ดูไม่ได้ ผู้ทำให้ดูตกลงจะทำให้ดูก็เพราะจิตหรือวิญญาณของเขาพอใจที่จะทำ ส่วนวิญญาณก็คือจิตนั่นเอง วิญญาณที่ไม่มีร่างเบ็นคนเขาไม่อยากยุ่งกับคนอยู่แล้วถ้าจะเอาแต่ใจเราจะให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทำอย่างนั้นน่าสงสัยให้ลองทำอย่างนี้ อะไรทำนองนี้ก็ย่อมจะ

ไม่ได้ดูไม่ได้เห็นตามใจเราชอบ เมื่อรู้จักเอาอกเอาใจคลุกคลีติดต่อกันบ่อย ๆ ก็ย่อมจะได้เห็นของจริงตามใจเราได้ ตรงกับภาษิตที่ว่ามิตรจิตมิตรใจ

การพิสูจน์วิญญาณของ ข้าพเจ้ากว่า จะพิสูจน์ ได้จริงจังก็ใช้เวลาถึง ๑๕ ปี ได้พบเห็นมามากกว่าจะเชื่อ แต่การพิสูจน์ก็ ต้องน้อมจิตไป เชื่อถือก่อน เอาใจใส่ สนใจก่อน ถ้าเป็นวิชาการสมัยใหม่เรื่องที่ยัง ไม่เชื่อจะ พิสูจน์ว่าเป็นจริงหรือไม่ เมื่อไม่มีทางจะพิสูจน์โดยตรงได้เขาก็ต้อง*พิสูจน์ย้อนรอย* หรือ *พิสูจน์ทวนต้น* หรือ *พิสูจน์จากผลมาหาเหตุ* โดยดูผลหรือตั้งผลขึ้นก่อน วิชาสมัยใหม่เขาเรียกว่าตั้ง*สมมุติฐาน* คือตั้งข้อสมมุติขึ้นว่าเมื่อมีผลอย่างนั้นขึ้นจะต้องเกิดเพราะเหตุอะไร คือตั้งผลหรือดูผลแล้วจึงสาวหาเหตุ *เรื่องวิญญาณ* สามารถทำอะไรแปลก ๆ ได้ก็ต้องอาศัยดูผลหลาย ๆ อย่างแล้วย้อนไปหาเหตุว่าอะไรเป็นเหตุให้เกิดผลอย่างนั้น และอาศัยสนทนาไต่ถามท่านผู้รู้ผู้เคยเดินป่าฝึกจิตมามากผู้สนใจ หรือเคยพิสูจน์พบ เห็นมามากว่าตรงกันหรือเปล่า เป็นบุคคลที่ควรเชื่อถือหรือเปล่า เวลา

เข้าบ่าก็น้อมใจบอกเจ้าบ่าเหมือนกับ ราบอกเล่าเจ้าของบ้าน เวลาจะเข้าบ้าน ของเขา เช่นบอกใน ใจว่า เราจะ มาฝึกจิตมาทางบุญกุศลจะไม่ฆ่าสัตว์ใน บ่านี้ให้ช่วย ดูแลความปลอดภัยด้วย เวลาหลงบ่าก็อธิษฐานให้มาช่วยบอกทางบางทีก็มีเสียงบอกได้ยินชัด บางทีก็ทำเบ็นสัญญาณให้พอสังเกตได้ เช่นทำให้ใบไม้บางใบแกว่งผิดปกติ เบ็นการบอกทิศทาง บางทีเวลาเข้าไปในถ้ำบาง ช่องที่จะ มีอันตราย ก็มีเสียงบอกให้ได้ยินว่า "อย่าเข้าไปอย่าเข้าไป" บ่าทึบบางแห่งก็เห็นเบ็นตัวคนชัดเจนแต่เดินเข้าไปใกล้ก็หายไป บางทีก็มาพูดคุยเหมือนคนยืนคุยกันแล้วก็หายไป ข้าพเจ้าเคยพบหลายอาจารย์ที่เลี้ยงผีคือเลี้ยงวิญญาณนั้นเอง ท่านก็สามารถใช้วิญญาณนั้นได้ต่าง ๆ ให้จุดไม้ขีดจุดเตาฟู่ เอาของมาโยนให้ หรือมาบอกยาก็มี ตำราเลี้ยงวิญญาณเลี้ยงผีก็มิไม่ใช่ว่ากันขึ้นเองตามใจชอบ แม้ในศิลาจารึกวัดโพธิ์ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๓ ทรงแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเบ็นกรรมการคัดเลือกวิชาการต่าง ๆ มาจารึกลง

หินอ่อนไว้ก็มียืนยันเรื่องวิญญาณและวิธีแก้วิญญาณที่มาให้โทษแก่คนไว้มากมายหลาย วิธีดังที่เคยยกตัวอย่างมาบ้างแล้วในฉบับเปิดโลก ตำราและหลักฐานการค้นคว้าเรื่องวิญญาณของสมาคมค้นคว้าทางจิตของต่างประเทศก็มียืนยันไว้มากมายหลายเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ แต่ก็เป็นไปได้

เรื่องวิญญาณที่พูดดังในอากาศได้โดยไม่ต้องอาศัยปากคนพูด และทำอะไรได้แปลก ๆ ที่วัดหลวง ตำบลวังเย็น อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี มีคนจำนวนมากที่ไปดูพากันเชื่อว่าเป็นวิญญาณจริง ที่มาได้แต่ก็มีผู้ที่ไปดูหลายรายที่ไปดูเพียงครั้งเดียว ก็ตัดสินเอาเองว่าเป็นเรื่องหลอกลวง และบางคนก็ว่าข้าพเจ้ามีความรู้เป็นชั้นอาจารย์แล้วไม่น่าจะไปหลงเชื่อ ถึงอย่างไรก็ดีข้าพเจ้าเคยอธิบายมามากแล้วว่าเรื่องวิญญาณเป็นเรื่องละเอียด และคนจำนวนมากมายไม่เคยศึกษาค้นคว้าไม่เคยพบเห็น เราจะตัดสินเอาง่าย ๆ นั้นไม่ถูกตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ ก่อนจะเชื่อว่าไม่จริงก็ต้องพิสูจน์ทดลองให้เห็นว่าไม่จริงอย่างไร ?

เราจะพิสูจน์อะไรกันแน่ ถ้าเราจะพิสูจน์เอาความรู้ที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาทางจิต และเพื่อประโยชน์ทางศาสนาทางสงบสุขของส่วนรวม ก็ขอให้ตั้งประเด็นสำคัญไว้เพียง ๒ ข้อคือ

๑. วิญญาณมี จริงคนตาย แล้ววิญญาณ ไม่สูญหายไปตามร่างกายด้วย

๒. วิญญาณของคนที่ตายไปแล้วมาเกี่ยวข้องกับคนได้อาจจะเป็นในทางให้คุณหรือโทษก็ได้

วิธีการพิสูจน์ก็ใช้วิธีพิสูจน์ย้อนรอย และดูหลายแง่หลายมุมซ้ำซากเสียก่อน เมื่อสงสัยก็ควรสอบถามผู้รู้ผู้ ที่เคยศึกษามามากและน่าเชื่อถือได้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้เชื่อทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เมื่อเรารักจะศึกษาค้นคว้าก็ต้องทำตนเป็นผู้ศึกษา ทำตนเป็นนักเรียน และไม่แสดงมารยาทเป็นนายเขาจะให้ เขาทำตามใจ เราก็ต้อง รู้จักใช้ วิธีที่เหมาะสม อะไรไม่น่าเชื่อหรือสงสัยว่าไม่ใช่การกระทำของวิญญาณก็ ต้องนิ่งไว้ พิจารณาให้ ดีเสียก่อน ต้องยึดประเด็นสำคัญทั้ง ๒ ข้อที่กล่าวแล้วเป็นหลัก

เท่าที่พิสูจน์มาแล้วด้วยตนเอง และพยายามพิจารณาแล้วนำไปสอบถามท่านผู้รู้ผู้ชำนาญผู้มีสมาธิสูง และเคยเลี้ยงผีมาแล้วจำนวนมากสรุปความได้ว่าวิญญาณชื่อทิดที่วัดหลวงที่มาแสดงความแปลกประหลาดได้หลายอย่างนั้น มีทางเป็นไปได้ ๒ ทาง คือเป็น*วิญญาณเลี้ยง*ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็น่าจะเป็น*วิญญาณติดตาม* ซึ่งอาจารย์ผู้รู้ท่านอธิบายว่าวิญญาณเลี้ยงกับ วิญญาณติดตามเนื่องจากมีความเกี่ยวโยงหรือชอบพอกันกับคนนั้น จะมีลักษณะคล้ายกันแยกให้เห็นความแตกต่างได้ยาก ว่าเป็นวิญญาณเลี้ยงหรือวิญญาณติดตามต้องค่อย ๆ พิจารณาดู เท่าที่ข้าพเจ้าพิจารณาดูแล้ว น่าจะเป็นวิญญาณติดตามมากกว่า เพราะเหตุผลหลายอย่างคือวิญญาณที่เลี้ยงมี หลายอาจารย์ เลี้ยงไว้พูดไม่ดังได้ไกล พูดดังพอได้ยินเฉพาะคนเลี้ยง ในชั่วชีวิตข้าพเจ้าถึง ๕๕ ปีแล้ว เห็นมีวิญญาณเลี้ยงพูดดังเพียงวิญญาณเดียวซึ่งอาจารย์ผู้หนึ่งของข้าพเจ้าเป็นผู้เลี้ยง แต่พูดดังค่อยกว่าวิญญาณที่วัดหลวง วิญญาณวัดหลวงชอบ

ติดตามนางสาวลัดดาแต่มักจะแสดงการบังคับนางสาวลัดดาบ่อยครั้ง เช่นจะขึ้นจากน้ำวิญญาณไม่ยอมให้ขึ้นก็ดึงตัวกลับ นางสาวลัดดาต้องทำตามวิญญาณหลายครั้ง แต่ถึงอย่างไรก็ดีข้าพเจ้าไม่เต็มใจที่จะตัดสินชี้ขาดว่าเป็นวิญญาณเลี้ยงหรือวิญญาณติดตาม จนกว่าจะพิสูจน์และพิจารณาโดยถ่องแท้เสียก่อน เอากันเพียงประเด็นสำคัญก็พอแล้วว่าเป็นวิญญาณแน่ บางคนไปเห็นนางสาวลัดดาโยนของหรือโยนเงินให้เลยเหมาเอาง่าย ๆ ว่าที่โยนมาแล้ว ๆ ก็เป็นการหลอก ข้าพเจ้ายอมรับฟังว่าน่าจะเป็นได้บางคราววิญญาณไม่มา ไม่โยนของให้นางสาวลัดดาอาจจะโยนให้เพราะรำคาญหรือหยอกล้อถ้าเชื่อก็เชื่อไป ยิ่งคนเข้าทรงแล้วก็ใช้ปากของตัวพูดยิ่งมีโอกาสเข้าทรงหลอกได้ง่ายต้องสังเกตให้ดี เมื่อสมาธิไม่ดีพอก็ต้องสังเกตเสียงที่พูดท่าทางที่แสดง ความจดจำและความสามารถแปลก ๆ ดูให้ดีส่วนของที่วิญญาณโยนมาให้นั้นต่างกับคนโยนคือของที่วิญญาณโยนมามักจะมีความร้อน เสียงที่ตกดังหนักและแรงกว่าโยน

ลักษณะตกลงมาแปลกกว่าที่คนจะทำได้ เช่นตกถูกหลังคาข้างบนทะลุลงมาได้ ตกพอดีลงกระเป๋าถือหรือกระเป๋าเสื้อคนที่ขอก็มี ข้าพเจ้ายินดีรับฟังและพิจารณาความเห็นของทุกคนทั้งฝ่ายว่า จริงและว่า หลอกลวง กรุณาช่วย กันหาหลักฐานให้ชัดแจ้งเพื่อเป็นการ ศึกษาเรื่อง วิญญาณ ฝ่ายที่ตั้งข้อสมมุติว่าหลอกไว้ก่อนข้าพเจ้าก็พยายามค้นคว้าดู ให้เห็นจริงจัง ปรากฏการณ์หรือการกระทำที่ชี้บ่งว่าวิญญาณที่วัดหลวงมาจริงเท่าที่พิจารณาติดตามมาแล้วมีดังนี้

๑. เสียงที่ตอบคำถาม ดังชัด โดยเฉพาะเวลาที่คุยกันอย่างกันเองไม่มากคนนักเสียงจะดังชัดมาก ในขณะนางสาวลัดดานั่งต้นเสียงจะอยู่ข้างเอว หรือห่างเอวไปได้ประมาณ ๑ ศอก ฟังชัดในระยะประมาณไม่เกิน ๕ เมตร ในขณะนางสาวลัดดานอนหลับได้เคยคุยกับวิญญาณ ๓ ครั้ง ต้นเสียงของวิญญาณจะอยู่ใกล้ศีรษะของนางสาวลัดดา เวลานางสาวลัดดาลงน้ำลึกเสมอเอว ต้นเสียงวิญญาณจะอยู่ในน้ำและสังเกตเห็นมือของวิญญาณใต้ผิวน้ำเล็กน้อยได้ชัด

๒. เวลานางสาวลัดดาลงน้ำ วิญญาณเคยดึงผ้าขาวม้าที่ข้าพเจ้านุ่งอยู่ไปในทิศทางด้านหลัง แต่นางสาวลัดดายืนอยู่ด้านหน้า และเอาผ้าขาวม้าไปชูพ้นน้ำให้ดูหลายครั้ง และวิญญาณทำให้น้ำพลุ่งขึ้นหรือสาดน้ำสูงขึ้นพ้นผิวน้ำประมาณ ๑ เมตร คล้ายเอามือสาดขึ้น และอยู่ในระยะที่เท้าของนางสาวลัดดายื่นไม่ถึง ตัวนางสาวลัดดายืนกอดอกไม่แสดงให้เห็นการเอนตัว นอกจากนั้นวิญญาณยังสามารถบีบนวดคนที่อยู่ในน้ำได้ ยกก้อนดินชูพ้นน้ำลอยไปมาได้ เมื่อเอาบาตรพระลอยไว้ในน้ำให้วิญญาณโยนบาตรขึ้นพ้นน้ำสูงประมาณ ๑ เมตรได้ หรือดึงเอาบาตรให้จมลงไปได้ ซึ่งนางสาวลัดดาจะเอาเท้าไปคีบบาตรลงให้จมน้ำก็ย่อมเบ็นไปไม่ได้ เพราะบาตรเบ็นของกลมและอยู่ระยะห่างจากตัวมาก นอกจากนี้วิญญาณยังยกไม้ชูไปมาเคลื่อนที่ไปห่างจากตัวนางลัดดาประมาณ ๓ เมตร ก็เคยทำหลายครั้ง

๓. ในเวลามืดวิญญาณเอามือไปนวดคนได้ เคย

เอามือมานวดข้าพเจ้าเวลา นั่งขับรถ กลางคืน หลายครั้งและทุกคนในรถก็ถูกนวด

๔. โยนของมาให้ได้บ่อยครั้ง หรือเกือบทุกครั้งที่ขอร้อง ส่วนมากเป็นพระแบบต่าง ๆ และเหรียญบาท บางครั้งโยนผลมะม่วง โยนข้าวโพดลงมาให้

๕. เอาซองเงินหรือเงินที่วางไว้ที่ถือไว้ไปได้ โดยมีเสียงหวีดดัง ๆ แล้วเงินก็หายไป และเอามาโยนให้คืนก็ได้ เอาของที่โยนจมน้ำลงไปยกมาชูพ้นน้ำให้ดูและให้หยิบไปได้

๖. ทำเสียงดังหวีดได้ดังมากคล้าย ๆ เสียงนกหวีด หรือเสียงเป่าปาก เสียงนี้ดังห่างตัวนางสาวลัดดาได้เกิน ๒๐ เมตรก็มีบ่อยครั้ง

๗. ไปเขย่าประตู เปิดปิดหน้าต่างหรือโยนของให้ที่บ้านคนที่คุ้นเคยในระยะห่างไกลมากได้ และมีผู้ยืนยันหลายราย

การกระทำที่แปลก ๆ กว่านี้ก็มีมาก ข้าพเจ้าจะได้

พยายามติดต่อวิญญาณให้ทำสิ่งที่แปลก ๆ พอที่จะให้ผู้สนใจได้หายข้อข้องใจสงสัยต่อไป

โปรดอย่ารีบคิดเอาเองว่าข้าพเจ้าโง่งมงาย เรื่องวิญญาณควรจะช่วยกันพิสูจน์ให้ชัดแจ้งว่ารายการใดจริงรายใดหลอก หลอกอย่างไร ? เมื่อท่านไม่สนใจเรื่องวิญญาณจะสนใจในทางการฝึกจิต ฝึกสมาธิวิปัสสนา หรือสนใจที่จะใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ข้าพเจ้าก็มีให้ศึกษาในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจอยู่แล้ว และยังเปิดสอนให้แก่ผู้ที่สนใจอยากจะทำได้เองอีกด้วย จะต้องการฝึกไปแนวไหนก็เลือกเอาตามใจ

ขอให้คติซ้ำตามคำสอนของเจ้าคุณอาจารย์พุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกข์กล่าวคือท่านเคยยกตัวอย่างมาสอนใจหลายแห่ง "เรื่องน้ำชาเต็มถ้วย" ใจความว่ามีอาจารย์ผู้มีความรู้ทางโลกมากผู้หนึ่ง ไปหาอาจารย์นิกายเซนผู้มีความรู้ทางจิตสูง โดยมีจิตใจไม่เชื่อถือแต่ไปลองขอฟังคำสอนของอาจารย์นิกายเซนดู เมื่อไปถึงหลังจากทักทายกัน

แล้ว อาจารย์นิกายเซนก็จัดแจงรินน้ำชาเพื่อเป็นการต้อนรับ เมื่อรินน้ำชาเต็มถ้วยชาแล้วก็คงรินต่อไปจนน้ำชาล้นถ้วยแล้วก็รินต่อไปเรื่อย ๆ อาจารย์ผู้มีความรู้สูงทางโลกอดใจทนดูไม่ได้ก็พูดขึ้นว่า น้ำชาเต็มถ้วยแล้วเติมลงไปอีกไม่ได้ อาจารย์นิกายเซนจึงพูดขึ้นว่า ผู้ที่ถือตนว่ามีความรู้เต็มที่แล้วถึงจะสอนอะไร ไปก็ไม่ได้ ประโยชน์เพราะเติมลงไปไม่ได้ นี่ก็เป็นคตินำคิดว่าตนเองไม่เคยศึกษาเรื่องจิตเรื่องวิญญาณ แต่มีความอวดตนหยิ่งในตนว่าตัวรู้ดีเสียแล้วเห็นอะไรเพียงครั้งเดียวสองครั้ง ก็คิดตัดสินเอาเองว่าไม่จริงโดยไม่พิสูจน์ให้ชัดแจ้งว่าไม่จริงอย่างไร ดังนี้จะเกิดความรู้แท้จริงเพิ่มเติมขึ้นได้อย่างไร ?

ข้อพิจารณาเรื่องวิญญาณมาเข้าทรง หรือมาติดตามคนใดได้จริงหรือไม่ มีตำราอธิบายไว้ว่าคนที่วิญญาณจะมาเข้าทรงได้เป็นประจำจะมีลักษณะพิเศษ ๕ ประการ เช่น ผมหอม ผิวกายหอม, มีผมสีแดงเป็นบางเส้น เป็นต้น วิญญาณชอบมาเข้าทรงเป็น ประจำกับคนที่มี ลักษณะพิเศษ

อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๕ ประการนั้น นางสาวลัดดามีผมแดงใกล้ขวัญ ๑ เส้น และมีเปลาะสีขาวแปลกกว่าเส้นอื่น ผมอย่างนั้นจะมีอยู่นาน เท่าใดและ วิญญาณ จะมาติดตามอยู่ได้นานเท่าใดเพราะเหตุใดเราควรติดตามศึกษากันต่อไป อนึ่งนางสาวลัดดามีนิสัยใจร้อนโกรธง่าย ตาขวาง ๆ พูดไปตามภาษาชนบทโดยแท้ถ้าผู้ใดติดนิสัยชาวกรุงนักฟัง คำพูดนางสาวลัดดา ก็จะเห็นว่าพูดหยาบคายบ่อย ๆ เช่น ใช้คำแทนตัวเองว่า กู หรือข้าเป็นต้น ถ้าเราติดตามศึกษาให้ดีก็ไม่ควรสนใจกับเรื่อง เบ็ดเตล็ดซึ่งคน ที่วิญญาณเข้าทรงได้เป็นประจำย่อมจะมีลักษณะแปลกกว่าคนธรรมดาจนเห็นได้ชัดทุกรายอย่างนี้เอง เรื่องนี้ก็เป็นผลร้ายแก่ตัวนางสาว ลัดดาเองที่คน ถือตัวเขา จะรังเกียจที่ พูดหยาบคายบ่อย ๆ พูดขวานผ่าซากเกินไป ย่อมจะมีคนโกรธคนเกลียดเพราะนิสัยส่วนตัวบ้าง เพราะขอของจากวิญญาณหลายครั้งก็ไม่ได้ นัดให้ไปหาหรือช่วยอะไรก็ไม่ได้ผลตามใจ

ก็ไม่พอใจพาลว่าหลอกลวงก็มี ไม่ได้พิจารณาบ้างว่าวิญญาณก็มี อารมณ์ และความ สามารถจำกัด เหมือนกับคนเรื่องของโลกก็ต้องเป็นแบบโลก ๆ หรือลวก ๆ กันอย่างนี้แหละจะหาคนที่ดีพร้อมทุกอย่างได้น้อยคน วิธีพิสูจน์วิญญาณต้อง พิจารณา ศึกษา ให้รอบคอบ หลายแง่ หลายมุมและซ้ำซากหลายหนจึงจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง

วิธีที่ฉลาดในการรักษาโรค

อย่าเป็นคนที่ยอมอยู่ในครอบกะลา คือติดหรือหลงงมงายในวิชาการที่ตนเรียนรู้หรือถนัด ยังมีความจริงที่ตนไม่รู้อีกมาก จงเป็นนักวิทยาศาสตร์คิดค้นพิสูจน์ให้รอบคอบ ก่อนจะเชื่อ และ ไม่เชื่อ

ด้วยเหตุผลอะไรบ้าง ที่การรักษาโรคแผนปัจจุบันจะต้องดีกว่าแผนโบราณทุกโรค และแผนโบราณจะต้องดีกว่าปัจจุบันก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อ มาทดลองพิจารณาพิสูจน์กันดีกว่า **แพทย์ ๓ แผน** จะให้ความกระจ่างและเปิดเผยวิธีรักษาโรคต่าง ๆ รวมทั้งโรคที่รักษาให้หายได้ยากแล้วสรุปให้เห็นว่าโรคใดควรจะใช้วิธีใดรักษาจึงจะได้ผลดีที่สุด หรือควรใช้วิธีผสมช่วยกันอย่างไร ผู้อ่านสนใจพิสูจน์ข้าพเจ้าจะได้เปิดการบรรยายและพิสูจน์ต่อไป

บทที่ ๘

แพทย์ ๓ แผน

การรักษาโรคแผนปัจจุบันทำอย่างไรเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว สำหรับการรักษาแผนโบราณนั้น มีวิธีทำดังนี้ คือ ใช้ยา ใช้การนวด ใช้อำนาจจิต ใช้การดัดตนและผ่าตัด

หลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจจิตรักษาโรคก็คือ อาศัยหลักจาก วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก ที่ว่าอำนาจจิตเป็นกำลังงานสามารถ ที่จะเปลี่ยนรูปจาก กำลังงานอื่นได้ ตามที่นักวิทยาศาสตร์รับรองกันแล้ว ก็การรักษาโรคด้วยวิธีวิทยาศาสตร์สมัยใหม่นั้น ก็เป็นการใช้กำลังงานในรูปต่าง ๆ ไปรักษาโรคนั้นเอง เช่นฉายกำลังงานแสงเข้าไปบ้าง เอาความร้อนเข้าช่วยบ้าง ฉีดยาหรือกินยาเพื่อให้ยา

เปลี่ยนเป็นกำลังไปทำลายหรือป้องกันโรค หรือจะพูดให้ง่ายเข้าก็คือใช้กำลังงานโดยตรงบ้าง ใช้ยาประกอบบ้าง สำหรับการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตก็เช่นเดียวกันมีการใช้ยาประกอบกับกำลังงานจิตบ้าง ใช้การนวดการจับเส้นโลหิต เส้นประสาทประกอบอำนาจจิตบ้าง ใช้กำลังงานจิตโดยตรงบ้าง จึงไม่น่าจะมีข้อสงสัยว่าเป็นไปไม่ได้เพราะ *ข้าพเจ้าก็รับที่จะพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงอยู่แล้ว* โปรดฟังคำพูดให้ดี *อย่าได้เข้าใจผิดหรือเล่าลือกันไปว่าข้าพเจ้าประกาศตัวเป็นหมอรักษาโรคหรือประกาศว่า พร้อมที่จะรักษาโรค* ถ้าขืนเล่าลือกันเช่นนั้นอาจจะเป็นภัยอันใหญ่หลวงแก่ข้าพเจ้าเพราะความอิจฉาและกลัวผู้อื่นจะดีกว่า โปรดเข้าใจแต่เพียงว่า ถ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวมเพื่อการค้นคว้าทดลอง ข้าพเจ้ายินดีจะรับใช้พิสูจน์ทดลองและตอบปัญหาให้เห็นจริงว่า โรคที่ว่ารักษาไม่หายนั้นมีหลายอย่างที่รักษาให้หายได้ด้วยการลงทุนน้อย แต่หายได้เร็ว (อย่าลืมว่า *การถาม* ให้ตัดบัตร

สอบถามในหนังสือส่งไปด้วย ถ้าไม่มีบัตรสอบถามส่งไป อาจจะไม่ได้รับคำตอบ เพราะข้าพเจ้ามีทุนและเวลาจำกัด) ก่อนจะเปรียบเทียบวิธีรักษาเป็นโรค ๆ ไป จะกล่าวถึงวิธีใช้อำนาจจิตย่อ ๆ เสียก่อน

วิธีตรวจโรคด้วยอำนาจจิต

๑. ใช้อำนาจจิตขั้นต้นประกอบกับอำนาจคุณพระ

๒. ใช้อำนาจจิตขั้นกลางและขั้นสูง

การใช้อำนาจจิตขั้นต้นตรวจโรค

อาศัยการจับการลูบคลำสัมผัส และการใช้เครื่องมือตรวจอย่างอื่นประกอบกับทำจิตให้นิ่ง ให้สงบเพื่อตัดสินอาการต่าง ๆ ว่าจะสรุปรวมเป็นโรคอะไรแน่ หรือรู้ว่าเป็นอะไรแน่แล้วก็ให้รู้รายละเอียดอย่างอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก เช่น จะรักษาหายด้วยวิธีใดเป็นต้น

การใช้อำนาจจิตขั้นกลางและขั้นสูง

วิธีนี้กระทำโดยการสร้างภาพขึ้น ซึ่งเรียกว่า **มโนภาพ** เมื่อจิตเข้าสู่สมาธิขั้นกลางก็จะได้ภาพที่ชัดเจนขึ้น ครั้นถึงสมาธิขั้นสูง ก็ยิ่งได้ภาพที่ชัดเจน และถูกต้องตรงตามความเป็นจริง การสร้างภาพขึ้นนี้มีวิธีดำเนินการหลายวิธี เป็นต้นว่า

๑. ทำจิตให้เป็นสมาธิแล้วย้ายจิตไปบริเวณที่เจ็บป่วย ตาคงหลับอยู่ แล้วสร้างภาพใหม่ขึ้นแทนส่วนนั้น เช่นเจ็บป่วยที่แขนก็สร้างภาพแขน หรือนึกภาพแขนนั้นขึ้นให้เห็นภาพทางใจซ้อนทับแขนจริง หรือ อยู่ประมาณที่แขนจริงนั้น แล้วจึงพิจารณาอาการ

๒. เมื่อได้เห็นรูปร่างของคนเจ็บป่วย พอจำได้ทั้งรูปร่างและบริเวณเจ็บป่วยแล้ว ก็กลับบ้านไปทำการตรวจสอบด้วยการนั่งสมาธิ ส่วนมากนิยมทำเวลาดึกสงัด เพื่อให้ได้ผลแน่นอน ซึ่งมีวิธีการทำได้หลายอย่างเช่น

ก. ทำน้ำมนต์และเพ่งดูที่น้ำมนต์บ้าง เพ่งให้เกิดภาพขึ้นเองโดยไม่ต้องใช้น้ำบ้าง ซึ่งเรียกกันว่านั่งเทียนบ้าง, ยกเมฆบ้าง จะอย่างไรก็ตามคงใช้หลักอย่างเดียวกัน คือทำจิตให้สงบให้นิ่งแล้วสร้างภาพทางใจขึ้น

ข. ใช้กระจกเงาแผ่นเล็กถือไว้ที่มืออธิษฐานให้ภาพส่วนที่เจ็บไข้ของคนนั้นมาปรากฏแล้ว หลับตาภาวนาให้ปรากฏภาพแล้วตรวจภายใน และบริเวณที่เจ็บบ่วย

๓. ใช้วิธีอธิษฐานประกอบอำนาจจิต เช่น เอาก้นเทียนจี้, นิ้วจี้, ถ้าเบ็นโรคตรงใดให้ร้อนหรือให้เสียวเบ็นต้น หรือใช้วิธีเรียกให้ปรากฏอาการออกมา จูงใจหรือบังคับให้เบ็นโรคนั้นขึ้นให้ชัดเจน ฯ

๔. ลองใช้รักษาด้วยอำนาจจิตดู หรือลองเพ่งด้วยจิตดู เช่นลองรดน้ำมนต์ดูโรคบางอย่างก็จะปรากฏอาการขึ้นเบ็นต้น เช่นโรคที่ถูกของหรือมีวิญญาณมาแทรก

ถึงอย่างไรก็ดี เมื่อมีการคาบเกี่ยวไม่แน่ว่าจะเบ็นอะไรก็ตัดสินเอาทางที่จะเบ็นไปได้ใกล้เคียงที่สุดแล้ว ลองรักษาดูด้วยอำนาจจิต เพราะบางโรคก็รักษาให้เห็นผลดีในชั่วเวลาเพียง ๑๕ นาที ๒๐ นาที บางอย่างก็เห็นผลชัดในระยะ ๓ วัน ๗ วัน

เพื่อให้เข้าใจง่าย ข้าพเจ้าจะได้ยกตัวอย่างการตรวจรักษาพร้อมด้วยวิจารณ์ข้อดีข้อบกพร่อง ในการรักษาตามแผนบั้จจุบัน และการรักษาด้วยอำนาจจิตเบ็นเรื่อง ๆ ไป

วิธีรักษาโรคด้วยอำนาจจิต

มีวิธีดำเนินการต่าง ๆ กันไปแล้วแต่อาจารย์ผู้ค้นพบ และถ่ายวิชาให้ แต่ก็คงมีหลักสำคัญเหมือนกัน คือ ทำจิตให้สงบแล้ว ย้ายจิตไปยังบริเวณที่เจ็บบ่วยหรือถ้าชำนาญขึ้นก็ตั้งจิตลงตรงที่เจ็บบ่วยเลยทีเดียวแล้วถ่ายอำนาจจิตลงไปอย่างต่อเนื่อง วิธีดำเนินการก็เบ็นไปตามหลักทั่ว ๆ ไปดังนี้คือ

๑. ตรวจสาเหตุและชนิดของโรค ตรวจอาการเป็นไปของโรค เรื่องนี้ต้องรอบคอบและอาศัยความรู้ความชำนาญตลอดจนความรู้อื่น ๆ ประกอบตามที่กล่าวมาแล้ว

๒. รักษาด้วยอำนาจจิตโดยตรง คือส่งอำนาจจิตไปยังที่เจ็บป่วยโดยตรงหรือจูงให้คนไข้มีอำนาจจิตรักษาตัวเอง

๓. ถ่ายทอดอำนาจจิตลงสู่วัตถุอื่นหรือยา แล้วนำไปใช้รักษาโรค

๔. รักษาด้วยการสร้างรูปหรือสร้างภาพขึ้นแทน เช่น ใช้สร้างภาพทางใจดังที่กล่าวมาแล้วในวิธีตรวจโรคด้วยอำนาจจิตแล้วทำการรักษาไปยังบริเวณที่เป็นโรค หรือปั้นหุ่นแทนตัวกำหนดบริเวณที่เกิดโรค แล้วรักษาต่อหุ่นแทนรักษาที่ตัวคนไข้ วิธีนี้ใช้รักษาทางไกลโดยไม่ต้องรักษาที่ตัวคนไข้โดยตรง หรือรักษาอยู่ใกล้คนไข้แต่ไม่ส่งอำนาจจิตไปยังตัวคนไข้โดยตรง

๕. ใช้อำนาจจิตผสมกับวิธีอื่น ๆ

เพื่อความแจ่มแจ้งจะได้ยกตัวอย่างวิธีปฏิบัติ และแนวทางในการพิจารณาเป็นอย่าง ๆ ไป และตัวอย่างที่จะยกต่อไปนี้ เป็นโรคที่รักษาได้ผลดี และยังมีผู้รักษาหลายท่านใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่เป็นตัวอย่างชนิดพิสูจน์ไม่ได้ และขอสาบานตัวว่า **จะเปรียบเทียบผลการรักษาและข้อดีข้อเสีย** ในการรักษาแผนปัจจุบันกับโบราณตามความเป็นจริงที่ได้ศึกษาหรือพิสูจน์มาแล้ว

การรักษากระดูกหัก

แพทย์แผนปัจจุบันได้ก้าวหน้าไปไกลมีการเอ็กซเรย์จัดกระดูกให้ตรง, ผ่าตัดให้ถึงกระดูกแล้วจัดกระดูกใหม่. ต่อกระดูกด้วยลวด, ตามกระดูกไว้ด้วยโลหะ, แล้วเข้าเฝือกไว้ด้วยปูนพลาสเตอร์ หรือใช้โลหะเป็นโครงเป็นเกราะช่วยบังคับ มียาฉีดกันหนองกันบาดทะยัก ถ้าเห็นว่าเส้นโลหิตขาดอาการมากก็ตัดทิ้งไปเสียส่วนหนึ่ง มีการให้เลือดให้น้ำเกลือเมื่อจำเป็น ข้าพเจ้าขอสรรเสริญว่า

ทำได้ดีน่าปลาบปลื้ม แต่มีข้อที่ควรจะแก้ให้ดีขึ้นหลายอย่างกล่าวคือ

ในการที่กระดูกหัก, กระดูกพลัด, กระดูกแตก, จะมีส่วนอื่น รวนเรไปโดยเฉพาะก็คือ เส้น, เอ็นหรือเยื่อหุ้ม นายแพทย์แผนปัจจุบันมักจะไม่ค่อยคำนึงถึงมากนัก รู้สึกว่าจะเพ่งเล็งไปกระดูกอย่างเดียว กระดูกที่จัดเข้าชนกันสนิทอาจจะบิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ลองตัดดินสอดำแท่งกลม ๆ ออกเป็น ๒ ท่อนตรง ๆ แล้วนำมาชนกันให้ตรง ต่อไปเราบิดอีกท่อนหนึ่งให้หมุนไปนิดเดียว ดินสอก็คงชนกันต่อกันเต็มหน้า และตรงกันอย่างเดิม เมื่อกระดูกที่ต่อมีอาการบิดเล็กน้อยแต่กระดูกตรงกันดีเช่นนี้ ก็ทำให้เส้นและเอ็นบิดตัวไปด้วย เลือดลมเดินไม่สะดวก จึงมีการปวด และเมื่อกระดูกต่อกันติดเองแล้วแขนขาส่วนนั้นก็ทำงานไม่ถนัดมีปวดมีเสียวอยู่เสมอ การรักษาด้วยอำนาจจิตเราคำนึงถึงกระดูกและเส้นเอ็นว่ามีความสำคัญเท่ากันต้องจัดให้เข้าที่จริง ๆ ทั้งชุดคือทั้งกระดูกและเส้นเอ็น

แพทย์แผนปัจจุบัน ไม่มีวิธีต่อกระดูกหรือช่วยให้กระดูกติดเร็วถือว่าธรรมชาติของมันย่อมต่อกันเอง ข้อนี้ก็ถูก แต่การรักษาด้วยอำนาจจิตประสานให้ติดได้ด้วยอำนาจจิต จะทำให้กระดูกติดกันเร็วขึ้นกว่าธรรมชาติหลายเท่า ไม่ใช่ระยะเวลาไล่เรี่ยกัน นอกจากนั้นไม่ต้องเข้าเฝือก จึงทำให้ไม่หนักไม่เสียเวลาการงาน หรือการเรียน ประสานหนเดียวก็ไปเรียนได้เลย ข้อบกพร่องในการรักษาด้วยอำนาจจิตก็คือ ถ้าจิตไม่ถึงสมาธิขั้นสูงก็มองไม่เห็นกระดูก ต้องอาศัยจดด้วยการคงการลูบคลำและการทดสอบอย่างอื่น ๆ และถ้าผู้รักษาขาดหลักการที่ดีไปบ้าง กำลังจิตไม่พอบ้าง ย่อมทำให้การรักษาหายช้า กว่ากระดูกจะติดกินเวลาหลายวัน

กระดูกไหปลาร้า หรือ ซี่โครงหักแพทย์แผนปัจจุบันใส่เฝือกไม่ได้ ถ้าจะเข้าเฝือกก็ต้องเข้าทั้งตัวซึ่งจะทรมานอย่างมาก และมักใช้เวลานานไม่ติดง่ายแต่ถ้าใช้อำนาจจิตประสานครั้งเดียวก็ติดไม่เสียเวลาการงาน

ถ้าจะยกข้อดีข้อเสียให้ละเอียดก็คงจะยืดยาว จึงขอเล่าวิธีปฏิบัติจากเรื่องจริงเพื่อให้เข้าใจดีขึ้น

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ นี้เอง เด็กนักเรียนชายอายุประมาณ ๑๕ ปี ตกบาร์กระดูกตอนใกล้ข้อมือหักสองท่อน นายแพทย์ได้จัดกระดูกและเข้าเฝือกพลาสเตอร์ไว้ แต่เมื่อเข้าเฝือกไว้เป็นเวลา ๑ เดือน กับ ๑๒ วัน ยังมีอาการปวด และรู้สึกว่าจะไม่หาย จึงไปเอ๊กซเรย์ดูใหม่ปรากฏว่ากระดูกต่อกันไม่สนิท ยังเกยกันอยู่ จึงจะต้องจัดกระดูกใหม่ บิดาของเด็กเป็นคนจีนชักลังเลใจอยากจะหายเร็ว เตรียมจะไปหาแพทย์ที่เก่ง ๆ จังหวัดนครสวรรค์ พอดีมีแม่ค้าบอกให้ไปรักษากับหลวงพ่อดำ วัดโคกหม้อ อำเภอชุมแสง โดยยืนยันว่า เป่าพักเดียวก็หิ้วน้ำได้และกลับบ้านได้ไม่ต้องรักษาซ้ำอีก ขณะนั้นข้าพเจ้าก็ไปอยู่เรียนวิชาจากหลวงพ่อถึง ๔ วันแล้ว

เมื่อเด็กแขนหักคนนั้นมาถึงวัด ก็เอาเฝือกออกแล้วหลวงพ่อตรวจสอบด้วยการให้เด็กลองกำมือดู ปรากฏว่างอปลายนิ้วมาได้เล็กน้อย กำมือไม่ได้ ให้งอข้อศอกงอได้

เล็กน้อย ให้ยกมือขึ้นเกาหัวยกขึ้นเกาไม่ได้ ก็แน่ใจว่ากระดูกและเส้นเอ็นไม่เข้าที่ จึงได้เศกย์น้ำมันเพื่อรักษาแล้วให้เด็กนอนหงาย ให้ข้าพเจ้าเบ็นคนดึงแขน และช่วยดึงจัดเส้นเอ็น อาจารย์นั่งคุมและบริกรรมของท่านไปตามเรื่อง ใช้น้ำมันทาแล้วให้ดึงแขน เมื่อดึงตรง ๆ เต็มที่แล้วให้ดึงนิ้วมือทีละนิ้วเพื่อให้เส้นเอ็นเข้าที่ ต่อไปพับนิ้วกดลงในท่ากำทีละนิ้วเบ็นการช่วย จัดเส้นเอ็นเช่นกันแล้วสลับดึงแขนบ้างดึงนิ้วบ้าง งอนิ้วให้กำทีละนิ้วบ้างกำทั้งมือบ้าง ทาน้ำมันและจัดกระดูกบ้าง ถ้ากระดูกเข้าที่จะลั่นดังกรุ๊บ เมื่อกำนิ้วกำมือได้ดีแล้ว กระดูกเข้าที่ก็ประสานทางจิตครู่หนึ่ง ต่อไปให้เดินแกว่งแขนดู ให้งอแขนดู ให้ยกมือเกาหัวดู ให้กำมือดู มีขัด ๆ บ้างก็ทาน้ำมันและเบ่าให้หายขัดดีแล้ว ดึงแขนลงได้ไม่เจ็บและให้เอามือที่หักยกขันน้ำมนต์ใบใหญ่ไปล้างหน้าได้ แต่รู้สึกว่ามือยังสั่นและมีกำลังไม่เต็มที่ เบ็นอันว่าหมดพิธีให้กลับได้ ไม่ต้องมารักษาอีกเพียงแต่เอาน้ำมันไปทาเองและให้ไปโรงเรียนได้ไม่ต้องหยุดเรียน

ถ้ากระดูกซี่โครงหัก จัดกระดูกด้วยวิธีนอนหงาย ให้คนกดที่ท้อง แล้วต่อไปกดที่ท้องด้วยให้คนกระดูกหัก นั้นเบ่งท้องรับด้วย เพื่อให้ซี่โครงเข้าที่ ทั้งนี้มีการช่วยจัดและทาน้ำมันด้วย

เรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่มุ่งหวังจะให้มีการรังเกียจต่อการรักษาแผนปัจจุบัน เพราะการรักษาแผนปัจจุบันก็เจริญก้าวหน้าและวางใจได้ ส่วนการรักษาด้วยอำนาจจิตก็ไม่ใช่จะดีเลิศยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ข้าพเจ้ามุ่งหวังเพียงว่าถ้าจะผสมประสานกันจะทำให้การรักษามีผลดีขึ้นมาก

เรื่องการต่อกระดูกในพระนครมีอาจารย์หลายท่านที่ช่วยต่อกระดูกให้คนไข้ เดิมมีหลวงพ่อติ๋งวัดสร้อยทองมีชื่อเสียงมากในการต่อกระดูก ต่อมามีพลเรือตรีหลวงศุภชลาศัย และท่านอาจารย์เมี้ยนวัดโพธิ์ ซึ่งปัจจุบันนี้ยังมีชีวิตอยู่ รู้จักกันโดยกว้างขวางว่าชำนาญในการต่อกระดูก ท่านอาจารย์เมี้ยนช่วยรักษากระดูกหักและโรคอื่นด้วยเมตตา ไม่ได้ทำเป็นอาชีพ จึงไม่มีข้อบกพร่องในทางสงฆ์ ในเรื่อง

วินัยที่ว่าด้วยเดียรัจฉานวิชา ท่านจึงได้เลื่อนสมณะศักดิ์เป็นพระครูแล้วเป็นเจ้าคุณมาหลายปีแล้ว มีบางรายที่ไม่เชื่อถือเพราะรักษาไม่ได้ผลตามใจชอบของฝ่ายคนไข้ ทั้งนี้ข้าพเจ้าก็บอกไว้แล้วว่า ทั้งการรักษาแผนปัจจุบันหรือแผนโบราณ ก็ล้วนแต่มีข้อดีข้อเสียด้วยกันทั้งนั้น จะได้ผลดีหรือไม่เพียงใด อยู่ที่วิธีการรักษา อาการของโรคและการปฏิบัติตัวของคนไข้ด้วย

ข้อดีในการต่อกระดูกและข้อเสียของแผนปัจจุบันและโบราณได้กล่าวมาพอควรแล้ว จะขอกล่าววิธีที่ดีและวิธีผสมให้ได้ผลดีคือ

๑. ถ้ากระดูกหักและมีแผลกว้างมาก ควรรักษาแผนปัจจุบัน เพราะมีความสามารถในการรักษาแผลดี มียากันบาดทะยักที่แน่นอน

๒. ถ้ากระดูกหักบริเวณที่เข้าเฝือกไม่ได้ เช่นไหปลาร้าหัก กระดูกซี่โครงหัก ไม่มีอาการอื่นรุนแรง รักษาแบบโบราณจะได้ผลหายเร็วกว่า แขนท่อนล่างกระดูกหัก

เพียงอันเดียว รักษาแบบโบราณได้ผลเร็วกว่า เมื่อประสานกะดูกเสร็จตรวจสอบว่าไม่เจ็บไม่เสียวแล้ว จะให้เอาแขนข้างหักหิ้วน้ำไปมาเบ็นถัง ๆ ก็ได้ แต่ถ้าหักตามข้อหรือบริเวณอื่น ยังไม่ควรให้หิ้วของหนัก เมื่อยังไม่แน่ใจในความรอบคอบ จะฉายเอ็กซเรย์ดูหรือฉีดยากันบาดทะยักด้วยก็ได้

๓. กรณีที่หักแตกมาก ในส่วนแขนขา ทางแผนบัจจุบันจะตัดทิ้ง ควรทดลองรักษาแผนโบราณดู ประมาณ ๒ วัน ถ้าอาการดีขึ้นหรือไม่เกิดการกำเริบหนักก็ควรรักษาต่อไปโดยไม่ต้องตัด ในกรณีเช่นนี้ถ้ามีแพทย์แผนบัจจุบันช่วยเหลือประกอบกันก็จะได้ผลดีและแน่นอนขึ้น ข้าพเจ้าเคยติดตามผลของอาจารย์ต่อกะดูกหลายท่าน ทั้งในพระนครและต่างจังหวัด ปรากฏว่าเคยรักษาคนกะดูกหักซึ่งโรงพยาบาลลงความเห็นว่าต้องตัด แล้วคนไข้ไม่ยอมตัดไปรักษาแบบโบราณหายก็มีหลายราย ผู้สนใจอาจจะไปสอบถามดูได้หลายแห่ง

๔. กระดูกหักหรือแตกตามข้อ ควรรักษาด้วยความประณีต เพราะส่วนมากจะไม่เข้ารูปสนิทเหมือนเดิม แม้จัดเข้าที่ดีก็เคลื่อนไปได้ง่าย จึงควรใส่เฝือกไว้ให้ดี และคอยตรวจให้รอบคอบ

๕. จะรักษาแผนปัจจุบัน ด้วยวิธีใด และจะเข้าเฝือกไว้หนา ก็สามารถส่งกระแสจิตให้ผ่านทะลุเฝือกไปทำให้คนกระดูกหักรู้สึกเย็นหรือแล่นเข้าไปที่กระดูกหักได้ และคนไข้จะรู้สึกสบายขึ้นได้เร็ว ถ้าช่วยจัดเส้นหรือนวดเส้นประกอบกับการใช้อำนาจจิตด้วย

ตัวอย่างที่ควรพิจารณา กระดูกไหปลาร้าหัก แผนปัจจุบันใส่เฝือกไม่ได้ โดยทั่วไปจัดกระดูกเข้าที่แล้วเอาไม้กางเขนผูกรัดไว้ด้านหลังช่วยประคองกระดูก ข้าพเจ้าเคยพบคนไข้แบบนี้ แพทย์ได้ตรวจด้วยเอ๊กซเรย์อาทิตย์ละครั้ง อาทิตย์แรกกระดูกเคลื่อนไปเล็กน้อยเพราะการขยับตัวและการลุกขึ้นนั่งลุกขึ้นเดินของคนไข้ ต้องรัดไม้กางเขนและจัดกระดูกเพิ่มเติมอีก อาทิตย์ที่ ๒ และที่ ๓

ก็เคลื่อน และต้องจัดอีก และยังมีอาการเจ็บและเสียวเวลาเอามือยกหนังสือหรือสิ่งของขึ้น เมื่อช่วยรักษาแบบโบราณด้วยก็ได้ผลดีขึ้นและสบายขึ้น ยกของไม่เสียว หลังจากช่วยรักษาครั้งเดียว เรื่องกระดูกหักก็คงสรุปได้ว่า ถ้าใช้วิธีทั้งแผนปัจจุบันและโบราณช่วยกันจะได้ผลดีที่สุด

ลองพิจารณาโรคอื่นที่แผนโบราณรักษาได้ผลดีแล้วพิสูจน์ทดลองกันว่าจะเป็นจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ได้อวดอ้างที่จะรักษาได้เอง แต่อยากจะให้ผู้สนใจซึ่งพบเห็นวิธีการรักษาโรคอย่างอื่นที่ได้ผลดีช่วยติดต่อกัน เพื่อเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมต่อไป และควรวิจัยค้นคว้าดูว่าวิธีใดได้ผลดีที่สุด

การรักษาโรคตัวจี๊ด

โรคตัวจี๊ดแผนปัจจุบันยังไม่พบยาที่รักษาโรคนี้ที่ได้ผลดี บางรายรักษาหลายวันกว่าจะหาย และส่วนมากหายแล้วก็กลับเป็นอีก ตอนต้น ๆ เป็นห่าง ๆ เช่นปีละ ๑

ครั้ง ต่อไปเป็นถี่เข้าเป็นเดือนละครั้ง หรือเดือนละ ๒ ครั้ง ตอนหลัง ๆ ดื้อยา และเป็นหลายวันขึ้นจึงจะหาย อาการของโรคนี้คือมีอาการบวมและเจ็บ ๆ คัน ๆ และเคลื่อนที่เปลี่ยนที่บวมได้หลายแห่ง เมื่อเป็นชินเข้าอาการเจ็บ ๆ คัน ๆ ไม่ค่อยปรากฏ จึงทำให้ทายโรคผิดพลาดคิดว่าเป็นโรคอื่นไปก็มี ข้าพเจ้าเคยพบหลายรายที่เป็นคนแพ้ยาง่าย เมื่อกินยาแผนปัจจุบันไปมากก็แพ้ยาเสียก่อนที่โรคจะหาย แบบนี้ก็ต้องทรมานรำคาญใจเป็นระยะหลายวันอยู่บ่อย ๆ

จากการแสวงหาวิธีรักษา ข้าพเจ้าได้พบผู้รักษาได้ผลดี คือท่านอาจารย์มหานา เวลานี้เป็นพระครูธรรมธรเจ้าอาวาสวัดจางวางพ่วง (วัดเทวีวรญาติ) สวนมะลิ จังหวัดพระนคร ข้าพเจ้าเคยส่งผู้ที่กำลังเป็นตัวจี๊ดไปรักษา ๗ คน รักษาหายทุกคนได้ไปสอบถามผู้อื่นที่ไปรักษาก็ได้ผลดีกันทั้งนั้น ที่แปลกและดีก็คือรักษาเพียงสองหรือสามวันก็หาย และหายแล้วไม่กลับเป็นอีก มีหลายรายที่หาย

แล้วถึง ๕ ปีก็ไม่เคยเป็นอีก วิธีรักษาตัวจี๊ดของท่านอาจารย์ผู้นี้ก็ใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระใช้คำภาวนาอิติปิโสถอยหลัง และใช้มีดสับอากาศใกล้บริเวณที่เป็น แล้วให้ยาผงผสมกับเหล้าชุบสำลีปิด วันละ ๒ หรือ ๓ ครั้ง เรื่องนี้ก็ควรศึกษาและติดตามผลต่อไป สรุปความว่าโรคตัวจี๊ดวิธีของท่านอาจารย์ผู้นี้ได้ผลดี โดยไม่ต้องอาศัยวิธีการแผนปัจจุบันมาช่วยรักษา แต่การตรวจว่าเป็นตัวจี๊ดจริงหรือไม่ วิธีการทางแผนปัจจุบันก็มีความแน่นอนดี

การรักษาวรรณโรค

การรักษาแผนปัจจุบัน ใช้วิธีฉีดยาหรือกินยานับว่าได้ผลดีเป็นส่วนมาก ทั้งยังมีวิธีตรวจวิธีป้องกันที่ได้ผลดี แต่ในบางกรณีย์ การรักษาแผนปัจจุบันได้ผลน้อยหรือไม่ได้ผล กล่าวคือ

๑. โรคดื้อยา ส่วนมากที่รักษาแผนปัจจุบันได้ยากนั้นได้แก่วรรณโรคประเภทหุ้มเกราะ โรคตั้งรังมีพังผืด

และเครื่องหุ้ม ยาเข้าไม่ถึง มักจะเป็นระดับเหนือราวนม และใกล้ขั้วปอด อาการสำคัญคือ ร่างกายไม่มีกำลัง เหนื่อยง่าย ถ้าหยุดให้ยานาน ๆ เข้าก็กำเริบ ผู้ที่บำรุงรักษาร่างกายดี ดูภายนอกจะอ้วนท้วนสมบูรณ์แต่ไม่มีกำลัง

๒. ผู้ป่วยเป็นวรรณโรคแพ้ยา บางรายฉีดยาไปเพียง ๕๐ เข็มก็มีอาการแพ้ เช่นปากชา ลิ้นชา หูอื้อ บางรายก็เวียนศรีษะ มักจะรู้สึกเวียนศรีษะตอนเช้าขณะตื่นนอนในเมื่อฉีดยาตอนเย็น ถ้าฉีดต่อไปจะรู้สึกบ้านหมุน ถ้าไม่หยุดฉีดจะล้มทั้งยืนได้ ได้พบบางรายที่แพ้จนหูอื้อเมื่อฉีดถึง ๑๒๐ เข็ม โดยธรรมดาในตำแหน่งที่ผ่าตัดไม่ได้ มักให้ยาเม็ดแทน ซึ่งเป็นที่ทราบแล้วว่า กำลังยาสู้ยาฉีดไม่ได้ จะหวังผลให้หายได้ยาก เพราะยาฉีดก็สู้โรคไม่ได้อยู่แล้ว ได้เคยพบบางรายที่กินยาเม็ดก็แพ้อีก เปลี่ยนยาใหม่ก็ยิ่งแพ้มากขึ้น

คนไข้ทั้ง ๒ ประเภทดังกล่าวนี้ อาจารย์ที่รักษาแผนโบราณหลายท่านรักษาให้หายได้ ข้าพเจ้าเองก็เคย

รักษาหายหลายราย ผู้ป่วยเป็นวรรณโรคที่รักษาหายแล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน บางประเภทมีโรคแซกซ้อนคือเป็นวรรณโรคด้วยและน้ำท่วมปอดด้วย แบบนี้ถ้าทำการผ่าตัดไม่ได้ ควรรักษาช่วยกันทั้งแผนปัจจุบันและแผนโบราณ จึงจะได้ผลดี ข้าพเจ้าเคยรักษาแบบผสมดังกล่าวได้ผลมาแล้ว ๓ ราย

เท่าที่เคยรักษาวรรณโรคแผนโบราณ และติดตามผลการรักษาของอาจารย์อื่น ถ้าแผลวรรณโรคที่ปอดไม่โตมากนัก จะหายได้ใน ๓ เดือน ถึง ๖ เดือน ตรวจสอบว่าหาย โดยดูความสมบูรณ์ กำลัง และความปกติของร่างกายประกอบกับเอ๊กซเรย์ดูด้วย ในการรักษาแผนโบราณนั้นค้นคว้าทดลองมาเป็นเวลา ๑๕ ปีแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ใช้อำนาจจิตและอำนาจคุณพระ แบบหลวงพ่อทองดำวัดโคกหม้อ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ โดยเอาปูนสูนที่หลังในแนวที่ตรวจพบว่าเป็นแผลวรรณโรค

(การสูน คือใช้นิ้วทาวนรอบ ๆ พร้อมด้วยภาวนาและเป่าส่งพลังจิต) ทดลองดูแล้วหายได้จริง แต่ถ้าสมาธิไม่ถึงขั้นกลางก็หายช้า เท่าที่หลวงพ่อทองดำรักษา มีคนไข้หายหลายคน ข้าพเจ้าทดลองเรียนมารักษาดูก็มีหายบ้างไม่หายบ้าง รู้สึกจะไม่เหมาะกับคนไข้ที่เชื่อยาก จะต้องปล่อยกระแสจิตที่แรงพอให้คนไข้รู้สึกเย็นทะลุไปข้างใน จึงจะได้ผล วิธีนี้ผู้รักษาเสียกำลังมาก รักษาหลายรายก็เพลีย แต่วรรณโรคก็หายได้ในระยะ ๓ หรือ ๔ เดือน

๒. ใช้ยาต้มหรือยาเม็ดแผนโบราณรักษาประกอบกับใช้วิธีที่ ๑ ดังกล่าวแล้วด้วย บางรายกินยาแผนปัจจุบันหรือฉีดยาแผนปัจจุบันด้วย ผลก็คือทำให้หายเร็วขึ้น

๓. ใช้รักษาด้วยปรอท โดยทำให้ปรอทสะอาดไม่มีโทษตามตำราแผนโบราณเรียกว่าการ ไล่โทษ ซึ่งมีวิธีการหลายอย่าง เอาปรอทที่ไล่โทษแล้วหนักประมาณ ๑ บาทใส่ที่ฝ่ามือ แล้วขยี้และส่งอำนาจจิตอำนาจคุณพระ

ช่วยขับเนื้อแท้ของปรอทเข้าทางผ่ามือ เพื่อให้ไปช่วยรักษาโรค ขี้ปรอทที่เหลือจะป่นคล้ายแป้งละเอียด เอาขี้ปรอทนี้สูนด้านหลังคนไข้ตามวิธีของหลวงพ่อทองคำ ในข้อ ๑ ผู้สำเร็จสมาธิขั้นกลางเช่นอาจารย์พัวซึ่งมีรูปในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลก ได้ทดลองใส่ปรอทดูแล้วใช้มือแตะที่ปรอทครู่เดียวปรอทก็เข้าไปในร่างกายได้หมด โดยไม่ต้องขยี้ และจิตขั้นนี้เรียกปรอทที่เข้าไปในร่างกายแล้วให้กลับออกมาที่ผ่ามือได้เร็วกว่าสมาธิขั้นต้นมาก

การรักษาด้วยปรอทดังกล่าวนั้น จะช่วยให้ผู้เป็นวรรณโรคมีอาการต่าง ๆ ดีขึ้นได้เร็ว เช่นอาการเจ็บเสียว อาการนอนไม่หลับ อาการไอมีโลหิตปนออกมา อาการไม่สบายใจ เป็นต้น จะหายอาการเหล่านี้ได้ภายใน ๓ วัน ถึง ๗ วัน คุณสมบัติของปรอทในทางรักษาโรคต่าง ๆ นั้น มีหลักฐานยืนยันไว้มากมายในตำราแพทย์แผนปัจจุบันและแผนโบราณ จะได้ยกมาแสดงในลำดับต่อไป สำหรับทุกวันนี้บางคนรู้เท่าไม่ถึงการ ก็ว่าปรอท

ให้โทษต่าง ๆ เพราะไม่รู้วิธีไล่โทษปรอทไม่รู้วิธีฆ่าปรอท

สรุปความว่า วรรณโรคที่ไม่ดื้อยาหรือผู้เบ็นวรรณ-โรคไม่แพ้ยาฉีดแผนบัจจุบันแล้ว จะรักษาด้วยวิธีแผนบัจจุบัน หรือแผนโบราณก็ได้ผลและหายเร็วเท่า ๆ กัน แต่รักษาแผนบัจจุบันจะสดวก และเปลืองเงินน้อยกว่ารักษาวรรณโรคแผนโบราณที่ได้ผลแน่นอน ได้ผลเร็วนั้นทำโดยใส่ปรอทที่ฝ่ามือ ใช้ขี้ปรอทสุนที่หลังหรือหน้าอกในแนวที่เบ็นวรรณโรค เบ็นการใช้พลังจิตพลังคุณพระช่วยแล้วให้กินยาแผนโบราณประกอบด้วย ถ้าผู้รักษาตั้งใจปล่อยพลังจิตได้จริงจังทุกวัน วรรณโรคจะหายได้เร็วกว่าฉีดยา ในกรณีย์ที่ผู้เบ็นวรรณโรคแพ้ยาฉีด หรือเบ็นประเภทดื้อยา ควรรักษาแผนโบราณดังกล่าวจะได้ผลเร็วกว่ากินยาแผนบัจจุบัน ทั้งนี้เพราะยากินของแผนบัจจุบันยังค้นคว้าได้ไม่ดีถึงขนาดใกล้เคียงกับยาฉีด เมื่อค้นคว้าได้ดีแล้วก็ควรรักษาแผนบัจจุบัน อนึ่งการจะรักษาทั้งแผนบัจจุบันและแผนโบราณควบคู่ไปพร้อม ๆ กันเท่าที่ทดลอง

มาหลายรายแล้วก็นับว่าได้ผลดีมาก สำหรับผู้ยึดถือยาแผนปัจจุบันมาก และเชื่อทางแผนโบราณไม่เต็มที่นัก นี่ก็เป็นเรื่องของกำลังใจหรือพลังภายในประกอบกับกำลังยาด้วย

เรื่องราวรายละเอียดของปรอทนั้นหลักฐานทางฝรั่งยังไม่ละเอียดลึกซึ้งพอ แต่โบราณก้าวหน้ารู้รายละเอียดมากในสมุดข่อยมีหลักฐานบันทึกไว้มากเช่น การทำตะกั่วเป็นทองก็มีการเข้าปรอทมีตำราทำปรอทสำเร็จ ทำให้สำเร็จไม่ได้เพราะปรอทหนีหรือระเบิดได้ เนื่องจากไม่มีพลังจิตดีพอที่จะช่วยควบคุม ก็มีตำราทำให้ง่ายเข้าโดยเมื่อผสม และปลุกเสกดีพอควรก็ใช้โลหะแข็งหุ้มเป็นลูกกลมขนาด หัว แม่มือเมื่อกระเทือนหรือกลิ้งจะมีเสียงดังอ๊อดๆใช้ทางมหานิยมหรือแคล้วคลาด

ในด้านการทำปรอทเป็นยา หรือผสมธาตุอื่นให้เป็นยานั้น ตำราแพทย์แผนปัจจุบันมีหลักฐานใช้ปรอททำยาที่มีคุณภาพรักษาโรค ได้ดีมากมายหลายอย่าง จะ

ขอยกตัวอย่าง ในหนังสือแพทยศาสตร์นิทเทส (วิชาแพทย์แผนปัจจุบัน) ของขุนนิทเทสสุขกิจ อดีตเลขาธิการนายทะเบียนและ หัวหน้ากองควบคุมการประกอบโรคศิลปะกระทรวงสาธารณสุข พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๐๑ หน้า ๗๖, ๙๓, ๑๐๐, ๑๒๑, ๑๓๘, ๑๔๔ และหน้า ๑๔๙ คือ

หน้า ๗๖ ปรอทเป็นยาประเภทยาถ่าย

หน้า ๙๓ ปรอทเป็นยาขับน้ำดี

หน้า ๑๐๐ ปรอทเป็นยาบำรุงกำลัง

หน้า ๑๒๑ ปรอทเป็นยาแก้ปวด

หน้า ๑๓๘ ปรอทเป็นยาขับปัสสาวะ

หน้า ๑๔๔ ปรอทเป็นยาปรับปรุงสุขภาพ

หน้า ๑๔๙ ปรอทเป็นยาฆ่าเชื้อโรค

สำหรับหลักฐาน ทางตำราแพทย์แผนโบราณก็ได้ยืนยันว่าปรอทเป็นยาได้หลายอย่าง เช่น ในตำราแพทยศาสตร์สงเคราะห์กล่าวถึงปรอท ว่าเป็นยาแก้หนอง

แก้แผล แก้น้ำเหลืองเสีย และเบ็นยาฆ่าเชื้อโรค ในตำราศิลาจารึกวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม (วัดโพธิ์) พระนคร พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ มียาแก้โรคเรื้อนโรคมะเร็งประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ปรอทผสมทำยาอยู่ในหน้า ๒๓๐, ๒๓๖, ๒๓๗ และ ๔๑๔ นอกจากนี้ในหน้า ๑๖๔ มีฤาษีชื่อ ภรัต เบ็นผู้หมั่นเพียรและรอบรู้ในตำรับปรอท ข้าพเจ้าทดลองรักษาโรคด้วยปรอทและใส่ปรอทเพื่อประโยชน์อย่างอื่นมา ๑๔ บี และสอบถามอาจารย์อื่น ๆ ที่ใช้ปรอทรักษาโรค ปรากฏว่าได้ผลดีหลายอย่าง ไม่เคยปรากฏว่ามีการแพ้ เพราะปรอทออกจากร่างกายได้เองทั่วตัวจะเรียกออกก็ได้

ข้อควรระมัดระวังในการใช้ปรอทก็คือต้อง ไล่โทษปรอท เสียก่อน ทั้งนี้เพราะปรอทสามารถดูดธาตุอื่นเข้ามาอยู่ในตัวหรือเข้ารวมตัวกันได้ง่าย ที่ปรอทเบ็นพิษก็เบ็นเพราะดูดธาตุที่มีพิษมาไว้ในตัว รายละเอียดเรื่องปรอท และวิธีไล่โทษจะได้กล่าวในเล่มแพทย์ ๓ แผน

โรคไซนัส (โพรงจมูกอักเสบ)

ระยะแรกอาการที่สำคัญคือ มีอาการอักเสบในโพรงจมูกและข้างจมูก นานเข้าก็มีอาการปวดและเป็นหนอง ระยะนี้ทางแพทย์แผนปัจจุบัน ยังสามารถรักษาให้หายได้ด้วยการเจาะเอาหนองออกหรือผ่าตัด บางทีก็ใช้การฉายแสงหรือคลื่นเสียง (Super Sonic Sound) นอกจากนี้ก็ใช้วิธีล้างและให้ยา แต่ถึงอย่างไรก็ดีทางเอกสารแพทย์แผนปัจจุบัน และข่าวหนังสือพิมพ์ยืนยันว่ายังไม่พบยาที่จะรักษาให้หายโดยตรง วิธีการต่าง ๆ ที่รักษาก็เป็นการค้นคว้าเพื่อหาวิธีที่ดีที่สุดต่อไป

ระยะที่ ๒ จะเริ่มลุกลามขึ้นไปอักเสบบริเวณหน้าผากและเหนือคิ้ว เกิดเป็นหนองปวดบริเวณหน้าผากและศีรษะบ่อยเข้า จนถึงปวดเป็นประจำอยู่ทุกวัน บางรายลามมาบวมที่ตามีหนองออกมาทางตา ต้องกินยาระงับปวด และยานอนหลับอยู่ทุกวัน และต้องกินถี่ขึ้น เมื่อกินยาระงับปวดและยานอนหลับมากเข้า ก็เกิดอาการ

แทรกซ้อนขึ้นได้ต่าง ๆ เพราะฤทธิ์ของยา ระยะนี้มักจะรักษาตามวิธีแผนบัจจุบันได้ยากเต็มที และจะทรมานไปนาน ถ้าอยู่ในระหว่างเบ็นนักเรียนก็เรียนไม่ได้ผล

ข้าพเจ้าได้ติดตามผลการรักษาแบบฝรั่งมาจนถึงวันเขียนเรื่องนี้ ก็ยังไม่ปรากฏว่าพบวิธีที่ดีในการรักษาโรคไซนัส

การรักษาแผนโบราณ โรคไซนัส หรือโพรงจมูกอักเสบนี้ โบราณท่านเรียกว่าโรคริดสีดวงจมูก และสามารถรักษาให้หายได้ด้วยวิธีให้กินยา รมยา หรือสูบยาริดสีดวงจมูก ท่านแยกไว้เบ็นหลายประเภทบอกยาไว้หลายอย่างตามประเภทและอาการ สำหรับที่ข้าพเจ้าทดลองค้นคว้ามาจนถึงบัดนี้ **พบวิธีที่รักษาได้ผลดีด้วยวิธี**เอาปรอทใส่ทางฝ่ามือเช่นเดียวกับวิธีรักษาวรรณโรค แล้วให้กินยาแผนโบราณประกอบ นั่นคือใช้ทางยาและทางอำนาจจิต อำนาจคุณพระช่วยรักษา ได้ทดลองรักษามา ๑๕ บีแล้ว ปรากฏผลว่า ระยะที่ปวดมากทุกวันและมี

หนองออกมาทางจมูกเป็นครั้งคราวปนน้ำมูก หรือที่เป็นลุกลามไปถึงบริเวณหน้าผาก มีหนองออกมาเป็นครั้งคราวทางจมูกหรือทางตาจะทุเลาปวดและ นอน หลับได้ภายใน ๓ วัน ต่อไปอีก ๗ วัน ถึง ๑๐ วัน อาการปวดจะหมดไป และอาการอื่น ๆ เกือบปกติ ระยะที่จะหายใช้เวลาประมาณ ๒ เดือน ถึง ๕ เดือน แล้วแต่จะเป็นมากหรือน้อย และการกินอาหารที่แสลงบ่อย ๆ ก็หายช้า

โรคเชื้อรา

โรคเชื้อราประเภทที่เป็นกันมาก คือเป็นบริเวณหน้าแข้งและหลังเท้า เป็นตุ่มคันแตกเป็นแผลเป็นน้ำหนองน้ำเหลือง แผลหนึ่งหายก็เป็นใหม่ต่อ ๆ กันไปกำเริบลุกลามขึ้นช้าๆ แพทย์แผนโบราณเรียกว่าเรื้อนกวางเป็นระยะแรก ๆ นี้ รักษาแผนปัจจุบันจะได้ผลดีและลงทุนน้อย จึงควรรักษาแผนปัจจุบันซึ่งมีแพทย์ผู้ชำนาญ

ทางโรคผิวหนังเป็นผู้ควบคุมรักษา สำหรับการรักษาแบบโบราณก็มียารักษาให้หายได้หลายขนาน เช่นยาแช่ ยากิน ยาทา อาจจะไม่ชอบใจสำหรับคนสมัยใหม่ ซึ่งชอบยาที่กินง่ายใช้สะดวก ข้าพเจ้าจึงแนะให้รักษาแผนปัจจุบัน

ในประเภทที่ดื้อยา คือหายแล้วเป็นอีกซ้ำซากเป็นเวลา ๓ หรือ ๔ ปีก็มี เมื่อเห็นว่าดื้อยาแผนปัจจุบันจะเปลี่ยนยาที่แรงขึ้น เมื่อสู้โรคไม่ได้ก็ใช้วิธีฉายแสงคือรักษาด้วยรังสี การรักษาด้วยรังสีเป็นวิธีที่แพทย์ผู้รู้จะหลีกเลี่ยงไม่ใช้เพราะโทษก็มีอยู่มากจะได้กล่าวละเอียดใน หนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับแพทย์ ๓ แผน ประเภทที่ดื้อยานี้ และประเภทที่ยังไม่ดื้อยา จะรักษาแผนโบราณก็หายได้ แต่ถ้าจะให้หายเร็วก็ต้องใช้ทั้งยาทั้งปรอทและคุณพระประกอบกัน ในการทดลองเอาปรอทใส่ที่ฝ่ามือแล้วเอาขี้ปรอททาที่แผล ซึ่งมีน้ำเหลืองน้ำหนองมากโดยไม่ต้องกินยาหรือทายาอย่างอื่น น้ำเหลืองน้ำหนอง

จะแห้งหายไปในระยะ ๓ ถึง ๗ วัน การใช้ปรอทประกอบยาผู้เป็นเชื้อราจะรู้สึกสบายไม่คัน ไม่มีน้ำเหลืองน้ำหนองภายใน ๓ ถึง ๗ วัน และจะหายได้ในเวลาประมาณ ๑ เดือนถึง ๓ เดือน แล้วแต่จะเป็นมากหรือน้อยและแล้วแต่การระมัดระวังเรื่องของแสลง การถูกสบู่ถูกแป้งก็เป็นของแสลง การกินอาหารคราวจัดก็เป็นของแสลง ถ้าไม่เว้นของแสลงระหว่างรักษาจะทำให้หายได้ช้าลงไปอีกมาก

เชื้อราประเภทเปลี่ยนสภาพ หรือกลายเป็นโรคอื่น เท่าที่เคยพบเห็นมาเมื่อดื้อยาและเปลี่ยนยาแล้วก็สู้โรคไม่ได้ จะกำเริบเป็นแผลลึกและขึ้นขอบสูงคล้ายแผลคุดทะราด แพทย์มักจะเข้าใจผิดว่าเป็นโรคมะเร็ง เมื่อรักษาไม่หายก็ใช้วิธีตัดทิ้ง แผลกลายนี้เป็นแผลที่ดื้อยามาก ถ้าปล่อยให้ลุกลามมากขึ้นจะมีหนอง มีฝ้าคล้ายไขวัว และอักเสบบวมและปวด ถ้าแผลกินทะลุเส้นโลหิตจะกระจายไปกลายเป็นโรคเรื้อน (โรคขี้ทูด) ตามตัว

และหน้า ทั้งนี้ก็เพราะโรค เรื้อนกวาง ก็เป็นตระกูลเดียวกับโรคเรื้อนโรคกุฏฐัง

แผลกลายที่เรื้อรังทำนองดังกล่าวแล้วนี้ แพทย์โบราณเรียกว่า "แผลสกปรก" เพราะไม่ชอบให้ล้างสะอาด ถ้าใช้ยาชะล้างอยู่ทุกวันแผลจะยิ่งกำเริบมาก วิธีที่ดีต้องไม่ให้ถูกน้ำ ไม่ต้องชะล้างด้วยยาใดๆ ทั้งนั้น และควรเปิดแผลไว้จะหายเร็วขึ้น ถ้าปิดไว้เสมอจะหายได้ยาก ข้าพเจ้าเคยรักษาแผลประเภทนี้ ซึ่งกลายมาจากโรคเชื้อรา หรือเรื้อนกวาง แผลขึ้นขอบและกำเริบมากแล้วถึงขั้นที่จะตัดขาออกได้รักษา โดยใช้ทั้งยากินยาทา และใส่ปรอท อาการทุเลาพอให้หายเจ็บปวดเดินได้ในเวลาประมาณ ๗ วัน ต่อไปจะค่อย ๆ หายช้าๆ ใช้เวลาประมาณ ๑ ปี จึงหาย

โรคพยาธิในกระเพาะและลำไส้

โรคพยาธิในกระเพาะลำไส้มีหลายประเภท และยาแผนปัจจุบันก็มีที่รักษาได้ผลหลายขนาน ถึงอย่างไรก็ดี

บางอย่างจะใช้ยาแผนปัจจุบันหรือยาแผน โบราณ ที่ทำไว้จำหน่ายก็ไม่ยอมหายขาด เป็น ๆ หาย ๆ อยู่ได้หลายปี ยาที่ดีที่สุดเท่าที่ค้นคว้าทดลองและสอบถามดู ยาปราบให้โรคพยาธิในกระเพาะลำไส้หายขาดได้ก็คือ ยาลูกมะเกลือ ตามตำราให้ใช้ลูกมะเกลือเท่าอายุผู้เป็นพยาธิ ตำเอาน้ำประมาณหนึ่งถ้วยชาจีน ผสมกับน้ำกะทิประมาณเท่า ๆ กัน รวมกันแล้วดื่มในตอนเช้าตอนท้องว่าง หรือจะดื่มน้ำกะทิก่อนแล้วดื่มน้ำมะเกลือตามไปก็ได้ เด็กเป็นก็ลดขนาดยาลงไปตามอายุ ท้องจะเดินมากและตัวพยาธิจะเมาและตายหลุดออกมาด้วย

ยังมีอีกหลายโรคที่รักษาแผนโบราณได้ผล เช่น โรคมะเร็ง โรคอัมพาต โรคเฉพาะสตรี โรคเด็ก โรคหืด โรคเบาหวาน โรคความดันสูง โรคประสาท โรคจิต โรควิญญาณเข้าสิง โรคเคล็ดยอก กระดูกเคลื่อน ยกแขนขึ้นหรือไขว้แขน ไปข้างหลังไม่ได้เต็มที่เหมือนปกติ

มีการเจ็บปวด งูกัด สุนัขบ้ากัด และอื่น ๆ เหล่านี้ บางอย่างก็รักษาแผนโบราณได้ผลดี และหายได้เร็ว บางอย่างก็หายช้า เมื่อเปรียบเทียบกับการรักษาแบบฝรั่ง อย่างไหนจะดีกว่าเร็วกว่าหรือหมดเปลืองน้อยกว่า แบบไหนมีคุณและโทษ หรือข้อดีข้อเสียอย่างไร พร้อมทั้งอธิบายวิธีรักษาทั้งแผนปัจจุบัน และ แผน โบราณ ไว้มากมายหลายโรค ผู้สนใจจะใช้เป็นคู่มือเพื่อรู้ความจริงและแนวทางรักษาด้วยวิธีต่าง ๆ ทั้งทางยา ทางนวด ทางดัดตน ทางอำนาจจิตอำนาจคุณพระ ทางสะกดจิตตลอดการรักษาแผนปัจจุบันแบบต่าง ๆ เช่นการให้ยา การผ่าตัด การฉายแสง การฝังเรเดียมเป็นต้น เหล่านี้จะได้อธิบายในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับแพทย์ ๓ แผน หนังสือเล่มนี้จะได้ เปิดเผยเคล็ดลับ ให้ผู้อ่านนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงจัง

ขอย้ำว่าการผสมวิชาการต่าง ๆ เข้าส่งเสริมกันพอเหมาะพอสม จะเกิดผลเกิดประโยชน์ที่ดีอย่างยิ่ง

การรักษาโรคก็ต้องใช้ศิลปความรู้หลายอย่าง ประกอบกัน เช่น

ศิลปวิชาในการพูด
ศิลปวิชาในการตรวจโรคและพยากรณ์
ศิลปวิชาในการเก็บยาผสมยาใช้ยา
ศิลปวิชาในการนวด
ศิลปวิชาในการสะกดจิตและจูงใจ
ศิลปวิชาในการใช้อำนาจจิตอำนาจคุณพระ
ศิลปวิชาในการดัดตน

ฯลฯ

ใครรู้จักผสมประสานกันให้เหมาะสมก็จะ รักษา โรค ได้ผลดี เราพูดได้ง่ายว่าร่างกายรักษาตัวเองตามธรรมชาติ แต่ทำอย่างไรจะเร่งให้ธรรมชาติช่วยรักษาให้ได้ผลเร็วขึ้น นั่นแหละเป็นยอดวิชาของแพย์ การเร่งธรรมชาติให้รักษาหรือปรับตัวเองให้ดี ที่ค้นพบคือการใช้ทั้งอำนาจจิตของคนไข้และผู้รักษาจัดระบบประสาท และกลไกใน

ร่างกาย ซึ่งถ้าทำถูกต้องได้จังหวะดีโรคหรือความผิดปกติจะหายได้อย่างน่าประหลาด ข้าพเจ้าเคยพบเห็นมามากจะได้เปิดเผยละเอียดในฉบับแพทย์ ๓ แผน **ผลที่สูงสุดคือผสมประสานการรักษาแผนปัจจุบัน และแผนโบราณเข้าช่วยกันอย่างเหมาะสม โดยมีการพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริง** การแตกแยกกันจะดีหรือ ?

กันดีกว่าแก้

อย่าปล่อยให้นย่

จะแก้ไม่ไหว

เหตุให้ฝัน

(จากสัทธัมมัปปะโชติกา ภาค ๒ หน้า ๑๓๓)

๑. เพราะธาตุปั่นป่วน (เอาแน่ไม่ได้ เช่นดีเฟื่อง ฯลฯ)

๒. เพราะเคยเห็นเคยรู้มาก่อน (เอาแน่ไม่ได้)

๓. เพราะเทพยดาบันดาล (ไม่แน่นัก)

๔. เพราะบุพพนิมิตต์ (บุญบาปบันดาล) คือฝันเห็นเรื่องดีหรือร้าย ก่อนหน้าที่เรื่องเช่นนั้นจะเกิดขึ้นด้วยอำนาจบุญบาปให้เป็นไป (อย่างนี้แน่นอนกว่าอย่างอื่น)

บทที่ ๙

โหราศาสตร์–พุทธศาสตร์–ไสยศาสตร์

โหราศาสตร์ คือวิชาที่เกี่ยวกับการทำนายหรือการบอกเรื่องราว บอกเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว, ที่กำลังเป็นอยู่ และที่จะเกิดขึ้นต่อไป ตลอดจนแนวทางที่จะปฏิบัติตนต่อเหตุการณ์นั้น ๆ เรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นอาจจะเกี่ยวกับคน, สัตว์, ความเป็นไปของโลก และของจักรวาล

รากฐานที่จะใช้ทำนายนั้น ก็คือการสืบสาวหา "เหตุ" จนเพียงพอแล้วจึงใช้เหตุเหล่านั้นเป็นเครื่องทำนาย "ผล" ที่เกิดขึ้น จึงเห็นได้ว่าวิชาโหราศาสตร์นั้นเป็นวิชาที่กว้างขวาง และทุกคนก็พากันใช้วิชาโหราศาสตร์อยู่เป็นประจำโดยไม่รู้ตัว ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น นายแพทย์

จะรักษาโรค ก็ต้องตรวจหาสาเหตุด้วยประการต่าง ๆ แล้วจึงจะทำนายว่าเป็นโรคอะไร ต่อไปจึงจะเริ่มรักษา บางทีอาการแวดล้อมต่าง ๆ ของโรคคล้ายคลึงกันก็ต้องอาศัยเหตุหรืออาศัยผลอื่น ๆ มาเพิ่มเติม เพื่อให้ได้แนวทางในการวินิจฉัยหรือทำนายโรค พ่อค้าจะเจริญก้าวหน้าได้ดีก็ต้องทำ นาย ให้ แม่นยำ ว่า อะไรจะ ขึ้น หรือลง ราคา กอง ทัพจะทำการรบได้ผลดี ก็จะต้องแม่นยำในการทำนายเหตุการณ์ข้างหน้าที่จะเกิดขึ้นตลอดจนลมฟ้าอากาศ แม้แต่ชาวบ้านเขาจะไปเก็บเห็ดก็ต้องรู้ว่าเดือนใดเห็ดจะงอก และเมื่อถึงระยะนั้นก็ต้องดูเสียก่อนว่ามีฝนตกชนิดปรอย ๆ ลงมากี่วัน เห็ดที่โคกจะงอกได้ขนาดที่จะเก็บหรือยัง เมื่อทำนายแล้วจึงเดินทางไปเก็บเห็ดกัน เพราะบางแห่งต้องเดินหลาย ๆ กิโลจึงจะถึงที่เก็บเห็ด จึงต้องพยายามสังเกตจดจำสาเหตุเพื่อเป็นหลักในการทำนายไว้

เค้ามูลหรือตัวเหตุที่ จะใช้ทำนาย นั้นมี มากมายตามแต่จะสังเกตเทียบเคียงและค้นคว้าทดลอง หรือทำสถิติไว้ เช่นมีการใช้ดูลักษณะของคน, ดูลายมือ, ใช้กราฟชีวิต

พิจารณาเลือดลม, พิจารณาความฝัน, พิจารณาดวงดาว หรือ พระจันทร์ และอื่น ๆ อีก

สมัยนี้กำลังนิยม การดูดวง โดยอาศัยการจำลองดวงที่สำคัญ ๆ ๙ ดวง และดาวสมมุติอีกบางดวง ลงบนแผ่นกระดาษ ใช้ตัวเลขแทนชื่อดวงดาวเพื่อสะดวกในการเขียนและการพิจารณา

การทำนายโดยอาศัยตำแหน่งที่อยู่ของดวงดาวต่าง ๆ ในท้องฟ้าเป็นเครื่องประกอบการพิจารณานี้ มีการพิจารณาได้ ๒ ประการคือ ฤกษ์บน และ ฤกษ์ล่าง

การพิจารณาจากดวงดาวจริงในท้องฟ้า เรียกว่าใช้ฤกษ์บน วิธีนี้ไม่ค่อยมีคนใช้เพราะการค้นหาและจดจำดาวจริงบนท้องฟ้านั้นทำได้ยาก จึงนิยมคำนวณที่อยู่ของดวงดาวต่าง ๆ แล้ว เขียนเป็นปฏิทินไว้ว่าวันใดดาวต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการทำนายนั้นอยู่ทิศใดบ้าง แล้วจึงเขียนชื่อดาวต่าง ๆ ลงในดวงตามทิศที่อยู่นั้น การใช้ดวงดาวที่เขียนขึ้นในแผ่นกระดาษ โดยใช้เลขแทนชื่อมาประกอบการพิจารณาเพื่อทำนายนี้เรียกว่า ฤกษ์ล่าง

ถาม : ดวงดาวมันอยู่บนท้องฟ้าเหตุใดจึงมาเกี่ยว ข้องกับชีวิตมนุษย์ ทำให้มนุษย์เกิดเคราะห์ดีเคราะห์ร้ายได้ ขอทราบเหตุผล ?

ตอบ : ได้กล่าวมาแล้วว่าโหราศาสตร์ทำนายผล คือบอกให้รู้ว่าจะมีผลอะไรเกิดขึ้น และการที่จะหาผลก็จำเป็นต้องพิจารณาจากเหตุ ต้องมีเหตุก่อนจึงจะเกิดผลได้

สำหรับเรื่องเหตุนั้นก็จำแนกออกได้ใหญ่ ๆ เป็น ๒ อย่างคือ เหตุแท้ และ เหตุเทียบ ถ้าไม่เข้าใจหลักเหตุและผลแล้วก็จะเกิดถกเถียงกันไม่มีที่สิ้นสุด และพากันเลอะใหญ่

นายทหารที่บางซื่อผู้หนึ่งไปต่างจังหวัด ประมาณ ๕ วันแล้วก็กลับมาบ้าน และมีธุระไปนอกบ้านอีก จึงเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและรองเท้าชุดใหม่ออกไปธุระ เมื่อพวกลูก ๆ กลับมาจากโรงเรียนถึงบ้านลูกคนที่ไหวดีหน่อยพอขึ้นบันไดมาก็ร้องด้วยความดีใจว่า พ่อมาแล้ว ! แล้ว

ก็มองไปในห้องและร้องว่า กระเป๋าก็มา! ส่วนพวกพี่ๆ ไม่ได้สังเกตเมื่อได้ยินน้องร้องขึ้นดังนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าพ่อคงมาแล้วแน่รองเท้าและกระเป๋าซึ่งนำไปจึงมาถึงเลยพลอยดีใจกันหมด ทั้งที่ยังไม่พบหน้าพ่อ. ลองพิจารณาดูว่า เด็กเขารู้ได้อย่างไร? ทำนายได้อย่างไร? ว่าพ่อมาและก็ถูกต้องเสียด้วย ทั้งนี้เพราะอาศัยเหตุ คือ รองเท้าและกระเป๋าของพ่ออยู่ที่บ้านจึงทราบผลว่า พ่อกลับมาแล้ว, คิดต่อไปอีกว่า อะไรเป็นเหตุอันแท้จริงให้พ่อเขากลับบ้าน, ก็จะทราบว่ากระเป๋าและรองเท้านั้นไม่ใช่ตัวเหตุแท้แต่เป็นเครื่องสังเกต, เครื่องแสดง, เครื่องบอกเหตุหรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็น**เหตุเทียบ**

หันไปหาเหตุและผลบนท้องฟ้าอีกที ด้วยการอ่านปรอทที่เครื่องวัดความดันของอากาศ ว่าขึ้นลงถึงขีดไหน? ก็เป็นเหตุให้พิจารณาได้ว่าจะมีฝนตกหนักในระยะอีกไม่นานนัก หรือเมื่อสังเกตชำนาญเข้าก็ทายได้แม่นยำว่าประมาณเวลาเท่าใดฝนจะตก, ความจริงปรอทขึ้นหรือลงก็ไม่ใช่

สาเหตุอันแท้จริงที่จะทำให้ฝนตกแต่เป็นเหตุเทียบ และเป็นวิทยาการสมัยใหม่ที่ทายได้แม่นยำ ส่วนชาวเขาชาวป่าเขาอาศัยดูจาก **เหตุแท้** คือสังเกตลักษณะก้อนเมฆบนท้องฟ้าว่าเป็นเมฆฝนหรือไม่ ถ้าเป็นเมฆฝนเป็นฝนขนาดหนักหรือขนาดเบา สังเกตความสูงว่าเมฆนั้นสูงต่ำ เพียงใดโดยอาศัยยอดไม้หรือยอดภูเขา สังเกตลมทั้งทิศทางและความแรงและสังเกตผลที่ฝนตกมามาก ๆ ครั้ง เขาก็เป็นนักพยากรณ์ได้แม่นยำว่า อีกนานเท่าใดฝนจะตกและตกหนักหรือเบาเพียงใด

ขั้นต่อไปหันไปพิจารณา ดวงดาวบนท้องฟ้าบ้าง ก็จะทราบว่าดวงดาวก็อาศัยเป็น เหตุเทียบให้ทำนายเรื่องราวบนพื้นโลกได้แม่นยำหลายอย่าง ตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือพระจันทร์ซึ่งเดินไปรอบโลกตำแหน่งที่อยู่ของ พระจันทร์เราใช้เป็นเหตุเทียบให้รู้ว่าน้ำจะขึ้นหรือลงได้ คือถ้าพระจันทร์มาอยู่ซีกใดของโลกเรา, บริเวณซีกโลกที่อยู่ข้างเดียวกับพระจันทร์จะมีน้ำขึ้น และซีกโลกที่อยู่ตรงกันข้ามกับพระจันทร์ก็มีน้ำลง พูดง่าย ๆ อีกก็คือน้ำจะขึ้นมากในวันขึ้น

๑๔–๑๕ ค่ำ แรม ๑๔–๑๕ ค่ำ และขึ้น ๗–๘ค่ำ แรม ๗–๘ ค่ำ บริเวณชายทะเลจะมีน้ำขึ้นสองครั้ง มีน้ำลงสองครั้งในห้วงเวลา ๒๔ ชั่วโมง, เวลาที่น้ำจะขึ้นก็จะขึ้นเช้ากว่าวันที่แล้วมาประมาณ ๕๐ นาทีทุกวันไป ทั้งนี้เพราะทั้งโลกและพระจันทร์ ต่างก็หมุนไม่ลอยอยู่นิ่ง และมีแรงดูดด้วยดังนั้นก็พอจะทราบชัดเจนว่า ที่อยู่ของดวงดาวบนท้องฟ้าก็มีอิทธิพล เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ อยู่มากมายหลายเรื่อง ส่วนที่จะเกี่ยวข้องละเอียด มาถึงรายบุคคลและรายวันรายเดือนได้นั้น *ขอยืนยันว่าเป็นเหตุเทียบ ไม่ใช่ เหตุแท้* ถ้าเป็นเหตุแท้ก็จะต้องมีความแม่นยำ ไม่ผิดพลาด และการทำนายด้วยวิธีอื่น ๆ ก็คงจะเลิกล้มไปหมด ถึงอย่างไรก็ดีเหตุเทียบนั้นถ้ามีความละเอียดรอบคอบ และรู้จักใช้หลักทางพุทธศาสตร์ ทางไสยศาสตร์เข้าช่วยก็จะมีความสมบูรณ์ และแม่นยำดีถึงขนาดทำให้ตัดหัวได้ดังที่ปรากฏในประวัติศาสตร์หลายตอน จะเอาหลักพุทธศาสตร์และไสยศาสตร์เข้าช่วยอย่างไร และปฏิบัติเป็นขั้นตอน

อย่างไร ได้กล่าวไว้ละเอียดในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจ แล้วพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้สอบถามได้ด้วย

ถาม : **เหตุแท้ที่ทำให้คนได้รับเคราะห์ดี เคราะห์ร้ายต่าง ๆ นั้นคืออะไร? อะไรเป็นเหตุอันแท้จริงที่**บันดาลให้ชีวิตคนเป็นไปต่าง ๆ ?

ตอบ : เหตุแท้ก็คือ กรรม.

ถาม : ขอทราบรายละเอียดเรื่องกรรม และวิธีนำเอาหลักพุทธ ศาสตร์ และ ไสยศาสตร์ มา ส่งเสริม โหราศาสตร์ให้ถึงจุดจบคือแม่นยำไม่ผิดพลาด

ตอบ : จะได้กล่าวโดยลำดับต่อไปเพียงสั้น ๆ สงสัยรายละเอียดก็ซักถามได้เป็นตอน ๆ

ไสยศาสตร์ แปลว่าตำราทาง ไสย

ไสย (อ่านว่า ไสยะ) แปลว่า ลัทธิอันเนื่องด้วยเวทมนต์คาถาซึ่งถือว่าได้มาจากอินเดีย (ดูจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน)

เมื่อจะแปลให้ง่ายเข้าอีก ไสยศาสตร์ก็คือวิชาที่เกี่ยวกับการสวด, การอ้อนวอน, และพิธีการต่าง ๆ ที่

เป็นการเคารพบูชาต่อพระผู้เป็นเจ้า ตลอดจนวิชาในการเสกเป่าหรือทำพิธีเพื่อให้ เกิดผลตาม ความประสงค์ ของตน ตำราฉบับเก่าแก่ของอินเดีย ซึ่งพราหมณ์ได้พากันรวบรวมขึ้นเกี่ยวกับลัทธิเก่าแก่ของอินเดียมีบทสวดต่าง ๆ พิธีต่างๆ การสวดอ้อนวอน ตลอดจนการใช้เวทมนต์คาถาต่าง ๆ นั้นเรียกว่า **คัมภีร์เวท** หรือเรียกว่า **พระเวท** ถือว่าศักดิ์สิทธิ์มาก ต่อมาได้จัดเป็นหมวดหมู่ให้อ่านง่าย แยกเป็นคัมภีร์ย่อย ๆ ไปอีกและมีชื่อไปต่าง ๆ แต่ก็อาจเรียกเป็นชื่อรวม ๆ หรือชื่อง่าย ๆ ว่าพระเวท, กล่าวคือได้จัดรวบรวม พระเวทขึ้นเป็นหมวดหมู่ให้อ่านง่ายขึ้นเรียกชื่อว่า **ฤคเวท** คัมภีร์ฤคเวทนี้นักปราชญ์ยุโรปนับถือมากว่าเป็นวรรณคดีชั้นสูงของสมัยดึกดำบรรพ์ทำให้ได้เค้าความคิดอ่านและความรู้ต่าง ๆ ต่อมาเลือกคัดเอาเฉพาะบทที่เป็นมนต์สวดขับในคัมภีร์ฤคเวท รวมเป็นอีกหมวดหนึ่งเรียกว่า **สามเวท** ใช้สวดในพิธีพลีบูชาน้ำโสม และได้คัดเอาเฉพาะหมวดที่ว่าด้วยพิธีพลีกรรมมารวมกันขึ้น เรียกว่า **ยชุรเวท**

คัมภีร์ ฤคเวท, สามเวท และยชุรเวท ทั้ง ๓ คัมภีร์นี้ รวมเรียกว่า ไตรเพท ต่อมาได้คัดและรวบรวมเฉพาะเกี่ยวกับการปลุกเสก, และเวทมนต์คาถาเพื่อให้เกิดผลต่าง ๆ ขึ้นเรียกว่า อถรรพเวท นับเป็นคัมภีร์ที่ ๔ ในพระเวท.

อถรรพเวท เป็นพระเวทที่มีผู้นิยมมากกว่าพระเวทเล่มอื่น และแพร่หลายไปถึงประเทศต่าง ๆ เช่น พม่า, ไทย, เขมรเป็นต้น วิชาอาคมเวทมนต์คาถาตลอดจนการใช้อำนาจจิตได้แปลก ๆ ที่เราพบเห็นได้ในปัจจุบันนี้ก็สืบต่อมาจาก อถรรพเวทนี้แหละแต่ก็มีการดัดแปลงให้เหมาะกับสมัยกันเรื่อยมา ในที่สุดก็กลายเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจ ที่ข้าพเจ้ารวบรวมขึ้นให้เข้ากันส่งเสริมกันทั้งพุทธศาสตร์วิทยาศาสตร์ และ ไสยศาสตร์ สามารถเรียนได้ ทั้งชายและหญิง เพราะได้วางโครงการณ์ไว้เป็นขั้นตอน และเมื่อสอนให้ส่งอำนาจจิต เป็นแล้วก็ ให้รู้วิธี ทดสอบเสียก่อนว่าอำนาจจิตที่ส่งไปนั้นเพียงพอ ที่จะทดลองหรือใช้การตามประสงค์ได้แล้วหรือยัง

การเรียนพระเวท ต้องเรียน วิชาเวทางคศาสตร์ ประกอบด้วย เวทางคศาสตร์ คือวิชาประกอบกับการศึกษาพระเวทมี ๖ อย่าง คือ

๑. วิธีออกเสียงคำในพระเวทให้ถูกต้อง
๒. ไวยากรณ์
๓. ฉันท์
๔. ดาราศาสตร์
๕. กำเนิดของคำ
๖. ข้อปฏิบัติในการทำพิธี

จะเห็นได้ว่าไสยศาสตร์ก็ต้องใช้วิธีอื่น ๆ ประกอบหลายอย่าง โดยเฉพาะ *ดาราศาสตร์ ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับดวงดาวนั้นได้รากฐานมาจากไสยศาสตร์ก่อน* และมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ค้นคว้าได้ผลถูกต้อง ตรงกับ สมัยใหม่ ส่วนโหราศาสตร์สมัยนี้ก็นิยมการผูกดวง หรือการใช้ดาราศาสตร์นั่นเอง นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่โหราศาสตร์ต้องอาศัยหลักทางไสยศาสตร์มาประกอบ

นักโหราศาสตร์ ที่เชี่ยวชาญ ทายได้แม่นยำ จะต้องรู้วิชาอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่นสมัยโบราณโหราจารย์ที่เชี่ยวชาญ ก็ต้องรู้ไสยศาสตร์โดยแจ่มแจ้งด้วย, ดังปรากฏหลักฐานในเตลงพ่าย ตอนพระมหาอุปราชของพม่ายกมาตีกรุงศรีอยุธยา, พอออกพ้นประตูเมืองก็เกิดพายุพัดฉัตรหักความก็บ่งว่าโหรรู้เจนจบในไสยศาสตร์ทั้งนั้น ดังจะยกโคลงมาให้ฟังคือ

พระพลันเห็นเหตไส้ เสียวดวง แดเอย
ถนัดดั่งภูผาหลวง ตกต้อง
กระหม่ากระเหม่นทรวง สั้นซีด พักตร์นา
หนักหฤทัยท่านร้อง เรียกให้ โหรทาย
ทั้งหลายล้วนจบแจ้ง เจนไสยศาสตร์แฮ
เห็นตระหนักแน่ใน เหตุห้าว
จักทูลบ่ทูลไท เกรงโทษ ท่านนา
เสนอแต่ดีกลบร้าว เกลื่อนร้ายกลายดี

ทำนองเดียวกับวิชาอื่น ๆ ที่เล่าเรียนกันอยู่ในปัจจุบันนี้ทุกวิชาล้วนแต่มีรากฐานและดัดแปลงเพิ่มเติมของ

เก่าขึ้นทั้งนั้นไม่ใช่วิชาเกิดใหม่ ส่วนไสยศาสตร์ก็แก้ไขดัดแปลงกันมามากมายจนแตกต่างกับ ของเก่าเสียจนดูคล้ายกับเป็นวิชาใหม่ วิชาที่เปลี่ยนรูปไสยศาสตร์ให้เป็นวิชาที่ทันสมัย และกลายเป็นวิทยาศาสตร์ไปได้ก็คือ วิชาฝึกจิตในทางพุทธศาสนา, และทำนองเดียวกับโหราศาสตร์ก็เจริญก้าวหน้าถึงกับมีโหราจารย์ประจำพระราชสำนักต่างๆ เป็นจำนวนมาก ๆ ก็เพราะโหราศาสตร์ได้หันเข้าหาหลักพระพุทธศาสนา กล่าวคือศึกษากันจริงจังในเรื่อง*หลักแห่งกรรม*, และ*การฝึกจิต* จึงมีความแม่นยำถึงขนาดยอมถวายศีรษะในเมื่อทายผิดแต่โหราจารย์ชั้นกล้าเอาศีรษะเป็นประ-กันนั้นในประวัติศาสตร์ก็ปรากฏว่าทายถูกทุกที เพราะถ้าไม่แน่จริงใครเลยจะกล้าเอาชีวิตเข้าวางเดิมพัน ? *เพราะเหตุใดจึงแม่นยำเช่นนั้น* ? ก็เพราะการฝึกจิตถึงขั้นฌานนั้นสามารถจะได้วิชาหูทิพย์ตาทิพย์ได้ ซึ่งในปัจจุบันก็มีประจักษ์พยานอยู่ แต่ผู้ที่สำเร็จชั้นฌานสมัยนี้มักหลบซ่อนหรือ

พยายามปกบิดไม่ออกหน้าออกตา เพราะคนเลยสมัยมีมาก ชอบวางตัวเบ็นปฏิบักษ์หรือคัดค้านเสียจนน่าเกลียด

การใช้หลักทางพระพุทธ ศาสนาเข้า ช่วยให้ โหรา–ศาสตร์เข้าสู่จุดจบ คือมีความแม่นยำขนาดเอาศีรษะเบ็นประกันได้นั้นคือ วิธีกสิณ (*วิธีใช้ภาพทางใจ*) ด้วยอานุภาพแห่งกสิณ และโลกุตตรฌาน ทำให้พระพุทธองค์หยั่งทราบเรื่องราวได้แม่นยำทั้งในอดีตบัจจุบันและอนาคต พระพุทธศาสนาจึงเบ็นศาสนาที่ รวมหลักวิชา หรือ เบ็นรากฐาน แห่งวิทยาการทั้งปวงในโลกไม่ว่าจะเอ่ยชื่อวิชาใด, ดาราศาสตร์ไสยศาสตร์, โหราศาสตร์, คณิตศาสตร์, สังคมศาสตร์, วิทยาศาสตร์, แพทยศาสตร์ก็มีอยู่แล้วในพระไตรบิฎก

พระพุทธทำนาย ซึ่งปรากฏในศิลาจารึกที่เชตวันมหาวิหารในสวนมฤคทายวัน ประเทศอินเดียความว่าในระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๔ เบ็นระยะ ๓๐ บี มนุษย์และสัตว์จะได้รับภัยพิบัติทั่วโลกจะได้พบสิ่งที่ไม่เคยพบเห็น "ตั้งแต่ พ ศ. ๒๔๘๕ ไฟสงครามจะลุกลามมาจากทิศตะวันตก" (ตรงกับสงครามโลกครั้งที่ ๒

ซึ่งเริ่มมาจากยุโรป ที่จริงสงครามเริ่มแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔ แต่เมื่อเทียบปีกับอินเดีย และ พม่าแล้วเรานับปีผิดกันไป ๑ ปี) "พ.ศ. ๒๕๐๗ คนจะเปลี่ยนสภาพจากเดินเป็นคลาน" เรื่องนี้พระอาจารย์ทางจิตได้แปลความว่า เมืองใหญ่ ๆ การจราจรติดขัดหรือสงครามรุนแรงถนนหนทางจะถูกทำลายและหวงห้ามใครจะไปไหน ก็ไปได้ช้าเปรียบดังว่าต้องคลานไป เช่นรถยนต์ไปช้าก็พูดกันว่าคลานไป "เหล็กกล้าจะทะยานจากน้ำมหาสมุทรจะชอกช้ำ" นี่ก็ตรงกับมีการรบทางทะเลมีเรือรบและอาวุธทางน้ำมากมาย "*เทวดาจะโปรยแมลงปี้เหล็กโกฏิหนึ่งผีเสื้อเหล็กแสนหนึ่งมาปล่อยไข่เป็นไฟผลาญ*" เทวดาหมายถึงผู้อยู่สูงกว่าคนธรรมดาจึงตรงกับลูกระเบิดหรือกระสุนที่ตกลงมาจากอากาศโดยยิงจากปืนหรือปล่อยจากเครื่องบินเป็นต้น ทำให้เกิดไฟไหม้ทำให้มีการบาดเจ็บและโรคภัยขึ้น เพราะฤทธิ์ระเบิดและพิษของแก๊สแมลงหมายถึงเล็ก (แมลงที่ใหญ่ก็มีคำว่าช้างคือแมลงปอช้างโตกว่าหัวแม่มือเล็กน้อย) ซึ่งอีกไม่ช้า

คงจะเห็นจริงว่า ลูกระเบิดที่ตกลงมาก็จะมีขนาดเล็กและรูปเหมือนแมลง เพราะเวลานี้ก็ได้พยายามประดิษฐ์ให้เล็กลงและให้มีอำนาจมากอยู่แล้ว วิทยุสมัยนี้ก็สามารถทำเครื่องรับขนาดเท่ากล่องไม้ขีดได้สำเร็จแล้ว ศิลาจารึกว่าสงครามจะเริ่มสงบในปี ๒๕๑๕ โลก ๒ ฝ่าย *ไม่มีใครแพ้ชนะ* เลิกราไปเองศาสนาจะรุ่งเรือง

เหตุที่ทำนายไม่บ่งชัดว่าเป็นเรือรบ, ลูกระเบิด, เครื่องบิน และอื่น ๆ ก็เพราะการเห็นด้วยอำนาจจิตอำนาจฌาน หรือวิธีกสิณนั้นเป็นการเห็นทางภาพไม่ใช่เห็นชื่อว่าอะไร และเมื่อ ๒๐๐๐ ปีก่อนนั้นไม่มีเรือรบ ไม่มีเครื่องบินไม่มีลูกระเบิด, เมื่อเห็นภาพโครงเหล็กท่อนโลหะแล่นไปในน้ำ หรือระเบิดขึ้นในน้ำมากมายก็พูดเป็นกลาง ๆ ไว้ว่าเหล็กกล้าจะทะยานจากน้ำมหาสมุทรจะชอกช้ำ, เมื่อเห็นภาพของเหล็กของโลหะตกลงมาจากอากาศระเบิดขึ้นทำให้ไฟไหม้ทำ ให้คน บาด เจ็บ มี การเจ็บ

ป่วยเพราะพิษตกค้าง อยู่บน พื้น ดิน พื้นน้ำ ก็ว่า เป็นกลางๆ ไว้ว่า เทวดาจะโปรยแมลงปีเหล็กผีเสื้อเหล็กประมาณ ๑ แสน ๑ โกฏิ ถ้าจะนับรวมทั้ง ๓๐ ปีที่ทำนายไว้ก็น่าจะนับวัตถุระเบิดที่ตกลงมาจากอากาศประมาณ ๑ โกฏิ ๑ แสน จริง อยากรู้จริงก็ลองทำสถิติไว้ดู

การส่งเสริมให้โหราศาสตร์ก้าวหน้า จะต้องนำเอาวิธีกสิณหรือฌานมาใช้ประกอบการ ทำนาย และโครงการที่ จะส่ง เสริม ให้ โหราศาสตร์ ก้าว หน้า ก็มีสำคัญมากอยู่ ๒ ประการคือ

๑. จัดให้มีคณะกรรมการที่มีความรอบรู้ และมีมานะอดทนไม่น้อยกว่า ๙ นาย ในจำนวนนี้ให้มีผู้ชำนาญโหราศาสตร์กิ่งต่าง ๆ ที่สำคัญ, มีผู้ชำนาญในทางไสย–ศาสตร์, ผู้ชำนาญในการฝึกจิต และใช้อำนาจจิต มีผู้ชำนาญในทางสถิติรวมอยู่ด้วย เพื่อช่วยกันพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

๒. มีสมาชิกที่ช่วยเหลือจริงๆ ไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คน ในจำนวน ๑๐๐ คนนี้ให้บันทึกความเป็นไปของบุคคลโดยละเอียดไว้คนละ ๕ รายเป็นอย่างน้อย เพื่อให้เป็นแนวทางที่จะใช้เป็นสถิติเปรียบเทียบ และแก้ไขปรับปรุง เพราะการที่จะพิจารณาเอาเป็นแนวปฏิบัติ หรือเป็นหลักได้ก็ต้องใช้สถิติอย่างน้อย ๑๐๐๐ ราย หรือ ๑๐๐๐ ครั้ง

นอกจากนี้ก็เป็นเรื่องปลีกย่อยที่จะดำเนินการประสมประสานให้โหราศาสตร์เข้ากับวิชาอื่นๆ ได้และเข้ากับความจริงได้

ถาม : มีวิธีการหรือหลักการอย่างไรที่จะนำเอาหลักกรรม หลักพระพุทธศาสนาหรือไสยศาสตร์มาช่วยส่งเสริมให้วิชาโหราศาสตร์เจริญก้าวหน้า มีความแม่นยำดีไม่ผิดพลาด ?

ตอบ : ทำตามโครงการส่งเสริมให้โหราศาสตร์ก้าวหน้าตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ประการสำคัญที่จะทำให้

โหราศาสตร์ก้าวไปถึงจุดจบได้ก็คือ ต้องศึกษาเรื่อง **กรรม** ให้แจ่มแจ้ง, แต่การจะศึกษาเรื่องกรรมให้แจ่มแจ้งได้เป็นเรื่องที่ทำได้แสนยาก และต้องใช้เวลานานมากเรียนตลอดชีวิตก็อาจจะยัง ไม่สำเร็จ ฉะนั้นจึงมีอุบายที่จะทำให้ลัดสั้นเข้าอีกคือ แทนที่เราจะพยายามค้นคว้าเหตุแท้ดูเหตุแท้ คือกรรม เราก็เปลี่ยนมาดู **ผลแท้** เสียเลย

การดูผลแท้นั้นก็คือการอธิษฐานตั้งภาพขึ้นจะดูอะไร ดูเรื่องใดก็ตั้งภาพอธิษฐานภาพนั้นขึ้น หรือนั่นคือใช้ **วิธีกสิณ** เมื่อผึกจิตได้สมาธิดีขึ้นตามลำดับภาพที่ได้ ก็จะค่อยชัดเจนขึ้น และมีความถูกต้องมากขึ้นทุกทีจนกระทั่งการผึกจิตก้าวไปถึงขั้นฌาน และมีความชำนาญแล้วก็จะได้ภาพที่ชัดเจนถูกต้องไปตามความจริง หรือนั่นคือ เห็น ผลแท้ ได้

ถาม: ขอให้อธิบายการผึกสมาธิแบบสมถะ, แบบวิปัสสนา และแบบกสิณว่าแตกต่างกัน หรือมีความคล้าย

คลึงกันอย่างไร ? มีวิธีดำเนินการ และหลักการ อย่างไร ?

ตอบ: ฝึกแบบไหนก็คงมีหลัก และวิธีดำเนินการที่เหมือนกัน คือฝึกควบคุมจิต ให้มารวมอยู่ที่เดียว เรื่องเดียวให้ได้นานตามต้องการ ไม่ฟุ้ง หรือแยกไปรับรู้เรื่องอื่น, ส่วนวิธีปฏิบัตินั้นก็มีแตกต่างกันไปในตอนต้นเท่านั้น เมื่อจิตเข้าสู่สมาธิขั้นกลางก็จะลงเอยเหมือนกัน คือ ตัดอารมณ์อื่นออกให้จิตดิ่งอยู่ในอารมณ์เดียว

ถาม: อยากจะทราบรายละเอียด ของ การ ฝึก แบบ สมถะ, แบบวิปัสสนา, แบบกสิณ เพื่อจะเปรียบเทียบว่าวิธีไหนดี แบบไหนดี ?

ตอบ: วิธีกสิณ ก็อยู่ในจำพวกสมถะนั่นเอง จะอธิบายรายละเอียดก็มีมากมายต้องใช้เวลานาน จึงควรถามเจาะจงเฉพาะหัวข้อที่สงสัย, ส่วนวิธีฝึกต่าง ๆ นั้นก็เป็นวิธีดีทุกวิธี สำคัญอยู่ที่ผู้อธิบายขยาย

ความหรือผู้ที่ทำการสอน ถ้าขาดหลัก ขาดการปฏิบัติอย่างเพียงพอ ก็จะขยายความและวางแนวปฏิบัติที่ผิดพลาด ทำให้การฝึกไม่ก้าวหน้าไปในทางที่ควร จึงควรมีหลักในการพิจารณาไว้บ้าง กล่าวคือ เมื่อจิตฟุ้งซ่านไม่นิ่งไม่สงบ ก็ให้เพิ่มความเพ่ง หรือเพิ่มอารมณ์ขึ้นได้ เมื่อเริ่มนิ่งเริ่มสงบได้แล้วก็ลดความเพ่งลดอารมณ์ต่างๆ ลงจนเหลืออารมณ์เดียว หลักสำคัญที่จะใช้ได้อย่างกว้างขวางทั้งทางโลก ทางธรรม ทั้งทางฝึกจิต และการพิจารณาข้อธรรมว่า ดีหรือชั่ว ถูกหรือผิด ก็คือ ศีล, สมาธิ, ปัญญา, หรือมรรค ๘ เรื่องใด, วิธีปฏิบัติใดที่เข้าหลัก ศีล, สมาธิ, ปัญญา หรือเข้ากับมรรค ๘ ได้, ก็นับว่าดี นับว่าถูก การฝึกจิต ฝึกสมาธิก็ต้องเดินตามมรรค ๘ จึงจะนับว่าถูก

ถาม : ขอทราบว่าขณะที่กำลังนั่งสมาธิอยู่จะใช้มรรคทั้ง ๘ อย่างไร? เช่นในข้อการงานชอบ, เลี้ยงชีพชอบ,

ตอบ: การงานชอบ มีอธิบายไว้ว่าให้เว้นจาก ฆ่า หรือเบียดเบียน, เว้นจาก ลัก ฉ้อ คดโกง และเว้นจาก เสพกาม, ที่จริงเมื่อตีความกันแล้ว ก็อาจขยายแนวทางปฏิบัติให้กว้างออกไปอีกได้มาก ถ้าจะเอาในแง่ฝึกสมาธิตัวอย่าง เช่น การฝึกจิตแบบใช้ลมหายใจ (อานาปานสติ) **การงานชอบ** นั้นหมายถึง การปรุงแต่งลมด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ได้ลมละเอียด ซึ่งเป็นลมที่ทำให้สบาย จิตใจสงบเย็น ไม่ฟุ้งซ่าน, เช่น ขยับให้ลมหายใจออกสั้นลงบ้าง ยาวขึ้นบ้าง ขยับเปลี่ยนลมหายใจเข้าออกตามดูบ้าง จนได้ลมที่สบายที่สุด แล้วจึงรักษาไว้, ส่วน **เลี้ยงชีพชอบ** หรือเลี้ยงชีวิตชอบ ซึ่งหมายถึงการหล่อเลี้ยงชีวิตแต่ในทางที่ดีที่ชอบ เว้นการทุจริต แต่ครั้นถึงการนั่งสมาธิแบบอานาปานสติก็หมายถึงการใช้ลมละเอียดนั้น หล่อเลี้ยงร่างกาย หล่อเลี้ยงจิตใจให้มีความสุขสบาย

มีความสงบเย็น ถ้ามีการปวด การเมื่อย ก็ขยายลมแผ่ไปฟอกลม ฟอกโลหิต หรือฟอกความเจ็บปวดบริเวณนั้นให้หายไป ซึ่งนับเป็นการเลี้ยงการบำรุงรักษา

ถาม : ในข้อสัมมาวาจา คือ เจรจาชอบหรือวาจาชอบนั้นเวลานั่งสมาธิไม่ได้พูดกับใคร จะใช้วาจาชอบอย่างไร ?

ตอบ: การพูดหรือการใช้วาจานั้นมีได้เป็น ๒ รูป คือพูดให้ดังออกมากับพูดในใจ หรือจะแยกเป็นพูดกับตัวเองและพูดกับผู้อื่น ซึ่งในการฝึกสมาธิก็ต้องใช้ทั้งนั้น **วาจาชอบ** มีอธิบายไว้ว่ามี ๔ คือ เว้นจากพูดปด, เว้นจากพูดส่อเสียดยุยง, เว้นจากพูดคำหยาบคาย, เว้นจากพูดเพ้อเจ้อเหลวไหล, หรือจะพูดไปในอีกแง่หนึ่ง คือแง่ดีก็วางหัวข้อในเรื่องวาจาที่ดีที่ชอบนั้นมีอะไรบ้าง, แต่เพื่อพูดในแง่การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ คำสวด, คำ

แผ่เมตตา, คำอาราธนาก่อนนั่งสมาธิก็เป็นวาจา
ชอบ คือต้องเลือกสวดเลือกกล่าวแต่ที่ดี ๆ ไม่มี
คำหยาบคาย ไม่มีคำที่เพ้อเจ้อไร้ความหมาย ส่วน
เวลานั่งสมาธิ คำภาวนาที่ใช้เช่นใช้ว่า "พุทโธ"
ก็เป็นวาจาชอบ เพราะไม่หยาบคายและมี
ความหมายถึงพระพุทธคุณ หรือเป็นการย่อ
พระพุทธคุณลงมา เมื่อจิตหดหู่ท้อถอยจะแก้
ให้หายด้วยวิธีนึกหรือพิจารณาความดี ซึ่งอยู่ใน
"หมวดอนุสสติ" ก็ไม่ใช่เปลี่ยนวิธีฝึกไปอีก
คงภาวนา "พุทโธ" เช่นเดิมแต่ขยายจิตระ
ลึกถึงความดีของพระพุทธเจ้า นึกถึงความ
พยายาม ความอดทนต่าง ๆ ให้เห็นว่าท่านทำ
ได้ยิ่งยวดกว่าเรามากมาย ยังทำได้ ไม่ควรที่
จะท้อถอยเสียตั้งแต่ความยากลำบาก หรือ
อุปสรรคที่ง่าย ๆ การเปลี่ยนไปนึกแก้อย่างนี้ก็
อยู่ในเรื่องวาจาชอบ, การนึกรู้ว่าลมเรายังติด

ขัดไม่สะดวกปรับให้ดีขึ้นอีก เวลานี้ดีขึ้นแล้วรักษาไว้ก่อนหรืออะไรทำนองนี้ ซึ่งเป็นเรื่องดีไม่ออกนอกทางก็เป็นเรื่องวาจาชอบเช่นกัน ถ้าเกิดวาจาที่ชวนไปทางท้อถอยจะเป็นการได้ยินจากผู้อื่น หรือนึกว่าขึ้นเช่น "อีกไม่นานก็จะตายแล้วจะมัวมานั่งสมาธิโง่งมทรมานกายไปทำไม จะมัวนั่งอดหลับอดนอนเอาเรื่องอะไร ลักษณะอย่างนี้ฝึกไปเหนื่อยเปล่า" ดังนี้เป็นวาจาที่ผิดที่ชั่วเพราะดึงตัวออกนอกมรรค ๘ คือออกนอก วาจาชอบ, เพียรชอบ, ดำหริชอบ, เห็นชอบ, ระลึกชอบ, ตั้งใจชอบ

ถาม : ที่ว่าจิตเที่ยวไปดวงเดียวนั้นหมายความว่าอย่างไร?

ตอบ: เป็นการบอกลักษณะของจิต และหมายถึงจิตสามารถไปได้ตามลำพังไม่ต้อง มีร่าง กาย ไปด้วยจะส่งแต่จิตออกไปก็สามารถทราบอะไรได้ (มีกล่าวไว้ในสังฆรักขิตเถรวัตถุ ธัมมปทัฏฐกถาภาค ๒)

ถาม: สงสัยว่าจะหมายไปอีกอย่างหนึ่งคือจิตท่องเที่ยวไปดวงเดียว หมายถึงจิตสามารถคิดหรือสั่งทำอะไรได้ทีละอย่างเท่านั้น จะคิด ๒ อย่างพร้อมกันไม่ได้ ในการบังคับร่างกายจิตก็สั่งงานได้ทีละอย่างเท่านั้น แม้แต่งานง่าย ๆ เช่นจะเขียนเลข ๐ กับเลข ๕ พร้อมกันไม่ได้ คือจะเขียนพร้อม ๆ กันทั้งสองมือ, มือหนึ่งเขียนเลขสูญ อีกมือหนึ่งเขียนเลขห้าไม่ได้ ?

ตอบ: นั่นเป็นเรื่องอธิบายขยายความของผู้แต่งรุ่นหลังไม่ปรากฏ ในหลักฐานว่าเป็นความหมายที่ถูกต้องเดิมของพระพุทธเจ้า ธรรมของพระพุทธเจ้ามีมากมายถึงแปดหมื่นสี่พันหมวด จะขยายความไว้หมดก็ทำไม่ได้ จึงจำต่อกันมาบันทึกต่อมา แต่หัวข้อใหญ่ ๆ มีผู้เขียนผู้แต่งหลายท่านที่ขยายความข้อธรรมไว้ขาด ๆ เกินๆ และขยายไปจนผิดก็มี จึงควรพิจารณาให้รอบคอบก่อน เรื่องที่ว่าเขียน

เลข ๐ กับ ๕ พร้อมกันไม่ได้ และยืนยันอีกว่า ฝึกเขียนดูมาหลายครั้งแล้ว เขียนพร้อมกันไม่ได้แน่ ข้อนี้ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า เขียนพร้อมกันได้ และอยู่ในวิสัยที่มนุษย์จะฝึกทำได้ เมื่อฝึกเขียนเลขสูญกับเลข ห้า พร้อม กัน ไม่ได้ก็ เปลี่ยนฝึกเขียนเลขสูญกับเลขหนึ่งฝรั่งเสียก่อน แล้วจึงขยับขึ้นเขียนเลขอื่นพร้อม ๆ กันบ้าง อย่าลืมหลักการฝึกอะไรต้องทำเป็นขั้นเป็นตอน และฝึกจากง่ายไปหายากจึงจะถูกทาง

ถาม : ขอทราบว่าการตั้งจิตที่เหนือสะดือ เล็ก น้อย นั้นจะเป็นวิธีที่ถูกหรือไม่ดีหรือไม่ บางอาจารย์ก็ให้ตั้งไว้ที่อื่น ?

ตอบ; การตั้งไว้ที่เหนือสะดือหรือที่อื่นนั้น สำหรับการฝึกเบื้องต้นก็ไม่ทำให้เสียหายอะไร ข้อสำคัญให้ปฏิบัติให้ถูกหลักเกณฑ์ดีก็แล้วกัน มีข้อสังเกตอยู่ว่าการฝึกเบื้องต้นควรตั้งจิตลงตรงที่ตั้งความ

สังเกตได้ง่าย หรือกำหนดรู้ได้ง่าย ควบคุมจิตได้ดี ถ้าเราพิจารณาการตั้งจิตของสำนักฝึกจิต จะพบหลายสำนักที่ต้องให้เลื่อนที่ตั้งจิตขึ้นไปหรือลงมา คือพอเห็นว่าจิตนิ่งดีก็ย้ายที่ตั้งจิตเสีย ที่เป็นเช่นนั้นเพราะจุดตั้งจิตเริ่มต้นนั้น มักเลือกเอาที่กำหนดหรือสังเกตง่ายเป็นใหญ่ เพื่อให้จิตนิ่งอยู่ตรงนั้นได้เร็ว. แต่พอนิ่งได้แล้วจะบังคับให้นิ่งอยู่นาน ๆ ไม่ได้ จึงต้องย้ายที่ตั้งจิตหรือเลื่อนที่ตั้งจิตไปเสีย, บางสำนักก็เลื่อนไปเลื่อนมาหลายแห่งจึงจะไปถึงจุดสุดท้ายที่ตั้งจิตให้นิ่งได้นานๆ

จุดที่เหมาะแก่การตั้งจิตไว้ได้นาน ๆ ควบคุมจิตได้ดีนั้นที่นิยมกัน คือที่กลางหน้าอกในแถวลิ้นปี่ และกลางท้องในแนวเหนือสะดือเล็กน้อย แต่อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญผู้หนึ่งได้ค้นพบว่าที่กลางดั้งจมูก เป็นจุดที่เหมาะในการตั้งจิตตั้งแต่เริ่มฝึกและตั้งได้นาน ๆ ควบคุมได้ดี โดยไม่ต้องย้ายจุดที่ตั้งจิตอีก เมื่อจะใช้อำนาจจิตจึงย้าย

จิตไป ตามเหตุผลที่ได้เคยอธิบายมาแล้ว ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะชี้ขาดว่าวิธีใดดีที่สุด เพียงแต่ให้ความเห็นว่าเป็นวิธีที่ถูกด้วยกันทั้งนั้น เมื่อปฏิบัติวิธีใดเหมาะนิสัยหรือได้ผลดีก็ควรใช้วิธีนั้น

ถาม : เรื่องที่เล่าลือกันว่าคนปีมะ จะมีเคราะห์ร้ายในปีนี้ ทำให้คนเกิดปีมะต้องแก้ไขกันต่าง ๆ มีการรดน้ำมนต์สะเดาะเคราะห์บ้าง ขอทานเขาให้ครบ ๗ ราย บ้าง ทั้งนี้รู้สึกว่าลือกันเชื่อถือกันเป็นจำนวนมาก ชั้น ผู้ใหญ่ก็มีเพราะหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าว เมื่อไม่นานมานี้ว่า เมื่อเครื่องบินตกหรือรถคว่ำคนตายและบาดเจ็บก็เป็นคนปีมะส่วนมาก จึงดูคล้ายกับว่าเป็นพยานสนับสนุนให้เห็นจริงไปด้วย ท่านมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้

ตอบ; ถ้าขืนไปพิจารณาคนเจ็บคนตายว่า ส่วนมากเป็นปีมะก็เป็นอันว่าถูกตลอดไป ไม่ใช่เป็นเพียงปีเดียวจะต้องเป็นไปเช่นนี้มาตั้งแต่โบราณ ตลอด

ถึงปัจจุบันและอนาคตเพราะเหตุว่าปีของเรามี ๑๒ ปี และใน ๑๒ ปีนี้ ปีมะมีถึง ๔ ปี คือปีมะโรง มะเส็ง, มะเมีย, และมะแม, ส่วนปีอื่น ๆ มีอย่างละ ๑ เท่านั้น ฉะนั้นคนปีมะก็ต้องมีประมาณ ๔ เท่าของคนปีอื่น ๆ ดังนั้นถ้าจะให้ยุติธรรม หรือดูว่าคนเกิดปีไหนเคราะห์ร้ายที่สุด แล้วจะว่าคลุมเป็นปีมะต้องเอา ๔ หารพวกเกิดปีมะจึงจะได้สถิติที่ถูกต้อง

ถาม : ตามที่เคยตอบว่าพระพุทธเจ้าจะอยู่หลาย ๆ ร้อยปีก็ได้ เพราะตัวอย่างพระหรือฤาษีที่อายุหลายร้อยปีก็มีหลายท่าน แต่ต้องปลีกตัวนั่งอยู่ในฌาน ๔ เป็นประจำ พระพุทธเจ้ามีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์อย่างสูง ไปปลีกตัวเอาความสุขสบาย เฉพาะพระองค์ต้องตรากตรำพร่ำสอนผู้อื่น จึงไม่มีเวลาพักผ่อน เรื่องนี้ขอให้กล่าวกิจวัตร หรือกรณียกิจของพระพุทธเจ้าเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ และเพิ่มพูนความ

เลื่อมใสแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบด้วย ? เพราะยังไม่พบรายละเอียด

ตอบ. กิจวัตรที่พระพุทธเจ้าทรงกระทำเป็นประจำ ซึ่งเรียกว่าพุทธกิจนั้น มีบรรยายไว้ละเอียดในอรรถถามโนรถปูรณี ซึ่งจะนำมากล่าวเพียงสั้น ๆ คือ

เช้า พระพุทธเจ้าทรงตื่นแต่เช้า เมื่อสรงพระพักตร์ (ล้างหน้า) และสนานพระวรกาย (อาบน้ำ) เสร็จแล้วประทับอยู่ ณ ที่สงัดจนใกล้เวลาออกบิณฑบาตแล้วก็เตรียมออกบิณฑบาต

เมื่อถึงเวลาบิณฑบาต เสร็จไปบิณฑบาต, บางคราวก็เสด็จไปตามลำพัง บางคราวก็มีภิกษุตามไปด้วย ประชาชนต่างก็เตรียมดอกไม้ และเครื่องบูชา ปูลาดอาสนะ ถวายอาหารและเครื่องบูชาโดยเคารพตามศรัทธา

หลังอาหาร ทรงสั่งสอนภิกษุทั้งหลาย และทรงสอนกัมมัฏฐานแก่ภิกษุทั้งหลาย เมื่อภิกษุรับโอวาทและแยกย้ายไปแล้ว พระพุทธเจ้าทรงพักผ่อนพอควรแล้วพิจารณาสัตว์โลก

เวลาเย็น ชาวบ้านจะถือดอกไม้ เครื่องบูชามารวมกันที่วัด พระพุทธเจ้าทรงเสด็จไปโรงธรรม แล้วทรงแสดงธรรม (เทศน์สั่งสอน)

ยามต้น (ตอนหัวค่ำ) ทรงสั่งสอนพระภิกษุ พอถึงเวลาพระภิกษุทั้งหลายก็พากันมาเข้าเฝ้า บางรูปก็ทูลถามปัญหา, บางรูปทูลถามกัมมัฏฐาน การฝึกจิต บางรูปทูลขอให้แสดงธรรม

ยามกลาง พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนธรรม และแก้ปัญหาให้แก่พวกเทวดา

ยามปลาย ทรงเดินจงกรม เพื่อเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถแก้ปวดเมื่อย แล้วทรงพักผ่อนด้วยอิริยาบถนอนตะแคงขวา จวนสว่างทรงลุกขึ้นนั่งพิจารณาสัตว์โลกด้วยทิพยจักษุ

แนวความคิดในการทำนาย

เมื่อพิจารณาความเบ็นไปของชีวิต (ชตาชีวิต) ของคนที่เบ็นจริงอยู่ ก็จะเห็นได้ว่าชีวิตคนจะประกอบด้วย ความสุขบ้าง ความทุกข์บ้าง มีโชคดีบ้าง โชคร้ายบ้าง ไม่ว่าจะเบ็นคนจนคนร่ำรวย หรือคนมีฐานะปานกลาง ก็เบ็นเช่นเดียวกัน เรื่องนี้จะเข้าใจดีต่อเมื่อได้เคยผ่านชีวิตจริงมาทั้งชีวิตยากจนทุกข์ยากปานกลาง และมีฐานะมั่นคงแล้ว หรือมิฉะนั้นก็ต้องสังเกตพิจารณาชีวิตความเบ็นอยู่ของบุคคลฐานะต่าง ๆ อย่างละเอียดละออจึงจะเห็นจริงได้ สุภาษิตที่ดีที่สุดก็คือสุภาษิตที่ได้จากเห็นของจริงเห็นเหตุการณ์จริง บทเรียนหรือคติประจำใจที่จะตรึงแน่นเบ็นหลักเบ็นแนวทาง ก็จะมั่นคงได้ด้วยการเห็นเรื่องจริงที่พุ่งผ่านจิตให้ได้สำนึกมาเบ็นรูปสุภาษิต หรือคติประจำใจ, เมื่อข้าพเจ้าเรียนชั้นประถมบีที่ ๒ ข้าพเจ้าจำได้ติดตาว่ามีเพื่อนนักเรียน คนหนึ่งชอบหนีโรงเรียนบิดามารดาเฆี่ยนตีไม่เข็ด จึงต้องใช้วิธีเอาโซ่ล่ามเท้าพามาส่ง

โรงเรียนภาพติดตาที่เพื่อนถูกล่ามโซ่ทำให้ข้าพเจ้า และเพื่อนอื่น ๆ อีกหลายคนหวั่นเกรงต่อการขาดโรงเรียนและการหนีเรียนเป็นการได้สุภาษิตที่ดีขึ้นในใจ ได้ข้อเตือนใจให้ระมัดระวังการหนีโรงเรียน ภาพเดียวกันนี้ย่อมจะทำให้เกิดความคิดอ่านได้หลายแง่หลายมุม บิดาผู้ล่ามโซ่ลูกชายมานั้น บางคนอาจจะคิดไปว่าเป็นคนโหดร้ายทารุณ บางคนอาจคิดว่ามีความรัก และห่วงใยหวังดีต่อลูกมาก เหตุการณ์ชีวิตจึงมักจะมองได้ทั้งแง่ดีแง่ร้าย ในขณะเดียวกัน, เพื่อให้เห็นชัดขึ้นอีก บิดามารดาจะแบ่งมรดกให้ แต่ในระหว่างการบอกให้นั้น ก็เกิดการอิจฉาริษยากันระหว่างพี่ ๆ น้อง ๆ ทะเลาะกันบ้างต่อว่าบิดามารดาบ้างในเรื่องได้มากได้น้อยได้ดีได้เลวกว่ากัน ดังนี้ผู้ที่ได้รับมรดกถึงแม้จะเป็นมรดกที่มากมาย หรือเล็กน้อยก็ตามคงพิจารณาได้ทั้งสองแง่คือจะว่าเคราะห์ดีก็ได้ เพราะได้ทรัพย์สมบัติจากมรดก จะว่าเคราะห์ร้ายก็ได้เพราะเกิดการริษยา, กลุ้มใจ, เสียญาติพี่น้องอันเป็นที่รักและที่พึ่งพาอาศัยกัน

นอกจาก สุขทุกข์เคราะห์ดีเคราะห์ร้ายจะเป็นสิ่งคู่กันเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันได้ แล้วแต่จะมองในแง่ใดแล้วคนทั่วไปจะมั่งมีที่สุดหรือจนที่สุด ก็ต้องได้รับ สุขบ้างทุกข์บ้าง เคราะห์ดีบ้าง เคราะห์ร้ายบ้าง คละเคล้ากันไปเราจะคิดว่าคนจนจะไม่มีความสุขนั้นไม่ถูก เมื่อข้าพเจ้าเรียนอยู่ที่โรงเรียนเท็คนิคทหารบก ข้าพเจ้าได้ไปที่บ้านของคนงานของโรงเรียน, คนงานคนนี้เป็นชายทำหน้าที่ล้างถ้วยชามและซักผ้ารายได้เขาน้อย ต้องอยู่ในห้องแถวแคบ ๆ ห้องเดียว ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาพอดีกับเวลากินอาหารเย็น คนงานชายนั่งกินอาหารอยู่คนเดียว ภรรยาของเขานั่งอยู่ใกล้ ๆ ใช้พัดคอยปัดวีแมลงวันและพัดให้สามีบ้างพูดเอาอกเอาใจบ้าง สามีอิ่มแล้วภรรยาจึงยกอาหารไปกิน ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจว่าคนยากจนก็มีความสุขได้ยิ่งสังเกตกิริยาอาการของภรรยา ว่าเขาทำด้วยความเต็มอกเต็มใจ ประกอบด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส และทราบภายหลังว่าภรรยาเขาปฏิบัติเป็นประจำ เช่นนั้นด้วยความสมัครใจ

ไม่ใช่สามีบังคับหรือขอร้องให้ทำ ข้าพเจ้าก็ยิ่งซาบซึ้งในใจว่าเขาสุขจริงหนอและก็มีน้อยรายที่จะหาความสุข เช่นนั้นได้ แม้แต่มหาเศรษฐี ก็จะเอาความสุขทางโลกอย่างบริสุทธิ์เช่นนั้นไม่ได้, จริงอยู่ผู้ร่ำรวยอาจจะหาภรรยาชนิดที่อยู่ในโอวาทยอมรับใช้ทุกอย่าง หรือให้คนใช้เขามาปรนนิบัติเขาเช่นนั้น แต่ถ้าฝ่ายที่เขารับใช้หรือปฏิบัติตนมิได้ทำด้วยน้ำใสใจจริง ทำไปโดยเสียไม่ได้ ทำไปด้วยเกรงกลัวต่ออำนาจไหนเลยจะมีความสุขอิ่มเอมสดชื่นเหมือนกับความสุขของคนงานชายเขาได้รับ เพราะเป็นการเอาความสุขจากการบีบบังคับให้ความทุกข์ ให้ความลำบากแก่ผู้อื่น ความสดชื่นย่อมไม่สนิทสนมเหมือนความสุขที่ได้จากความจริงใจเต็มใจ และสุขใจของทั้งสองฝ่าย เรื่องนี้ข้าพเจ้ามุ่งหวังจะชี้ให้เห็นความสุขของคนจนเท่านั้น เพื่อให้เห็นชัดว่าคนจนก็มีความสุขได้และความสุขอย่างนั้นคนร่ำรวยก็อาจจะมีไม่ได้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้ประสบความสุขเช่นนั้น เพราะจะสร้างขึ้นด้วยอำนาจหรือเงินทองไม่ได้

เมื่อข้าพเจ้าเรียนชั้นมัธยม ๘ ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่วัดนรนารถ จังหวัดพระนคร และได้เงินมาใช้เป็นอาหารกลางวันและอาหารเย็นเพียงเดือนละ ๑๐ บาท บ้าง ๒๐ บาทบ้าง เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีฐานะจน และมารดาถึงแก่กรรมตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุ ๘ ขวบ บิดาถึงแก่กรรมตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุ ๑๑ ขวบ จึงเจียมตนและกินอยู่อย่างอดหยาก วันหนึ่งข้าพเจ้าไม่มีเงินเหลือติดตัวเลยแม้แต่สตางค์เดียว และไม่กล้าจะออกปากยืมใครเพราะผู้ปกครองอยู่ไกล ถ้าจะยืมเขาก็เกรงจะถูกเหยียดหยาม และเกรงว่าจะไม่มีเงินจะใช้หนี้เขาคืนแล้วก็จะอายหน้าเขาอยู่ตลอดไป เย็นวันนี้จึงเป็นวันที่ข้าพเจ้าต้องอดอาหารเย็น ครั้นความหิวเพิ่มขึ้นความคิดวุ่นวาย และทุกข์ทรมานก็มากขึ้น ในที่สุดก็ต้องแก้ด้วยวิธีนอน คือพยายามนอนให้หลับ ตั้งแต่ตอนหัวค่ำ เมื่อหลับแล้วก็เป็นอันหมดทุกข์ทรมาร หมดความกลัดกลุ้มไปได้ เหตุการณ์จริงนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้รสชาติของความจนและความทุกข์ว่าเป็นเช่นไร ทำให้ข้าพเจ้าได้สุภาษิตใหม่

อีก คือต้องพยายามเรียนเพื่อให้ได้อาชีพและมีรายได้ และให้พ้นจากความทุกข์เช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ากินอาหารเย็นเพียงข้าว ๑ ถึง ๒ ชาม และมีปลาทู ๑ ตัว บางมื้อก็กินถั่วดำต้มมันต้มเพียง ๑ ชาม แต่ในการสอบเทอมปลายข้าพเจ้าก็สอบได้เบ็นที่ ๑ ในชั้น แล้วเพื่อนในชั้นจึงชักชวนสอบเข้าโรงเรียนนายร้อย เพราะไม่เปลืองค่าใช้จ่าย ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ไม่ต้องเสียค่ากินอยู่ ข้าพเจ้าสอบเข้าได้ตามความประสงค์ ถ้าจะมองดูชีวิตในรอบบีนี้ทางเคราะห์ไม่ดีต้องอดอยากทุกข์ยากยุ่งใจก็มีมาก ทางเคราะห์ดีก็มีมาก เพราะภาคภูมิในผลการสอบประจำชั้น และสอบเข้าโรงเรียนเทคนิคได้ ทางเจ็บป่วยก็มี ที่สำคัญคือเบ็นโรคริสสีดวงตามา ๒ บี พอดีพบหมอดีรักษาหายทันการตรวจโรคในการสอบเข้าโรงเรียน ถ้าจะมองชีวิตคนในรอบบีแล้วทายว่าเคราะห์ดีก็ต้องถูก เคราะห์ร้ายก็ต้องถูก จะทายว่ามีเคราะห์ดีบ้างร้ายบ้างก็ถูกอีก เพราะคนธรรมดาทั่วไปจะมีโชคมีเคราะห์ดีหรือเคราะห์

ร้ายอย่างเดียวตลอดปีนั้นเป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นไปตามหลัก **อนิจจัง** (ความไม่เที่ยง)

ฉะนั้นการทำนายกว้าง ๆ เป็นปีเป็นเดือนจึงมีโอกาสถูกเสมอ ทางยุโรปได้มีการเลื่องลือกันมาพักหนึ่งหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ว่ามีผู้คิดกร๊าฟชีวิตสากลได้สำเร็จ คือลากเส้นขึ้นลงเป็นการเฉลี่ยผลไว้เส้นหนึ่ง เป็นหลักทำนายได้ทั่วไปเส้นขึ้นสูงก็เป็นไปในทางดี เส้นลงต่ำก็เป็นทางไม่ดีเช่นเคราะห์ร้ายเสียของหรือเจ็บป่วย วิธีการใช้เส้นกร๊าฟชีวิตนี้โดยทั่วไปใช้รอบ ๑๒ ปี พอถึงปีที่ ๑๓ ก็มาเวียนขึ้นลงซ้ำกับ ๑๒ ปี แรกอีก เรื่องนี้มีความแม่นยำได้เพราะเหตุผลตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่เมื่อจะเทียบดูกับแนวความคิดของนักปราชญ์สมัยโบราณ แล้วรู้สึกว่าแนวความคิดเกี่ยวแก่การทำนาย มีกลเม็ดแยบคายดีและยังพอใช้ในการทำนายได้ทั่วไป คือวางความหมุนเวียนของชีวิตไว้เป็นรอบ ๑๓ ปี พอถึงปีที่ ๑๔ ก็วนมาซ้ำเดิมอีกเลยมีคำพังเพยติดปากว่า "ชั่ว ๗ ที ดี ๗ หน"

คือในชั่วชีวิต.ของคนหนึ่งก็จะมีดี คือ มีโชคลาภ, มีความสุขมากหรือ เด่นที่สุดครั้งหนึ่งในรอบ ๑๓ ปี และชั่วหรือมีเคราะห์ร้ายเจ็บป่วยเสียสิ่งที่รัก และชอบใจซึ่งนับว่าสำคัญครั้งหนึ่งในรอบ ๑๓ ปี เช่นกันฉะนั้นในรอบ ๑๓ ปีจึงมีดี ๑ ครั้งชั่วหนึ่งครั้ง ตลอดชีวิตคนก็มีประมาณอย่างละ ๗ ครั้ง คือนับ ๑๓ ปีไป ๗ รอบ ก็รวมเป็น ๙๑ ปี เท่ากับอายุเฉลี่ยของคนโบราณ

ลองพิจารณาละเอียดลงไปอีกในรอบ ๑๓ ปี ความเป็นไปของชีวิตจะเวียนมาซ้ำเก่าอีก แต่ตอนที่จะเวียนมาซ้ำก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กันเสียที ตามแต่จะเวียนมาในรอบไหน ถ้านับจากวันเกิดไปจนครบ ๑๓ ปีเต็มนับเป็นรอบที่ ๑ ของชีวิต พอขึ้นรอบที่ ๒ คืออายุ ๑๔ ถึงอายุ ๒๕ ปีเต็ม (คือเริ่มขึ้นปีที่ ๒๖) เราจะพบความเปลี่ยนแปลงชีวิตมากในตอนเริ่มรอบใหม่ คืออายุ ๑๔ คนก็เริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาวเปลี่ยนจากวัยเด็กเป็นวัยหนุ่มจิตใจอาจจะมีความหุนหัน, ใฝ่ทางกาม, หลงเชื่อง่าย

มีความคิดอ่านเยี่ยงหนุ่มสาว ถ้าเกิดแนวความคิดที่ไม่มั่นคงมีสิ่งแวดล้อมจูงไปทางเสียก็เสียได้ง่าย ถ้าเกิดแนวความคิดที่ดีชีวิตจึงจะเจริญก้าวหน้าต่อไปด้วยดี พอเข้ารอบที่ ๓ ของชีวิตคืออายุ ๒๖ ปี หรืออายุ ๒๕ ปีเต็ม ๒๖ ปีย่างก็เริ่มมีความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งถือกันว่าเป็นระยะ เบญจเพศ แนวความคิดก็จะเปลี่ยนตัวโดดเข้าสู่ชีวิตความเป็นผู้ใหญ่ มีความคิดเยือกเย็นรอบคอบขึ้นกว่าเดิม หรือมิฉะนั้นก็เบ่งตัวในด้านความเป็นหนุ่มเป็นสาวอย่างเต็มที่ขาดความยั้งคิด ครั้นถึงรอบที่ ๔ ของชีวิต คืออายุ ๓๙ ปี แนวความคิดจะเป็นผู้ใหญ่สมบูรณ์ขึ้นมากทุกที มีความเยือกเย็นสุขุมขึ้นกะตือรือร้นที่จะสร้างหลักฐาน เพราะมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องเลี้ยงลูกหลาน และเห็นความไม่เที่ยงของชีวิตชัดเจนขึ้นเช่นหน้าที่ตึงเต่งก็มีรอยเหี่ยวย่นลงบ้าง, ผมเริ่มหงอกบ้าง, ฟันโยกคลอนปวดหรือหักออกถอนออกบ้าง, กำลังวังชาลดลงมา, ความจำและสมองเริ่มเสื่อมลงเหล่านี้

เป็นต้น แต่ในห้วง ๑๓ ปี ก็จะมีทุกข์สุขเคราะห์ดีเคราะห์ร้ายหมุนเวียนไปเช่นกัน

ถ้าหากสนใจจะใช้หลักความหมุนเวียนของชีวิตในรอบ ๑๓ ปีมาทำนายและอยากพิศูจน์ดูว่าใช้ได้ผลหรือไม่ก็พึงใช้ ปฏิภาณของโหร ทำนายตามรายละเอียดในเวสสันดรชาดก นั้นเถิด ปฏิภาณของโหรหรือปฏิภาณในการทำนายนั้นต้องมี เงื่อนงำและกลเม็ดเด็ดพรายละเอียดลึกซึ้ง ประกอบกับสมาธิจิต จึงจะมีความแม่นยำดี เรื่องนี้จะได้รวบรวมมากล่าวละเอียดต่อไป

เวสสันดรชาดก เป็นชาดกคือเป็นนิทาน, เป็นเรื่องราว, เป็นประวัติของพระเวสสันดร ซึ่งเป็นชีวิตในชาติก่อนของพระพุทธเจ้า นับเป็นชาติหลังที่สุดของการเวียนเกิดตายคือ เมื่อจบสิ้นชีวิตของพระเวสสันดรแล้วก็มาถือกำเนิดเกิดเป็นพระพุทธเจ้า ชีวิตพระเวสสันดรจึงเป็นชาติที่ต่อกับชาติที่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จึงนิยมเรียกว่า มหาชาติ (ชาติที่ยิ่งใหญ่ ชาติที่สำคัญ เพราะ

ต้องสร้างบารมีให้สมบูรณ์) วัดต่าง ๆ จะมีเทศน์มหาชาติปีละครั้งทุก ๆ ปี และถือว่าเป็นมหากุศลอันหนึ่งที่ปฏิบัติสืบเนื่องมาเป็นเวลานาน ผู้ใดได้ฟังเทศน์มหาชาติจนจบก็ถือว่าเป็นบุญกุศลมาก (ชาดก=เรื่องของพระพุทธเจ้าในชาติก่อน ๆ, และเป็นชื่อคัมภีร์ในพุทธศาสนา) เวสสันดรชาดก นับเป็นชาดกที่สำคัญมากเพราะแสดงรายละเอียดชีวิตของคนให้เห็นชัดเจน จงใจให้เห็นความจริงเกือบทุกแง่ทุกมุม ตัวอย่างเช่นในแง่ศิลปการก่อสร้าง, การประพันธ์ทั้งร้อยแก้วร้อยกรอง, แพทย์ศาสตร์, ไสยศาสตร์, จิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, โหราศาสตร์, เวทย์มนคาถา, การปฏิหาริย์, นรกสวรรค์, การใช้ปฏิภาณ, การเตรียมอาหาร, การเดินทาง, การเดินป่าตลอดจนวิธีหลีกเลี่ยงอันตรายจากสัตว์บ้าน สัตว์ป่า ความงาม, ความสุข, ความทุกข์, ความรัก, และอื่น ๆ ได้บรรยายไว้ด้วยเหตุด้วยผลลึกซึ้งไพเราะและสะเทือนใจเป็นอย่างดี ทำให้เห็นความจริงของชีวิตและวงรอบของชีวิตในห้วงหนึ่ง ๆ ว่า

ชีวิตคนไม่ว่ายากดีมีจน หรือเป็นพระมหากษัตริย์ก็ต้องเข้าอยู่ในสามัญลักษณะทั้ง ๓ เหมือนกันทั้งนั้น

ดังนั้นเวสสันดรชาดกจึงนิยมเรียกว่า มหาเวสสันดรชาดก หรือ มหาชาติ, ในชาดกนี้มี ๑๓ บท หรือเรียกว่า ๑๓ กัณฑ์ การนำมาใช้ในทางโหราศาสตร์ก็ให้นับ ๑ กัณฑ์เป็น ๑ ปี เมื่อมี ๑๓ กัณฑ์จึงเป็นวงรอบชีวิตในห้วง ๑๓ ปี พอครบ ๑๓ ปีแล้วก็ขึ้นรอบใหม่ นับจากกัณฑ์ที่ ๑ มาอีก รายละเอียดในการทำนายปีหนึ่ง ๆ ก็อาศัยรายละเอียดในเวสสันดรชาดกนั้นเอง ตัวอย่างเช่นคนอายุ ๑๒ ปีก็ดูรายละเอียดในกัณฑ์ที่ ๑๒ ถ้าอายุ ๑๓ ปีก็ดูกัณฑ์ที่ ๑๓, อายุ ๑๔ ปี ก็ใช้รายละเอียดในกัณฑ์ที่ ๑, อายุ ๒๐ ปี ก็ใช้รายละเอียดในกัณฑ์ที่ ๗ ดังนี้เป็นต้น และให้ใช้รายละเอียดประกอบปฏิภาณโหร เป็นเครื่องยักย้ายตามควรเถิด จะรู้กฎความจริงของชีวิตได้ดีขึ้น เมื่อใจชอบทางโหราศาสตร์แล้ว ก็ก้าวไปหาวิธีทำนายอย่างอื่น ๆ เพื่อช่วยยืนยันและชี้รายละเอียดต่อไป

ถ้านับถอยหลังจากชาติที่เกิดเป็นพระพุทธเจ้าไปก็เป็นชาติที่เกิดเป็นพระเวสสันดร ก่อนที่จะมาเป็นพระเวสสันดรนั้นเกิดเป็นวิธุรบัณฑิตก่อน นับถอยไปจนครบ ๑๐ ชาติเรียกชาติทั้ง ๑๐ นั้นว่า ทศชาติ (ชาติสิบ) ชาติต่าง ๆ ที่เวียนเกิดตายมานั้นเรียกง่ายๆ ว่า พระโพธิสัตว์ ถ้าจะเรียงลำดับพระโพธิสัตว์ใน ๑๐ ชาติจากต้นมาจะได้ดังนี้

พระเตมีย์, พระชนก, พระสุวรรณสาม, พระเนมีราช, พระมโหสถ, พระภูริทัตต์, พระจันทกุมาร, พระนารถ, พระวิธุรบัณฑิต และพระเวสสันดร รวมเป็น ๑๐ ชาติ เพื่อให้จำง่ายจึงย่อชื่อทั้ง ๑๐ นี้ให้เหลือเพียง ๑๐ คำคือ "เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว" คำว่า "สุ" ก็แทนพระสุวรรณสาม, คำว่า "เว" ก็แทนคำว่า "พระเวสสันดร" ทั้ง ๑๐ คำนี้เรียกว่า หัวใจพระเจ้าสิบชาติ และนิยมใช้เป็นเวทมนต์คาถาใช้ได้ผลหลายอย่าง

มหาเวสสันดรชาดกมีผู้เรียบเรียงไว้หลายท่านหลาย

สำนวนและมีหลายฉบับ แต่ที่แพร่หลายมากและถือว่าแต่งดีนั้นมี ๒ ฉบับ คือ

๑. มหาชาติคำหลวง

๒. มหาเวสสันดรชาดก ฉบับที่กระทรวงศึกษาธิการรวบรวมพิมพ์ขึ้นเป็นแบบเรียน

มหาชาติคำหลวงเขียนขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๐๒๕ สมัยกรุงศรีอยุธยา สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถมีรับสั่งให้ประชุมนักปราชญ์ในกรุงศรีอยุธยาแปลเวสสันดรชาดก จากภาษามคธโดยยกเอาภาษามคธ มาเขียนลงบทหนึ่งแล้ว เขียนคำแปลแต่งเป็นภาษาไทยวรรคหนึ่งสลับกันไป ภาษาไทยที่เขียนสลับไปนี้ บางแห่งก็แต่งเป็นฉันท์ บางแห่งเป็นโคลงก็มี ตามความถนัดของผู้แต่ง ทำนองแต่งประกวดคัดเลือกเอาสำนวนดีมาเขียนลงหรือคัดเลือกเอานักปราชญ์ที่สามารถช่วยกันแต่งเป็นตอน ๆ ให้ใกล้กับความเดิมในภาษามคธทั้ง ๑๓ กัณฑ์ ครั้นเมื่อกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พะม่า ต้นฉบับหนังสือมหาชาติคำหลวงศูนย์หายไป ๖ กัณฑ์

มีกัณฑ์ หิมพานต์, ทานกัณฑ์, จุลพล, มัทรี, สักรบรรพ และฉกษัตริย์ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยจึงมีรับสั่งให้ประชุมนักปราชญ์ในกรุงรัตนโกสินทร์ (กรุงเทพฯ) แต่งกัณฑ์ที่ยังขาดอยู่ขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๘ หนังสือมหาชาติคำหลวงนี้เป็น สำนวนกลอนสดสำหรับใช้สวดให้ฟัง ในคราวที่มีการบำเพ็ญกุศลขึ้นที่วัด

ส่วนหนังสือมหาเวสสันดรชาดกฉบับที่ใช้เป็นแบบเรียนนั้นเป็นสำนวนกลอนเทศน์ คัดมาจากฉบับของผู้แต่งหลายท่าน วิธีการแต่งยกคำบาลีมาตอนหนึ่งเขียนลงแล้วจึงเขียนภาคภาษาไทยบรรยายเรื่องนั้นสลับกันไป การแต่งวิธีนี้ทำให้เข้าใจง่ายเพราะบรรยายขยายความให้ละเอียดละออขึ้น แต่งเป็นร่ายยาววรรคหนึ่ง ๆ มี ๕ ถึง ๑๔ คำ เป็นกลอนเทศน์

หนังสือมหาเวสสันดรชาดกฉบับที่ใช้เป็นแบบเรียนหาซื้อได้ง่ายจึงไม่ขอนำมากล่าวให้เป็นการยืดยาวเพียง แต่ขอแนะว่าเป็นเรื่องที่น่าอ่านน่ารู้ถ้าพิจารณาให้ดี ก็จะได้

ประโยชน์ หรือขยายความรู้ของตนออกไปได้หลายกิ่งหลายสาขา

การยอมรับเอาข้อธรรมหรือแนวทางปฏิบัติมาไว้ใช้นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก และอาจจะพลาดพลั้งผิดทางได้ง่าย เนื่องด้วยขาดความรอบคอบละเอียดละออและขาดการพิจารณาเปรียบเทียบ ขาดการนึกถึงประโยชน์ไม่ประโยชน์ท่านว่า ควรทำควรเฉลี่ยกันอย่างไร ตัวอย่างเช่นบางคนซาบซึ้งในเรื่องทานซึ่งนับเป็นการบำเพ็ญที่เด่นชัดในเวสสันดรชาดก เลยยึดมั่นจนเลยเถิด ตั้งหน้าบำเพ็ญทานเสียจนลืมนึกถึงความสุขของตนเองครอบครัวและลูกหลาน หรือบางคนยึดมั่นในอาจารย์จนเกินไปไม่ยอมใคร่ครวญเหตุผลหรือเปรียบเทียบกับความเห็นของคนอื่นอาจารย์อื่น ยอมเชื่ออยู่อาจารย์เดียวจะสอนจะบอกอะไรเชื่อหมด ไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิด และจะขัดกับความเป็นอยู่ของตนหรือเปล่า อย่างนี้ก็เลยพอดีไปและผิดหลักกาลามสูตรที่พระพุทธเจ้าสอนไว้

ความจริงในชาติหนึ่ง ๆ ของพระโพธิสัตว์ก็ล้วนแต่มีข้อความที่ชี้ถึงศีล, สมาธิ, ปัญญา ทั้งนั้น และ พระ-โพธิสัตว์ในชาติหนึ่ง ๆ ก็มีศีลธรรม ๆ ประการต่างๆ อยู่ครบ ๑๐ ประการ (บารมีสิบ) สมควรที่จะยึดถือเป็นแนวทางได้. จะยึดหนักไปในทางใดต้องให้เหมาะแก่ฐานะและความเป็นอยู่ของตน กล่าวคือในทศชาติ (พระโพธิสัตว์ทั้ง ๑๐ ชาติ) นั้นถ้าเราจะรับเอาศีลธรรมทั่ว ๆ ไปของชาติหนึ่งให้ครบถ้วนหรือเท่าที่จะทำได้ก็นับว่าเป็นการดี และถูกต้องแล้วแต่ถ้าจะให้หนักไปทางใดทางหนึ่ง ต้องพิจารณาให้เหมาะกับฐานะความเป็นอยู่ในขณะนั้นด้วย เมื่อความเป็นอยู่ของตนเปลี่ยนแปลงไปแล้วเราจึงจะเปลี่ยนน้ำหนักของศีลธรรมให้เหมาะกับความเปลี่ยนแปลง หรือเหมาะกับความประสงค์ในระยะนั้น ตัวอย่างเช่น เรามีฐานะยากจนจะบำเพ็ญตนหนักไปทางให้ทานเหมือนพระเวสสันดรนั้น ก็อาจจะเดือดร้อนแก่ตนเองและครอบครัวควรมีเมตตาแก่ตนและครอบครัว หวังให้มีการ

กินดีอยู่ดีด้วย ควรทำตนหนักไปทางความเพียร (หรือวิริยะบารมี) ซึ่งตรงกับชาติที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นพระชนก. ถ้าเป็นพระหรือเป็นระยะเวลาที่ตนฝึกจิตฝึกสมาธิ ก็ต้องหนักไปทางศีล (ศีลบารมี) ซึ่งตรงกับชาติที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นพระภูริทัตต์. ที่ว่าหนักไปทางใดทางหนึ่งนั้นไม่ใช่หมายความว่าปฏิบัติข้อนั้นอย่างเดียว ต้องมีศีลธรรมข้ออื่น ๆ ประกอบด้วย กล่าวคือควรสร้างความดีสร้างบุญหรือที่เรียกว่า บารมี ให้ครบทั้ง ๑๐ อย่างถ้าเป็นระยะที่ตนมั่งคั่งสมบูรณ์ แล้วก็บำเพ็ญหนักไปทางทานบารมี (หนักไปทางบำเพ็ญทานได้) และขณะเดียวกันระหว่างที่ตนมั่งมีนั้นถ้าอยู่ในระยะฝึกจิตฝึกสมาธิอยู่ในระยะบวช ก็ให้หนักไปในทางศีล, ครั้นอยู่ในระยะที่มีศัตรูปองร้ายก็ต้องหนักไปทางเมตตาบารมี เมื่อทรัพย์สมบัติพินาศต้องยากจนลงก็ต้องหนักไปทางอดทนบากบั่น (ขันติบารมี) หรือหนักไปทางความเพียร (วิริยะบารมี) ดังนี้เป็นต้น

คำว่า ชาติ นั้นในทางธรรม หมายถึง การเกิด, กำเนิด, ความเป็นอยู่ ถ้ามุ่งทางระยะเวลาก็หมายถึง

ชาติก่อน ชาติบัจจุบัน ชาติในอนาคต และหมายถึงระยะเวลาในห้วงหนึ่ง ๆ เช่นชาติหน้าหมายถึงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เช่นระยะเบ็นเด็ก, ระยะหนุ่มสาว, ระยะที่แก่, ระยะที่บวชเบ็นพระ, หรือระยะอื่น ๆ ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตไปมากก็เบ็นคนละชาติไป นอกนั้นยังหมายถึงชาติที่จะเกิดหลังจาก สิ้นชีวิตไปแล้วด้วย เช่นในศาสนาพราหมณ์ก็ถือว่าผู้ที่จะเข้าเรียนในด้านศาสนา และวิชาอื่น ๆ นั้นเบ็นผู้ที่เกิดใหม่ มีพิธีคล้องเส้นด้ายให้ก่อนบุคคลที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนพราหมณ์ได้คือ ผู้ที่อยู่ในวรรณพราหมณ์, กษัตริย์และเวศย์, ฉะนั้นบุคคลในวรรณะทั้ง ๓ นี้จึงเรียกว่า ทวิชะ แปลว่าผู้เกิดสองหน, (ในราวสมัยพุทธกาลอินเดียแบ่งชั้นมนุษย์ออกเบ็น ๔ ประเภท ซึ่งเรียกว่า ๔ วรรณะ คือ พราหมณ์, กษัตริย์, เวศย์ และศูทร ศูทรคือพวกกรรมกรหรือพวกตระกูลที่ถือว่าต่ำไม่มีสิทธิที่จะเรียนพระเวท) จึงเห็นได้ว่าชาติหน้านั้นหมายถึงระยะหน้าในชาตินี้ในชีวิตนี้และหมายถึง ชาติหน้า

หลังจากสิ้นชีวิตไปแล้วด้วยที่หมายถึงในชีวิตนี้ด้วย ก็เพราะการเปลี่ยนสภาพอย่างมากมายนั้นบางครั้งก็เปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมากมาย คล้ายกับว่าเบ็นคนใหม่ เบ็นชีวิตใหม่ เช่น ชีวิตเด็ก ๆ ชีวิตของพ่อบ้านแม่เรือน ชีวิตพระสงฆ์ หรือชีวิตเมื่อทุพลภาพตาบอดทั้งสองข้าง เหล่านี้ย่อมแตกต่างหรือเปลี่ยนแปลงไปได้มาก.

ฉะนั้นในชั่วชีวิตเดียวนี้อาจจะเกิดถึง ๑๐ หนก็ได้ หรือนั้นคือต้องเปลี่ยนแปลงทางใจ หรือทั้งกายและใจอย่างมากมาย ๑๐ ครั้ง ซึ่งจะนับว่าเบ็นสิบชาติก็ได้ ในชาติหนึ่ง ๆ จะมีศีลธรรมหลายอย่างก็ตามแต่ต้องมีธรรมที่ต้องปฏิบัติอย่างยิ่งยวด หรือเบ็นหลักยิ่งกว่าข้ออื่นอยู่ ๑ อย่าง พอเปลี่ยนชาติอีกก็เปลี่ยนธรรมที่จะยึดเบ็นหลักไปอีกได้ ทศชาติหรือพระโพธิสัตว์ทั้ง ๑๐ ชาตินั้นที่จริงจะเบ็นชาติในชีวิตก่อน ๆ ก็ได้ หรือจะมารวมอยู่ในชีวิตที่เบ็นพระพุทธเจ้าทั้ง ๑๐ ชาติก็ได้ โดยเทียบตามลำดับต้นของชีวิตมากล่าวคือ

๑. ตอนเกิดเป็นพระเตมิยะหรือเรียกว่า พระเตมีใบ้ ต้องเป็นใบ้อยู่หลายปี และบารมีหรือข้อธรรมที่บำเพ็ญอย่างยวดยิ่งในชาตินี้ก็คือ เนกขัมบารมี เทียบได้กับชีวิตของพระพุทธเจ้าตอนเป็นทารก เพราะมีลักษณะเหมือนคนใบ้คือพูดไม่ได้ และจะอดหยากหนาวร้อนเจ็บปวดมีภัยอะไรมาก็ไม่มีการบ่นการหลบหลีก ฯลฯ

๒. ตอนเกิดเป็นพระชนก ข้อธรรมที่บำเพ็ญอย่างยอดเยี่ยมคือ วิริยะ (ความเพียร) เทียบได้กับชีวิตของพระพุทธเจ้าตอนเติบใหญ่จนตรัสรู้ ต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งในการศึกษาศิลปวิชาต่าง ๆ จนจบสิ้นจนครูบา–อาจารย์สมัยนั้นไม่มีวิชาที่จะสอนให้อีกแล้ว

๓. ในชาติที่เป็นพระสุวรรณสามนั้น บารมีที่ยอดเยี่ยม คือ เมตตาบารมี เปรียบได้กับระยะเจริญวัยนั้นทรงมีความเมตตากรุณาต่อคนทั่วไป.

๔ ในชาติที่เป็นพระเนมีราช บารมีที่ยอดเยี่ยมคืออธิฏฐานบารมี เปรียบได้กับตอนพระพุทธเจ้าทรงตั้ง

สัตยอธิษฐานตอนออกบวชว่าจะไม่ยอมถอยหลังกลับจนกว่าจะสำเร็จทางธรรม และตอนที่ทรงนั่งสมาธิในวันที่จะตรัสรู้ก็ทรงอธิษฐานว่าถ้าไม่สำเร็จทางธรรมแล้ว จะไม่ยอมลุกขึ้น แม้เลือดในกายจะเหือดแห้งหรือมีภัยอันตรายอย่างใดก็ไม่ยอมลุกจากที่

๕. ในชาติที่เป็นพระมโหสถ บารมีที่ยอดเยี่ยมคือปัญญาบารมี เปรียบได้กับตอนตรัสรู้แล้วทรงมีปัญญารู้แจ้งโลก

๖. ในชาติที่เป็นพระภูริทัต มีบารมียอดเยี่ยมคือสีลบารมี, ในชาติที่เป็นพระจันทกุมารมี ขันติบารมี ในชาติที่เป็นพระนารทะมี อุเบกขาบารมี, ในชาติที่เป็นพระวิธุระมี สัจบารมี, ในชาติที่เป็นพระเวสสันดร มีทานบารมี เป็นยอดเยี่ยม ซึ่งเปรียบได้กับชีวิตต่อจากตรัสรู้แล้วกล่าวคือพระองค์ก็ถือศีลโดยเคร่งครัด เพื่อเป็นตัวอย่าง, มีขันติ (ความอดทน) ที่ถูกกีดกันขัดขวางจากลัทธิศาสนาอื่น ๆ ที่ได้ตั้งรากฐานมาก่อนหลายลัทธิ, มี

อุเบกขา (ความวางเฉย) ในเรื่องที่ช่วยไม่ได้ไม่พยาบาทจองเวรกับผู้ที่เวียนมาปองร้าย, มีสัจจะ (ความจริงใจ) ตั้งใจจะยังประโยชน์สุขให้แก่โลกด้วยธรรมะ แล้วก็ทรงทำจริงจังไม่ท้อถอยต่ออุปสรรคต่าง ๆ แม้ในที่สุดทรัพย์สมบัติตลอดจนชีวิตก็เสียสละได้ไม่ห่วงใย, ซึ่งความจริงถ้าพระองค์จะปลีกตัวไปเสวยสุข โดยอยู่ในฌานเบ็นประจำไม่ท่องเที่ยวตรากตรำไปสั่งสอน ก็จะมีความสบายทางกายและมีชีวิตยืนยาวอยู่ได้หลาย ๆ ร้อยบี.

แนวความคิดในการทำนายนั้นนอกจากทายเบ็นบีโดยใช้วงรอบ ๑๓ บี ในเวสสันดรชาดกแล้ว ถ้าจะเก็บรายละเอียดเพิ่มขึ้นอีกก็เก็บเอาจากทศชาติ จะเอาชาติใดมาช่วยทายรายละเอียด ก็พิจารณาตามระยะความเบ็นอยู่ของผู้ที่มาให้ทำนาย.

เวสสันดรชาดกและทศชาตินอกจากจะเบ็นพระพุทธประวัติหรือกล่าวถึงคุณพระพุทธเจ้า แล้วยังเบ็นนิทานน่า–อ่านประกอบด้วยวรรณคดีชั้นสูง แฝงคติธรรม และแฝง

หลักทางโหราศาสตร์ไว้ด้วย เพราะได้พยายามวาดความเป็นไปของชีวิตคนว่าดำเนินไปอย่างไร !

แนวความคิดในการทำนายขยายกว้างออกไปด้วยการพิจารณา เหตุเทียบและเหตุแท้ตลอดจนพิจารณาผลแท้ ตามที่เคยกล่าวมาแล้วในบทก่อน จึงเกิดวิชาหมอดูในกิ่งต่าง ๆ ขึ้นอย่างมากมาย แต่วิธีที่แม่นยำที่สุดและลัดที่สุดก็คือการพิจารณา ผลแท้ วิชาการทำนายในกิ่งอื่น ๆ ก็มีกันแพร่หลายและพอจะหาที่ศึกษากันได้ แต่การทำนายด้วยผลแท้ยังเป็นเรื่องที่ต้องการ และหาที่ศึกษาได้ยาก ฉะนั้นในกิ่งอื่น ๆ ข้าพเจ้าจะไม่นำมาเขียนให้เป็นการซ้ำซาก จะได้นำแนวทางในการพิจารณาผลแท้มากล่าวต่อไป.

บทสรุป

วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลกนี้ ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะเรียบเรียงให้เป็นคู่มือเรียนได้ด้วยตนเอง มีบางบทที่ใจความคล้ายกับวิทยาศาสตร์ทางใจเล่มก่อน ๆ แต่ก็ได้แก้ไขปรับปรุงข้อความที่ผิดพลาดไปหลายแห่ง ทั้งนี้เพื่อความมุ่งหมายที่จะให้มีความถูกต้องแน่นอน และนำเอาผลการค้นคว้าวิจัยของประเทศต่าง ๆ ที่ทันสมัย รวมทั้งผลการค้นคว้าพิสูจน์ทดลองของผู้แต่งเอง มารวมไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเบิกโลก และฉบับส่องโลกนี้ ทั้งนี้ได้พยายามรวบรวมแต่เรื่องที่จำเป็นน่าจะรู้มาไว้

วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลกนี้ได้ให้รายละเอียดที่ถูกต้องครบถ้วนในเรื่องวิธีใช้อำนาจจิต คำตอบคำถามที่น่ารู้ ซึ่งได้จากผู้ที่สนใจส่วนมากสอบถามไป วิธีควบคุมจิตและสะกดจิตก็ได้ยกมากล่าว ทั้งของไทยและของต่าง

ประเทศแล้วสรุปวิธีที่ถูกต้องฝึกได้ง่ายไว้ ในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์นรกสวรรค์ ก็ได้พิสูจน์ไว้เป็นขั้นเป็นตอนทุกประเด็น ผู้สนใจในการฝึกสมาธิก็ดูได้จากบทที่ ๖ ซึ่งว่าด้วยวิธีดำเนินการฝึกจิตและวิธีแก้ไขจิต ที่ไม่ยอมสงบนิ่งเป็นสมาธิ การพิสูจน์วิญญาณ ก็ได้กล่าวถึงลักษณะและความสามารถของวิญญาณไว้โดยละเอียด ทั้งยังมีตัวอย่างรายละเอียดในการพิสูจน์วิญญาณของผู้แต่ง ไว้เพื่อเป็นแนวทางในการพิสูจน์วิญญาณอีกด้วย

ผู้ที่สนใจในทางรักษาโรคที่แพทย์ฝรั่งรักษาไม่ได้ผลดีในหนังสือเล่มนี้ก็ได้กล่าวถึงวิธีรักษาแบบอื่น ๆ ที่ได้ผลและเชื่อถือได้ โดยแยกกล่าวเป็นส่วนรวมและแยกกล่าวเป็นโรค ๆ ไป พอเป็นแนวทาง ถ้าหากจะต้องการศึกษาให้รู้จริงจังและครบถ้วน ก็ขอให้ติดตามอ่านใน หนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับแพทย์ ๓ แผน ซึ่งจะกล่าวละเอียดเปรียบเทียบกันทั้งแผนปัจจุบัน และโบราณ แล้วบอกวิธีรักษารวมทั้งข้อดีข้อดี โดยเปิดเผยทั้งแผนปัจจุบันและโบราณ พอที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

ในที่สุดก็ได้ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของ พุทธศาสตร์ วิทยาศาสตร์–ไสยศาสตร์–โหราศาสตร์ โดยยกใจความสำคัญมากล่าวให้เห็น ความแตกต่างและความเกี่ยวโยงกัน และความรู้สุดยอดก็คือ การรู้จักผสมประสานศิลปวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์ได้สูงสุด คุณค่าที่สำคัญของหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจ ก็คือ เปิดโอกาสให้ผู้สนใจสอบถามได้ ผู้ที่สนใจจะฝึกจิต หรือฝึกสมาธิวิปัสสนาก็ดี ผู้ที่สนใจอยากจะใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ก็ดี ผู้แต่งก็ยินดีสอนให้ตามนัดหมาย เมื่อมีผู้ประสงค์จะให้เปิดการบรรยาย การพิสูจน์ การซักถามเป็นส่วนรวม ก็จะได้นัดหมายกันต่อไป ผู้ที่จะไปเรียนโดยตรงด้วยตนเองไม่ได้ จะเรียนทางไปรษณีย์ โปรดส่งเงิน ๕๐ บาท ค่าตำราและคำถามคำตอบ จะสอนให้โดยไม่คิดค่าสอน

ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งปวง.

ใบสั่งจอง

ขอสั่งจองวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับแพทย์ ๓ แผน

..................................จำนวน....................เล่ม

ติดต่อไปยัง..

....

........................บ้านเลขที่..........................ถนน..................

....ตำบล....................................

อำเภอ...จังหวัด.....................................

ลงชื่อ...

หมายเหตุ

วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับแพทย์ ๓ แผน เหมาะสำหรับเรียนด้วยตนเอง มีพร้อมทั้ง การรักษาโรคและการใช้อำนาจจิตในการรักษาโรค เปิดเผยเคล็ดลับทั้งแผนปัจจุบันและโบราณ

บัตรสอบถาม

ขอสอบถามตามหัวข้อข้างล่างนี้

ให้ตอบส่งไปถึง..

บ้านเลขที่..................................ถนน......................................

ตำบล...อำเภอ.....................................

จังหวัด...

คำถามที่ ๑..

....

....

คำถามที่ ๒..

....

....

คำถามที่ ๓..

....

....

....